

МЕЖДУНАРОДЕН БЕСТСЕЛЪР!

НОРА РОБЪРТС

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

АЛЕНИЯТ ШАЛ НА СМЪРТТА

Сама в пустошта, обградена от опасности!

НОРА РОБЪРТС

АЛЕНИЯТ ШАЛ НА СМЪРТТА

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Фиона Бристоу води почти идиличен живот на малък остров, близо до Сиатъл, занимава се с дресировка на кучета и ръководи доброволен отряд за спасителни операции. Само че преди години Фиона е била отвлечена от убиеца с червения шал, но успява да се измъкне. Убиецът обаче си отмъщава на годеника ѝ, полицай.

Самотата се настанява в живота ѝ, който се променя от мига, в който се появява Саймън, собственик на игриво кученце, подарък от майка му, с което той не успява да се справи. Между двамата пламва неудържимо привличане, макар той непрекъснато да повтаря, че не иска нито куче, нито жена, а и тя не била негов тип. Ненадейно сенките от миналото се надигат и вече преживените кошмари заплашват отново да нахлуят в живота ѝ. Втори убиец, подробно запознат с методите на вече осъдения престъпник, е решил да доведе докрай работата на „наставника“ си.

На Хомър и Панчо и на всички, които внесоха наслада в живота ми преди това.

ПЪРВА ЧАСТ

„След подходящо обучение човек може да се превърне в най-добрия приятел на кучето.“

Кори Форд^[1]

1.

В едно мразовито февруарско утро, докато леденият дъжд барабанеше по прозорците, Девин и Роузи Колдуел се любеха с ленива страст. Беше третият ден от едноседмичната им ваканция и втори месец, откакто се опитваха да заченат второто си дете. Тригодишният им син Хю беше роден след дълъг уикенд на остров Оркас. Тогава Роузи беше забременяла в също такъв дъждовен следобед, след като двамата бяха изпили бутилка пино ноар.

Надяваха се да повторят успеха, като се върнат в Оркас. Затова се отдадоха на мисията си с огромно желание, докато процъпалникът им спеше в съседната стая, гушнал любимия си Дългоушко.

Беше твърде рано за вино, но Роузи реши, че дъждът е добро предзнаменование.

Когато двамата се сгушиха в леглото, затоплени и отпуснати след секса, тя се усмихна.

— На кого му хрумна най-великата идея?

Девин я стисна леко за дупето.

— На теб.

— Чакай малко! Току-що ми хрумна още една.

— Първо ми дай няколко минути.

Роузи се разсмя, превъртя се и се облегна на гърдите му.

— Престани да мислиш само за секс, развратнико!

— Трябват ми няколко минути.

— Палачинки! Трябват ни палачинки. Дъждовно утро, уютната ни малка къщичка... Случаят направо плаче за палачинки.

Той присви очи към нея.

— И кой ще ги направи?

— Да оставим съдбата да реши.

Тя се надигна на една страна и по стара традиция решиха да заложат на популярната игра „Камък, ножица и хартия“.

— По дяволите — измърмори Роузи, когато Девин надви нейната ножица с камък.

— По-опитният печели.

— Друг път! Но поне спечели честно, а аз и без това трябва да отида да се изпишкам — тя се наведе, целуна го шумно и скочи от леглото. — Обожавам ваканциите — намигна му Роузи и се втурна към банята.

Тази ваканция ѝ беше любимата, защото я прекарваше с двамата си прекрасни мъже. Ако продължеше да вали или дъждът се засилеше, щяха да останат вътре и да играят на нещо. Ако обаче спреше, щяха да сложат Хю в детското столче и да излязат да покарат колела или просто да се поразходят.

Хю обожаваше мястото, харесваха му и птиците, и езерото, и сърните, които бяха зърнали отдалече и, разбира се, зайците — все братчета на верния му Дългоушко.

Може пък през есента да си имаше свое братче. В момента беше в овулация — не че се беше вманиачила да забременее. Броенето и следенето на дните не ѝ се беше превърнало в мания, убеждаваше се тя, докато пристягаше с ластик рошавата си след съня и секса коса. Чисто и просто се проявяваше като внимателна и отговорна жена.

Намъкна суичър и памучни панталони и извърна глава към Девин, който се бе унесъл отново.

Беше почти убедена, че ще уцелят в десетката.

Очарована от тази мисъл, тя обу дебели чорапи след това погледна оставения на нощното шкафче часовник.

— Боже, минава осем! Сигурно Хю се е преуморил вчера, за да спи толкова до късно.

— Може да е от дъжда — измърмори сънено Девин.

— Сигурно.

Въпреки това Роузи се отправи към неговата стая както всяка сутрин, независимо дали си бяха вкъщи или някъде другаде. Пристъпваше тихо, доволна, че синчето ѝ спи дълбоко. Щеше да бъде истински късмет, ако успееше да пийне няколко глътки кафе, преди да чуе първото „мамо“ за деня.

Надникна в стаята. Очакваше да го види сгушен с плюшеното зайче.

Не се изплаши, когато завари леглото празно. Може да беше станал да пишка. Беше свикнал да се справя сам.

Нямаше го нито в малката баня, нито в коридора. Обикновено се будеше рано, затова го бяха научили да си поиграе малко, преди да ги

събуди. Обикновено чуваше гласчето му, докато говореше на играчките или бръмчеше с количките, но сега, докато правеха секс, се бе разсеяла.

Господи, помисли си Роузи, докато слизаше на долния етаж, ами ако е надникнал и ги е видял? Не, ако беше така, просто щеше да влезе и да попита на каква игра играят.

Беше усмихната, когато влезе в уютния хол. Очакваше да види момченцето си на пода, заобиколено от любимите си играчки.

Нямаше го и тя усети как пръстите на страха я стискат за гърлото.

Повика го и се втурна към вратата, но се подхлъзна на дървения под.

Обзелата я паника накара сърцето ѝ лудо да затупти.

Вратата към кухнята беше оставена широко отворена.

Малко след девет Фиона Бристоу спря пред красивата вила в сърцето на Моран Парк. Дъждът не беше особено силен, но това означаваше, че пътеките са се разкаляли. Даде знак на партньора си да остане в автомобила, след това слезе и приближи до местните служители на шерифската служба.

— Дейви?

— Здравсти, Фий. Бързо дойде.

— Не бях далече. Останалите също идват. Къщата ли ще използваме за база или да организираме лагер?

— Къщата. Сигурно ще искаш да поговориш с родителите, но преди това ще ти кажа основното. Хю Колдуел, тригодишен, рус, синеок. За последно е бил видян в пижама на спайдърмени.

Фиона забеляза как Дейви сви устни. Неговото момченце беше почти на същата възраст и сигурно и той имаше пижама на спайдърмени.

— Майката е забелязала, че липсва към осем и петнайсет — продължи Дейви. — Задната врата беше отворена. Няма следи от взлом или кражба. Майката събудила бащата. Втурнали се да го търсят незабавно, викали го, претърсили района.

И са отгъпали всички следи, помисли си Фиона. Не ги винеше.

— Огледахме къщата и около нея, за да сме сигурни, че не се е скрил някъде — Дейви се обърна към Фиона. От козирката на шапката му се процеждаха дъждовни капки. — Няма го в къщата. Майка му каза, че бил взел със себе си плюшено зайче. Обичал да спи с него, обикновено не се разделял с играчката. Повикахме рейнджъри за издирването, Макмахън и Мат също излязоха — добави той. Говореше за шерифа и младия, му заместник.

— Макмахън ме накара да повикам твоя екип и ме остави тук.

— Настаняваме се и започваме. Искам да разпитам родителите незабавно, стига да нямаш нищо против.

Дейви посочи къщата.

— Да знаеш, че са много уплашени и настояват да излязат да го търсят. Помогни ми да ги разубедя.

— Ще се постарая — след това се върна при автомобила и отвори вратата на партньора си. Пек скочи навън и хукна пред нея и Дейви към къщата.

Дейви кимна и Фиона пристъпи към мъжа и жената, свити на канапето. Жената притискаше до гърдите си малък червен пожарникарски автомобил.

— Господин Колдуел, госпожо Колдуел, аз съм Фиона Бристоу от „Издирване и спасителни операции с кучета“. Това е Пек — тя отпусна ръка върху главата на шоколадовокафявия лабрадор. — Останалата част от екипа ми са на път. Ще ви помогнем да намерите Хю.

— Трябва да тръгвате! Незабавно! Той е само на три.

— Добре, госпожо. Останалите от екипа ще пристигнат всеки момент. Ще ни бъде от полза, ако преди това получим повече информация.

— Казахме на полицаите и рейнджърите всичко — Девин погледна към прозореца. — Трябва да изляза да го търся. Така само губим време.

— Повярвайте ми, госпожо Колдуел, полицаите и рейнджърите правят всичко по силите си, за да открият Хю. Повикаха и нас, защото това издирване е приоритет за всички. Ние сме добре обучени, а малкото ви момченце е най-важната ни задача в момента. Ще координираме действията си с полицията и рейнджърите от парка. Просто искам да се уверя, че съм получила достатъчно информация, за

да оптимизираме ресурсите си. Разбрали сте, че Хю го няма към осем и петнайсет, нали така?

Очите на Роузи плувнаха в сълзи.

— Трябваше да надникна при него по-рано. Обикновено към седем е вече буден. Трябваше...

— Госпожо Колдуел... Роузи — поправи се Фиона, като използва малкото ѝ име с надеждата да я успокои. — Не бива да се обвинявате. Малките момченца са любопитни. Случвало ли се е досега Хю да излезе сам от къщата?

— Никога, абсолютно никога! Реших, че е слязъл долу да си поиграе, а след това не успях да го открия и влязох в кухнята. Вратата... вратата беше оставена отворена. Беше широко отворена. Нямахме го никъде.

— Ще ми покажете ли? — Фиона даде знак на Пек да я последва. — Значи е облечен в пижама.

— На спайдърмени. Ще му стане студено, ще се намокри, ще се уплаши — раменете ѝ се тресяха, докато влизаха в кухнята. — Просто не разбирам какво ще направите, което от полицията не биха могли.

— Ние сме още една възможност, а Пек е обучен за подобни случаи. Участвал е в десетки издирвания.

Роузи избърса сълзите от бузите си.

— Хю обича кучета. Обича всякакви животни. Ако кучето започне да лае, Хю може да го чуе и да се върне.

Фиона не отговори, отвори задната врата, след това коленичи, за да огледа от височината на тригодишно момче. „Обича всякакви животни.“

— Сигурно е виждал диви животни наоколо. Сърни, лисици, зайци.

— Да, да. Тук е съвсем различно от Сиатъл. Много обича да гледа през прозорците или от терасата. Освен това излизахме да караме колело, правехме преходи.

— Хю срамежливо дете ли е?

— Не. О, не, винаги е готов за игра и е много общителен. Безстрашен е. О, господи...

Фиона инстинктивно прегърна Роузи през потръпващите рамене.

— Роузи, заедно с екипа ще се настаним в кухнята. Нали може? Ще те помоля да ми донесеш пет неща, които Хю е обличал

напоследък. Чорапките от вчера, бельо, блузка, такива неща. Пет дрешки. Постарай се много да не ги пипаш. Сложи ги тук.

Фиона извади найлонови пликове от чантата си.

— Екипът се състои от пет човека и пет кучета. Всеки от нас ще вземе някоя от дрешките на Хю, за да свикнат кучетата с миризмата му.

— Те... ще го проследят ли?

По-лесно ѝ беше да потвърди, вместо да обяснява за проследяването по миризмата. Момченцето липсваше повече от час.

— Да. Има ли си любимо лакомство? Нещо, което предпочита, нещо, с което го поощряват, когато е бил послушен?

— Имате предвид... — Роузи подръпна косата си и се огледа недоумяващо. — Много обича гумените червеи.

— Чудесно. Имате ли?

— Аз... да.

— Сега бихте ли ми донесли дрешките и гумените червеи — помоли с усмивка Фиона. — Аз ще се подготвя. Екипът е вече тук, така че ще се настаним.

— Добре. Разбира се, заповядайте...

Роузи хукна към горния етаж. Фиона погледна Пек и се зае да подрежда нещата си.

Когато екипът ѝ влезе, както хората, така и кучетата, тя им разказа всичко, отвори картата и започна да определя секторите за претърсване. Познаваше района много добре.

Истински рай за онези, които искат спокойствие и са дошли, за да избягат от шумните улици и трафика, от високите сгради и многолюдните тълпи. Само че за едно изгубено малко момченце този рай бе пълен с опасности. Потоци, езера, скали.

Над четирийсет и осем километра пътеки, над девет хиляди квадратни метра гора, в която да се загубят едно тригодишно дете и плюшеното му зайче.

— Не спира да вали, така че ще се разпределим плътно, за да покрием района — като ръководител на екипа Фиона определи участъците на всеки, докато Дейви записваше данните на голяма бяла дъска. — Със сигурност ще се застъпим с някой от другите екипи, затова трябва да поддържаме добра комуникация, за да не си пречим.

— Сигурно вече е мокър и премръзнал — обади се Мег Грийн и погледна съпруга си Чък. Тя бе отгледала две деца и наскоро беше станала баба. — Нещастното дете.

— Дете на тази възраст няма никаква ориентация. Кой знае къде се е залутало — измърмори Джеймс Хътън, докато си проверяваше радиостанцията.

— Може да се е изморило, да се е свило някъде и да е заспало — подхвърли Лони Тайсън и кимна към немската овчарка Пип. — Но нашите момчета ще го надушат.

— Точно така. Всички ли си записахте координатите? Проверихте ли радиостанциите, раниците? Нагласете компасите. Тъй като Мей има спешна операция и няма да дойде, Дейви поема базата, така че ще се обаждаме на него.

Семейство Колдуел влязоха при тях и Фиона замълча.

— Пригответих... — брадичката на Роузи затрепери. — Ето всичко, което поискахте.

— Добре — Фиона пристъпи към нея и сложи ръце на раменете на съкрушената майка. — Просто мислете за хубави неща. Задачата на всички екипи е една — интересува ги единствено да открият час по-скоро Хю и да го върнат у дома.

Тя взе пликовете и ги раздаде на хората си.

— Хайде да вървим.

Фиона метна раницата си на гръб и излезе. Останалите я последваха. Лекото потръпване на тялото на Пек бе знак, че няма търпение да започнат. Хората от екипа поеха към съответните участници и тя нагласи компаса си.

Отвори плика, в който беше поставено детско чорапче, и го поднесе под носа на Пек.

— Това е Хю. Така мирише. Хю е малко момченце, Пек. Това е Хю.

Кучето започна да души трескаво — очевидно си знаеше работата. Вдигна глава, подуши отново, след това впери поглед в нея, сякаш се опитваше да каже: „Добре, разбрах!“.

— Търси! — натърти тя и му даде знак с ръка. Пек вирна нос във въздуха. — Хайде, да намерим Хю!

Тя зачака, като го наблюдаваше как души и се върти в кръг. Остави го да тръгне пръв, снишил глава над земята. Дъждът

усложняваше нещата, но Пек можеше да работи и в мокро време.

Фиона остана на мястото си, като го поощряваше с думи, докато животното душеше. Капките потропваха по жълтия ѝ дъждобран.

Накрая кучето пое на изток и тя го последва сред гъстите дървета.

Петгодишният Пек беше петдесеткилограмов лабрадор, силен, умен и неуморен. Фиона знаеше, че е в състояние да търси часове наред, независимо от условията, на всякакъв терен, без значение дали ставаше въпрос за жив или мъртъв човек. Трябваше единствено да го пусне по следата.

Двамата навлязоха дълбоко в гората. Почвата беше мека, подгизнала, посипана с килим от иглички от извисилите се ели и стари кедри над туфи гъби и дънери, покрити с гъст зелен мъх, и бодливи шубраци. Докато търсеха, Фиона отбелязваше интересните места, покрай които минаваха, и проверяваше компаса си. На всеки няколко минути Пек се обръщаше към нея, за да я увери, че не се е отказал.

— Търси! Хайде, намери Хю, Пек.

Кучето спря и прояви особен интерес към един дънер.

— Надуши ли нещо? Браво! Добро момче — тя огради мястото с яркосиня лента, след това застана до него, огледа района и извика няколко пъти името на детето. Затвори очи и се послуша.

Чу единствено дъжда и шепота на вятъра сред дърветата.

Пек я побутна с нос и Фиона извади плика с чорапчето, за да може Пек отново да го подуши.

— Търси! — повтори тя. — Хайде, намери Хю.

Кучето пое отново и обутата в груби ботуши Фиона го последва. Пек зави на юг и тя съобщи в базата за новата посока, а след това и на останалите от екипа.

Детето беше навън от минимум два часа, размишляваше тя. Безкрайно дълго за разтревожените родители.

Само че малките деца нямат усет за време. Децата на неговата възраст са изключително подвижни и невинаги разбират, че са се изгубили. Те обикалят, разсеяни от гледки и звуци, при това са невероятно издръжливи, така че Хю можеше да се лута часове, преди да се умори и да се сети за майка си.

Забеляза заек, който пресече пътя ѝ с подскоци и се скри в храсталака. Пек беше прекалено горд, за да го погледне дори.

Ами едно малко момченце? Ставаше въпрос за дете, което не се разделяше със своя Дългоушко и обичаше животните, както бе казала майка му. Няма ли да се опита да улови някой заек, с надеждата да си поиграе с него? Най-малкото щеше да се опита да го последва. Градско дете. Също като нея. Но днес тя бе влюбена в гората, в простия спокоен живот сред природата.

Явно Хю не бе успял да му устои.

Тя го разбираше, защото бе подвластна на тукашната магия. Едно време и тя, градското момиче, бе очарована и хипнотизирана от зелените сенки, от танца на светлината, от ширналите се в далечината дървета и хълмове чак до морето.

Едно дете можеше лесно да се изгуби в парк като този. Сигурно е измръзнал. Вече е огладнял и е уплашен. Навярно вече търси майка си.

Неуморното куче и високата жена в груби панталони и още по-груби ботуши продължиха напред, макар че дъждът се бе усилил. Светлочервената ѝ коса бе провиснала като мокро въже на гърба, докато светлосивите очи зорко оглеждаха сумрака наоколо.

Когато Пек зави отново и се насочи надолу по хълма, Фиона изтръпна от страх. На по-малко от двеста метра, ако продължаваха в тази посока, щяха да стигнат потока, който очертаваше южния край на нейния участък. Чък и неговият Куърк претърсваха от другата страна. По това време на годината потокът ставаше бързоструен и леденостуден, а брегът бе хлъзгав от мокрия от дъжда мъх.

Надяваше се малкият да не е стигнал чак дотам или поне да не се е опитал да го прекоси.

Усети, че посоката на вятъра се обръща. По дяволите! Щеше отново да даде на Пек да помирише чорапчето, да си почине малко и да пийне вода. Бяха прекарвали почти два часа на открито и макар Пек на три пъти да бе реагирал, тя все още не беше открила следи от детето — нямаше нито парченца от дрехи, закачени по трънаците, нито отпечатъци по меката почва. Тя оставяше ограждения в синьо и оранжеви стрелки, които очертаваха пътя, затова знаеше, че два пъти вече са попадали на обиколени места.

Реши да се чуе с Чък. Ами ако Пек беше надушил следата и детето беше прекосило потока.

Дори не искаше да си помисля какво би станало, ако малкият е паднал във водата. Все още бе рано за подобно заключение.

Докато вадеше радиостанцията, Пек отново се развълнува. Този път хукна напред и за миг само се обърна назад към нея.

Тя забеляза блясъка в очите му.

— Хю! — извика тя, надвивайки плющенето на дъжда и поривите на вятъра.

Не чу момченцето, но долови трите пролайвания на Пек и хукна след кучето.

Подхлъзна се, докато се спускаше по хълма, и в същия миг съвсем близо до брега на разбунтувания поток зърна малко момченце да прегръща кучето.

— О, Хю, здрасти! — тя прекоси бързо разстоянието, приклепна и свали с един замах раницата. — Аз съм Фиона, а това е Пек.

— Кучи — проплака детето, заровило глава в козината на Пек. — Кучи.

— Много добро кучи. Той е най-доброто куче на света.

Пек барабанеше с опашка в знак на съгласие. Фиона извади термоизолиращо одеяло от раницата си.

— Сега ще те увия, също и Дългоушко. Нали това е Дългоушко?

— Дългоушко падна.

— Нищо, нищо. Сега ще ви стоплим и двамата. Ти удари ли се някъде? Олеле...

Каза го тихо, докато го завиваше с одеялото през раменете. Беше забелязала калта и кръвта по краката му.

— Боли ли те? Сега ще оправим всичко.

Хю продължаваше да прегръща Пек, когато се обърна към Фиона и я погледна жално с разтреперана долна устна.

— Искам мама...

— Добре. Отиваме с Пек при мама. Виж какво ти изпраца мама — Фиона извади от раницата гугените червеи.

— Лошо момче — рече Хю, но погледна бонбоните с интерес.

— Мама не ти се сърди. И татко не ти се сърди. Заповядай — тя му подаде пликчето и извади радиостанцията.

Когато Хю извади червей за Пек, Пек погледна срамежливо Фиона.

„Може ли?“

— Добре... И кажи благодаря.

Пек пое внимателно желирания червей от ръката на детето, преглътна и му благодари с лигава целувка. Хю се изкиска.

Смехът му стопли сърцето на Фиона и тя побърза да се свърже с базата.

— Открихме го! Жив и здрав е. Кажете на майка му, че в момента похапва желирани червеи. Тръгваме към къщи — тя намигна на Хю, който даваше червей и на калния плюшен заек. — Има ожулени и натъртени места, мокър е, но иначе е контактен. Край.

— Разбрано. Браво, Фий! Имаш ли нужда от помощ? Край.

— Всичко е наред. Прибираме се. Ще се чуем отново. Край.

— Трябва първо да си измиеш ръцете — предложи тя и подаде на Хю манерката си.

— Кво е тва?

— Вода.

— Искам сок.

— Ще ти дам, щом бе приберем. Пийни малко, хайде.

Той подсмръкна и отпи.

— Пишках въвн, както ми показа тати. Не беше в гащите.

Тя му се усмихна.

— Браво на теб! Какво ще кажеш да се прибереш на конче?

Очите му заблестяха.

— Добре!

Тя го уви плътно в одеялото; след това се обърна, за да може да се качи на гърба ѝ.

— Казвай ми Фий. Ако имаш нужда от нещо, само кажи „Фий искам това“.

— Кучи!

— И той идва с нас. Ще ни води напред — както бе приклепнала, Фиона погали Пек, след това го прегърна. — Добро момче, Пек. Добро момче. Сега се връщаме.

Стисна раницата в ръка и с детето на гръб се отправи по обратния път.

— Ти сам ли отвори вратата, Хю?

— Лошо момче — прошепна той.

Така си е, но пък всеки ставаше лош от време на време.

— Какво видя през прозореца?

— Зайци-байци. Дългоушко каза да видим зайци-байци.

— Ясно — умно дете, помисли си тя. Хвърли вината върху заека! Хю се разбъбри толкова бързо на неразбираемия си детски език, че тя не разбра две трети от казаното. Все пак схвана смисъла.

Мама и татко спели, пред прозореца имало зайци-байци, така че няма какво друго да се направи. След това, ако го беше разбрала правилно, къщата изчезнала и той не успял да я открие. Мама не се показала, когато я повикал, значи трябвало да чака. Как само не обичал да чака!

Когато каза, че трябвало „да чака“, се разплака и притисна лице към гърба ѝ.

— Ако ти се скарат на теб, ще се скарат и на Дългоушко. Хю, погледни! Бамби и майка ѝ.

Детето вдигна глава, като подсмърчаше. Забрави сълзите в мига, в който видя сърната и малкото ѝ. След това въздъхна и отново отпусна глава на рамото ѝ.

— Гладен съм.

— Сигурно. Преживя невероятно приключение.

Тя спря и извади протеиново блокче от раницата си.

Връщането им отне по-малко време, отколкото търсенето, ала когато дърветата започнаха да оредяват, имаше чувството, че момченцето тежи цял тон.

Отпочинал, успокоен и очарован от всичко наоколо, Хю не спираше да бърбори. Развеселена, Фиона го остави да приказва и се размечта за чаша кафе, огромен бургер и купа, пълна с пържени картофи.

Мярна къщата през дърветата и ускори крачка. Едва се бяха показали от гората, когато Роузи и Девин изскочиха навън.

Фиона коленичи.

— Върви, Хю! Тичай при мама.

Остана коленичила, прехвърлила ръка през врата на Пек, чието тяло тръпнеше от възбуда.

— Да — прошепна тя, когато Девин дотича до детето преди съпругата си и го сграбчи. След това тримата се прегърнаха, разплакани и щастливи. — Да, страхотен ден! Ти си върхът, Пек!

Притиснала сина си до гърдите, Роузи забърза към къщата.

Девин пристъпи към Фиона.

— Благодаря ви, просто не знам как...

— Той е страхотно хлапе.

— Хю е... всичко за нас. Много ви благодаря — очите на Девин се напълниха със сълзи. Той прегърна Фиона и също като Хю отпусна глава на рамото ѝ. — Просто нямам думи.

— Всичко е наред — очите ѝ пареха, докато го потупваше по гърба. — Пек го откри. Той е героят. Много ще се зарадва, ако му стиснете лапата.

— А, добре — Девин избърса лице и си пое дъх. — Благодаря ти, Пек. Много ти благодаря — коленичи и подаде ръка.

Пек се усмихна по кучешки и постави лапа в ръката на Девин.

— Може ли... да го прегърна?

— Ще му доставите огромно удоволствие.

Девин въздъхна дълбоко и прегърна Пек през врата, притиснал лице към козината му. Пек погледна Фиона с блеснали очи.

Сякаш казваше: „Невероятно забавно, може ли пак?“.

[1] Кори Форд — (1902–1969) — американска хумористка, писателка и сценаристка. — Б.пр. ↑

2.

След оперативката Фиона подкара към къщи, а Пек се просна на задната седалка, за да подремне. Беше си заслужил почивката, също както тя си беше заслужила бургера, който щеше да си направи и да изяде лакомо, след като заведе случая в компютъра.

Трябваше да позвъни на Силвия, мащехата си, и да ѝ каже, че са открили детето и няма да има нужда да поема следобедните ѝ часове. След като бяха свършили тежката работа, дъждът реши да поспре. Дори се провидя синьо небе сред разкъсаните облаци.

Горещо кафе, горещ душ, обяд и опис на случая, а ако имаше късмет, времето щеше да остане сухо целия следобед.

Докато излизаше от парка, Фиона мярна бледа дъга над тесния пролив. Добър знак, може би вестител на хубави неща, които предстоят да се случат. Преди няколко години животът ѝ беше като дъжда — скучен, сив и унил. Островът за нея бе късчето синьо небе сред облаците и то повлия решението ѝ да се установи тук в очакване на дъгата.

— Сега вече имам онова, което исках — прошепна тя. — Ако е писано да има още, то ще дойде само.

Отби от виещия се път по неравна алея. Пек усети промяна в ритъма, изсумтя и се надигна. Опашката му започна да барабани, докато гумите трополяха по дървения мост над тесния бълбукащ поток близо до дома ѝ. Щом видяха къщата, опашката му ускори ритъма си и той излая кратко и доволно.

Малката ѝ вила, облицована с кедрово дърво, сякаш се беше сляла с гората и полята. В ширналия се двор имаше предостатъчно място за тренировки. Тук бяха монтирани пързалки, люлки, стълби и платформи, тунели и подлези, пейки, люлки от автомобилни гуми и рампи, които изглеждаха така, сякаш бяха направени за деца.

Близо до истината, помисли си Фиона. Само че тези деца бяха четириноги.

Другите ѝ две „деца“ чакаха на покритата веранда пред входната врата, махаха с опашки и пристъпваха нетърпеливо от крак на крак.

Едно от най-хубавите неща на кучетата бе искрената им радост, когато те посрещат, независимо дали си отсъствала пет минути или пет дни, и ти засвидетелстват безграничната си обич.

Фиона паркира и кучетата възторжено се втурнаха, към автомобила, а Пек замаха с опашка, нетърпелив да отиде при събратята си.

Тя слезе при нетърпеливите муцуни и размахани опашки.

— Здравейте, момчета!

Разроши козината им и се пресегна да отвори задната врата. Пек тутакси скочи на земята.

Кучетата започнаха да се душат, да ръмжат щастливо, да се блъскат, след това се подгониха. Докато изваждаше раницата, и трите хукнаха и заобикаляха в кръгове и на зигзаг, след което отново се спуснаха към нея.

Бяха винаги готови да играят, помисли си тя, докато три чифта очи я наблюдаваха с надежда.

— След малко — обеща им. — Трябва да взема душ, да се преоблека със сухи дрехи и да похапна. Да влезем вътре. Какво ще кажете, да влезем ли?

Шестгодишният Нюман, рижав лабрадор, най-големият от трите кучета, пристъпи с достойнство и поведе останалите. Богарт, черен лабрадор, най-малкият, на три, спря, захапал въже.

Изглежда, на някой му се играеше.

Тримата пристъпваха зад нея по дървения под. Колко ли бе часът? Фиона погледна часовника си. Не разполагаше с много време.

Остави раницата, за да сложи ново одеяло, преди да е забравила. Докато кучетата се търкаляха по пода, тя накладе огъня, който беше угасила, преди да излезе. Свали мокрото си яке и остана да гледа как пламъците се разгарят.

Кучетата бяха на пода, в камината гореше огън, стаята изглеждаше уютна. Изкуши се да се отпусне на кушетката и да поспи.

Нямаше време, напомни си Фиона и се поколеба кое е по-важното: да се преоблече в сухи дрехи или да похапне? Накрая реши да се държи като възрастен човек и първо да се подсуши. Докато трополеше нагоре по стълбите, трите кучета застанаха нащрек. Няколко секунди по-късно чу шум от кола по моста.

— Сега пък кой е?

Тръгна към прозореца, все още стиснала раницата в ръка.

Синият джип не ѝ беше познат, а на остров с размерите на Оркас всички се познаваха. Някой турист, беше първата ѝ мисъл, завил в погрешна посока и сега търси никой да го упъти.

Излезе навън без желание и даде знак на кучетата да останат на верандата.

Някакъв мъж слезе от колата. Беше върлинест, с гъста черна коса, ботуши и дънки. Имаше приятно лице, макар и с остри черти, подчертани скули и брадичка, потъмняла от наболата брада, която издаваше, че е бил твърде зает или пък го е домързяло да се избърсне тази сутрин. По лицето му пролича раздражение или нетърпение — или може би комбинация от двете — докато прокараваше пръсти през косата си. Едри ръце, забеляза тя, дълги също като краката му.

И ботушите, и коженото яке бяха доста износени. Затова пък джипът изглеждаше нов.

— Имате ли нужда от помощ? — извика тя.

Той престана да се мръщи на тренировъчната градина и се обърна към нея.

— Фиона Бристоу? — гласът му беше рязък, не толкова от гняв, колкото от раздражението, изписано на лицето му.

Застаналият зад нея Богарт изскимтя тихо.

— Всичко е наред.

— Треньор на кучета ли сте?

— Да — тя слезе от верандата, когато той се отправи към нея, и забеляза как оглежда тримата ѝ пазачи. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Вие ли сте обучила тези?

— Да.

Очите му, светлокафяви, също като топъл, добре запарен чай, се преместиха към нея.

— Значи сте наета.

— Моля? За какво?

Той посочи кучетата.

— За треньор на кучета. Кажете каква е таксата.

— Добре. Да започнем с един милион.

— Ще се съгласите ли на вноски?

При тези думи тя се усмихна.

— Ще се договорим. Не е ли по-добре да започнем по друг начин. Фиона Бристоу — представи се тя и подаде ръка.

— Извинявам се. Саймън Дойл.

Ръце, свикнали на труд, помисли си тя, когато мазолестата му длан стисна нейната. След това си спомни откъде ѝ беше познато името.

— Да, сетих се. Работите с дърво.

— Правя разни неща.

— Чудесни са. Купих една от купите ви преди няколко седмици. Просто не устоявам, когато видя хубава купа. Мащехата ми ги продава в магазина си „Островно изкуство“.

— А, да, Силвия. Страхотна е! — той не обърна особено внимание на комплимента и на казаното от нея. — Тя ми каза да дойда да поговоря с вас. Каква част от милиона искате предварително?

— Къде е кучето?

— В джипа.

Тя погледна над рамото му и едва сега забеляза кутрето на прозореца. Беше смес от лабрадор и ретривър и в момента се беше заело с важна задача.

— Кучето ви изяжда джипа.

— Какво? — обърна се той. — По дяволите!

Фиона даде знак на наострилите уши кучета да останат на място и го последва. Най-добрият начин да прецени мъжа, кучето и създалото се положение бе, като го наблюдава как се справя с проблема.

— За бога! — дръпна той вратата. — Какво ти става?

Кученцето изобщо не се стресна, скочи право в ръцете на мъжа и покри лицето му с мокри целувки.

— Престани. Просто престани! — стисна кутрето в ръцете си и го задържа далече от себе си, докато животното махаше с опашка, гърчеше се и джавкаше радостно.

— Наскоро купих този джип. Изял е облегалката за глава. Как е възможно да я разкъса за пет минути?

— На малките кученца им трябва няколко секунди, за да се отегчат. Отегчените кученца дъвчат. Щастливите кученца дъвчат. Тъжните кученца също дъвчат...

— На мен ли го казвате. Купих му цяла планина играчки за дъвкане, но той предпочита обувки, мебели, тъпите чорапи и всичко останало — включително и новия ми джип — мъжът тикна кученцето в ръцете на Фиона. — Направете нещо!

Тя гушна кученцето, което се нахвърли да я целува по лицето, сякаш бе отдавна изгубен любим. Долови лек мирис на кожа по топлия му дъх.

— Я какъв сладур! Ти си истински красавец.

— Истинско чудовище — изръмжа Саймън. — Като смахнат художник е, изобщо не спи. Ако откъсна поглед от него за две минути, успява да изяде или счупи нещо или пък избира най-неподходящото място, за да се облекчи. От три седмици не съм имал и минутка покой.

— Аха — тя продължи да гушка кученцето. — Как се казва?

Мъжът погледна кученцето, което продължаваше да раздава целувки.

— Джос^[1].

— Много подходящо. Да видим сега що за чудовище е — Фиона коленичи на земята с него, след това даде знак на кучетата да се приближат. Те дотичаха и тя остави кученцето на земята.

Някои кутрета обикновено се свиват, други се крият или се опитват да избягат. Но не и Джос. Той скочи към големите кучета, като джавкаше и махаше с опашка. Душеше ги, докато те душеха него, потръпваше от радост, хапеше ги по лапите и опашките.

— Храбро малко войниче! — възкликна Фиона.

— Не знае какво е страх. Накарайте го да се страхува.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Защо си взехте куче?

— Майка ми ми го подари. Сега не мога да се отърва от него. Не ме разбирайте погрешно, аз харесвам кучета. Готов съм на секундата да го заменя с едно от вашите.

Тя огледа необръснатото лице на мъжа.

— Май не спите много напоследък, а?

— Единственият начин да открадна по някой и друг час е, като го оставя в леглото. Вече е разкъсал всички възглавници. Сега се е заел с матрака.

— Защо не пробвахте да го научите да спи в свое кошче.

— Взел му бях кошче, но той го изяде! По-точно казано, прояде го, за да може да излиза от него. Имам чувството, че умее да се сплесква като змия, когато реши да се промъкне някъде. Не мога да си върша работата. Опасявам се, че има мозъчно увреждане, дори психически отклонения.

— Той е чисто и просто едно най-обикновено бебе, което има нужда от време за игра, от обич, търпение и дисциплина — поправи го тя, докато Джос се клатеше на крака на Нюман.

— Защо ги върши тези дивотии? Готов е да изчука всичко. Ако е бебе, както казвате, защо мисли единствено и само за това?

— Това е инстинкт и опит да покаже, че доминира. Иска да бъде голямо куче. Богарт! Донеси въжето!

— Господи, не искам да го беся! Не точно това имах предвид — рече мъжът, когато черният лабрадор хукна към верандата и се втурна през отворената врата.

Кучето излезе, стиснало въже между зъбите си, отправи се към Фиона и го пусна в краката ѝ. Когато тя се наведе, животното отпусна предните си лапи напред, вирна дупе и размаха нетърпеливо опашка.

Фиона разклати въжето. Богарт скочи, захапа го, изръмжа и задърпа, настроен воинствено, готов да ѝ го отнеме.

Джос заряза Нюман и скочи към въжето, пропусна и тупна по гръб. Извъртя се, скочи отново, малките му челюсти щракнаха, а опашката му заприлича на полудял метроном.

— Искаш ли въжето, Джос? Искаш ли въжето? Ще поиграем ли? — тя го овеси близо до земята, за да успее да го достигне и когато малките зъби се сключиха около желаната цел, го пусна.

Богарт, стиснал другия край, повлече кученцето по земята и то се запремята като космата риба на сухо.

Много е решителен, отбеляза тя наум и остана особено доволна, когато Богарт сведе рязко глава и кученцето застина на земята.

— Пек, Нюман, донесете топките. Бързо донесете топките!

Също като приятеля си, Пек и Нюман хукнаха към къщата. Върнаха се, захапали жълто-зелени топки за тенис, и ги пуснаха в краката ѝ.

— Нюман, Пек, давайте! — Фиона метна двете топки една след друга и кучетата се втурнаха след тях.

— Добро хвърляне — мъжът наблюдаваше как кучетата догонват топките, захващат ги и се връщат.

Този път издаде звук като от мляскаща целувка и Джос изви глава, без да пуска въжетото. Тя хвърли топките още два пъти, като следеше внимателно реакциите му.

— Давайте! — повтори тя.

Големите кучета отново се хвърлиха напред, а кученцето трмаво ги последва.

— Има много силен инстинкт за игра, а това е чудесно. Трябва единствено да бъде насочван в правилната посока. Нали е ваксиниран?

— Да. Кажете ми, че ще го вземете. Ще плащам и за настаняването, и за храната.

— Не става така — докато говореше, тя се наведе за върнатите топки и ги метна отново. — Ако се заема с него, значи се заемам и с вас. Двамата вече сте един отбор. Ако нямате намерение да се посветите на кучето, на обучението му, на здравето и щастието му, ще ви помогна да му намерите друг дом...

— Саймън. Кажайте ми Саймън. Няма да се откажа току-така — той тикна ръце в джобовете си, докато Фиона хвърляше топките за пореден път. — Да не говорим, че майка ми ще... Не ми се мисли. Въобразила си е, че откакто се преместих тук, имам нужда от компания. Трябвало да имам или съпруга, или куче. Не може да ми осигури съпруга, така че...

Намръщи се, когато едрият рижав лабрадор остави кутрето да налапа топката. То заподскача доволно и я донесе при другите.

— Върна я!

— Точно така. Сега му я поискайте, Саймън.

— Какво?

— Кажете му да ви даде топката. Клекнете, протегнете ръка и му кажете да ви даде топката.

Саймън прилекна и протегна ръка.

— Да... — Джос скочи в скута му и за малко да го събори. След това завря широко разтворената си муцуна, стиснала топката, в лицето му.

— Кажете му „стига“ — нареди Фиона и прехапа вътрешната страна на бузата си, за да прикрие напушващия я смях. — Пуснете го да тупне по дупе. Задръжте го на земята и внимателно измъкнете

топката. След като топката е в ръката ви, кажете „Добро куче“ и повторете одобрително. Усмийнете, се.

Саймън направи както му беше казано, макар да се оказа трудно, тъй като кученцето се гърчеше като дъждовен червей.

— Ето, той успешно хукна след топката и я върна. Ще използвате хапки храна, много похвали и едни и същи команди всеки път. Той ще схване какво искате от него.

— Тези номера са чудесни, но мен ме интересува да го науча да не ми съсипва къщата — той погледна разкъсаната облегалка за глава. — Или джипа.

— Изпълняването на каквато и да било команда се нарича дисциплина. Той ще се научи да прави онова, което му казвате, ако го обучите с помощта на игри. Животното иска да си играе, при това да си играе с вас. Награждавайте го, като си играете с него, също и с храна, с похвали, с обич и той ще се научи да уважава правилата на дома, в който живее. Той иска да ви достави удоволствие — добави тя, когато кученцето се претърколи по гръб. — Обича ви.

— Значи няма страшно, тъй като досега връзката ни беше доста проблемна, да не говорим колко кратка.

— При кой ветеринар ходите?

— При Фунаки.

— Върхът! Искам копия от медицинския му картон за архива си.

— Ще ви донеса.

— Трябва да купите лакомства за малки кученца — от онези, които лесно може да сдъвче и да преглътне. Трябва ви мек намордник и каишка, а също и обикновен нашийник.

— Имах каишка, само че той...

— Я е изял — довърши вместо него Фиона. — Често се случва.

— Браво. Мекият намордник обикновен ли е?

Тя обърна специално внимание на изражението на Саймън й остана доволна, когато забеляза как се намръщва, докато кимва.

— Не, трябва да е като оглавник, мек и много ефективен. Ще го използвате по време на тренировките както тук, така и у вас. Вместо да оказва напрежение върху гърлото, той притиска съвсем леко точки, които успокояват кучето. С негова помощ животните се учат да вървят спокойно, вместо да се дърпат и теглят, и следват вашите стъпки. Така ще упражнявате повече контрол и ще усещате по-добре кучето си.

— Добре. Както кажете.

— Предлагам ви да купите ново кошче или да поправите старото и да оставите там играчки и парчета естествена кожа. Въжето винаги е от полза, но ви трябват топки за тенис, кокали от пресована кожа, ей такива залъгалки. Ще ви направя списък с основните препоръки и изисквания за обучението. Имам час след... — Фиона погледна часовника си. — По дяволите! След половин час. И още не съм звъннала на Сил.

Джос заподскача около нея и се опита да обгърне крака ѝ с лапи, но тя се наведе и натисна дупето му на земята.

— Долу.

Тъй като нямаше лакомство, тя го задържа на място, погали го и го похвали.

— Ако разполагате с време, най-добре останете. Ще ви поема.

— Не нося обаче един милион.

Тя освободи кученцето и го взе на ръце, за да му се порадва.

— Ами трийсет?

— Е, имам толкова.

— Трийсетачка за трийсетминутно групово обучение. Той на колко е? На три месеца?

— Нещо такава.

— Ще се справим. Курсът е осем седмици. Вече сте изпуснали два урока. Ще се постарая да ви вмъкна, за да наваксате. Устройва ли ви?

Саймън сви рамене.

— По-евтино е, отколкото да купувам нов джип.

— И то много по-евтино. Ще ви дам назаем каишка и мек намордник, докато си купите — стиснала кученцето в ръце, тя тръгна към къщата.

— Ако ви плащам по петдесет, ще работите ли с него самостоятелно?

Фиона се извърна назад.

— Не работя по този начин. Той не е единственото куче, което има нужда от обучение — кимна му да я последва и му подаде кутрето. — Елате. Имам каишки, които не използвам, също и меки намордници, трябват и лакомства. Освен това трябва да звънна по телефона.

Тя влезе в килера, където държеше намордници, каишки и четки, подредени по размери, различни играчки и кучешки вкусотици.

Килерът приличаше на магазин за кучета.

Фиона погледна Джос отново, докато кутрето се виеше в ръцете на Саймън и се опитваше да ухапе ръката на господаря си.

— Направете следното.

Тя се обърна към кутрето и с палец и показалец затвори внимателно устата му.

— Стига — без да откъсва очи от кученцето, Фиона протегна ръка назад и взе кокал от пресована кожа. — Това е за теб — когато той го ухапа, тя кимна. — Браво на момчето! Сега го пуснете долу. Когато ухапе нещо, което не бива, направете като мен. Дайте му команда, и му подхвърлете нещо, което е само негово. Поощрявайте го с неща, които му доставят удоволствие. Всеки път трябва да е така. Купете му каишка и нашийник.

Тя се върна в кухнята, грабна телефона и набра номера на мащехата си.

— По дяволите — измърмори, когато се включи гласовата поща. — Сил, дано не си тръгнала. Разсеях се и забравих да ти звънна. Вкъщи съм. Открихме момченцето. Добре е. Решил да последва някакви зайци и се изгубил, но всичко е наред. Както и да е, ако си тръгнала, ще се видим направо тук, ако ли не, предварително ти благодаря. Ще ти звънна по-късно. Чао.

Остави слушалката, обърна се и видя Саймън на прага, стиснал каишка в едната ръка и малък мек намордник в другата.

— Тези стават ли?

— Стават.

— Какво момченце?

— А, Хю Колдуел. Родителите му са тук на почивка за няколко дни. Днес сутринта излязъл от къщата и изчезнал в гората, докато те още спели. Не сте ли чул?

— Не. Откъде да чуя?

— Та това е Оркас! Както и да е, малкият е добре. Вкъщи си е вече и е в пълна безопасност.

— Ти в парка ли работиш?

— Не, аз участвам в доброволната организация „Издирване и спасителни операции с кучета“.

Саймън погледна трите кучета, които се бяха проснали като умрели на пода на кухнята.

— С тези ли кучета?

— С тези. Обучени са, имат и сертификати. Честно казано, Джос може да се окаже подходящ кандидат за спасителния отряд.

Мъжът изсумтя и понечи да се засмее.

— Да бе, сигурно.

— Има силно развито желание за игра, любопитен е, смел, дружелюбен, физически здрав — Фиона изви вежди към кутрето, което, изгубило интерес към играчката си, бе готово да нападне ботушите на господаря си. — Енергичен е. Забрави ли за обучението, Саймън?

— Моля?

— Поправяш, показваш и поощряваш.

— Аха — той се наведе и повтори всичко, което Фиона му беше показала.

Джос стисна играчката, след това я изплю и отново се спусна към ботушите му.

— Продължавай по същия начин. Аз трябва да се преоблека — тя направи крачка и спря. — Ще се справиш ли с кафеварката?

Мъжът погледна машината на плота.

— Може и да успея.

— Направи кафе, ако обичаш. За мен чисто, с една лъжичка захар. Нямам време.

Той погледна намръщено след нея.

Беше на острова от няколко месеца, но не знаеше дали някога ще свикне с небрежния начин, по който тукашните хора се отнасяха към непознатите и ги приемаха в домовете си. Зае се да направи кафето, докато още не беше се върнала.

Тя не знаеше кой е. Вярно, че беше ѝ се представил, но това не означаваше нищо. Ами ако беше някой психар? Ами ако се окажеше изнасилвач? Да, тя имаше три кучета, каза си той и ги погледна. Досега се бяха държали приятелски, също като господарката си.

А в момента похъркваха доволно.

Как ли живееше с три кучета, след като той едва издържаше едно. Сведе поглед и забеляза, че кутрето е престанало да дъвче ботушите му и е заспало.

Саймън внимателно изтегли ботуша си и притаи дъх. Кученцето дишаше дълбоко.

Един ден, помисли си той и пристъпи към кафеварката, ще намери начин да го върне на майка си. И това щеше да стане скоро.

Саймън огледа машината и провери дали има кафе и вода. Когато я включи, бръмченето на вградената кафемелачка събуди кутретото, то скочи и заджавка яростно. Другите кучета наостриха уши. Едното от тях се прозя.

Щом го зърна, Джос заподскача радостно, а след секунда се спусна като стрела към себеподобните си.

Докато се търкаляха, размахваха лапи и опашки и се душеха, се запита дали не можеше да вземе назаем едно от големите. Щеше да е под наем. Можеше да го използва като кучегледачка.

Шкафовете бяха със стъклени вратички и той извади две кобалтовосини чаши. Наложил се да отвори няколко чекмеджета, докато попадне на лъжичките. Забеляза, че всичко е безупречно чисто и подредено.

Как успяваше да поддържа всичко в идеален ред. Той се беше настанил в новата си къща преди няколко месеца и кухненските му шкафове приличаха на битпазар. Не бе възможно да има чак толкова подредени хора. Това просто не беше естествено.

Интересна жена, каза си Саймън, докато продължаваше да разглежда наоколо. Косата ѝ не беше точно червена, нито пък руса, а очите бяха ясни и съвършено сини. Носът ѝ бе малко вирнат и обсипан с лунички, но долната ѝ устна бе примамливо плътна.

Дълга шия, помисли си той, докато наливаше кафето, слаба, висока, но не и мускулеста.

Не, не беше красива. Не можеше да мине дори за готина, нито за сладурана. Но беше... интересна, а пък когато се усмихнеше... човек не можеше да откъсне очи от нея.

Той сложи лъжичка захар от квадратна бяла купичка в едната чаша и взе другата.

Отпи глътка и погледна през прозореца над мивката, но чу стъпки и се обърна. Личеше, че бърза. Имаше резки движения, които издаваха, че все пак е спортен тип.

Забеляза, че поглежда към пода. Тъкмо в този момент Джос направи кръгче и приклепна.

Саймън отвори уста, но преди да успее да извика „Недей!“, както обикновено, Фиона върли на плота папката, която носеше и плесна два пъти с ръце.

Острият звук стресна Джос. Тя пристъпи бързо, взе кученцето с една ръка, а с другата дръпна каишката.

— Браво, Джос, добро момче. Излизаме навън. Килерът, втори рафт, металната кутия с бисквитки! Вземи една шепа — нареди тя на Саймън и закачи каишката на нашийника, докато излизаше през задната врата.

Трите кучета се втурнаха след нея като космати топки.

Той влезе в килера ѝ, подреден също като чекмеджетата, и загреба шепа кучешки бисквитки с размерите на нокът. В другата си ръка стискаше чашата с кафе.

Кутрето беше все така в ръцете ѝ, докато бързо прекосяваше поляната по посока на дърветата, които опасваха задната част на градината. Когато остави Джос на земята, Саймън я настигна.

— Спри! — тя накара животинчето да престане да дъвче каишката и го почеса по главата. — Погледни големите момчета, Джос! Какво правят големите момчета? — тя го обърна и направи няколко крачки.

Очевидно кученцето се интересува от останалите кучета, които душеха, вдигаха крак и отново душеха, и хукна след тях.

— Благодаря — каза Фиона и пое чашата кафе, отпи голяма глътка и въздъхна. — Най-сетне! Добре, трябва да му определиш място за тоалетна. Нали нямаш желание да минира цялата градина? Затова всеки път ще го водиш на определеното за целта място. След това той сам ще започне да ходи там. Ти обаче трябва да си бдителен и да проявяваш постоянство. Той е още бебе, което означава, че трябва да го извеждаш по няколко пъти на ден. Сутрин, щом се събуди, и вечер, преди да си легнете, както и всеки път след храна.

Саймън си представи как животът му ще се върти около нуждите и капризите на кучето.

— А след като си свърши работата — продължи Фиона, — покажи огромна радост. Бъди много емоционален. Той иска да ти достави удоволствие. Иска да го хвалиш, да го награждаваш. Виж го, забележа какво правят големите и няма да остане по-назад.

Саймън поклати глава.

— Когато го извеждам, той души по половин час, търкаля се, обикаля, а пет минути след като се приберем, върши каквото има за вършене.

— Покажи му. Ти си мъж. Водиш го и пишките.

— Сега ли?

Тя се разсмя. Да, наистина беше очарователна.

— Не, когато сте във вашата градина. Вземи — тя му подаде каишката. — Сниши се на неговото ниво, повикай го. Покажи, че си щастлив! Използвай името му, след това, когато дойде, го погали, дай му нещо вкусно.

Той се почувства глупаво, задето трябваше да издава весели възклицания само защото кучето му щеше да се облекчи в гората, но щом си представи безбройните локви и купчинки, които чистеше по пода, послуша треньорката.

— Браво. Да пробваме една основна команда, преди другите да дойдат. Джос!

Тя пое каишката, за да привлече вниманието му и започна да го гали, докато той се успокои. Взе бисквитка от Саймън, постави я на дланта си, протегна дясната си ръка над главата на кученцето и размърда показалец.

— Джос, седни. Седни!

Докато говореше, тя движеше пръст над главата му. Той вдигна очи в опит да проследи движението и отпусна дупе на земята.

— Браво на момчето! Браво! — Фиона му даде бисквитката, погали го и го похвали. — Повтаряте отново и отново. Той автоматично ще вдига поглед и ще сяде на земята. Щом седне, го похвали, дай му награда. Когато я изяде, опитай само с гласова команда. Ако не разбере, повтаряш отново. Когато го направи, похвали го и го награди.

Тя отстъпи.

Кутрето се опита да я последва и Саймън се обърка.

— Накарай го да ти обърне внимание. Ти си шефът. Той обаче мисли, че си мекушав.

Подразнен, Саймън я изгледа хладно. Не можеше да отрече обаче, че когато дупето на кученцето се отпусна на земята, изпита гордост.

Кръстосала ръце, Фиона ги наблюдаваше.

Преценява ме, реши Саймън, докато повтаряше наученото.

Кучетата ѝ се приближиха и седнаха като три сфинкса.

— Сега пробвай без движението. Използвай само гласовата команда. Не откъсвай очи от неговите.

Няма начин да се получи, помисли си Саймън.

— Седни!

Зяпна от изненада, когато Джос отпусна дупе на земята.

— Ето че седна. Браво! Добре се справи.

Докато Джос хрупаше бисквитка, Саймън се ухили на Фиона.

— Видя ли?

— Да, видях. Той е добро и умно куче — кучетата ѝ застанаха нащрек. — Трябва да започваме. Съучениците ви идват.

— Как разбра?

— Те ги усетиха — тя отпусна ръка на главата на най-близкото куче. — Подай ръка, нека Нюман да те подуши.

— Какво?

Тя просто направи знак, след това пое ръката на Саймън и я поднесе под носа на Нюман.

— Нюман, това е Саймън. Саймън! Върви със Саймън. Върви! Трябва да свърша нещо. Нюман ще върви с теб, докато водиш Джос на каишка. Спри след малко и му сложи мекия намордник, след това се върни! Нюман ще ти помогне да се справиш.

Тя хукна нанякъде с останалите кучета и Джос скочи, за да ги последва. Но Нюман му препречи пътя.

— Искаш ли да дойдеш с мен вкъщи, момче? Ще ми помагаш. Хайде, върви!

Големият лабрадор се грижеше кутрето да върви напред. Саймън ту го водеше, ту го теглеше по моравата.

Ако високата очарователна треньорка беше толкова добра, колкото се твърдеше, помисли си той, накрая кучето му щеше да стане симпатично като Нюман.

Понякога се случваха и чудеса.

Час по-късно изтощеният Саймън се просна на канапето в хола си. Джос вдигна лапи към крака му и изскимтя.

— Господи, ти никога ли не се уморяваш? Имам чувството, че съм тренирал с отряд пехотинци — той вдигна кученцето и Джос се заизвива, близна го и се сгуши до него. — Добре, добре. Справи се добре. И двамата се справихме добре.

Той почеса кучето зад ушите.

След няколко минути и човекът, и кутрето спяха дълбоко.

[1] Jaws (англ.) — челюсти. — Б.пр. ↑

3.

Чакаха я цял ден курсове и имаше нужда от енергия. Докато пиеше чаша порядъчно подсладено кафе, Фиона се поколеба дали да не похапне корнфлейкс или да си затопли парче щрудел. Най-добре комбинация и от двете, реши тя, тъй като вчера така и не можа да се наслади на любимия си бургер с пържени картопки заради мъжа с кучето.

Сексапилен тип, симпатично кученце, но в края на дългия ден трябваше да се примири с парче размразена пица, защото бе толкова уморена, че нямаше никакво намерение да готви.

Тъй като и днешният ден се очертаваше дълъг, нямаше нищо лошо да похапне нещо сладко.

Докато се колебаеше, тя отпиваше кафе и наблюдаваше как кучетата си играят навън. Никога не ѝ омръзваше да ги гледа. Какъв късмет имаше, че живееше в компанията на животните и вършеше нещо полезно.

Замисли се за момченцето и как баща му плачеше от радост, когато прегръщаше спасителя на сина си. Сега, същото това добро куче подскачаше на двора, стиснало пръчка в уста.

Неочаквано и трите животни застанаха нащрек и хукнаха към верандата.

Някой минаваше по моста.

По дяволите! Имаше още час до началото на работния ѝ ден. Искаше ѝ се да остане за малко сама и да похапне корнфлейкс и щрудел, преди да се появяват други хора.

Когато отвори вратата и излезе, въздъхна с облекчение. Винаги ѝ беше приятно да вижда Силвия.

Другата жена изскочи от лъскавата си кола — стегната, енергична, с чуплива кестенява коса. Беше с ботуши с тънки токчета под набрана пола съчетана с наситенолилав пуловер, който със сигурност бе от нейния магазин. Огромни сребърни триъгълници се полюшваха на ушите ѝ, докато отстъпваше назад, за да направи място на бостънския си териер Орио да изскочи от автомобила.

Кучетата веднага се спуснаха да посрещнат госта, като душеха, ближеха, търкаляха се и тичаха. Силвия ги заобиколи и дари Фиона с очарователна усмивка.

— Добро утро, сладурче! Знам, че подранихме с цял час, но исках да ни остане време да поклюкарстваме. Имаш ли няколко минути?

— За теб винаги — Фиона се наведе, когато Орио се втурна към нея, за да я поздрави, след което отново припна при приятелите си. — Влизай в кухнята. Направи си чай, докато аз приготвя нещо за закуска.

Силвия я прегърна силно през кръста и двете хлътнаха в къщата.

— Новината за вас с Пек и момченцето се е разнесла из целия остров. Страхотно сте се справили!

— Пек беше върхът. Дори фактът, че на Хю на два пъти му се наложи да пишка, не беше болка за умиране. Направо невероятно колко далече беше стигнало това тригодишно хлапе, облечено само по пижама на спайдърмени.

— Сигурно е бил много уплашен.

— По-скоро беше мокър, измръзнал и уморен — Фиона сложи чайника и посочи шкафа, в който държеше няколко вида билков чай единствено заради Силвия. — Извинявай, че не ти звъннах веднага, за да ти кажа.

— Няма нищо — Силвия махна с ръка и посегна към чай с аромат на праскова и канела. — И без това бях навън и оглеждах едни грънци. Както можеш да се сетиш, бях забравила телефона в колата. Трябва да се отуча от този навик.

Обърна се и присви очи, когато Фиона извади кутия корнфлейкс от шкафа.

— Да не би да си решила да изядеш тези боклуци на закуска?

— С парченца плодове са — Фиона се усмихна извинително и разклати кутията. — Поне така пише.

— Сядай, ще ти направя истинска закуска.

— Сил, няма нужда.

— Има, макар вече да не си на десет. Сядай! — нареди тя и отвори без притеснение хладилника на Фиона. — Виж ти, виж ти... Може пък да излезе нещо. Ще ти направя чудесен омлет от белтъци и ще ти препека филийка пълнозърнест хляб.

— Добре.

— А ти междуременно ми разкажи за вчера. Интересен е, нали?

— Очарователен, а след като се понаучи на това-онова, от него ще излезе един път куче.

Силвия изви вежди към Фиона, докато вадеше малка купа.

— Говорех за Саймън.

— Аз също.

— Да бе. Той е невероятно талантлив и възпитан, но е малко потаен.

— За кого говориш?

— Не се прави на ударена — Силвия раздели белтъците с опитна ръка и прехвърли жълтъците в купичка, преди да започне да разбива белтъците със сирене и подправки. — Има страхотна къща на Ист Саунд, голям майстор е, какви очи само, широки рамене, готино кученце, а и не е женен!

— Значи е върхът. Не го изпускай, Сил.

— Нямаше, ако не беше двайсет години по-млад от мен — Силвия изсипа белтъците в тигана и пъкна филийка в тостера, докато Фиона правеше чая. — Ти си тази, която не бива да го изпуска.

— И какво да го правя? Освен това — добави тя, когато чу недоволното сумтене на Силвия, — и мъжете като кучетата не са само за забавление. Те са дългосрочна отговорност.

— Трябва ти малко забавление, преди да решиш дали искаш останалото. Можеш поне да опитаеш... шантата идея да излезеш някой път на среща.

— Ходила съм по срещи. Предпочитам груповите събития, но понякога ходя и на срещи. А има и случаи, когато се отдавам и на така наречените забавления. Преди да продължиш да ми досаждаш, ще ти кажа следното: „Присмял се хърбел на щърбел!“.

— Аз се омъжих за голямата си любов и прекарах десет прекрасни години с него. Понякога се чувствам измамена, защото не ни беше отредено да прекараме повече време заедно.

— Знам — Фиона прегърна Силвия и двете се замислиха за бащата на Фиона. — Той беше много щастлив с теб.

— Дватама бяхме щастливи заедно. Искам и ти да преживееш същото — тя прехвърли омлета върху препечената филия. — Сега си яж закуската.

— Слушам, шефе — двете седнаха една срещу друга на малката маса и Фиона отхапа. — Господи, колко е вкусно!

— Не ми отне повече време и усилие, отколкото да пресипя в купата онзи захаросан боклук.

— Не си справедлива за корнфлейкса, но сега ми е толкова вкусно, че нямам никакво желание да споря.

— Докато ядеш прилична закуска, ще ти разкажа каквото знам за Саймън Дойл — Силвия отпи глътка чай и кръстоса крака. — И хич не си прави труда да ми обясняваш, че не си любопитна.

— Добре, няма, защото всъщност съм любопитна. Ама не много.

— На трийсет и три е, от Спокейн, въпреки че през последните няколко години е живял в Сиатъл.

— Спокейн и Сиатъл. Нощ и ден.

— Може и така да се каже. Баща му и по-големият му брат са все още в Спокейн, имат строителна фирма. Той е взел магистърска степен по приложни изкуства и още една по архитектура от университета в Южна Калифорния, след това е правил кухненско обзавеждане, преди да започне да създава свои мебели. Справял се е блестящо в Сиатъл, печелил е разни награди. Имал е любовна връзка с Нина Абът...

— Певицата ли?

— Същата. Поп звезда или рок звезда... Не знам кое е по-правилното да се каже за нея.

— Лошото момиче на попа — уточни Фиона с пълна уста. — Малко си е луда.

— Може, но между тях е пламтял огън в продължение на няколко месеца, след като му поръчала да направи част от мебелите за къщата ѝ на остров Бамбридж. От щата Вашингтон е и има къща там.

— Да, знам. От време на време, чета „Пийпъл“, гледам клюките по телевизията. Чакай малко... Той ли е въпросният... Четох пикантерии за нея и някакъв дърводелец. В пресата го наричаха дърводелец. Тя е секси, талантлива е, но наистина си е малко луда.

— Просто някои хора обичат да шокират околните. Както и да е, но нещата са се объркали. Дано това не му е попречило на бизнеса. После, преди около три месеца, той се премести тук, и „Островно изкуство“ е невероятно горд магазин, защото сме изключителният му представител за Сан Хуан.

Силвия вдигна чашата чай като за тост и отпи.

— Откъде си толкова наясно с биографията му?

— Всъщност биографията, която той ми даде, беше доста рехавя, затова проверих в „Гугъл“.

— Силвия!

Силвия тръсна гъстите си къдрици.

— Знаеш, че когато поемам някой човек на изкуството, трябва да знам откъде идва и какво представлява. Първо, често ми се налага да пътувам до тези хора, за да разглеждам произведенията им. Няма да се забъркам с някой серийен убиец, я!

— В „Гугъл“ не пускат информация за серийни убийци, освен за онези, които вече са в затвора или под земята.

— То не се знае. Както и да е, той ми харесва. Ти какво мислиш?

— Беше побеснял, защото Джос бе наръфал облегалката за глава в джипа му...

— Ужас!

— Да, и не е никак очарован, че е собственик на куче, затова все още ми е трудно да преценя. На пръв поглед, като изключим физическите му дадености...

— И то какви! — ухили се Силвия и игриво изви вежди.

— Спор няма. Бих казала, че не е свикнал да носи отговорност за друг, освен за себе си и предпочита да го раздава соло! Нещо като вълк единак е, което ти потвърди с онова, което каза — къща на малък остров, далече от семейството, изборът на занаят...

— Понякога самотният вълк просто не е открил сродна душа — или пък глутница.

— Ти си неспасяема романтичка.

— Така си е — призна Силвия — и се гордеа с този факт.

— А пък кутрето направо го обожава. Не проявява никакви признаци на страх. В момента кучето е на преден план, което издава, че му е слабото място. Може да не се забелязва, но е така. Личи и от факта, че е много разочарован и раздражителен, но не търси начин да се отърве от животното. Когато му дадеш логично обяснение, той приема. Записа Джос в детската градина и макар да не е нито много доволен, нито във възторг, ми се стори решен да го научи. Може и да не е свикнал да поема отговорност за друго живо същество, но ще се отнесе сериозно към задълженията си.

— Пак ти казвам, че е трябвало да се заемеш с психология. Или да изготвяш профили.

— Всичко, което знам, съм го научила от кучетата — Фиона стана, пхна чинията си в съдомиялната, след което застана зад стола на Силвия и прегърна мащехата си през врата. — Благодаря ти за закуската!

— Пак заповядай.

— Искаш ли още една чаша чай. Аз отивам да подготвя всичко за часа.

— Ще ти помогна.

— Не и с тези ботуши. Още е мокро от вчерашния дъжд. Свали този сексапилен разкош и обуй моите велурени боти, преди да излезеш. В килера са.

— Фий — повика я Силвия, преди Фиона да излезе навън.

— Да.

— Минаха вече осем години и за двете ни.

— Знам.

— Сетих се тази сутрин. Понякога на годишнината от смъртта на Уил се замислям. Затова излязох по-рано от къщи. Искях да те видя и да ти кажа, че много се радвам, че си тук, че ти направих закуска, че ще взема назаем велурените ти боти. Много се радвам, Фий!

— И аз.

— Той щеше да се гордее с теб...

— Знам и ми е приятно да си мисля, че щеше наистина да е горд и щастлив с онова, което съм постигнала, и онова, което правя — тя въздъхна. — Грег също. Поне така си мисля. Много от него вече ми се губи — гласът, мирисът, дори лицето му. Никога не съм си мислила, че ще трябва да извадя снимката му, за да си го припомня.

— Седем години са много време. Ти беше съвсем млада, миличка. Знам, че го обичаше, но наистина беше много млада. Двамата не бяхте заедно дълго време.

— Почти две години, а и той ме научи на толкова много неща. Сега имам всичко това благодарение на него. Обичах го, Сил, но вече не си спомням как ме караше да се чувствам.

— Ние двамата с баща ти също го обичахме. Беше добър човек.

— Страхотен.

— Фий, може би си забравила онова, което си изпитвала към него, защото е време да отдадеш чувствата си на друг.

— Не знам. Понякога... Виж, не съм сигурна дали съм готова за нова връзка.

— Чувствата не се появяват, когато си готова за тях.

— Може и така да е. Но човек не знае. Засега имам достатъчно неща на главата. Не забравяй да се преобуеш.

След часа за напреднали — група от шестима, включително Орио, Фиона се подготви за групата за специални умения, ниво начинаещи. Стопаните на повечето ѝ възпитаници не бяха жители на острова и се надяваха да получат сертификати за издирване и спасителни операции. Някои щяха да се справят, докато други ги грозеше провал. Тя обаче знаеше, че всяко куче и стопанин ще имат полза от допълнителното специализирано обучение.

Докато всички се съберат, тя използваше времето за опознаване — както с кучетата, така и с хората. Това съвсем не беше загуба на време, а жизненоважна стъпка. Куче, което не умееше или не желаше да се сприятели с останалите, никога нямаше да се справи на изпита. Десетте минутки „общуване“ ѝ даваха възможност да прецени доколко кучета и стопани са се занимавали у дома.

Тя наблюдаваше всички, пъхнала ръце в провисналите джобове на якето си с качулка.

— Добре, време е да започваме. Тръгваме с основните неща.

Първо, кучетата трябваше да вървят редом със стопаните си, след това махнаха каишките и резултатите се оказаха смесени.

— Снич — настоя тя като се обърна към кучето, вместо към собственика, — ще ни трябват повече упражнения за уменията без каишка. Близо сме, но може и по-добре. Да пробваме отново. Господа и дами, отстъпете. Сега ще изчакате, докато кучетата се разсеят, чак тогава ще им дадете команда. Бъдете твърди. Не забравяйте наградата и поощрението.

Тя нарочно разсея някои от младите животни, като ги галеше и си играеше с тях. Остана доволна от постигнатия успех. Обикновено процентът беше нисък в такива случаи, тъй като повечето кучета предпочитаха да си играят, когато ги повикаха.

Тя отдели изоставащите и остави другите да упражняват чакане в седнало положение, след което се зае да помогне на недоучилите се.

— Има много причини, поради които искате кучето ви да спре на място. Може да се появи опасност, която то не разбира. Освен това незабавният отклик показва доверие. Когато кажете „Спри!“ или каквато дума сте избрали за същата команда, кучето ви трябва да се подчини без колебание. Да отработим случаите, когато сте едни до други. Нека кучето върви редом, без каишка, а вие се опитайте да подадете командата. Кали, може ли да използвам Снич, за да покажа?

Не кучетата имаха нужда от допълнителна работа, а стопаните, помисли си Фиона. Кали беше малко колеблива.

След минути със самоуверен твърд глас Фиона накара кутрето да върви редом, сякаш бе родено с това умение, и да сяда на земята като истински войник.

— Не знам защо не ме слуша.

— Защото знае, че може да те манипулира, Кали. Не вярва, че говориш сериозно, че ти си шефът. Не е нужно да крещиш или да се ядосваш, но трябва да си твърда и гласът, и лицето, и езикът на тялото ти. Убеди го, че си непреклонна.

— Ще опитам.

Ако Кали станеше по-твърда, малкото рижаво кученце щеше да се подчинява безотказно.

— Добре, кратка почивка за игра.

Това бе сигналът, който чакаха нейните кучета. Те се включиха в петте минути хаос, тичане, търсене и донасяне на топки, търкаляне и боричкане с останалите.

— Не че се оплаквам...

Фиона стисна зъби и си наложи да бъде търпелива, тъй като Ърл Гейнър, пенсионирано ченге и собственик на много умна немска овчарка, започваше да се оплаква всеки път по един и същ начин.

— Какъв е проблемът, Ърл?

— Разбирам, че една от теориите ти е обучението с игра, но ми се струва, че позволяваме на тези кучета прекалено много време да тичат напред-назад.

А многото време, както сама знаеше, означаваше много пари.

— Знам, че може и да ти се струва, че губим много време, но на тази възраст времето, в което могат да задържат вниманието си над

една задача, е съвсем кратко. Има опасност да прекалим. Ако на кучето му омръзне, започва да се обърква и не може да смогне с новите изисквания и задачи, може да се откаже, да стане своенравно или да се разбунтува. Трябва им време, за да изразходват енергията си, да се поопознаят с останалите кучета, както и с хората. През вторите трийсет минути ще опитаме две нови команди.

Ърл се оживи.

— Какви?

— Ще изчакаме още няколко минути. Коджак има голям потенциал. Той е умен, готов е да достави удоволствие на стопанина си. Ако останете още две седмици, ще се заемем с проследяването на миризми. Преди това трябва да затвърдим връзката, да му дадем възможност да опознае останалите и да е зареден с желание.

Ърл наду бузи.

— Чух какво си направила вчера с твоето куче. Открили сте момчето. Искам и аз да върша такива добрини.

— Знам, а с обучението и твоя опит, ще бъдете безценни. Да помогнем на Коджак да изпита същото желание. Той вече доста е напреднал, честна дума.

— Всички, които те познават, разправят, че си една от най-добрите в щата, дори в северозападните щати. Затова всички се качваме на ферибота по два пъти в седмицата. Е, какво пък, той поне се забавлява.

— И научава — отвърна тя и потупа стопанина на кучето по рамото.

Повика своите кучета, изпрати ги на верандата и те се разположиха удобно, за да наблюдават представлението.

— Повикайте животните да застанат до вас — нареди Фиона и зачака да се подредят. — С кучетата за издирване и спасяване могат да се провеждат операции на различен терен, на труднопроходими места, на замръзнала почва, по скали, през гори, в града. И във вода. Днес, ще ги запознаем с водата.

Тя посочи басейна за начинаещи, който беше напълнила, след това взе гумена топка.

— Всеки от вас, един след друг, ще пусне кучето си от каишката, след това ще хвърли топката в басейна. Искам да накарате кучето да я

донесе. Не се притеснявайте. Имам кърпи. Ърл, вие с Коджак сте първи. Дръпнете се на десетина метра.

Ърл взе топката и се подготви. Пусна кучето от каишката, погали го и му показа гумената топка.

— Донеси, Коджак! — извика той и я хвърли.

Кучето се втурна напред като вихър и цопна в басейна. Показа се над водата, стиснал топката в уста, очевидно шокиран, което Фиона разчете като „Това пък какво беше?“.

Но скочи отново и се върна при Ърл, когато стопанинът му щракна с пръсти.

Фукльо, помисли си Фиона, но се усмихна широко, когато Коджак се изтръска и измокри гордия си собственик, готов да го похвали.

— Видя ли го какво направи? — погледна я победоносно Ърл. От лицето му се стичаше вода. — Успя, направи го от пръв път!

— Справи се страхотно.

Ти също, помисли си тя.

Обикновено Фиона си оставяше по един час между курсовете, защото знаеше, че значителна част от времето ще премине във въпроси и съвети, така че да доуточни някои възникнали по време на часа проблеми.

После щеше да обядва набързо, да поиграе със своите кучета и да се обади на онези, които ѝ бяха звънели по време на часа.

Тъй като разполагаше с четирийсет минути за себе си, след като и последният автомобил изтрополи по моста, тя се заигра с кучетата — хвърляше им топки, дърпаха въжета, след което се втурна вътре, загреба шепа бисквитки и си взе ябълка, за да не се чувства виновна.

Похапваше, докато проверяваше гласовата си поща и имейла, записи и някои неща за блога, който обновяваше по три пъти в седмицата.

Блогът отвеждаше хората до уебсайта ѝ или пък обратното. Повечето от информираниите избираха нейната школа.

Остави си достатъчно време, за да изпразни басейна и да прегледа плана за следващата група. Тъкмо започваше да се подготвя, когато някой се зададе по моста.

Дотук с тишината и спокойствието, помисли си тя и се намръщи, когато за втори път тези дни забеляза непознат автомобил да

приближава по алеята към къщата.

Вдигна ръка, за да заслони очи от слънцето и позна Роузи и Девин Колдуел. Докато колата обръщаше бавно, тя видя Хю на задната седалка.

— Добре, момчета, да се държите прилично. Поздравете гостите. Щом автомобилът спря, кучетата се подредиха до него и седнаха. Девин слезе до тях.

— Здравсти, Пек. Здравсти! — когато Пек вдигна лапа, Девин се ухили, след това се наведе, за да стисне протегнатата лапа. — Радвам се да те видя отново.

— Нюман — рече Фиона, когато Девин премина към следващото животно, за да стисне и неговата лапа. — И Богарт.

— Май си почитателка на класическото кино^[1]? — той подаде ръка на Фиона. — Надявам се, не те притесняваме с идването си.

— Не, разбира се — каза тя и се обърна към Хю, стиснал ръката на майка си, облечен в червено яке с качулка и дънки. — Здравсти, Хю. Искаш ли да поздравяш Пек и приятелите му?

— Кучита! — Хю заситни към Пек и го прегърна. — Кучито ме намери. Аз се бях изгубил.

Тя запозна момчето с останалите кучета, които също получиха прегръдки.

— Вчера дори не успях да ви благодаря — започна Роузи.

— Имахте достатъчно грижи.

— Аз... може ли? — попита тя, когато видя, че кучетата се търкалят по земята, а Хю пълзи между тях, киска се и ги подръпва за ушите.

— Те са на седмото небе. Обожават децата.

— Говорихме си да си вземем куче. Мислехме да изчакаме някоя и друга година, но сега... — Роузи наблюдаваше Хю с усмивка. — Ще ни препоръчате ли някоя порода, подходяща за хора с малки деца.

— Очевидно лабрадорите са ми слабост. Те се държат страхотно с децата, приспособяват се към семейството, но искат много внимание. Освен това имат нужда от място.

— Имаме двор, а паркът е съвсем близо до къщата ни. В момента, ако има още един Пек, с удоволствие бих го взела. Извинявайте — добави Роузи и очите ѝ се наляха със сълзи. — Все още не съм се успокоила напълно. Госпожице Бристоу...

— Казвайте ми Фиона.

— Добре, Фиона — Роузи стисна и двете ръце на треньорката. — Просто нямам думи! Наистина не знам как да ти благодаря. Каквото и да направя, каквото и да кажа, то няма да е достатъчно, за да ти се отблагодарим за онова, което стори за нас.

— Хю си играе с кучетата ми и се смее. Това ми е отплатата. За хора като нас това е най-важното.

Девин прегърна съпругата си през раменете.

— Написахме писмо до организацията „Издирване и спасителни операции с кучета“ за вашия екип и днес ще го пуснем. Правим дарение.

— Та това е толкова много! Благодаря ви.

— Когато си вземем кученце, ще се запишем в школата ви — добави Роузи. — Не искам друг да го обучава. Полицай Енгълуд ни каза, че ти ръководиш тренировките за послушание и обучението на кучета за издирване.

— Сигурно ви задържахме. Преди да си тръгнем... Хю, ти не носеше ли нещо за госпожица Бристоу и Пек? Всъщност бяха ни казали, че имате три кучета — продължи Девин, докато Роузи отвеждаше Хю към автомобила. — Има по нещо и за тримата.

Хю се върна с три огромни кокала и ги пусна пред животните.

— Не искат? — отбеляза той, когато видя, че кучетата не помръдват.

— Няма да ги вземат, ако не им кажеш, че може — Фиона премести по кокал пред всяко куче.

— Грабни кокала! Вземи го! — изкрещя Хю.

Фиона направи знаци с ръце и кучетата скочиха напред, поклониха се с глава и Хю се разсмя.

— Те ти благодарят.

— Хю ги избра за теб — Роузи и подаде букет червени лалета. — Реши, че приличат на близалки.

— Така е. Освен това са много красиви. Благодаря.

— Нарисувах ти картина — Хю дръпна листа от майка си. — Тук сме двамата с Пек.

— Страхотна е! — Фиона се възхити на многоцветните завъртулки, кръгчета и линии. — Направо невероятна.

— Това е Пек. Той е голямо кучи. Това е Фий, а това съм аз. Яздих Фий, а това е Дългоушко. И той яздеше с мен. Мама ми помогна да напиша имената.

— Изключителна рисунка.

— Можеш да си я лепнеш на хладилника.

— Ще я залепя. Благодаря ти, Хю — тя го прегърна и вдъхна аромата на малкото момченце — буйно, невинно и свободно.

След като ги изпрати и им помаха, Фиона влезе вътре, за да сложи рисунката на вратата на хладилника и подреди лалетата близалки в яркосиня ваза.

Беше доволна, че ѝ останаха няколко минути, за да си почине, преди да пристигне следващата група за обучение.

[1] Кучетата са кръстени на актьорите Грегъри Пек, Пол Нюман и Хъмфри Богарт. — Б.пр. ↑

4.

Най-добрият приятел на човек, друг път!

След ожесточено преследване, последвано от люта битка, Саймън успя да измъкне дървения чук от смъртоносния захват на Джос.

Държеше в ръка значително изтънелия инструмент, докато животинчето подкачаше като пружина. Саймън си представи как стоварва един-единствен удар върху дървената глава на кутрето. Не че би го направил, колкото и да се изкушаваше, но поне фантазиите не бяха престъпление.

Представи си как също като в комикс около главата на гадинката започват да кръжат миниатюрни звездички, а пред очите му изникват шарени петна.

— Де да можех — измърмори той.

Остави инструмента на работната си маса, след това огледа отново пръснатите по пода на работилницата му играчки и кокали.

— Защо не ги искаш? Защо правиш всичко това? — той взе парче въже и му го подаде. — Дръж, разрешавам ти да го съсипеш.

След броени секунди, тъкмо когато Саймън побутна настрани негодния вече за нищо чук, кучето пусна въжето върху ботуша му и седна, размахало опашка и килнало глава на една страна с блеснали от радост очи.

— Не виждаш ли, че съм зает? Нямам време да си играя на всеки пет минути. Поне единият от нас трябва да свърши малко работа и да изкара някакви пари.

Саймън се обърна към шкафа за вино — истинска красота от черешово дърво и абанос! Беше използвал лепило за дърво, за да закрепил последните кантове, когато кучето нападна ботушите му. Докато се опитваше да се съсредоточи над работата си, Саймън изтръска животинчето от крака си и посегна към една скоба. Тръсна крак, залепи, тръсна отново и постави скобата на мястото ѝ.

Джос ръмжеше и джавкаше доволно в ритъм с „U2“, които звучаха в работилницата още от сутринта.

Той прокара пръсти по гладкото дърво и кимна.

Когато се обърна, за да провери сглобките на люлеещия се стол, повлече и кутрето през стърготините.

Значи Джос все пак успяваше да го подчини на играта.

Работи почти два часа, като ту влачеше кучето, ту го преследваше и накрая си наложи да спре и да изведе мъника на мястото, което бе нарекъл Нааканата поляна.

Не беше зле да си почине. Така щеше да проясни мислите си, да глътне малко въздух и да усети слънчевите лъчи. Никога не се уморяваше да наблюдава как светлината — било слънчева или лунна — се заиграва по вълните на протока — тясна ивица, притисната от острова.

Обичаше да стои на хълма и да се вслушва в непонятната музика на водата или да седи на верандата пред работилницата, вперил поглед в гъстата гора, която заобикаляше градината му, успокоен от плисъка на вълните.

Беше се преместил на острова с цел.

Търсеше самота, тишина, чист въздух и безупречен пейзаж.

Може би по някакъв изкривен начин майка му се оказа права, като му натресе кучето. Така поне имаше причина да излиза навън, което бе един от мотивите за преместването му. Можеше да поразгледа, да си почине, да опознае околността. Въздух, вода, дървета, хълмове, скали — все потенциално вдъхновение за моделите му.

Цветове, форми, материи, извивки и ъгли.

Това малко късче земя, гората, водата, скалистият бряг, чуруликането на птиците, вместо гъмжилото от коли и хора, му бе осигурило тъкмо каквото искаше.

Реши да си направи хубава пейка и да я монтира на това място, нещо в стил рустика. Тиково дърво, помисли си той, стига да успееше да намери, с достатъчно широки странични подлакътници, на които да може да оставя бирата си.

Тръгна към работилницата, за да вземе скицник, на който да нахвърля идеята си, когато си спомни за кучето.

Повика го, подразнен, че животното не души в краката му, както правеше през повечето време, поради което обикновено настъпваше проклетата твар или го подритваше.

Провикна се отново, след това още веднъж и се огледа. Изруга, обзет от раздразнение, чувство на вина и паника.

Провери отново в работилницата, за да види дали случайно не се е укротил, докато съсипва нещо, разтвори храстите, като продължаваше да го вика и да подсвирква. Огледа хълма, който водеше надолу към водата и тясната алея от къщата към пътя.

Надникна под верандата, след това обиколи къщата и се наведе под терасите.

От кутрето нямаше и следа.

Това е куче, за бога, каза си той. Ще се върне. Дори не куче, ами кутре, така че едва ли е стигнало далече. Поуспокои се, върна се в работилницата, където беше видял беляджията за последно, но не го намери и там и се отправи към гората.

Спокойствието му беше отлетяло, след като удоволствието му от играта на светлината и сенките бе съсипано. Трънаците му се сториха зловещи.

Възможно ли бе някой ястреб или бухал да отвлече кученцето, питаше се той. Веднъж му се стори, че мярна плешив орел. Само че...

Да, кутрето беше още малко, но много яко.

Спря, пое си дъх, за да си даде кураж и да прогони паниката. Не се получи. Не беше на себе си от яд, че си губи времето заради едно тъпо куче, което вече си беше представял как халосва по главата с дървения чук.

Господи!

Изрева отново името на животното и най-сетне чу джавкането му. Подобие то на лай не звучеше нито уплашено, нито жално, а пълно с дива радост.

— По дяволите — измърмори Саймън, решен да се овладее и да го повика весело.

— Хайде, Джос, дребен негоднико! Ела, момче, ела изчадие адово...

Забърза по посока на гласа и тогава чу шумоленето в гъсталака.

Кутрето се измъкна, повлякло полуразложения труп на огромна птица.

А той се беше притеснявал, че някое хищно пернато ще отвлече кучето. Голям майтап.

— Господи боже, остави тази гадост. Веднага!

Джос изджавка с блеснали очи и повлече птицата назад.

— Ела! Веднага! Бързо тук!

В отговор Джос довлече трупа напред, седна и го предложи на господаря си.

— И какво да правя с това чудо? — Саймън издебна момент да грабне кучето и изрита остатъка от птицата обратно в храстите. Джос започна яростно да се вие, за да се измъкне.

— Това не ти е... игра — не казвай мръсни думи! Ама защо пък не, мама му стара!

Той понесе кутрето към къщата. Вонята беше нетърпима.

Тъй като нямаше друг избор, Саймън стисна смрадливото животно под мишница и като дишаше през устата, се отправи към къщи.

На връщане реши да пъкне кучето под маркуча, но прецени, че няма да стане. Колкото и да го поливаше с вода, вонята нямаше да се махне. Трябваше да го изкъпе — как само му се искаше да има метална вана и... окови. Представи си как оплисква цялата баня.

Успя да си свали ботушите на верандата, докато Джос облизваше лицето му с целувки, изпълнени с много обич и убийствена смрад. Щом влезе, хвърли портфейла си на масата и се отправи към банята.

Саймън се съблече и остана по боксерки, без да обръща внимание на кучето, което нападна дънките и ризата му. След това посегна към душа.

— Сега ще видиш ти — закани се той, когато Джос се притисна в стъклената врата на душ кабината в отчаян опит да се спаси.

Саймън стисна зъби и протегна ръка към сапуна.

Закъсняваха, Фиона отново погледна часа, сви рамене и продължи да подрежда маргаритките и зелениката в саксията. Налагаше се да научи Саймън да уважава графика ѝ, но в момента нямаше нищо против, защото имаше време да довърши работата си в градината. Кучетата ѝ душеха наблизко, а тя си беше пустила рок на айпода.

Ако новите ѝ ученици не дойдеха, щеше да насади и второто сандъче, а и да заведе момчетата да пообиколят гората.

Денят беше слънчев, мек, небето синьо, подухваше лек ветрец и беше много приятно.

Тя огледа свършеното, цветните пъпки, и посегна към второто сандъче.

В този момент забеляза джипа.

— Това е Саймън — рече тя, когато кучетата ѝ се надигнаха. — Идват Саймън и Джос — след тези думи насочи вниманието си към маргаритките.

Продължи да засажда цветята, докато мъжът и кутрето му слизаха от джипа и кучетата ѝ ги посрещаха. Тя дори не вдигна глава и продължи да се занимава с разсада.

След малко Саймън я докосна по рамото и тя дръпна слушалките.

— Извинявай, каза ли нещо?

— Сигурно сме закъснели.

— Ами да — тя почисти ръцете си от пръстта.

— Имахме произшествие.

— Всеки ден се случват произшествия.

— Да, произшествията при нас са ежедневие, но най-голямото включваше умряла птица.

— Така ли? — Фиона погледна към кутрето, заето да дърпа ожесточено въжето на Богарт. — Да не би да е уловил птица?

— Нещо друго беше уловило птицата, още преди дни, съдейки по вида и миризмата.

— Ясно — реши да го съжали тя и кимна, след което си свали ръкавиците. — Донесе ли ти я?

— Накрая я донесе. След като се беше търкалял в нея.

— Как понесе къпането.

— Взехме душ.

— Наистина ли? — тя потисна смеха си, тъй като бе очевидно, че няма да му стане приятно, ако избухнеше в смях. — Как мина?

— След като престана да се опитва да си пробие път с дупе през вратата на душ кабината и да изяде сапуна, мина добре. Всъщност, хареса му. Май открихме общ интерес.

— И това е нещо. Какво направи с трупа?

— На птицата ли? Изритах я обратно в храстите.

— Трябва да се върнеш, да я прибереш в плик и да я изхвърлиш. Ако ли не, той ще отиде да я търси при първия удобен случай.

— Браво. Направо страхотно!

— Миризмата на леш е като наркотик за кучетата. Той просто е направил онова, което му диктуват инстинктите — вече му бе простила, но можеше поне да звънне, за да я предупреди, че ще закъснеят. — При тези обстоятелства ще проведем пълен час. Направихте ли си домашното?

— Да, направихме го — кимна той, когато Фиона изви вежди. — Почти всеки път сяда, когато му подам команда. Но идва само когато той реши. Междувременно се опита да изяде дистанционното на телевизора, една възглавница, цяла ролка тоалетна хартия, част от мокета на стълбите, почти цял плик чипс за барбекю, два стола и един дървен чук. Преди да попиташ, да, поправих ги и смених всичко съсипано. На него изобщо не му пука.

— Научи се да се заобикаляш с вещи, които не може да съсипва — посъветва го тя със съчувствие в гласа. — Джос! — плесна с ръце Фиона, за да привлече вниманието на животното, след което ги протегна напред и се усмихна. — Ела, Джос, ела!

Той се спусна към нея и опря лапи на коленете ѝ.

— Добро куче! — тя извади лакомство от джоба си. — На това му се казва добро момче.

— Глупости!

— Да не забравяме за похвалите и поощренията.

— Нали не живееш с него — измърмори Саймън.

— Така е — тя остави лопатката на стълбите. — Седни — Джос се подчини и лапна бисквитка, след което последваха нови похвали и погалвания.

Фиона наблюдаваше как вниманието му се насочва към лопатката.

Когато отпусна ръце на коленете си, Джос се хвърли и стиснал лопатката между зъбите си, хукна нанякъде.

— Не го преследвайте — стисна Фиона господаря му за ръката, когато той понечи да последва кутрето. — Така ще реши, че си играете. Богарт, донеси ми въжето.

Тя остана да седи с въжето в ръка и повика Джос. Той хукна към нея, след това отново кривна настрана.

— Виждате ли, опитва се да ни привлече. Ако откликнем, ако затичаме след него, значи е спечелил.

— Аз пък си мисля, че ако изяде лопатката ти, той печели.

— Тя е стара, но истината е, че той не печели, ако не се включим в играта. А ние няма да направим подобно нещо. Джос! Ела! — тя извади нова бисквитка от джоба си. След кратко колебание кутрето заподскача към нея.

— Това не е твое — отвори тя устата му, взе сечивото и тръсна глава. — Не е твое. Това е твое — тя му подаде въжето.

Остави лопатката, но той отново се спусна към нея. Този път Фиона протегна рязко ръка, покри я и поклати глава.

— Не е твоя. Това не е твое.

Тя повтори всичко търпеливо, като не преставаше да обяснява на Саймън.

— Постарай се да не му казваш „не“ прекалено често. Запази думичката за случаите, когато е необходимо или искаш да спре незабавно. За важните случаи. Ето, виж, той изгуби интерес към лопатката. Няма да играем на неговата игра. Затова сега ще поиграем с въжето. Стисни другия край и му достави удоволствие да си поиграеш с него.

Саймън седна до нея и използва въжето, за да тегли кучето до себе си, като го пускаше за малко и отново продължаваше да дърпа ту на едната, ту на другата страна.

— Може просто да не ставам за кучкар.

Тя прецени, че е дошло време да му покаже съчувствието си и го потупа по коляното.

— И това го казва същият човек, който се пъхва под душа заедно с кучето си.

— Налагаше се.

— Било е умно, изобретателно и е имало полза — и двамата миришеха на сапун и... стърготини. Много приятно. — Той ще се научи. И двамата ще се научите. А как са домашните навици?

— Ами получава се.

— Ето, виждаш ли? И двамата сте свикнали и при команда той сяда.

— И се шмугва в гората, за да се търкаля върху умрели птици и да ми яде дистанционното.

— Саймън, голямо си мрънкало!

Той я погледна с присвити очи и тя се разсмя.

— Постигнал си успех. Продължавай да го учиш да идва всеки път, когато го повикаш. Абсолютно всеки път! Много е важно. Ще поработим над случаите, в които е на каишка, след това ще го почерпим.

Фиона се надигна и забеляза по алеята към къщата да се задава джип.

— Сега е моментът да го научим да не тича към автомобили и да не скача по гостите. Пази го, говори му нещо.

Тя помахна на Дейви и го изчака да слезе.

— Здравсти, Дейви.

— Здравсти, Фий. Здравейте, момчета, как сте? — той се наведе, за да погали черната, рижавата и кафявата глава. — Извинявай, Фий, не знаех, че имаш урок.

— Няма проблем. Това е Саймън, а с него е Джос. Запознайте се с полицай Енгълуд.

— А, да, вие купихте къщата на Доб преди няколко месеца. Много ми е приятно — Дейви кимна на Саймън и приклепна, за да се запознае и с кученцето. — Здравей, дребосък! Няма да ви прекъсвам — рече той, докато чешеше и галеше предволния Джос. — Ще почакам да свършите.

— Няма проблем. Саймън, вземи каишката и поработи сам над вървенето редом. Аз няма да се бавя. Проблем ли има, Дейви? — прошепна тя, когато Саймън тръгна към джипа си.

— Какво ще кажеш да повървим?

— Добре, но да знаеш, че вече ме плашиш. Случило ли се е нещо? Да не би да е станало нещо със Сил?

— Доколкото знам, Сил е добре — Дейви отпусна ръка на рамото ѝ и я поведе към къщата. — Днес получихме информация и шерифът прецени, че трябва да ти съобщя.

— За какво става въпрос?

— В средата на януари, в Калифорния, е изчезнала жена. Случило се е в района на Сакраменто. Сутринта излязла да потича и повече не се прибрала. Седмица по-късно била открита в Национален горски парк „Елдорадо“, заровена в плитък гроб. Получили анонимен сигнал за приблизителното място.

Тя преглътна, усетила как гърлото ѝ се стяга, но не каза нищо.

— Преди десет дни, друга жена излязла да потича рано сутринта в Юрика, Калифорния.

— Къде е била открита?

— В Национален горски парк „Тринити“. Първата е била на деветнайсет. Втората на двайсет. Колежанки. Общителни, атлетични, неомъжени. И двете били на почасова работа. Първата работела като барманка, втората била продавачка в книжарница. И в двата случая е използван шокков пистолет, след това са вързани с найлоново въже и устите им са залепени с тиксо. И двете са били удушени с алени шалове оставени на вратовете им.

Дори не потръпна. Чувстваше се напълно изтръпнала.

— И завързани на възел?

— Да, и завързани на възел.

Фиона притисна ръка към сърцето си.

— Пери е в затвора. Все още е в затвора.

— И никога няма да излезе, Фий. Затворен е на сигурно място.

— Значи се е появил имитатор.

— Нещо повече — той протегна ръка, за да разтрие рамото ѝ. — Нещо повече, Фий. Има подробности за Пери, които следствието не е разгласило, като например, че Пери е отрязвал кичур от косата на жертвите и е записвал номер отгоре на дясната им ръка.

Чувството, че е изтръпнала, започна да преминава, но последва гадене.

— Значи е казал на някого или пък някой от следователите... някой от криминологията или патологът...

Дейви не откъсваше очи от нея, отпуснал ръце на раменете ѝ.

— Сигурно. Опитват се да проследят откъде е изтекла информация.

— Не се дръж с мен като с малоумна, Дейви. Десетки хора са имали достъп до тази информация и може да са я разгласили. Минаха почти осем години, откакто...

— Знам. Извинявай, Фий. Искрах само да ти кажа, че ченгетата са се заели сериозно. Държахме и ти да знаеш, още повече че от медиите много скоро ще направят връзката. Може да довтасат и тук.

— Ще се оправя с пресата. Ами семейството на Грег?

— Ще ги информират. Знам, че ти е трудно, Фий, но не бива да се тревожиш. Ще го пипнат. Положението е много зле, но тази гад повтаря начина на действие на Пери. Избира млади колежанки. Ти вече не си на двајсет.

— Не съм — тя се постара да не повишава глас. — Само че аз съм единствената, която успя да се измъкне.

Дори без да е чул разговора, Саймън усети, че нещо не е наред. Лоши новини или неприятности, или може би и двете. Не разбираше как Фиона може да търпи друг в момент като този, още повече че другият беше почти непознат.

Поколеба се дали да не качи кучето в джипа и да не си тръгне. Щеше да е невъзпитано, но какво го интересуваше.

Ала щеше да бъде прекалено бездушно, а това вече не можеше да си позволи.

Щеше да изчака полицаят да си тръгне, да ѝ даде възможност да се извини и тогава да си тръгне. Така никой нямаше да се чувства неловко.

Но пък чудото на чудесата беше, че Джос го следваше неотклонно около трийсет процента от времето. Послушанието на кучето, което очевидно гледаше от останалите и спираше при команда, увеличи радостта му от успеха.

Значи щеше да се прибере, да свърши още малко работа и след това да изпие една бира.

Ако изключеше мъртвата птица, можеше да каже, че денят е бил доста добър.

Когато автомобилът на полицая потегли, той очакваше Фиона да дойде и да се извини, след което да се заеме с решаването на проблемите си.

Вместо това тя остана в продължение на няколко минути на мястото си, загледана към пътя. След това отиде на верандата и седна вцепенено.

Саймън реши той да се извини и да си тръгне. Нямаше да е трудно. Щеше да каже, че си е спомнил, че има някаква работа и да вземе кучето със себе си.

Тръгна към нея, доволен, че подръпна кутрето само два пъти, за да го накара на върви редом с него. Когато приближи, забеляза, че е

пребледняла като платно, а ръцете ѝ, обгърнали коленете, леко трепереха.

По дяволите!

Вече и дума не можеше да става да си тръгне просто така, затова взе кученцето на ръце, преди Джос да се опита да скочи в скута ѝ.

— Нещо лошо ли е станало? — попита той.

— Какво?

— Заместник-шерифът нещо лошо ли ти каза? Силвия добре ли е?

— Да, добре е. Не става въпрос за нея.

Кучетата, очевидно усетили настроението ѝ, се скупчиха около нея. Едрият рижав лабрадор отпусна глава на коляното ѝ.

— А, да... трябва да...

Той я наблюдаваше как се опитва да се изтръгне от ямата, в която сякаш бе пропаднала.

— Трябва да поработим над сядането и оставането на място.

— Няма да е днес.

След тези думи Фиона го погледна, но той не успя да разбере какво се появи в очите ѝ — мъка, страх или може би шок?

— Добре — съгласи се тя. — Няма да е днес. Много се извинявам.

— Няма нищо. До следващия път.

— Саймън... — тя си пое дъх и се поколеба. — Имаш ли нещо против да... Моля те, остани за малко.

Как му се искаше да е от хората, които лесно отказват. Може би щеше да ѝ откаже, ако не беше забелязал колко ѝ е трудно дори да го помоли за това.

— Добре.

— Пусни го, остави го да потича малко. Големите ще го наглеждат. Хайде, поиграй си — разпореди се тя, когато Саймън свали каишката на кучето. — Стой наблизо. Наблизо — повтори Фиона и го погали. — Наглеждайте Джос, хайде, вървете да играете.

Животните изскимтяха и я погледнаха още веднъж, преди да изтичат на двора.

— Разбират, че съм разстроена. Предпочитат да останат, докато се оправя. Знам, че искаш да си тръгваш.

Той се отпусна до нея.

— Да, не ме бива много в тези неща.

— По-добре да не те бива много, отколкото никак.

— Добре. Значи искаш да ми кажеш каква е лошата новина.

— Наистина искам. Рано или късно клюката ще плъзне из целия остров.

Въпреки това известно време тя мълча, след което се овладя.

— Преди няколко години имаше серия отвлечения, а жертвите бяха убити. Всички до една бяха млади жени между осемнайсет и двайсет и три. Всички учеха в колежи. Общо дванайсет за три години. Калифорния, Невада, Орегон, Ню Мексико, щата Вашингтон. Жертвите бяха отвлечени, убити и заровени.

Той си спомняше смътно случая, но замълча.

— Всички до една бяха един тип — не физически, защото расата и цветът на кожата не го интересуваха, но по телосложение си приличаха, до една учеха в колеж, бяха атлетични, обичаха спорта, бяха общителни. След като набележеше жертвата, убиецът я дебнеше седмици наред. Понякога дори повече. Беше прецизен, търпелив, записваше си навиците им, водеше си бележки за ежедневието им, облеклото, приятелите, семейството, графика им. Използваше диктофон, но имаше и тетрадка. Момичетата или ходели да тичат, или правели преходи или пък карали колело. Различно.

Тя си пое дъх. Заприлича му на човек, който се кани да се гмурне в мътна вода.

— Предпочиташе жени, които излизат сами; рано сутрин или по здрач. Пресрещаше ги от противоположната посока — просто поредният човек, който тича за здраве или планинар. На крачка от тях вадеше шокер пистолет и ги поваляше. Докато бяха неподвижни, ги пренасяше в колата си. Багажникът му беше с пластмасово покритие, така че телата да не оставят следи и никой да не открие нищо.

— Хитро — отбеляза на глас Саймън.

— Да, наистина — тя продължи с рязък глас, без вълнение, също като някой, който изнася научен доклад. — Връзваше ги с найлоново въже, залепваше им устата с изолирбанд, после им даваше леко успокоително, за да са в полусъзнание и да не викат. Подкарваше колата към някой национален парк. Предварително беше избрал мястото. Когато издирването на момичето започваше в района, от който е било отвлечено, той беше вече много далече и караше

замаяната, ужасена жена да върви в тъмното, встрани от пътища и пътеки.

Сега вече гласът ѝ потрепери, тя преплете пръсти в скута си и погледна право напред.

— Първо изкопаваше гроба — не особено дълбок. Искаше да ги открият. Беше му приятно да го гледат как копае, затова ги връзваше за някое дърво. Те не можеха да се молят, не можеха дори да го попитат защо го прави, тъй като устата им беше залепена през всичкото време. Не ги изнасилваше, не ги измъчваше физически. Нито ги биеше, нито ги обезобразяваше. Просто вадеше ален шал, докато са вързани и неспособни да се съпротивляват, и ги удушаваше. Връзваше шала на възел, а когато приключеше, ги заравяше.

— Убиецът с аления шал. Така го бяха нарекли в пресата — отбеляза Саймън. — Спомням си. Хванаха го, след като застрелял ченге.

— Грег Норуд. Ченгето беше Грег Норуд, а кучето му, неговият партньор, Конг.

Думите запулсираха между тях като отворена рана.

— Познавала си го, нали?

— Пери ги причакал. Грег имаше вила, страхотна малка вила близо до езерото Самамиш. Обичаше да води Конг там, за да го тренира. Ходеха веднъж в месеца, само двамата. Казваше, че така се сближавали.

Тя отпусна ръце на коленете си — на пръв поглед небрежен жест, но той забеляза как впи нокти в панталоните си.

— Застрелял първо Грег и може би това е била грешката му. Пуснал два куршума на Конг, но Конг успял да го нападне. Това било установено по време на възстановката, а и Пери после потвърди, че било станало точно така, когато се съгласи да се споразумее с полицията и да направи самопризнания, да даде информация и да разкаже подробности за всички случаи, за да избегне смъртното наказание. Направи го, когато стана ясно, че губи процеса. Конг разкъсал Пери, но той бил силен и успял да стигне до колата си, дори минал няколко километра, преди да припадне и да катастрофира.

Както и да е, хванаха го. Грег също беше силен. Живя два дни. Случи се през септември. На дванайсети септември. Сватбата ни щеше да е през юни следващата година.

— Съжалявам — това бе думата, която не означаваше нищо, но трябваше да я каже.

— Да, аз също. Дебнел е Грег месеци наред, може би дори повече. Бил е изключително прецизен и търпелив. Уби го, за да отмъсти на мен. Истината е, че трябваше аз да съм тринайсетата му жертва, но успях да избягам.

Тя затвори очи.

— Имам нужда да пийна нещо. Ти искаш ли?

— Да, добре.

Когато Фиона стана, за да влезе вътре, той се поколеба дали да не тръгне след нея, но прецени, че сигурно ѝ трябва време, за да се съвземе.

Помнеше бегло историята. Едва сега си припомни, че някакво момиче беше избягало и бе дало на ФБР описанието на похитителя.

Беше преди години, каза си той и се опита да не мисли за онова, което правеше по времето, когато случаят се беше превърнал в сензация.

Тогавя не му бе обърнал голямо внимание. Беше на двацет и пет. Тъкмо се беше преместил в Сиатъл и се опитваше да си създаде име, да изкара пари. Тогавя бяха поставили на баща му диагнозата рак.

Фиона изнесе две чаши бяло вино.

— Австралийско шардоне. Май нямам нищо друго.

— Става — Саймън пое чашата и двамата седнаха. Наблюдавахя смълчани как групата кучета подремват. — Искаш ли да ми разкажеш как успя да се измъкнеш?

— Късмет и малко глупост. Онази сутрин изобцо не трябваше да излизам да тичам сама. Трябваше да предвидя какво може да се случи. Чичо ми е ченге, вече се срещах с Грег и двамата ми повтаряха непрекъснато да не излизам да тичам сама. Само че така и не намерих човек, който да издържа на темпото ми. Бях в страхотна форма — добави тя с нещо като усмивка.

— Краката ти са като на спринтьорка.

— Да. Какъв късмет! Не ги послушах. По това време Пери все още не беше се проявил във Вашингтон и от месеци не бе имало отвличане. А и човек никога не допуска, че може му се случи подобно нещо. Още по-малко, когато си на двацет. Излязох да потичам както обикновено. Беше ми приятно да излизам рано, а след това се отбивах

в едно кафене. Денят беше мрачен, валеше, но аз обичах да тичам в дъжда. Беше началото на ноември, годината преди Грег да загине. Имах секунда, една-единствена секунда, след като го забелязах. Беше съвсем обикновен, доста приятен на вид, но нещо ми прищрака. Носех паникбутон на ключодържателя. Дори посегнах към него, но беше прекалено късно. Усетих шока от болката, след това тялото отказа да ме слуша.

Тя спря за момент, за да си поеме въздух.

— Напълно отказа — натърти тя. — Болка, шок, след това натежах като камък, не можех да помръдна.

Прилоша ми, когато се свестих в багажника. Беше тъмно, усещах, че се движим, чувах свистенето на гумите по асфалта. Не можех да извикам, нито да ритам, едва успях да помръдна.

Спря, въздъхна и отпи бавно глътка вино.

— Разплаках се, защото знаех, че ще ме убие и нямаше как да го спра. Щеше да ме убие, защото просто исках да потичам сама. Замислих се за семейството ми, за Грег, за приятелите ми, за целия ми живот. Спрях да плача и се вбесих. Не бях направила абсолютно нищо, за да заслужи подобна съдба!

Замълча отново и двамата чуха шепота на ветреца сред боровете.

— Освен това ми се пишкаше. Беше унижително и адски тъпо да се напикая в гащите, преди да ме е убил и от това се ядосах още повече. Започнах да се гърча, опитвах се да се извия и усетих нещо твърдо в джоба си. Имах скрит вътрешен джоб в анцуга — като на крадците. Грег ми беше подарил малко швейцарско ножче.

Бръкна в джоба на дънките си и го извади.

— Симпатично малко ножче, с малка ножичка и мини пила за нокти. Момичешко ножче — тя го стисна в дланта си. — То ми спаси живота. Той ми беше взел ключовете и парите за кафе, които държах в джоба на якето си, но не подозираше, че имам вътрешен джоб. Всъщност нямаше откъде да знае, че го има. Ръцете ми бяха вързани зад гърба. Едва успях да го стигна. Най-силно се уплаших, когато го извадих и почувствах надеждата, че може и да успее да се измъкна.

— Би ли ми го показала? — когато му го подаде, Саймън го отвори и огледа острието на ярката следобедна светлина. Беше наполовина на палеца му. — Значи с това си успяла да прережеш найлоновата връв.

— Рязах, кълцах, дялках. Отне ми цяла вечност, докато го отворя или поне така ми се стори и още толкова, дори по-дълго, докато прережа въжето. Трябваше да срежа и въжето на глезените, но възелът беше прекалено стегнат. Отначало бях обзета от ужас, че той ще спре колата, преди да съм готова, след това се паникьосах, че никога няма да се измъкна от проклетия автомобил. Най-накрая той спря. Когато слезе, го чух да си подсвирква. Никога няма да забравя тази мелодия.

Саймън си представи ситуацията — момиче, само, ужасено, въжетата са се врязали до кръв в плътта ѝ. Въръжана с ножче, точно толкова смъртоносно, колкото и кабарче.

— Лепнах изолирбанда на устата си.

Разказваше толкова спокойно, толкова равнодушно, че той се обърна да я погледне.

— Навих въжето на глезените си и извих ръце зад гърба си. Затворих очи. Продължаваше да си тананика и след като отвори багажника.

Наведе се и ме шляпна по бузата, за да ме събуди. Тогава забих ножа в него. Надявах се да попадне в окото, но пропуснах и му раздрах лицето. Той се стресна, заболя го адски и така си осигурих секунда. Забих юмрук в носа му, а сетне го изритах. Не беше силно, както ми се искаше, защото въжето се беше заплело, но все пак достатъчно, за да политне назад и да успее да изляза. Лопатата беше до колата, където я беше изпуснал, когато го прободох. Грабнах я и го ударих по главата — два пъти. Взех му ключовете. Все още ми се губят някои моменти. Казаха, че било от шока — адреналин! — но се качих зад волана и настъпих газта до дупка.

— Значи си го повалила и си отпрашила — прошепна Саймън, изумен и развълнуван.

— Нямах представа къде се намирам и имах късмет, че не се убих, защото шофирах като обезумяла. Стигнах хижа, хотел — видях светлините. Беше ме завел в Национален парк „Олимпик“. Повикаха рейнджърите, а пък рейнджърите се обадиха на ФБР и така нататък и така нататък. Той успя да се измъкне, но аз им дадох описанието му. Те разполагаха с автомобила, знаеха името и адреса му. Поне официалния.

Въпреки това им се изплъзваше цяла година. Търсиха го, докато не застреля Грег и Конг, и Конг не го спря. Конг жертва живота си, за

да го спре.

Тя взе ножчето и го пъкна в джоба си.

— Струваш ми се невероятно умна жена — отбеляза Саймън след няколко минути. — Знаеш, че онова, което си направила, е спасило много други жени. Нали мръсникът е зад решетките?

— Има няколко доживотни присъди. Сключил е сделка едва след като дадох показания и разбра, че ще бъде съден за убийството на Грег и го грози смъртна присъда.

— Защо са се съгласили на сделка?

— За да получат признанията Грег, за мен, за останалите дванайсет жертви, за мястото, на което беше скрил тетрадката си, за записите му, заради душевния мир на семействата на избитите жени. За да получат отговор. Те са напълно сигурни, че той никога няма да излезе от затвора.

Фиона кимна, сякаш отговаряше на въпрос, неочаквано изникнал в главата ѝ.

— Мислех, че постъпвам правилно. Колкото и да е странно, изпитах облекчение, докато той описваше какво е правил, стъпка по стъпка, защото знаех, че ще си плати за всичко и ще плаща безкрайно дълго. Исках да загърбя случилото се, да затворя вратата завинаги. Татко почина девет седмици по-късно. Случи се толкова неочаквано, че не можех да повярвам и тогава отново пропаднах до дъното.

Тя потри лицето си с ръце.

— Беше ужасно. Останах няколко седмици при Сил, после още два месеца и тогава осъзнах, че не искам да се връщам. Трябваше да започна отново, при това тук. Така и направих и през повечето време вратата си стои затворена.

— А днес какво се случи?

— Дейви дойде да ми съобщи, че някой е използвал почерка на Пери, включително подробности, които не бяха споменавани пред хората. Досега има две похищения. И двете са в Калифорния. Започва се наново.

В главата му се зароиха въпроси, но не ги зададе. Тя беше смазана. Онова, от което искаше да се отърве, отново бе на дневен ред.

— Сигурно ти е много трудно. Връщаш спомените, съживяваш преживяното...

Тя отново затвори очи и сякаш цялото ѝ тяло се отпусна.

— Да, така е, точно така е. Господи, може и да е глупаво, но ми олеква, че някой го казва, че проявява разбиране. Благодаря ти.

Фиона отпусна ръка на коляното му.

— Трябва да позвъня на някои хора.

— Добре — Саймън ѝ подаде чашата. — Благодаря за виното.

— Ти си го заслужи.

Той вдигна кученцето от земята, което незабавно започна да облизва лицето му, сякаш бяха разделени от цяло десетилетие.

Когато потегли, вдигна поглед към отгледалото за обратно виждане тъкмо когато тя влизаше в къщата, последвана от кучетата.

5.

Фиона се замисли какво да вечеря, но вместо това си наля чаша вино. Разговорът с родителите на Грег бе отворил раната отново. Знаеше, че е най-разумно да си приготви нещо за хапване, а след това да се разходи с кучетата, за да се махне от къщата и от ужасните мисли.

Вместо това накара кучетата да излязат навън и се отдаде на черни мисли, толкова потискащи, че следващият гост направо я стресна.

Тези хора нямаше ли да я оставят най-сетне на мира!

Веселият лай отвън издаде, че пристига приятел. Не се изненада, когато видя как Джеймс и неговия Коби се поздравиха с кучетата ѝ.

Фиона се облегна на колоната на верандата, отпи глътка вино и остана така да го наблюдава. На светлината на запалените лампи косата му блестеше. Но пък у Джеймс винаги нещо блестеше. Кожата му, с невероятен оттенък на карамел, размесен със златен прах, бе доказателство за двойното наследство, което носеше. Очите му, яркозелени, почти винаги се смееха иззад гъстите мигли.

Обърна се към Фиона с бърза усмивка и вдигна плика с готова храна.

— Донесох вкуснотийки!

Тя отпи нова глътка вино.

— Дейви е говорил с теб.

— Да, често се случва, нали е женен за сестра ми.

Той пристъпи към нея и наоколо се понесе ароматът на храна, след това я прегърна със свободната си ръка и я притисна към себе си.

— Добре съм. Тъкмо провеждах първото съвещание на клуб „Горката аз“.

— Искам и аз да участвам. Ще бъда президент.

— Че аз винаги се самоизбирам за президент. Но тъй като си донесъл вкуснотийки, може да станеш мой достоен заместник.

— А значки ще има ли? Тайно ръкостискане? — той се отдръпна за миг, след това притисна устни към челото ѝ. — Да влезем вътре и да

гласуваме, докато се тъпчем с бургери.

— Говорих с майката на Грег — каза Фиона и се отправи към вратата.

— Трудна работа, а?

— Направо ужасно! Затова си седях на тъмно и пиех вино.

— Разрешавам ти, въпреки че не си позволявам подобни волности. Имаш ли кока-кола?

— Пепси. Диетична.

— Гадост! Добре де, ще пия.

Той се чувстваше като у дома си. Извади чинии, сложи във всяка по един бургер, след това раздели картофките. Тя изхвърли виното от чашата си в мивката и наля пепси.

— Трябваше да правим секс, преди да станем приятели.

Джеймс се усмихна и седна.

— Ти беше на единайсет или дванайсет, когато започна да идваш на острова, за да виждаш баща си, така че бяхме твърде малки за секс, когато се сприятелихме.

— Нищо — Фиона се тръшна на стола. — Ако навремето бяхме правили секс, сега можехме да възродим връзката си. Щяхме да се поразсеем. Сега обаче е твърде късно, защото ще ми бъде кофти да остана гола пред теб.

— Това не е голям проблем — той отхапа от сандвича. — Можем да го направим на тъмно и да използваме измислени имена. Аз ще бъда Скалата, а ти Копринените пръсти.

— Никой не би извикал „копринени пръсти“, преди да свърши. Ще бъда Миси Писи. Много обичам римите.

— Добре. И така, Миси Писи, първо ще ядеш или направо да те тръшвам в леглото?

— Коя жена би устояла на подобно романтично предложение? Дай първо да ядем — тя лапна картофче. — Не искам цяла нощ да ти надувам главата, Джеймс, но е много странно. Онзи ден казвах на Сил, че напоследък дори не мога да си представя лицето на Грег. Образът му просто е избледнял. Разбираш ли?

— Мисля, че да.

— Но щом Дейви ми каза какво се е случило, образът му се върна. Сега го виждам отново с всяка подробност. Той се върна. И... Ужасно ли е? — попита тя, но сълзите я задушиха. — Кажи? Ще ми се

да не се беше появявал отново. От една страна ми се искаше да го забравя и не разбирах, че е така, докато не се върна.

— И какво от това? Да не би да искаш до края на живота си да се обличаш в черно и да четеш тъжна поезия? Ти страда достатъчно, Фий. Беше напълно сломена, но се съвзе. Нали създаде спасителния отряд в негова памет — той протегна ръка и я стисна за китката. — Това е изключителен жест.

— Ако смяташ да ми се правиш на умен и да ми пробутваш разни засукани обяснения, просто няма начин да останеш член на клуб „Горката аз“.

— Не можем да провеждаме събрание, докато все още има бургери. За целта ни трябва гадно вино и гранясали крекери.

— Дяволите да те вземат, Джеймс! Съсипа доброто ми намерение да се посамосъжалявам — въздъхна Фиона и ухапа бургера.

Дори приятната компания на приятел, задължителното присъствие на кучетата ѝ и обичайните вечерни задължения не ѝ спестиха кошмарите. Будеше се на всеки час и се опитваше да се изтръгне от ужаса, ала попадеше отново в него веднага щом се унесеше.

Кучетата, неспокойни също като нея, ставаха или да се поразходят, или да се наместват. В три след полунощ Богарт застана до леглото ѝ и ѝ подаде въжето с надеждата една игра да оправи положението.

В четири Фиона се предаде. Пусна кучетата навън и направи кафе. Направи най-трудните упражнения, които изискваха неимоверни усилия, за да се изпоти, и тогава се зае с документите.

Провери баланса на чековата си книжка, подготви информационни писма за часовете си и за абонатите на „Издирване и спасителни операции с кучета“. Небето на изток просветляваше, когато обнови уебстраницата си и отдели време да посърфира в различни блокове, защото нямаше никакво желание да пише в своя.

Когато започна първият ѝ курс, тя бе на крак повече от четири часа и вече започваше да ѝ се доспива.

Обичаше много часовете си. Обичаше ги заради самата работа, заради кучетата, заради възможността за социални контакти, заради новите запознанства. Беше ѝ приятно да е навън през по-голямата част от деня.

Само че сега ѝ се искаше да отложи останалите два часа за деня. Нямахше намерение да потъва в самосъжаления, ами просто да поостане сама, да се наспи, може би дори да почете книга.

Вместо това започна да се подготвя за втория час, поговори със Силвия — ключката се беше разнесла бързо — и се стегна.

В края на работния ден, след като с кучетата събраха всички играчки и тренировъчни пособия, тя усети, че не желае да остава сама. Къщата бе съвършено тиха, а гората — пълна със сенки.

Реши да отиде в града. Щеше да напазарува и дори да отскочи до Силвия, за да се видят. По-късно щеше да се поразходи по плажа. Свеж въздух, упражнения, промяна на обстановката. Щеше да упорства, докато се умореше толкова, че да няма сили за сънища — хубави или лоши.

Реши да вземе Нюман да ѝ прави компания. Когато той скочи в колата, Фиона се обърна към другите кучета.

— Нали знаете как е. Негов ред е. Ще ви донеса подаръци. Дръжте се прилично.

Стана и погледна Нюман.

— А ти не злорадствай — нареди тя.

Стресът понамаля, докато шофираше по криволичещия път, а залязващото слънце хвърляше оранжеви отблясъци във водата. Умората се стопи, когато отвори прозореца и наду радиото, докато вятърът разбъркваше косата ѝ.

— Хайде да попеем!

Винаги готов да се хареса, Нюман започна да вие заедно с Бионсе.

Беше решила да отиде до Ист Саунд, да купи каквото ѝ беше необходимо и да се поглези с нещо, от което нямаше абсолютно никаква нужда. Докато шофираше между хълма и водата, тя последва импулса си и зави при пощенската кутия, на която пишеше „Дойл“.

Може пък да му трябваше нещо от селото. Защо да не се прояви като добра съседка и да не го закара. Нямахше абсолютно никакво желание да вижда къде и как живее. Всъщност нямаше нищо предвид.

Обичаше извисилите се дървета, които пропускаха слънцето и лъчите му огряваха скалите сред високата трева. Къщата е хубава, каза си тя, когато я видя. Имаше двоен покрив, висок, а постройката следваше извивките на склона. Имаше обаче нужда от боядисване. Кантове в по-ярък цвят щяха да ѝ придадат свежест. Нямахше да е зле да се сложат столове, саксии с пъстри цветя на верандата и малката тераса на втория етаж. Може би пейка под черешата, която щеше да нацъфти през пролетта и да придаде истинско очарование на мястото.

Паркира до джипа на Саймън и забеляза, че вече е сменил облегалката за глава, доскоро залепена с изолирбанд. След това видя пристройката, почти скрита от дърветата.

Беше ниска, дълга, с квадратура поне колкото нейната къща, с огромна веранда отпред. Там бяха разхвърляни маси, столове и части от мебели.

Чу виенето на електрически трион, който надвиваше тътена на рокендрол.

Даде знак на Нюман да я последва. Той подуши въздуха — ново място, нови миризми — и заситни редом с нея.

— Страхотна гледка — прошепна тя и се обърна към пролива, отсрещния бряг и зелените петна, очертани във водата. — Виж, там си има малка пейка и кей. Трябва му лодка и ще бъде истинска идилия. Вода, гора, приятна местност, не е твърде близо до пътя. Страхотен дом за куче.

Почеса Нюман зад ушите и тръгна към пристройката.

Мерна го през прозореца — беше по дънки, тениска, със защитни очила, препасал колан с инструменти. Забеляза, че е била права за триона — огромен и страховит. Острието мълниеносно режеше дървото без никакво усилие. Представи си какво може да причини на пръстите, затова прекрачи предпазливо до вратата, далече от него, и изчака воят да утихне.

След това почука и му помахаше през прозореца. Той я изгледа намръщено, но тя отвори вратата. Кутрето лежеше на пода, вирнало лапи във въздуха, сякаш го беше ударил ток.

— Здравсти! — извика Фиона, за да надвика музиката. — Отивах към селото и реших...

Тя замълча и го изчака да махне слушалките.

— Нищо чудно, че дъни така. Виж...

Той бръкна в едно от отделенията на колана, извади дистанционно и намали музиката. Тишината заля помещението като цунами и събуди кученцето.

То се прозя и я забеляза. В очите му блесна неистова радост, животинчето скочи и се втурна към нея. Фиона приклегна, протегна ръка, отворила длан, така че да се блъсне в нея.

— Здравсти, здравсти, и аз се радвам да те видя — погали го по главата, после го почеса по коремчето. Посочи пода с пръст. — Седни! — дупето му продължи да се върти още няколко секунди, след това тупна на пода. — Хем си умен, хем послушен! — гушна го, когато забеляза приседналия навън Нюман. — Може ли да излезе навън? Нюман е с мен и ще му кажа да го пази.

Саймън просто сви рамене.

— Добре. Върви да играеш — тя се разсмя, когато Джос се насочи към вратата със скок и тупна на тревата.

Саймън все още стоеше пред работната си маса и я наблюдаваше.

— Прекъснах ти работата.

— Да.

Грубиян, помисли си тя. Нищо.

— Отивах в селото и минах да проверя дали не искаш нещо. Нещо като отплата, че те натоварих с проблемите си.

— Няма нужда.

— Добре тогава. И двамата знаем, че въпросът дали искаш нещо е просто извинение, но спираме дотук. Аз ще... Господи, каква красота!

Тя се насочи към шкафа в другия край на работилницата, като заобиколи пейките и инструментите.

— Не пипай! — сопна се Саймън и тя се закова на място. — Лепкав е — добави с по-мек глас той. — Лак.

Тя сплете послушно ръце зад гърба си. Беше усетила миризмата на лак, на стърготини и прясно нарязано дърво. Комбинацията беше изключително приятна.

— Това вратите ли са? Дърворезбата е изключителна, също както и нюансите на дървото. Великолепно! — също като мириса, който се носеше наоколо. — Искам го. Едва ли мога да си го позволя, но въпреки това го искам. Колко струва?

— Няма да отива нито на теб, нито на къщата ти. Елегантен е и е прекалено натруфен. Докато ти не си такава.

— И аз мога да бъда елегантна и да се натруфя.

Той поклати глава, след това приближи до стар квадратен хладилник и извади две кока-коли. Подхвърли ѝ едната и тя я улови с една ръка.

— Не, не можеш. За теб е нещо или по-семпло, или изчистено, или просто по-различно. Което ще придаде драматизъм на изчистените линии, които си избрала.

— Така ли?

— Влизал съм у вас — напомни ѝ той.

Как само ѝ се искаше да прокара пръст по дърворезбата на вратичките! Издължени сърца.

— Точно този шкаф може да раздвижи обстановката.

— Не може.

Малко объркана, Фиона се обърна към него.

— Значи не искаш да ми го продадеш, защото не съм елегантна, така ли?

— Точно така.

— Как изобщо успяваш да продадеш нещо?

— Работя по поръчка или пускам по нещо в разни магазини. Само че дизайна го обсъждам с клиентите — той я огледа, докато отпиваше от кутийката с безалкохолно. — Безсънна нощ ли си имала?

Фиона пъкна ръце в джобовете си.

— Благодаря ти, че забеляза. Тъй като ти прекъснах работата и не съм подходящ купувач за тъпия шкаф, ще те оставя сам с чудовищния ти трион.

— Сега си почивам.

Тя отпи и му отправи остър поглед. Саймън също я изгледа, без да трепне.

— На фона на работата, която върша, противно държание като твоето никак не ме притеснява.

— Ако си намислила да ме дресиращ като кучето ми, държа да те уведомя още отсега, че не се поддавам.

Тя се усмихна.

— Значи, ако предложението да напазаруваш от града е просто извинение, излиза, че ме сваляш.

Фиона се усмихна отново и се огледа. Видя купища скоби и длета, едни по-тънък трион и нещо за пробиване на дупки, което изглеждаше не по-малко страховито от чудовищния трион.

Имаше безброй инструменти, чиито имена не знаеше, и празни кутии от кафе, пълни с пирони, болтове и други странни неща.

Нямаше обаче никакъв ред.

— Не, не те свалям, все още не. А след като изпитах на свой гръб ужасното ти държание, ми се струва, че не си струва.

— Добре, тъй като си честна и аз ще бъда честен с теб. Не си мой тип.

Тя откъсна възхитения си поглед от прекрасен люлеещ се стол и го погледна студено.

— Виж ти.

— Да. Предпочитам по-женствени типажи, с интерес към изкуството.

— Като Силвия ли?

— Аха.

— Или Нина Абът — не се сдържа и се усмихна доволно, когато забеляза гневния блясък в очите му.

— Защо пък не.

— Добре че изяснихме всичко това, преди да оставя влюбчивото си ранимо сърце в ръцете си.

— Какъв късмет. Но пък... от време на време на човек му трябва малко разнообразие. Има нужда да пробва нещо ново.

— Браво. Ще ти съобщя, когато и на мен ми се прииска разнообразие. Междувременно ще се постарая да не ти натрапвам неелегантното си и лишено от женственост присъствие на плоскогърда свалячка.

— Е, не си плоскогърда.

Фиона се изсмя.

— Господи, колко странен тип си. Тръгвам си, докато все още имам някакво самочувствие.

Застана на прага и извика кучето му. Зверчето хукна към нея, тя го погали и похвали. След това го побутна в помещението и затвори вратата от външната страна. Стрелна Саймън с поглед за последно и тръгна към автомобила си, последвана от верния Нюман.

Той продължи да я наблюдава през прозореца. Атлетична походка, неосъзната грация. Стори му се объркана, когато влезе в работилницата. Колебаеше се, беше несигурна. И уморена.

Вече не, помисли си той, докато тя се качваше в колата. Сега движенията ѝ бяха резки, очевидно беше ядосана.

Така беше по-добре. Може и да беше странен тип, но сега поне нямаше да се притеснява за нея.

Доволен от себе си, той си сложи слушалките, защитните очила и отново пушна музиката, след което се залови за работа.

Силвия се бе облегла на плота в магазина си с развеселен поглед, докато Фиона разглеждаше обещите.

— Не е възможно да го е казал.

— Да, но го каза — Фиона приближи до едното си ухо перлена обеца, а до другото пъстроцветни стъклени мъниста. — Не съм била достатъчно елегантна за прехваления му шкаф. Мога да бъда елегантна — тя се обърна. — Виж! Перли...

— Много са красиви, но цветното стъкло ти подхожда повече.

— Да, но перлите мога да ги нося, когато поискам — Фиона ги върна на витрината и се приближи до висока ваза в японски стил.

В магазина на Силвия непрекъснато се появяваха нови неща — картина, шал, маса или невероятни бижута. Спря до пейка с високи извити подлакътници и прокара пръсти по дървото.

— Много е красива.

— Едно от произведенията на Саймън.

Едва се сдържа да не я перне гневно.

— Естествено. След това каза, че не съм била негов тип. Като че ли съм го питала. Докато ти си.

— Така ли?

— Дори те използва за пример. Почитателка на изкуството с подчертана женственост.

— Наистина ли?

— Да, хайде, придай си самодоволен вид.

Силвия превзето разбуха косата си.

— Че как иначе!

— Давай все така — добави Фиона и махна презрително с ръка.

— Много интересно, но смятам да запазя самодоволното си изражение. Сигурна съм обаче, че не е искал да те обиди.

— Напротив.

— Слушай сега. След десет минути затварям. Отиваме да вечеряме и да го оплюем. Ще оплюем и всички мъже по принцип.

— Няма да е зле, но трябва да се прибирам. Отбих се само да ти се оплача. Господи, Сил, последните няколко дни бяха отвратителни!

Силвия заобиколи плота и прегърна окуражително Фиона.

— Какво ще кажеш да дойда с теб и да ти приготвя паста, докато ти вземеш една дълга релаксираща вана?

— Честно да си призная, мислех да си отворя консерва супа и да си легна. Снощи не можах да спя.

— Притеснявам се за теб, Фий — тя подръпна игриво опашката на Фиона. — Защо не се пренесеш при мен, докато не заловят маниака?

— Знаеш, че съм си добре заедно с момчетата. Освен това този маниак едва ли се интересува от мен.

— Ама... — вратата се отвори и тя млъкна.

— Здравсти, Силвия. Здравсти, Фиона.

— Как си Джаки? — усмихна се Силвия на красивата попрезряла блондинка, която държеше местния хотел.

— Добре. Щях да намина по-рано. Знам, че след малко затваряш.

— Не се притеснявай. Как е Хари?

— Лежи. Настинал е и затова се измъкнах от нас. Човек би казал, че е пипнал чума, а проблемът му е най-обикновена хрема. Хем съм се заела с пролетно почистване, хем му слугувам, хем го слушам как ми мрънка. Реших, че трябва да поосвежа у нас и да променя обстановката. Може ли да разгледам за някоя идея?

— Разбира се.

— Аз ще вървя. Радвам се, че се видяхме, Джаки.

— И на мен ми беше приятно. А, Фиона, синът ми и снаха ми са си взели кученце. Искали да се поупражняват, преди да ме направят баба — тя изви очи към тавана.

— Браво. Каква порода е?

— Не знам. Взели са го от някакъв приют — тя се усмихна. — Брад каза, че първо щели да спасят един живот, а след това да създават нов.

— Това е чудесно.

— Нарекли са го Сава — като Савската царица. Помоли ме, ако те срещна, да ти предам, че щели да се запишат в курса за начинаещи.

— Да заповядат. Тръгвам.

— Ще намина утре, за да ти помогна с часовете — обеща Силвия. — Орио има нужда от опреснителен курс.

— Ще те чакам. Чао, Джаки.

Тъкмо излизаше, когато чу възклицанието на приведената над пейката Джаки.

— Силвия, но това е истински разкош!

— Нали? Произведение на новия майстор, за когото ти разказвах. Саймън Дойл.

Фиона изсумтя недоволно и се качи в колата.

В килията си в затвор „Уола Уола“ в щата Вашингтон Джордж Алън Пери четеше Библията. Тъй като заради престъпленията си щеше да прекара цял живот в строго охраняван затвор, той се стараше държанието му да бъде образцово.

Не участваше в банди, не се оплакваше. Вършеше възложената му работа и изяждаше храната, която му сервираха. Поддържаше се чист и разговаряше с надзирателите с уважение. Редовно правеше упражнения. Не пушеше, не ругаеше, не използваше наркотици и прекарваше по-голямата част от безкрайните дни в четене. Всяка неделя ходеше на служба.

Радко му идваха гости. Нямаше съпруга, деца, приятели — нито вътре, нито вън.

Баща му отдавна му беше обърнал гръб, а майка му, за която психиатрите бяха единомушни, че е причина за патологичните му отклонения, се страхуваше от него.

Сестра му му пишеше по веднъж в месеца, а веднъж в годината изминаваше дългия път от Емит, Айдахо, тъй като посещенията й при него бе част от християнския й дълг.

Тя му беше дала и Библията.

Първата година бе истинско мъчение, но той издържа със сведени очи, не говореше и успешно прикриваше разяждащия го

отвътре гняв. През втората година се предаде на депресията, а на третата прие факта, че няма да излезе на свобода.

Никога вече нямаше да има възможност да избере какво да яде, кога да го изяде, кога да стане или да легне. Никога повече нямаше да се разхожда в някоя гора, по слънчева поляна или да шофира по неосветен път с тайна в багажника.

Никога повече нямаше да усети мощта си в мига на убийството, нито последвалото го спокойствие.

Затова пък имаше други свободи и си ги беше извоювал внимателно, прецизно. Пред адвоката и психиатрите показваше колко съжالياва за извършените злодеяния.

Беше плакал, но унижителните сълзи си струваха.

Сподели със сестра си, че се чувства като прероден. Позволиха му индивидуални срещи със свещеник. На четвъртата година го оставиха да работи в затворническата библиотека, където се представяше като съвестен човек и непрестанно засвидетелстваше благодарността си, че има достъп до книги.

Тогава започна да си търси достоен ученик и последовател.

Подаде молба и му разрешиха да посещава курсове — както организирани от гостуващи лектори, така и качени на видео. По този начин можеше да общува с останалите затворници в нова обстановка.

Повечето му се струваха твърде брутални, лишени от всякакъв интелект. Някои бяха прекалено стари, други прекалено млади или пък прекалено затънали в системата. Продължи да се образова — беше му интересно — и не се отказваше от искрицата надежда, че съдбата ще му поднесе духовната свобода, за която копнееше.

На петата година в „Уола Уола“, съдбата наистина му се усмихна. Не беше друг затворник, а лектор.

Веднага усети, че това е подходящият човек, също както разбираше коя жена да убие още в мига, в който я зърнеше.

Това бе истински дар.

Подходи бавно, преценяваше, изпитваше, настъпваше. Търпелив както винаги, той набеляза методите си и ги изпипа, за да създаде съвършеното оръжие, което щеше да излезе навън, да ловува вместо него и да убива.

С течение на времето този човек щеше да поправи единствената грешка, която той беше допуснал. Същата тази грешка го измъчваше

всяка нощ в тъмната килия, където въпреки тишината не намираще покой.

След време същият този човек щеше да убие Фиона Бристоу.

Този път, мислеше си Пери, докато четеше „Откровение“, щеше да успее.

Вдигна поглед, когато един от надзирателите спря пред вратата.

— Имаш посетител.

Пери премигна и отбеляза внимателно докъде е стигнал, след което остави настрана Библията.

— Сестра ми ли е? Очаквах я чак след шест седмици.

— Не е сестра ти. Дошли са от ФБР.

— Господи...

Пери бе едър мъж с оредяла коса, блед както повечето затворници. Той застана покорно пред вратата, когато ключалката изщрака, преди пазачът да отвори.

Двама пазачи застанаха от двете му страни. Знаеше, че останалите ще претърсят килията му, докато го няма. Нямахше значение, нямахше абсолютно никакво значение. Щяха да намерят единствено книги, религиозни текстове и сухо написаните писма от богобоязливата му сестра.

Вървеше с наведена глава и потискаше усмивката, която напираше да се разлее по лицето му. От ФБР щяха да му съобщят онова, което той вече знаеше. Възпитаникът му беше преминал следващото изпитание.

Точно така, помисли си Пери, съществуват различни видове свобода. При мисълта, че отново ще си поиграе с ФБР, бе готов да полети.

6.

Фиона се зарадва, че утрото бе ясно, хладно и ѝ предстоеше достатъчно работа, която да обсеби цялото ѝ внимание. Огледа присъстващите на курса за специални умения. Днес бе важен ден както за кучетата, така и за собствениците им. За пръв път пробваха търсене на сляпо.

— Добре, жертвата е на мястото — замисли се за Силвия, на километър и половина отгук, седнала удобно под кедъра с книга в ръка, термос билков чай и любимото ѝ радио.

— Ще работите като екип, на сектори. Както виждате, вече съм създала база — тя посочи масата, поставена под една топола, и екипировката върху плота. — Днес аз ще ръководя базата и ще ви насочвам, но следващата седмица трябва сами да изберете кой ще заеме мястото ми.

Тя посочи бялата дъска.

— Добре. Местните власти ме помолиха за съдействие при издирването и спасяването на жена, тръгнала на планински преход, която е в неизвестност от двайсет и четири часа. На дъската е записано, че температурата през изминалата нощ е спаднала с шест градуса. Тя носи раница за едnodневен преход и няма опит. Изчезналата се казва Силвия Бристоу.

Хора от групата се засмяха, защото знаеха, че понякога Силвия помага на Фиона.

— Не мога да ви съобщя възрастта ѝ, защото не искам да си имам неприятности, но е от бялата раса, с кестенява коса, кафяви очи, метър и шейсет, около шейсет килограма. За последно са я видели облечена в червено яке, дънки и синя бейзболна шапка. Каква информация ви е необходима, преди да бъдете разпределени по сектори?

Отговори си сама, като им раздаде сценария, който бе измислила. Изчезналата била в добро здраве, имала мобилен телефон, но често забравяла да го зареди, излязла е за около четири часа, не е от местните хора и от съвсем скоро предприемала такива преходи.

Помоли курсистите да се съберат около картата. След като разпредели секторите, тя накарва всички да прегледат съдържанието нараниците.

— Подготвила съм вещи, които изчезналата е носила наскоро. Вземете по един плик и оставете кучето ви да подуши миризмата. Не забравяйте, че трябва да използвате името на жената, която издирваме. Дайте на кучето да подуши отново миризмата, когато ви се стори, че е объркано, разсеяно или губи интерес. Запомнете добре границите на вашия сектор. Използвайте компас, общувайте по радиостанциите. Проявете доверие към кучетата си. Пожелавам ви успех.

Фиона долови възбудата им, нервността и желанието за съревнование. Накрая, ако успеяха като екип, състезанието помежду им щеше да прерасне в сътрудничество и доверие.

— Когато се върнете, всички кучета, които не са открили изчезналата, трябва да бъдат поощрени, за да повдигнем духа им. Не забравяйте, че не изпитвате само кучетата си. Това е изпитание и за вашите умения.

Тя ги наблюдаваше, докато всеки тръгваше в указаната му посока и кимна одобрително, когато забеляза как поднасят на животните вещи на „жертвата“, за да подушат миризмата и им дават команди.

Нейните кучета заскимтяха, докато останалите душеха въздуха и поемаха напред.

— Ще си поиграем по-късно — обеща им тя. — Тези момчета трябва да се научат да се оправят сами.

Седна и отбеляза часа в дневника.

Добра група, помисли си Фиона, от тях ще излезе стабилен екип. Беше започнала с осем, но през изминалите десет седмици трима отпаднаха. Процентът не беше лош, а онези, които се задържаха, се оказаха дисциплинирани и решителни. Ако успеяха да издържат следващите пет седмици, щяха да са невероятна реклама за програмата.

Взе радиостанцията си, провери честотата и се свърза със Силвия.

— Тръгнаха на бегот към теб. Край.

— Надявам се да не ме намерят прекалено скоро. Книгата ми е страшно интересна. Край.

— Не забравяй. Ти си с изкълчен глезен, обезводнена си и си под шок. Край.

— Ясно. Дотогава обаче смятам да похапвам ябълка и да чета. Ще се видим, когато ме приберат. Край.

За да разсее кучетата, задето не можеха да играят на търсене с останалите, Фиона им направи кратка тренировка за бързина.

Външен човек би си казал, че е твърде смешно, тъй като лабрадорите се катереха като щури по детската пързалка и се спускаха надолу по команда. Тези умения им помагаша да се справят на трудни терени. Доставяше им удоволствие, докато бяха на люлката, докато пристъпваха по тесните греди и криволичеха из направените от нея тунели.

По време на упражнението за търсене, Фиона трябваше да приема обажданията на екипа, да отговаря на въпроси, да отбелязва местоположението на хората.

В края на първия час кучетата щяха да си починат и стопаните им да им дадат по нещо вкусно. Фиона беше пред лаптопа. Когато радиостанцията пропука, тя продължи да пише с една ръка.

— База, тук е Треиси. Открих Силвия. В съзнание е и е добре. Вероятно има изкълчен десен глезен. Боли я. Струва ми се обезводнена и уплашена, но иначе не е ранена. Край.

— Браво, Треиси! Кажете местоположението и дали искате специализирана помощ за Силвия до базата. Край.

Упражнение или не, Фиона отбеляза мястото, времето и състоянието на откритата. Макар да се усмихваше, докато слушаше как Силвия се преструва на пострадала, дневникът ѝ беше попълнен професионално.

Докато обсъждаха събитието по радиостанцията, сякаш бе истинско, Фиона реши, че моментът заслужава да бъде отбелязан. Изнесе подноси с кекс на масата за пикник, плодове за онези, които държаха на здравословната храна, и кани със студен чай.

Беше приготвила кучешки бисквитки и играчки за кучетата, а за Лоло, умната немска овчарка на Треиси, златна звезда за нашияника.

Докато изнасяше подносите, видя джипа на Саймън да минава по моста.

Подразни се. По принцип той се оказва общителен човек. Харесваше и него, и кучето му, но въпреки това я обзе раздражение.

Може би една от причините беше, че изглеждаше прекалено добре — суров, понякога малко отнесен, като повечето хора на изкуството, във все същите износени дънки и скъпи слънчеви очила — но някак достъпен (голяма грешка, каза си тя) с очарователното си кутре.

Той пусна животното от каишката и то заподскача като пренавита пружина около останалите кучета, преди да се втурне да обикаля просторния двор.

— Пикник ли сте си организирали? — попита Саймън.

— Нещо такова — отвърна Фиона със същия небрежен тон. — Имам курс за напреднали. Току-що приключиха спасителната операция. За пръв път с жив човек. Затова празнуваме.

— С кекс ли?

— Аз обичам кекс.

— Че кой не обича?

Джос също се опита да покаже предпочитанието си, като се опита да се качи върху масата, за да си открадне парче. Фиона просто свали предните му лапи на земята.

— Долу!

— Пожелавам ти успех. Акробат и половина! Вчера успя да се покатери и да ми изяде сандвича — изглежда обожава туршия — точно за пет секунди, докато бях с гръб към него.

— Просто е упорит и последователен — Фиона повтори командата втори, после и трети път, докато Джос се опитваше да си открадне нещо вкусно. — И има нужда от някакво развлечение.

Тя отстъпи няколко крачки и го повика. Кутрето затича към нея, сякаш се виждаха за пръв път след дълга раздяла. Седна, както Фиона му нареди, и очите му заблестяха, когато го похвали.

— Похвала и поощрения.

Извади бисквитка от джоба си.

— Добро куче! Започва да свиква.

— Преди два дни ми изяде флашката. Просто я глътна като витамин.

— Олеле!

— Откарах го на ветеринар, който хвърли един поглед, реши, че не е много голяма и заяви, че нямало нужда от операция. Би трябвало да... — Джос седна, а стопанинът му се намръщи. — За тази част нямам желание да говоря, но разбрах, че рано или късно ще я изкара.

— И този период ще премине.

— Да, да — той си взе парче кекс. — Засега няма признаци да отmine. Все още не мога да реша дали е невероятно или отвратително — той отхапа. — Вкусен кекс!

— Благодаря. Това е единственото, което мога да правя — тъй като го беше направила в два след полунощ, когато не можеше да спи от нерви, бе изяла две парчета на закуска!

— Защо си дошъл, Саймън?

Част от раздражението й, изглежда, пролича, тъй като той я погледна, преди да отговори.

— Опитвам се да запозная тъпото си куче с други животни. А ти все още ми дължиш част от урок. Две в едно. Всъщност три, ако сметнем и кекса.

— И стопанинът на кучето явно има нужда да се опознае с хората.

Той лапна и последната хапка кекс и си наля чаша студен чай.

— На мен ми е минало времето за дресировка.

— Независимо от онова, което казват хората, не е невъзможно да научиш едно старо куче на нови трикове.

— Може и така да е — той допи чая и се огледа. — По дяволите! Къде изчезна?

— Влезе в тунела.

— Къде?

Фиона посочи свързаните варели.

— Ела да видим какво прави — предложи тя и тръгна към далечния край на поляната.

И какво стана? Той пристигна и си похапна без притеснение от сладкиша й! Най-добре беше да си проведе часа.

— Ако излезе оттам, откъдето е влязъл, не му прави забележка. Ако премине, го похвали и му дай нещо вкусно — тя подаде на Саймън бисквитка.

— Задето е минал през няколко варела ли?

— Да — той веднага долови острия й тон. — Нужни са любопитство, смелост и гъвкавост не само за да влезе, ами и за да излезе.

— Ами ако изобщо не излезе?

— Тогава ще го оставиш там и ще се прибереш, за да гледаш спортния канал.

Той огледа тунела.

— Някои хора биха казали, че подобно изказване е проява на сексизъм. Ами ако предпочитам да гледам някой женски канал с романтични филми?

— Ако не излезе сам, ще го викаш, примамваш и прилъгваш. Ако и това не подейства, влизаш след него.

— Браво! Поне докато е там, няма да прави бели. Значи си настроила радиостанциите, компютъра, разчертала си карти и схеми за някакво измислено спасяване ли?

— Някой ден няма да е измислено. Как върви с командите „седни“ и „стой мирно“?

— Добре, освен ако не реши, че му се прави нещо друго. Упорит е — рече той, изпреварвайки Фиона. — Вече знам какво се каниш да кажеш, шефе.

Джос изджавка и се измъкна от тунела.

— Виж, той успя! Браво!

Саймън коленичи и Фиона усети, че го похвали не само защото така трябваше. Той се наслаждаваше на успеха на кучето и споделяше ентузиазма му. Когато се засмя и почеса кутрето с дългите си пръсти, тя започна да разбира защо животното го обича толкова много.

— Не знае какво е страх — тя се наведе също да го похвали и установи, че и двамата миришат на дърводелска работилница. — Ако някой клиент се интересува от тренировки по бързина и ловкост, ще започна курс с кученца на неговата възраст с един варел, така че той да може да вижда края. Джос просто прескочи няколко класа.

— Чу ли? Не знаеш какво е страх, гълтачо на флашки, дървени изрезки и туршия.

Той се обърна към Фиона и ѝ се усмихна. Тя забеляза очарователни петънца бронз, опръскали кожата му.

Погледите им се срещнаха за секунда-две и накрая Саймън прочисти гърло.

— Както и да е — изправи се тя. — Да видим как сяда и чака на място. Групата ще се върне след няколко минути.

— Все още ми се сърдиш заради шкафа.

— Кой шкаф? — попита тя с мила усмивка.

— Ясно. Добре, седни и чакай на място. Джос, сега вече няма да бъдеш отличникът на класа.

— Държа да те предупредя, че малко оптимизъм и вяра се усещат както от хората, така и от животните. В противен случай очаквай провал.

— Аз го наричам реализъм — нареди на кутрето да седне и Джос тупна послушно на земята. — Това го може, но сега идва трудното. Остани на място — той вдигна ръка. — Остани на място — повтори Саймън и започна да отстъпва.

Кучето барабанеше с опашка, но не помръдваше от мястото си.

— Засега се справя добре.

— Опитва се да се покаже пред учителката. Ако бяхме вкъщи, досега да съм хукнал да го гоня или пък да се е нахвърлил върху ботушите, с които съм обут — той повика кутрето и го награди.

— Направи го отново. Този път увеличи разстоянието.

Саймън пробва втори път, отново му нареди да чака на място и се отдалечи. После, по настояване на Фиона, третия път кучето и човекът останаха на шест метра разстояние.

— Не се мръщи, когато изпълнява онова, което си му казал.

— Не се мръщя.

— Да го наречем недоволно изражение. Объркваш го. Повикай го.

Джос откликна, измина последните няколко крачки по корем, преди да се изтъркаля по гръб.

— Браво, справи се добре, фукльо — измърмори Саймън и се наведе да го почеше.

— Направи се на покорен, защото не беше сигурен какво искаш от него. Накара го да направи нещо, той го изпълни, а ти се мръщеше. Получава пълна шестица — Фиона коленичи, за да погали Джос. — А ти — четири минус.

— Стига де!

— Групата ми се връща. Подай му команда да остане на място и го дръж мирен няколко минути. След това можеш да го пуснеш, за да се запознае с останалите.

— Как?

— Накарай го да седне, а ти го дръж, защото ще се опита да хукне, за да провери кой идва — докато говореше, погледна часовника

си, за да запише в дневника. — След това го пусни. Използвай прости думи, нещо, което казваш обикновено. Например кажи „здрости“, „върви“, „поздрави останалите“. Каквото искаш. Чак тогава го пусни.

Тя се изправи и тръгна напред, за да посрещне първите от групата.

— Искаше да ме изложиш, нали? Мислиш, че не ти знам номерата ли? — Саймън държеше кученцето на място и го чешеше зад ушите. — Май не си чак толкова глупав, колкото изглеждаш. Просто искаше да впечатлиш едно хубаво момиче. Добре... върви да видиш кой дойде — рече той и пусна Джос да дотича при останалите и да потанцува около групата.

Фиона изслуша как стопаните описват какво са правили кучетата им, отбеляза района, който бяха обходили, и броя на обозначените места.

Саймън извади каишката от джоба си.

— Остави го при тях, нека да си поиграе малко — предложи Фиона и вдигна поглед от дневника. — Нали искаш да свикне с чужди хора и кучета? Общуването няма да навреди и на теб. Хапни още едно парче кекс. Може да се усмихнеш накрая.

— Ще си взема, но... — той замълча, когато Силвия закуцука, подпряна на самоделна патерица, подкрепяна от две жени от едната страна и мъж от другата, докато две от кучетата подтичваха пред тях.

— Спокойно, тя е добре — Фиона го спря с ръка да не се втурне да ѝ помага. — Всичко трябва да изглежда истинско. Целта на упражнението беше да открият изгубила се жена с леко нараняване. Тя просто си изпълнява ролята.

Групата изръкопляска. Силвия се поклони, след това посочи жената и кучето до себе си.

— Това се Трейси и нейната Лоло. Те откриха Сил за по-малко от седемдесет и пет минути. Не беше зле. Никак даже. Майки и неговият Ринго бяха от другата страна. Той е бил най-близо, когато Трейси я е открила и ѝ е помогнал да я доведат, защото сама, с „изкълчен“ глезен, ѝ е било трудно. Освен това той е влюбен в нея.

— В Силвия ли? Тя е като шоколадовия кекс. Всички са влюбени в него.

— Не говорех за Силвия — Фиона поклати глава и се нацупи престорено. — Гговорех за Трейси. Двамата са от района на Белингам,

както и останалата част от групата. Извинявай.

Тя се приближи до Трейси, за да я поздрави, след това я прегърна и накрая се наведе към кучетата. След това каза нещо на Силвия и се разсмя.

Умее да се държи с хората, отбеляза той. Е, ако човек харесваше общителни жени, които обичат да прегръщат и докосват всеки срещнат и изглеждаха добре в дънки, пуловери и суичъри...

Не помнеше някога досега да го е привличала друга такава жена. Не и сексуално. Това, че тя беше събудила интереса му, бе просто невероятно.

Дали причината не се криеше в очите ѝ? Бяха толкова бистри, толкова спокойни. Подозираше, че заради тях животните така откликваха. Веднага се усещаше, че са честни.

Наблюдаваше я как прегръща Трейси през раменете — тя наистина обичаше да докосва хората — и я повежда към... Как го нарече? База или щабквартира? Както и да е, ставаше въпрос за масата, под брезентовия навес.

Сигурно щяха да обсъждат акцията, реши той, когато забеляза написаните на дъската данни. Стори му се малко прекалена за едно нищо и никакво упражнение. След това си спомни, че тя беше открила някакво момченце в гората онзи ден, докато валеше проливен дъжд.

Явно подробностите имаха значение. Дисциплината и ефективността също.

Както и да е, кексът ѝ беше страхотен. Дори му остана време да пофлиртува със Силвия.

— Как си след това изпитание? — попита я той.

Силвия се разсмя и го сръчка в гърдите.

— Обожавам ролята на изгубена жена. Така мога да се пораздвижа — разхождам се, след това или се настанявам на определеното място, или продължавам да обикалям. Зависи от Фий. Тя определя поведението на „жертвата“, което иска да повтори. Добре че намина. Канех се да ти звъня.

— Защо? Да не би да искаш да ме поканиш на среща?

— Какъв си сладур! Вчера продадох две от произведенията ти. Пейката с високите подлакътници и скринът с петте чекмеджета. Чакам още, имаш ли готови?

— Тази сутрин довърших още две неща. Шкаф за вино и люлеещ се стол.

— Да не би да става въпрос за прословутия шкаф за вино?

Той сви рамене и погледна към Фиона.

— Просто не е нейният стил.

Силвия се усмихна и отхапа от поредната ягода, която си взе от купата.

— Тя владее различни стилове. Покани я на вечеря.

— Защо?

— Саймън, ако питаш сериозно, да знаеш, че съм силно притеснена за теб.

Той я хвана под ръка, докато Фиона говореше на групата.

— Днес всички се справихте чудесно, действахте и индивидуално, и като екип. Следващия път ще работите на различен терен, а изчезналият субект ще бъде в безсъзнание. Искам да се поупражнявате с кучетата от трийсет до шейсет минути, като на всеки десет минути сменяте задачата. Другия път ще използваме някой, когото кучетата ви познават. След като минем следващия урок, ще пробваме с непознат. Не пренебрегвайте обучението по оказване на първа помощ и упражненията с компас. Водете си прецизни дневници. Ако възникнат въпроси или трудности преди следващия ни час, пуснете ми имейл или ми позвънете. А, да, и още нещо, моля ви, дояжте кекса, преди аз да съм се нахвърлила.

Силвия целуна Саймън по бузата.

— Трябва да вървя. Ела да ми разгледаш магазина и да те запозная с Орио. Можеш да докараш новите мебели, когато решиш. И заведи момичето ми на вечеря.

Той реши да остане още малко от любопитство, а и защото кучето му, най-сетне наиграло се до насита, беше заспало под масата.

— За днес стига — отбеляза Фиона, когато останаха сами, и започна да прибира чиниите.

— Имам въпрос — той взе няколко празни чаши и я последва към къщата. — Тези хора са се записали в един от курсовете ти.

— Очевидно.

— Колко продължава? Два часа ли?

— Малко повече. Това е група за напреднали, фалшиво издирване и спасяване, така че всичко е предварително организирано

— и издирването, и последвалото обсъждане. Трябва да ги поощря.

— Междувременно те трябва да работят с кучетата по един час днес, два утре, да се занимават с оказване на първа помощ...

— Да, един от тях е парамедик, но на всички ще им бъде необходим документ за завършен курс по оказване на първа помощ и умения по ориентиране. Освен това трябва да знаят как се разчита топографска карта, да познават добре климатичните промени, вятъра, флората, фауната. И стопанин, и куче трябва да са в добра физическа форма.

Тя остави чиниите на плота в кухнята.

— А кога им остава време за истинския живот?

Тя се облегна назад.

— Те си имат и живот, и работа, и семейства. Но също така имат и интереси. За да станат членове на екип за спасителни мисии, трябва да изкарат обучение, което продължава месеци наред. Това означава жертви, но пък носи изключително удовлетворение. Работя с този екип от седмици — добави тя: — При тях успеваемостта е почти деветдесет процента при индивидуалните задачи. Сега вече работим едновременно. Ще повтаряме същото това упражнение още много пъти в различни ситуации.

— Случвало ли ти се е да изгониш някого?

— Да. Към подобна стъпка прибягвам в краен случай, но да, случва се. В повечето случаи неподходящите се отказват сами и не ми се налага да се намесвам. Защо, интересуваш ли се?

— В никакъв случай.

— О, няма да можеш да гледаш романтичните филми по женския канал. Независимо от това, нямам нищо против да обуча Джос на някои от основните неща. Така ще стане по-съсредоточен. Щом се научи да върви редом, да сядва и става, да донася, ще го научим и на нови неща.

— Повече от курса с послушанието ли? — Саймън я погледна със съмнение. — И колко ще струва това удоволствие?

Тя наклони глава.

— Може да се споразумеем. Аз ще го науча на специални умения срещу един шкаф за вино.

— Шкафът не ти отива.

Фиона присви очи и се оттласна от плота.

— Всеки път, когато го казваш, разпалваш още повече желанието ми да притежавам такъв. Трябва да разбере какво ми отива.

— Не се инати.

— Инат ли? — тя насочи показалците си към него. — Ти си твърдоглавецът. Какво те интересува кой купува шкафа ти? Нали ги правиш, за да се продават?

— А теб какво те интересува дали кучето ми го бива за нещо? Нали преподаваш, за да ти се плаща?

— Не е същото. При това в повечето случай стопанинът е този, който не го бива. Но това сигурно ти е известно, след като получи оценка „четири минус“.

— Не се мръщех.

— Стой така. Не мърдай, не си променяй изражението. Ще ти донеса огледало.

Той я стисна за ръката и не успя да прикрие смеха си.

— Престани!

— За следващия час ще донеса фотоапарат. Снимката ще те опровергае — побутна го игриво тя.

Саймън също я побутна.

Застаналото зад тях куче изръмжа гърлено.

— Престани! — нареди остро Фиона и кучето застина на място. — Нюман, това е приятел. Приятел! Помисли си, че ме удряш. Не, не се отдръпвай. Това е Саймън — обърна се тя към кучето. — Играем си. Саймън е приятел. Прегърни ме.

— Какво?

— О, за бога, стига глупости — тя прегърна Саймън и отпусна глава на рамото му. — Играя си със Саймън — обясняваше Фиона на кучето, без да спира да се усмихва. Даде му знак да се приближи и той се отри в крака на госта. — Нямахте да те ухапе.

— Добре че ми каза.

— Освен ако не му кажа — тя вдигна глава и се усмихна. След това отново сръчка Саймън. — Бутни ме и ти. Няма страшно.

— Дано — той я бутна и този път кучето на свой ред бутна Саймън с глава.

— Игра — тя отново прегърна госта и отпусна глава на гърдите му. — Нюман разбира всяка моя мисъл — обясни тя. — Ако сега ме беше страх, щеше да усети. Но той вижда, чува, усеща, че с теб съм в

безопасност. Тъкмо това се опитвам да ти обясня за Джос и реакциите ти, за онова, което излъчваш. Настроението ще се отразява на поведението му, така че...

Фиона замълча, вдигна поглед и се взря в очите му, които бяха съвсем близо до нейните.

— И какво настроение излъчвам в момента?

— Стига смехории, това беше просто упражнение.

— Добре, да минем към курса за напреднали.

И той притисна устните ѝ със своите рязко, дори малко грубо.

Знаеше, че ще бъде малко груб. Нетърпелив, директен човек, който не опипва почвата, не флиртува.

Не го отблъсна. Нямахше да има смисъл, а и целувката бе чудесна. Вместо това го прегърна през врата и се отпусна, за да се наслади на усещането.

Меки устни, твърди ръце, стегнато тяло — и лек вкус на шоколад, полепнал по езика.

Когато усети, че приближава точката, от която връщане нямаше да има, а че отдръпването щеше да бъде болезнено, тя пъкна ръка между тях и притисна длан към гърдите му.

Ала той не спря. Сърцето ѝ вече биеше до пръсване. Дързък е, помисли си Фиона и ѝ се прииска да не намираше това негово качество за чак толкова привлекателно.

Побутна го отново, този път по-силно.

Той отстъпи крачка назад и очите им отново се срещнаха.

— Хайде, сложи оценка на това.

— Определено преминаваш с отличие. Само че времето за игри приключи. Трябва да планирам следващите си часове и... имам работа. Така че...

— Значи, до скоро.

— Да. А, още нещо, продължавай да работиш над основните команди. Хвърляй пръчки. Много пръчки.

— Добре.

След като той излезе, Фиона изпусна дъха си и погледна Нюман.

— Леле!

Вината си беше негова, помисли си Саймън, докато качваше Джос в колата. Или пък нейна? Точно така, вината беше нейна. Усука се около него, отриваше се, усмихваше се.

Какво да направи един мъж?

Не очакваше да откликне толкова разпалено. Беше се открила дотолкова, че да зърне онова скрито кътче, от което бликаше страст.

Погледна кучето — в момента се беше пренесло в кучешкия рай — протегнало нос към отворения няколко сантиметра прозорец.

— Просто трябваше да й продам тъпия шкаф.

Пусна радиото до дупка, но така и не успя да престане да мисли за Фиона.

Реши да пробва свое „упражнение“ и започна да обмисля дизайна на шкаф за вино, подходящ за нея.

Може би щеше да го направи, а може би не. Сигурно бе обаче, че накрая отново ще се опита да надникне в онова скрито кътче.

7.

Всяко отиване до ветеринаря беше колкото комедия, толкова и драма, изискваше упорство, търпение и достатъчен запас от чувство за хумор. За да бъде по-просто, Фиона винаги записваше, трите кучета заедно за края на работния ден.

Системата даваше възможност и на нея, и на ветеринарния лекар, приятелката ѝ Мей Фунаки, шанс да се възстановят и отпуснат след тройното изпитание. Високата едва метър и петдесет и пет Мей изглеждаше нежна като цвят на лотос, като ефирна героиня от анимационен филм, на която някой бе вдъхнал живот. Имаше абаносовочерна коса, която се спускаше на вълни покрай златистите ѝ скули, а бретонът засенчваше екзотичните ѝ лъщящи като оникс очи. Гласът ѝ, мелодичен и напевен, успокояваше както животните, така и хората.

Изразителните ѝ ръце с дълги пръсти успокояваха и лекуваха. Същевременно бяха силни като на ковач.

Знаеше се, че може да надпие стокилограмов мъж и да ругае цветисто на пет езика.

Фиона я обожаваше.

В кабинета за прегледи в собствената ѝ къща, разположена извън Ист Саунд, Мей помагаше на Фиона да качи трийсет и пет килограмовия Пек на масата. Кучето, което преди време се беше втурнало сред тлеещите руини, за да открие жертва от земетресение в Орегон, което неуморно търсеше изгубени, паднали отвисоко, живи или мъртви хора, без да обръща внимание на леден вятър, проливен дъжд и пареща жега, се страхуваше от игли.

— Човек би казал, че съм набила игли в мозъка му. Стига, Пек — Мей го галеше, докато проверяваше ставите, козината и кожата. — Хайде, по-смело.

Пек държеше главата си извърната настрани и отказваше да я погледне. Вместо това се бе втренил обвинително в очите на Фиона. Тя можеше да се закълне, че сълзите му ще рукнат всеки момент.

— Според мен в друг живот е бил измъчван от испанската инквизиция.

Докато Мей му преглеждаше ушите му, Пек потръпна.

— Добре поне, че страда мълчаливо — Мей обърна главата на Пек към себе си. Той отново я върна на старото ѝ място. — Водят ми едно чихуахуа, на което се налага да слагам намордник преди всеки преглед. Ако има как, ще ме изяде с парцалите.

Тя стисна здраво главата на кучето, за да му прегледа очите и зъбите.

— Ти си едно голямо, здраво момче — загука тя. — Голямо красиво момче.

Пек гледаше в някаква точка над рамото ѝ и трепереше.

— Добре — заговори Мей на Фиона. — Знаеш какво следва.

Фиона стисна главата на Пек.

— Ще отнеме няколко секунди — каза му тя, когато Мей се премести зад нея и той вече не я виждаше. — Няма да те оставим да се разболееш.

Фиона му говореше, галеше го, усмихваше се, докато Мей защипваше гънка кожа, в която да забодее иглата.

Пек изстена като човек в предсмъртна агония.

— Готово. Няма повече — Мей пристъпи до главата на Пек, вдигна я и му показа вече ненужния инструмент на мъчение. След това остави лакомство на масата.

Той го отказа.

— Може да е отровно — изтъкна Фиона. — Всичко в тази стая е подозрително — тя даде знак на кучето да скочи долу и той се стрелна като светкавица. След това застана с лице към стената, без да обръща внимание на двете жени.

— Сигурно се държи така, защото му резнах топките. Никога няма да ми прости.

— Не, според мен, за всичко е виновен Нюман. Той предаде страха си и на останалите. Както и да е, двама минаха, остава още един.

Жените се спогледнаха.

— Трябваше да се заемем първо с него. Най-страшното да мине първо. Просто не съобразих.

— Донесла съм страхотна бутилка пино ноар.

— Добре. Да действаме тогава.

Пуснаха Пек в двора, за да може да сподели с Богарт, Пач, едноокия булдог на Мей, и Чонси, трикракия бийгъл с примеси от най-различни породи какви ужаси е преживял.

Заедно приближиха до колата на Фиона, където Нюман се беше проснал на задната седалка, притиснал нос в един ъгъл, с отпуснато като преврял макарон тяло.

— Отпред или отзад.

— Ти си отпред и господ да ни е на помощ!

Той започна да се мята, пробва да се свие на топка, да прескочи на предната седалка, след това да се върне обратно. Извиваше се като змия, докато се опитваше да се пъкне под седалката.

Накрая, когато разбра, че няма да успее да избяга, се отпусна отново и принуди двете жени да пренесат тежкото му тяло до стаята за прегледи.

— По дяволите, Фий, не можа ли да си вземеш померански шпиц?

— Можеше да е истерично чихуахуа.

— Моля те, кажи ми, че си го премерила у вас, защото нямам сили да го качвам на кантара.

— Трийсет и седем и половина.

Прегледът на Нюман отне трийсет мъчителни и много потни минути, тъй като кучето не спря да се съпротивлява.

— Ще ти призная — започна задъхано Фиона, притиснала Нюман с цялата си тежест, — че това куче е готово да мине и през огън заради мен. Ще тръгне дори и да вижда, че земята е посипана със счупени стъкла, а от небето се сипят метеорити. Затова пък няма начин да го накарам да изтърпи рутинен преглед. А той усеща! В мига, в който го повиках, за да се качи в колата, вече знаеше. Колко пъти само ги викам да се качат, за да отидем някъде на игра или по работа, за какво ли не? Кажи ми как разбира? Първо качих останалите, тях успявам да ги заблудя по-лесно. След това буквално го влача. Унизителна история — обърна се тя към Нюман. — И за двамата, ако не си забелязал.

— Слава богу, свършихме.

Мей не си направи труда да даде бисквитка на Нюман, тъй като той сигурно щеше да я изплюе в лицето ѝ.

— Пусни го навън и да отворим виното.

Симпатичното бунгало на Мей беше с изглед към вътрешността на острова, не към морето. Навремето било част от ферма, след това къщата била превърната в хотел. Когато Мей и съпругът ѝ се преместили на Оркас, той имал желание да стане фермер.

Мей преместила практиката си от Такома на острова, доволна, че има възможност да работи у дома, както и от по-бавния ритъм на живот, докато съпругът ѝ отглеждал пилета, кози, дребни плодове и различни видове салати и подправки.

Четири години по-късно тази работа бе омръзнала на джентълмена фермер, чиято следваща блестяща идея бе да си купи грил бар на Ямайка.

— Тим ще се мести в Мейн — рече Мей, когато изнесоха виното на двора. — Решил е да отглежда омари.

— Ти сериозно ли говориш?

— Естествено. Трябва обаче да ти призная, че изкара доста по-дълго, отколкото очаквах в онзи бар — след като седнаха, кучетата се приближиха. Махаха с опашки и раздаваха целувки. — А, да, сега, щом сте казали вие, вече сме приятели.

Мей им даде бисквитите, които беше изнесла.

— Много те обичат, а пък лакомствата не са отровни, освен в кабинета ти.

— Да, простено ми е. Съжалявам, че не можах да дойда за издирването на момченцето. Наложил се да направя спешна операция и нямаше как да я отложам.

— Нищо. Затова имаме резерви. Те се оказаха готино семейство. А пък хлапето беше направо върхът.

— Сериозно? — въздъхна Мей. — Знаеш ли, май е за добро, че двамата с Тим нямат деца. Ти представяш ли си? Само че биологичният ми часовник вече цъка двойно по-бързо. Знам, че накрая ще осиновя поредното куче, котка или някой друг бозайник.

— Можеш да осиновиш и истинско дете. От теб ще излезе невероятна майка.

— Знам. Само че... Все още тая надежда, че мога да създам семейство с мъж, да осигуря на детето пълен пакет. Това означава, че трябва да ходя по срещи, да правя секс. А щом се замисля за мъже,

ходене по срещи и секс, се възбуждам. Вече съм решила да кръстя вибратора си Станли.

— Станли ли?

— Станли е мил и мисли единствено за удоволствието ми. Все още държа преднина в състезанието ни по самота. Четиринайсет месеца.

— Девет, но едва ли онзи единствен път се брои. Сексът нищо не струваше.

— Дори нищо да не е струвал, все пак е секс. Състезанието ни може и да е тъпо, но си имаме правила. Станли винаги ще бъде на разположение, но аз трябва да обмисля нови възможности.

— Какви? Да обикаляме по клубовете ли? Да пуснем обяви?

— Всичко това съм го премислила и отхвърлила. Не се смей.

— Добре. Какво тогава?

— Започнах да преглеждам сайтовете за запознанства в интернет. Дори съм си подготвила данните, но още не ми стиска да ги пусна. Все още не мога.

— Изобщо не се смеех, но не съм сигурна, че това е начинът. Ти си страхотна: умна, забавна, интересна жена със забележителни способности. Ако си решила сериозно да започнеш да излизаш по срещи, тогава трябва да си по-често сред хората.

Мей кимна и отпи дълга глътка бяло вино.

— Фий, ти може и да не си забелязала, но ние живеем на малък остров в щата Вашингтон.

— Чух някакви слухове по този въпрос.

— Населението на въпросния малък остров също е малко. А пък броят на неженените мъже е направо нищожен. Защо иначе две готини умни и сексапилни жени като нас ще седят в такава прекрасна вечер и ще пият вино в компанията на пет кучета?

— Защото ни е приятно.

— Да, наистина ни е приятно. Така е. Но имаме нужда и от мъжка компания. Поне така си мисля, тъй като не сме излизали от един господ знае кога. И не греша, като казвам, че и двете харесваме хубавия секс.

— Точно така, затова онзи единствен път не трябва да се брои.

— Стара работа — махна с ръка Мей. — Направих задълбочено, макар и псевдонаучно проучване на ергените на острова. За моите цели

елиминирах мъжете под двайсет и една и всички над шейсет и пет. Двете граници дават достатъчно възможности, но след като вече съм на трийсет и четири, не мога да съм прекалено придирчива. Оказа се, Фий, че басейнът е изключително плитък. Толкова плитък, че направо не е за вярване.

— Напълно съм съгласна. Но ако добавиш туристите и сезонните работници, тогава водата малко се покачва.

— Тая известна надежда за лятото, но какво ще правя междуременно? Започнах да се заглеждам по Джеймс.

— Джеймс ли? Нашият Джеймс ли?

— Да, нашият Джеймс. Интересите ни са общи, възрастта е подходяща. Честно казано има слаба искра, а човек трябва да се примири с онова, което му е под ръка. Проблемът е, че той си има вземане-даване с Лори, така че няма как да го отмъкна. Има обаче една интересна възможност на острова. Не е женен, възрастта му е подходяща, собственик на куче е, невероятно привлекателен. Творческа личност. Прекалено необщителен за моя вкус, но пак ще повторя, че просяците не могат да са придирчиви.

— Виж ти! — възкликна Фиона и отпи глътка вино.

— Саймън Дойл. Силвия продава творбите му. Произведенията му са от дърво, прави и мебели.

— Хм — изсумтя Фиона и посегна да си налее още.

Мей присви очи.

— Да не би и ти да си го набелязала? По дяволите, той може да е единствената преграда между мен и дот.ком „Самотни сърца“.

— Не съм го набелязала. Не точно. Той ми е клиент. Работя с кучето му.

— Сладуранско кученце.

— Много. Готин пич.

— Много. Виж, ако си го заплюла, казвай, защото си имам планове. Трябва спешно да се изучукам с някого.

— Не съм заплюла никого. Господи, Мей! Той определено не от типа мъже, по които си падаш.

— По дяволите! — изруга Мей и отпи глътка вино. — Той е готин, неженен, влиза във възрастовите граници и доколкото ми е известно, не е сериен убиец.

— Той ме целуна.

— Лайняна работа! Добре де, дай ми една минутка, за да те намразя — Мей забарабани с пръсти по масата. — Така, времето за омраза приключи. Целувката секси ли беше или приятелска.

— Нямахте нищо приятелско. Той не е от особено дружелюбните. Според мен не обича ближните си. Дойде, за да поработя с Джос. Аз провеждах пробно издирване с групата от Белингам. Затова го поканих да остане, да се запознае с хората и да похапне кекс. Не размени и пет думи с останалите. Единственото изключение беше Сил. Виж, нея я харесва.

— Може да е срамежлив. А срамежливите мъже са сладури.

— Според мен не е това, а в никакъв случай не бих нарекла Саймън сладур. Целува се страхотно, но това е единствената червена точка.

— Кучка! Не ме карай да ти скоча и да те усмъртя.

Фиона се ухили.

— Освен че търся връзка, имам нужда и да си кажа някоя и друга приказка с мъжа, с когото съм преспала.

— Нали проведе разговор с онзи, с който изкара флирта за една нощ. Виж докъде си се докарала.

— Така е — въздъхна Фиона. — Този обаче не съм го заплюла. Ако ти изпадне случай, действай.

— Не, твърде късно е. Пускам ти го. Дот.ком „Самотни сърца“ ме зове.

— Трябва ни ваканция.

Мей се засмя подигравателно.

— Да, сигурно.

— Говоря сериозно. Ти, аз и Сил. Ще се позабавляваме по женски. Ще отидем в някой спа център — реши тя, вдъхновена от идеята. — Един дълъг спа уикенд по женски.

— Не си играй с мен, Фиона. На ръба съм.

— Тъкмо затова ни трябва почивка, да се откъснем от всичко.

— Имам един въпрос — вдигна пръст Мей. — Ти кога за последен път беше във ваканция или дори дълъг уикенд?

— Преди две години. Добре, може и три да са били. Което показва, че съм права.

— Покрай моята работа, твоята и на Сил и отговорността ни за животните как предлагаш да стане?

— Все ще измислим нещо. Знаем как да го планираме и да го организираме — след като идеята вече бе родена, Фиона закопня за нея също като дете за Коледа. — Масажи на тяло и лице, кални бани, обслужване по стаите и газирани напитки за възрастни. Никаква работа, никакви отговорности, нито пък графици.

— Щеше да е още по-добре, ако предлагаша секс.

— Не е невъзможно. Сега си проверяваме графици, и освобождаваме три дни. Можем да се освободим за три дни, Мей. Имаме приятели, които ще се грижат за животните през това време. Ние достатъчно често им вършим подобни услуги.

— Да, безброй пъти. И къде отиваме?

— Не знам. Трябва да е сравнително наблизко, за да не губим време в пътуване. Аз започвам да проучвам спа центрите и ще кажа на Сил. Ти как мислиш?

Мей вдигна чашата си.

— Брой и мен.

Решена да уточни всичко, Фиона се отби у Силвия, преди да се върне вкъщи.

В сандъчетата на прозорците бяха избуяли маргаритки. Фиона знаеше, че оранжерията ѝ е пълна с цветя, зеленчуци и билки, над които мащехата ѝ бдеше като квачка и които в най-скоро време щеше да пренесе в огромната си градина.

Тук Фиона се чувстваше като у дома си, затова отвори вратата и се провикна:

— Сил?

— Отзад съм! — извика в отговор Силвия, а Орио изскочи да я поздрави. — В голямата стая съм.

— Връщам се от Мей — Фиона мина през къщата, в която Силвия бе живяла с баща ѝ, докато двамата бяха женени. Също като в магазина, и тук беше светло, уютно, неповторим микс от стилове, произведения на изкуството и цветовете.

Завари Силвия на постелката пред телевизора. Опитваше се да заеме позата на инструкторката по йога от телевизията.

— Имам нужда да поразпусна — призна Силвия. — Почти приключих. Доведе ли момчетата?

— В колата са. Не мога да остана.
— Защо да не можеш? Правя кускус.
— Много ме изкушаваш. Имам малко работа. Мей се е разгонила и биологичният ѝ часовник тиктака. Решила е да се пробва в някоя от онлайн агенциите за запознанства.
— Наистина ли?! — Силвия се изправи. — Коя?
— Мей спомена „Самотни сърца“.
— Били много добри.
— Аз не... Ти да не би да си се пробвала?
— Още не съм. Може би никога няма да ми стигнат силите. Но се ослушвам, озъртам се — Силвия се отпусна на пода на пети.
— Виж ти! Както и да е, какво ще кажеш, ако трите отидем на спа център за един дълъг уикенд?
— Боже, чакай малко да помисля — Силвия отново се изправи.
— Ще ми трябва около пет минути, за да си събера багажа.
— Наистина ли?
— Ако много бързаш, ще смогна и за четири. Къде отиваме?
— Още не знам. Трябва да си проверя графика, да се разбере с теб и Мей и да открия място.
— Аз мога още сега да ти кажа. Една от художничките ми има връзки в някакъв спа център. Бил страхотен. Съвсем близо до Сноукуалми Фолс.
— Сериозно?
— Ами, да — Силвия отново се просна на пода. — Курортът се казва „Тишина“. Аз ще се погрижа за тази работа, но преди това провери сайта, за да си сигурна, че ти харесва.
— Там правят ли масажи, има ли обслужване по стаите и басейн?
— Мога да ти го гарантирам.
— Значи е идеалното място — тя бързо затанцува на място. — Господи, ще бъде страхотно!
— Нямам търпение. Но откъде ви хрумна?
— Нали ти казах? Хормоните на Мей.
— И?
Фиона се приближи до прозореца и погледна към водата.
— Изобщо не мога да спя, откакто Дейви ми каза за убийствата. Просто споменът не ми излиза от ума. Когато имам работа, успявам да

го потискам, а когато не работя, пак се връща. Една почивка ще ми се отрази добре. А пък почивка с двете ми най-любими приятелки на този свят е просто върхът. Освен това не знам как да се държа със Саймън, откакто ме целуна.

— Какво? — ококори се Силвия и се надигна. — И не си ми казала? Кога те е целунал?

— Онзи ден, след като вие с групата си тръгнахте. Беше импулсивна целувка, просто така се случи. И преди да започнеш да разпитваш, беше ужасно хубаво.

— Знаех си аз, че ще е хубаво. Какво стана после?

— Тръгна си.

— Защо?

— Сигурно защото му казах да си върви.

— О, Фий, притеснявам се за теб, наистина много се притеснявам — Силвия вдигна глава и посегна към бутилката вода.

— Не бях готова за целувка, още по-малко за онова, което можеше да последва.

Силвия въздъхна.

— Ето, виждаш ли? Затова се тревожа за теб. Да не си готова, е част от тръпката. Поне така би трябвало да бъде. Неочакваното, страстното...

— При мен тази работа с неочакваното не се получава. Поне не и в момента. Кой знае, може да подейства, след като се върнем от спа центъра.

— Освободи се и тръгваме. Аз ще се съобразя с вас двете с Мей.

— Ти си върхът! — Фиона я прегърна. — Отивам да проверя как да разместя часовете. Ще ви пусна имейл и на двете.

— Чакай, ще ти дам от чая. Чист природен продукт е, ще ти помогне да се отпуснеш, да заспиш. Довечера си вземи вана, пийни чай и си пусни хубава музика. И направи упражненията за медитация, които ти показах — добави тя и извади металната кутия от шкафа в кухнята.

— Добре. Обещавам. Щом си помисля за спа центъра, и се чувствам по-спокойна — тя пристъпи напред и прегърна отново Силвия. — Обичам те!

— И аз те обичам.

Трябваше да се сетя по-рано, каза си Фиона. Една приятна почивка с приятелки бе чудесното лекарство за обзелото я безпокойство. Рядко ѝ се случваше да има нужда от почивка, тъй като възприемаше живота си на острова като дар божи.

Разчиташе на независимост, имаше финансова сигурност, дом, работа, която харесваше, компанията на кучетата. Какво друго?

Спомни си страстната, неочаквана целувка в кухнята и грубите ръце на Саймън, които обгърнаха тялото ѝ, сякаш беше негова собственост.

Това е, призна тя. Поне от време на време проблемът бе тъкмо в това. Тя все пак бе здрава жена с нормални нужди и апетити.

Освен това трябваше да признае, че бе обмислила възможността за втори рунд със Саймън, преди той да се дръпне и отново да се направи на недосегаем. И преди да е поел инициативата. Всъщност, призна тя пред себе си, той направо я бе побъркал. Това доказваше, че връзката с него щеше да е сложна, да доведе до разочарование по всяка вероятност и да я остави сигурна и объркана.

— Май е най-добре да оставя нещата такива, каквито са — обърна се тя към кучетата. — Защо ми трябва да си търся белята? Отношенията ни са прилични. Добре сме си така, както си живеем в момента. Вие сте до мен, нали, момчета? — добави тя и трите опашки затрепкаха.

Фаровете ѝ разкъсаха мрака, когато зави по алеята към къщата и за пореден път се възмути, че е забравила да запали лампата на верандата. След няколко седмици денят щеше да стане по-дълъг и щеше да се стопли. Предстояха дълги разходки по здрач, игри в двора, спокойни вечери, когато тя щеше да се разполага удобно на верандата.

Когато приближиха, кучетата се размърдаха нетърпеливо и замахаха, с опашки. Преживяното във ветеринарния кабинет беше забравено покрай радостта, че се връщат вкъщи.

Тя паркира и слезе, за да отвори багажника.

— Хайде да потичате, момчета.

Влезе бързо, за да включи лампите. След това провери дали животните имат вода и храна и огледа новозасадените цветя.

Докато кучетата тичаха навън и изпразваха пикочните си мехури, тя отвори фризера и извади първата замразена порция полуготово ядене, която напипа.

Докато храната се затопляше в микровълновата печка, Фиона провери телефонния секретар. Трябваше да включи лаптопа и да прегледа графика, докато похапваше, както и да намери курорта, който Силвия бе препоръчала.

— И тогава партито започва — измърмори тя.

Започна да си записва някои неща в бележника, да запазва или да изтрива съобщения.

„Госпожице Бристоу, обажда се Кейти Стар. Аз съм репортерка от «Ю Ес Рипорт». Пиша материал за скорошните похищения на две жени в Калифорния, които наподобяват убийствата, извършени от Джордж Алън Пери. Тъй като вие сте единствената жертва на Пери, която е успяла да избяга, много бих искала да разговарям с вас. Можете да се свържете с мен в редакцията или по имейла. Номерата ми са...“

Фиона изтри съобщението.

— Няма начин!

Нямаше да позволи да я преследват репортери, я притискат за интервюта, да ѝ навират телевизионни камери или микрофони в лицето. Втори път подобно нещо нямаше как да се случи.

Тъкмо си поемаше дъх, когато започна следващото съобщение.

„Госпожице Бристоу, отново се обажда Кейти Стар от «Ю Ес Рипорт». Много е важно да разговарям с вас веднага щом...“

Фиона изтри и това съобщение.

— Майната ти и на теб, и на тъпите ти въпроси — измърмори тя.

Пусна кучетата и се успокои от присъствието. Вечерята не я привличаше особено, но си нареди да седне, да похапне и да направи всичко, което бе запланувала, преди репортерката да ѝ натрапи старите тревоги и безпокойство.

Включи лаптопа и разрови стоплената пилешка яхния. За да си оправи настроението, първо прегледа сайта на курорта и след няколко минути вече се носеше на вълните на удоволствието.

Масажи с горещи камъни, парафинови маски за цялото тяло, масажи на лицето с шампанско и хайвер. Щеше да опита от всичко. Прииска ѝ се да тръгне още сега.

Направи виртуална обиколка, измърка, когато видя закрития басейн, стаите за медитация, магазините, градината, прекрасните помещения. Предлагаха и двуетажна „вила“ с три спални.

Тя затвори очи и погледна цената. Намръщи се.

Само че като се разделеше на три... Пак беше безобразно скъпа.

Но вътре имаше джакузи и... Господи, камини и в трите бани!

Ни повече, ни по-малко — в баните наистина имаше камини!

А пък гледката към водопада, към хълмовете и градината.

Невъзможно, напомни си тя. Може би, когато спечелеше от лотарията.

— Какъв прекрасен сън — обърна се тя към кучетата. — Сега вече знаем къде е мястото. Остава да решим кога.

Извади графика с часовете, пресметна, опита се да ги размести, но не се получи и започна отново.

След като прецени кои са двете най-подходящи възможности, тя пусна имейли на Силвия и Мей.

— Ще се получи — обнадежди се тя и реши, че е крайно време да провери входящата си поща.

Имаше имейл от репортерката.

„Госпожице Бристоу,

Така и не успях да се свържа с вас по телефона. Открих имейл адреса ви в сайта за тренировка на кучета. Както вече обясних, пиша статия за отвличанията и убийствата в Калифорния, вероятно извършени от имитатор на Пери. Тъй като вие сте била ключова свидетелка по време на процеса срещу Пери, след който той беше осъден, мнението ви е много важно.

Онова, което искам да вмъкна за Пери, няма да бъде нито точно, нито интересно, ако не чуя преди това

мнението ви както за него, така и за убийството на Грегъри Норуд. Предпочитам да поговоря с вас лично, преди да пусна материала си за печат.“

Фиона изтри и имейла, и адреса и отпусна глава на масата.

Разбира се, че ще откаже. Имаше пълното право да обърне гръб на онези противни времена и да не даде информация за поредната статия, която спекулираше с толкова болезнена за нея тема.

Като преживяваше отново всичко, нямаше да върне Грег, нито да помогне по някакъв начин на двете мъртви жени и на семействата им.

Беше започнала живота си наново и имаше право на уединение.

Надигна се и затвори лаптопа.

— Сега ще вляза във ваната и ще изпия тъпия чай. И знаете ли какво? Ще направим резервация за проклетата вила. Животът е прекалено кратък.

8.

Часът с кутретата обикновено развеселяваше Фиона, но този път тя остана напрегната и потисната от спомените.

Кейти Стар се оказа неочаквано упорита и позвъни отново малко след осем сутринта.

Щом погледна номера, Фиона остави телефонния секретар да се включи. После изтри съобщението, без дори да го прослуша, но обажданията на журналистката не ѝ даваха мира и ѝ тежаха като воденични камъни.

Напомни си, че клиентите трябва да получават пълното ѝ внимание.

Саймън закъсня. Естествено! Пристигна тъкмо когато останалата част от групата преговаряха основните команди.

— Налага се да започнете оттам, докъдето сме стигнали — заяви студено тя. — Надявам се да съобразиш натоварения си работен график с ангажимента ти тук.

Обръщаше индивидуално внимание на всеки един от учениците си. Показа на стопанина на огромния добродушен дог как да го отучи да скача по хората, а нахалният шнауцер да души между краката на всеки срещнат.

Започнаха работа без каишки. Тя въздъхна тежко, когато Джос хукна да гони катерица и подмами след себе си и останалите кучета.

— Не се спускайте след тях! — Фиона прокара ръка през косата си, когато Джос се опита да се покатери по дървото, на което се метна катерицата. — Повикайте ги. Използвайте командата, която познават, след това наредете на кучето си да седне. Нека всички кучета да застанат до стопаните си.

За онова, което искаше, бе необходимо време и търпение и... практически подход.

Тя отново преговори сядането и оставането на място, първо индивидуално, след това като група, като внимаваше тонът ѝ да не се променя, когато говореше на Саймън.

Сложиха каишките и се заеха със спиране и лягане.

Часът, който обикновено я развеселяваше и оставяше приятно чувство у нея, сега бе причината за пулсиращо главоболие в основата на врата ѝ.

— Продължавайте все така. Bravo — нареди си да се усмихне. — И не забравяйте за похвалите и поощренията, за практиката и играта.

Както винаги последваха коментари, въпроси, истории, които клиентите искаха да споделят с нея. Фиона слушаше, отговаряше, галеше и чешеше. Само че нищо не ѝ достави обичайната радост и удоволствие.

Когато Саймън пусна Джос от каишката, за да потича с нейните кучета, Фиона реши, че няма проблем. Щеше лесно да се справи с него.

— Днес си станала с д-то нагоре — заяви той, без да ѝ даде възможност да каже и дума.

— Моля?

— Чу ме. Да не говорим, че изглеждаш ужасно.

— Няма ли да престанеш да ме засипваш с бисери?

— Да не би онзи тип от Калифорния да е убил още някой?

— Откъде да знам? Тази работа няма нищо общо с мен — тя пъкна ръце в джобовете на якето си. — Искрено съжалявам за жените и семействата им, но цялата тази работа наистина няма абсолютно нищо общо с мен.

— Да не би да съм казал, че има? Ти изобщо не слушаше, когато Лари разказваше, че помиарът му се научил сам да отваря вратите, или когато Даян ти показваше снимката на малкия си син, докато рисувал с маркер по булдога. Това означава, че нещо не е наред. Казвай какво има.

— Слушай, Саймън, единствено защото те целунах или нещо подобно...

— Нещо подобно ли?

Тя стисна зъби.

— Това не означава, че съм длъжна да споделям с теб разни неща от живота си или да ти обяснявам причините за настроенятията си.

— Все още не мога да си обясня какво трябва да означава „нещо подобно“ и се питам какво точно искаш да ми кажеш.

— Продължавай да се питаш. Двамата с теб сме съседни, в моменти си ми клиент и нищо повече.

— Определено си станала със задните си части нагоре. Добре, твоя работа — той подсвирна на кучето си, което както трябваше да се очаква, доведе и останалите.

Саймън се наведе, разроши козината му и го похвали.

Фиона въздъхна отново.

— Той откликва добре, когато го повикаш. Все още не е свикнал да остава на място, но е усвоил повечето от упражненията.

— През последните два дни не е излял нищо, което да ме притесни — той му сложи каишката. — Чао.

Почти беше стигнал джипа, когато тя го повика. Уж нямаше намерение, а и сама не намери обяснение защо го направи.

— Искаш ли да отидем на разходка? Трябва да повървя малко.

— Разходка ли? Къде?

Тя посочи.

— Един от плюсовете да живееш в гората е, че можеш да се разхождаш сред дърветата.

Той сви рамене и се върна.

— Най-добре го остави на каишка — посъветва го тя. — Дръж го така, докато не си сигурен, че ще се подчини, когато му кажеш да спре. Може да хукне след някой заек или сърна и ще се изгуби. Хайде, момчета, отиваме на разходка.

Кучетата ѝ скочиха доволно и се втурнаха напред. Джос се задърпа.

— Чакайте — нареди Фиона. Кучетата спряха и продължиха побавно, когато Джос ги настигна.

— Мисли си, че и той е от големите момчета. Отразява му се добре да излиза, да проучва нови места, да се научи на уважение към каишката, да се подчинява на командите ти.

— Това поредният урок ли е?

— Просто вода разговор.

— На теб случвало ли ти се е да говориш за нещо друго, освен за кучета?

— Да — усети, че ще кипне, затова отпусна рамене и потъна в мълчание за няколко минути. — В момента не се сецам за друго. Господи, как ми се иска пролетта да побърза! Ето, на прав път съм, сега мога да започна да се жалвам от времето. Само че денят е приятен, така че ще пасувам. Въпреки това ми се иска да стане топло

по-бързо, искам слънцето да не залязва до десет вечерта. Искам да насадя градината и да гоня зайците и сърните, когато идват да ми ядат растенията.

— Защо не си направиш ограда?

— Тогава ще се лиша от удоволствието да гоня сърните и зайците. Те не се страхуват от кучетата, за което вината е моя, защото съм научила момчетата да не ги преследват... Опа! Кучешки разговор. Много обичам миризмата тук.

Тя спря и вдъхна дълбоко аромата на бор, доволна, че главоболието ѝ поне малко бе намаляло.

— Много ми харесва атмосферата — светлината, сенките. Навремето мислех, че ще стана фотограф, защото обичах светлината и сенките, израженията на хората и движенията им. Само че не правя нито сполучливи, нито особено интересни снимки. След това реших да стана писателка, но така се отегчих, че имам чувството, че нарочно се провалих. Обичам да пиша — за блога или някое писмо, малки статии, в които става въпрос за неща, които няма да споменавам в този разговор. След това реших да стана тренъорка, но... ми липсваше хъс. Не съм сигурна, че бях много целеустремена, когато бях на двайсет. Ти нищо ли няма да кажеш?

— Как да кажа, след като ти не млъкваш?

Фиона въздъхна.

— Така е. Дрънкам безсмислици, защото не ми се мисли. Помолих те да дойдеш, за не ми са налага да мисля и да се тормозя. Не бях в лошо настроение. Просто съм потисната, а това е различно.

— Същото е и при мен.

Голям дръвник си, Саймън, каза си наум тя.

Пресякоха полянка с високи дървета — гиганти, разпрострели клони, чиито върхове, устремени към небето, се полюшваха като вълни.

— Защо избра Оркас? — попита тя. — Защо дойде да живееш тук?

— Защото е тихо. Приятно ми е да съм близо до водата. Дръж! — той тикна каишката в ръката ѝ и пристъпи към дебел пън, който се подаваше от обсипаната с иглички земя.

— Това към твоя имот ли спада?

— Да, не сме вървели кой знае колко.

— Искам го — очите му с цвета на старо злато, потопено в бистър поток, в който играеха лъчи светлина, я стрелнаха бързо. — Ще ми го дадеш ли?

— Искаш пъна ли?

— Да. Дори ще ти го платя, ако се направиш на алчна.

— Колко? Отивам на спа ваканция — тя пристъпи напред с надеждата да види същото, което вижда и той.

— Пикай другаде — той побутна Джос, когато кутрето се нагани да вдигне крак. — Десет кинта.

Тя изсумтя.

— Просто си стои тук. Ти не го използваш, а аз ще трябва да го изкопая и да го пренеса. Добре де, двайсетачка, но повече не.

— Тогава го замени. Насади дърво в дупката и сметката е изчистена.

— Дадено.

— Какво ще направиш от него?

— Нещо.

Тя огледа пъна, заобиколи го също като него, но въпреки това продължаваше да вижда остатък от дърво, счупено по време на буря.

— Как само ми се иска да виждам същото като теб. Иска ми се да погледна някой пън и в главата ми да се роди идея.

Той отново вдигна поглед.

— Ти погледна кучето и видя нещо.

Фиона се усмихна.

— Този път каза нещо хубаво. Сега ще ми стане съвестно, че съм се държала лошо с теб.

— Много странно мерило за хората имаш, Фиона. „Нещо като целувка“ наричаш, когато двамата впихме устни един в друг. Държала си се лошо, когато си ми казвала да си гледам работата...

— Разкрециях ти се наум.

— Сега вече съм съкрушен.

— Мога да се държа и противно. Мога да съм груба и неприятна и изобщо да не ми пука. Само че трябва да има причина. Ти просто попита какво не е наред. Когато решиш, заповядай да изкопая пъна.

— През един от следващите два дни — той се изправи и се огледа за ориентир. След това я погледна.

— Хайде, казвай какво има.

— Да повървим още малко — тя дръпна каишката, за да накара Джос да върви редом, оставяше го да се изтегли напред, след това отново го връщаше до себе си, докато криволичеха сред дърветата и заобикаляха потока.

— Една репортерка ме притиска — започна тя. — Звъни, праща ми имейли. Не съм разговаряла с нея, просто изтривам всичките ѝ съобщения.

— Какво иска?

— Да разговаря с мен за Пери във връзка с двете нови жертви в Калифорния. Пишела статия. Това ѝ е работата. Добре, разбирам, само че не искам да разговарям с нея и да подклаждам огъня. „Единствената избягала жертва“ — така ме нарича. Не съм никаква жертва, направо побеснявам като чуя това определение. Омръзна ми подобно отношение, откакто се случи всичко онова.

— Тогава продължавай да изтриваш съобщенията и имейлите ѝ.

— Звучи просто, но изобщо не е така.

Главоболието ѝ бе изчезнало, но гневът и разочарованието, които го бяха причинили, се бяха забили в ума ѝ като тресчици. Бяха ситни, остри и ѝ причиняваха болка.

— Когато се случи, прокурорът и ченгетата ме пазеха от пресата, поне доколкото можеха. Не искаха да давам интервюта, не че имах някакво желание да разговарям с журналисти. Но тази история... В нея май имаше много хляб. Не спираха да звънят, разговаряха с хора, които ме познават, с хора, които познавали хора, които ме познават. Просто изцедиха всяка капка — тя замълча и го погледна отново. — След като си имал връзка с Нина Абът, предполагам разбираш какво имам предвид.

— „Връзка“ е твърде зализана дума за онова, което се случи между нас.

— Затова сега искаш да живееш на тих остров.

— Двете неща нямат нищо общо. И не съм дошъл тук, за да се отдавам на черни мисли.

Значи не желаете да споделя и ѝ подсказваше, че не е нейна работа. Да, имаше право.

— Добре. След Грег започвах наново. След това дойде процесът. Не искам да ми се случи същото. Отново ме обзема гняв и просто ми е гадно, защото дванайсет жени преди мен и Грег след мен, загинаха. А

аз останах жива. Нямах и драскотина, но те ме възприемаха като жертва или тръбяха, че съм била героиня. Нито едното е вярно, нито другото.

— Така е, нито едното е вярно, нито другото. Ти просто си оцеляла, а това е много по-трудно.

Тя спря и го погледна.

— Как го разбра?

— Ами то ти е изписано по лицето! Блести в очите ти. Може би защото са видели много. Носиш рани. Живееш с тези рани. А това не ми харесва.

Понечи да се усмихне на начина, по който обърна думите ѝ срещу нея, но потръпна.

— Какво става между нас, Саймън?

— Просто страст.

— Сигурно. Не съм правила секс повече от десет месеца.

— Добре, значи страстта ще се разгори още повече.

Тя се разсмя.

— Сега вече ме накара да се почувствам по-добре. Искях обаче да кажа, че след като не съм правила секс десет месеца, не ме е страх да почакам още малко. И двамата живеем на острова и сме свързани със Силвия. Аз харесвам кучето ти и в момента съм една от любимките му. Трябва да преценя дали като спя с теб, ще ми стане по-леко, или това ще причини куп сложнотии.

— Няма да е хубаво. А хубавото включва сладкиш и мляко.

— Колко си самоуверен! Обичам самоуверените хора. Тъй като нямам намерение да правя секс с теб наскоро, още повече че до залез остават около двайсет минути, мисля, че няма да извършим нищо прибързано. Защо не ме изкушиш с някои от хубавите си страни?

Той застана зад нея и стисна косата ѝ в юмрука си.

— Обичаш да се движиш по ръба, а?

— Всъщност не обичам. Предпочитам стабилността, реда, така че това е необичайното за мен.

Той подръпна косата ѝ, колкото да я накара да повдигне лице и я привлече така, че устните ѝ застанаха на един дъх разстояние от неговите.

— Търсиш нещо по-така, нали?

— Всъщност изобщо нищо не търся.

— Нито пък аз — отвърна той и я притисна към себе си.

Сама си го изпроси, защото си въобразяваше, че е подготвена. Беше очаквала той да ѝ налети стремглаво, да усети бързата експлозия от жар, страст и непреодолимо желание, които завладяваха и ума, и тялото.

Вместо това той я обезоръжи с бавна целувка, която разпрати искри по цялото ѝ тяло и замъгли ума ѝ. Тя въздъхна, вдигна ръце и го прегърна през врата.

Саймън стана по-настойчив, разпали огън в нея, страстта ѝ лумна и тя стана напълно незащитна.

Светът се завъртя — и гората, и небето, и сгъстяващите се сенки. Остана само насладата на притиснатите устни, на изпълнените с желание тела, на трепета, надигнал се в нея.

Дори когато той понечи да се отдръпне, Фиона го привлече към себе си и продължи целувката — по-настойчива и страдна, отколкото преди.

Успя да блокира самоконтрола му. Съчетанието от мекота и настойчивост разколеба решителността му той да бъде водещият. Незнайно как тази жена бе докоснала душата му, бе откrexнала врата, която той искаше да опази заключена. Вече не бе сигурен кой от двамата насочва другия в желаната посока.

Когато се опита да отстъпи, да се отдръпне, тя отново го привлече.

Меки устни, гъвкаво тяло и усещане, колкото приятно, толкова и обезоръжаващо. Също като вкуса ѝ — неустоим.

Беше изгубил спечеленото досега предимство, когато кутрето започна да лае, обзето от дива радост, и задраска по краката му, за да го накара да отидат там, където искаше.

Този път двамата се откъснаха един от друг.

Фиона сложи длан на главата на Джос.

— Седни — нареди тя. — Добро куче.

Вече не беше толкова спокойна, помисли си Саймън, докато се вглеждаше в очите ѝ. Познатата бистрота я нямаше.

— Не мога да измисля нищо разумно, което да кажа — призна тя. Даде знак на кучетата и върна каишката на Саймън. — Трябва да се връщаме. Сега вече не се дърпа толкова. За него това е нова територия, всичко го разсейва, но се държи добре.

Отново бе на сигурна почва, помисли си той, щом заговори за кучешките работи. Интересно, как ли ще се справи?

— Иска ми се да поработя с него над други умения и начини на поведение. Може би допълнителен половин час или петнайсет минути на седмица. Две седмици безплатно. След това, ако си доволен от резултата, можем да обсъдим цената.

— Опитваш се да ме изкушиш с хубавите страни ли?

Фиона го стрелна с поглед и извърна очи.

— Може и така да се каже. Той учи бързо, добродушен е... Беше глупаво. Проява на страх. Исках да те целуна отново, за да съм сигурна, че онзи ден не съм си въобразила, но очевидно не съм. Между нас има силно физическо привличане, каквото не съм изпитвала от много отдавна.

— Цели десет месеца.

Тя се изчерви, но след това по лицето ѝ се разля усмивка. Не беше от смущение, личеше, че ѝ е познато.

— Дори по-дълго. Няма да поставям и двамата в неловко положение с подробности за преживяното, достатъчно е да кажа, че беше истински провал на няколко нива. Тъкмо затова се чудех дали факторът „Десет месеца“ не е причина за привличането. Това е също така и причина да внимавам. Не се притеснявам от секса, но не искам да повтора грешката, допусната преди десет месеца.

— Предпочиташ реда и сигурността.

Фиона сложи по навик ръце в джобовете си.

— Приказвам прекалено много, а ти слушаш внимателно и запомняш всяка моя дума. Опасно съчетание.

— За кого?

— За онзи, който говори. Виж, ти създаваш впечатление, че не обръщаш особено внимание, че не се интересуващ. Оказва се обаче, че внимаващ. Не споделяш почти нищо, но помниш дори най-незначителните подробности. Това е малко подличко, не мислиш ли? Харесвам те. Поне така ми се струва. Не знам много за теб, защото ти не разказваш нищо за себе си. Знам, че имаш куче, защото ти го е подарила майка ти, което ми подсказва, че или обичаш майка си, или се страхуваш от гнева ѝ. Най-вероятно е комбинация и от двете.

Вървяха смълчани.

— Хайде, потвърди или отречи — подкани го тя. — Не е възможно да става въпрос за някоя позорна тайна.

— Обичам мама, но предпочитам да не изпитвам гнева ѝ.

— Ето, не беше чак толкова трудно. Ами баща ти?

— Той също обича мама и като мен предпочита да не изпитва гнева ѝ.

— Нали си наясно, че колкото по-малко казваш, толкова повече разпалваш любопитството на хората?

— Чудесно. Това се отразява добре на бизнеса.

— Значи работата ти е бизнес.

— Хората ти плащат, правителството смъква данъци. Значи е бизнес.

Вече бе на първото стъпало, макар то да беше доста хлъзгаво.

— Но не поставяш бизнеса на първо място, защото тогава щеше да ми продадеш онзи шкаф.

Той спря, когато Джос, намерил пръчка, заподскача като полкови барабанчик.

— Няма пак да се разправяме.

— Това или беше проява на артистичен темперамент, или просто си показва ината. Предполагам, че е по малко и от двете. Между другото, все още искам да го купя.

— Казах не. Можеш да си сложиш люлеещия се стол на верандата. Твоят е грозен.

— Не е грозен. Удобен е. Но има нужда от една боя.

— Левият подлакътник се е изметнал.

Тя понечи да протестира, но осъзна, че няма смисъл.

— Може и така да е. Но сега е мой ред да обърна думите ти срещу теб, господин Потаен. Това само доказва, че забелязваш подробностите.

— Забелязвам кофти изработката и изкривеното дърво. Ще ти дам люлеещ се стол срещу уроци, стига да използваш твоя за подпалки.

— Може да има сантиментална стойност.

— Има ли?

— Не, купих го при една гаражна разпродажба преди няколко години за десет кинта.

— Значи отива за подпалки. А ти научи кучето ми на нещо интересно.

— Дадено.

Когато излязоха от гората, тя погледна небето.

— Захладнява. Ще имам нужда от подпалки. Ще наклада хубав огън, ще си наля чаша вино. Е, няма да мога да извадя бутилката от красивия шкаф, но ще го преживея. И изобщо нямам намерение да те каня.

— Ти да не би да си въобразяваш, че ако исках да довършим започнатото, щях да чакам покана?

— Не — отвърна тя след кратко мълчание. — Тези думи би трябвало да ми се сторят арогантни и отблъскващи. Представа нямам защо ги приемам. Та защо не искаш да довършим онова, което започнахме?

Той се усмихна.

— Над това ли ще мислиш сега? Харесва ми къщата ти.

Напълно объркана, тя се обърна и направи опит да я погледне през неговите очи.

— Моята ли?

— Малка е, има интересна архитектура и е напълно подходяща за това място. Можеш да си помислиш дали да не направиш пристройка с френски прозорци от южната страна. Така ще я пораздвижиш, кухнята ще стане по-голяма и ще има повече светлина. Както и да е, направи си услуга и недей да проверяваш имейлите и съобщенията си. Ще доведе кучето и ще ти докарам стола след ден-два.

Тя остана да гледа намръщено след него, докато двамата с любимеца му се качваха в джипа. Саймън махна каишката и побутна Джос, който продължаваше да стиска гордо пръчката, да се качи.

Имаше си предостатъчно работа — мебелите, кучето, неизбистрената идея да засади градина. На всеки два дни в зависимост от времето той качваше Джос в джипа и двамата поемаха по криволичещите пътища на острова.

Рутината или по-скоро липсата на рутина, бе онова, което бе търсил, без да го съзнава напълно.

Беше чудесно, че работилницата му е на няколко крачки от къщата и можеше да работи, когато си поиска. С изненада установи, че компанията на кучето му е приятна и докато работи, и докато се разхожда, и докато шофира.

Стана му весело, докато, боядисваше люлеещия се стол в яркосиньо. Фиона може да бе с най-обикновена коса и може и да предпочиташе убитите тонове, но притежаваше ярка самоличност. Щеше да изглежда добре на този стол.

Тя и без това изглеждаше добре.

Мислеше следобеда да отнесе стола, освен ако работата не го погълнеше.

Добре че имам достатъчно поръчки, което да ме залисва, мислеше си той, докато пиеше сутрешното си кафе — шкаф с издадена напред средна част за клиент от Такома и още един люлеещ се стол. Искаше му се да си направи легло, а трябваше да довърши и шкафа, който започна за Фиона.

Все някой ден.

Трябваше да докара пъна. Днес щеше да се заеме с тази работа. Щеше да звънне на Гари, с когото се бе запознал в кучешкото училище местен фермер, и да го попита дали може да му даде верига и трактор.

Подсвирна на кучето и остана изключително доволен, когато животното доприпка щастливо при него. След това влезе отново вътре да изпие втората си чаша кафе, докато преглеждаше статиите в „Ю Ес Рипорт“.

Вече мислеше, че репортерката се е отказала от статията, отчаяна от мълчанието на Фиона.

Само че попадна на приковаващо заглавие: „ЕХОТО НА СТРАХА“. Бяха поместени снимките на двете жени — по-скоро момичета, на които бе посветена уводната статия. Беше очевидно, че репортерката си е подготвила домашното, беше добре запозната с подробностите от живота им и с последните часове преди отвличането им. Представяше и издирването и начина, по който бяха открити телата им.

Снимката на Пери го изненада. Та той беше съвсем обикновен човечец на средна възраст! Все едно гледаше съседа си. Приличаше на учител по история или на застрахователен агент, на човек, който сади домати в задния си двор. Беше наистина съвсем обикновен.

Затова пък снимката на Фиона го стресна.

Беше усмихната, също както дванайсетте жертви — онези, които не бяха успели да избягат. Изглеждаше млада, свежа и красива.

Какъв контраст със снимката, когато я вкарват в съда и се опитват да пробият обръча на репортерите. Беше свела глава, очите ѝ бяха безизразни, а лицето — сгърчено в гримаса.

В статията се описваха подробностите около бягството ѝ и убийството на годеника ѝ. Споменаваше се, че авторката не е успяла да открие Бристоу за коментар.

— Не че това те е спряло — изръмжа той.

Хората обаче правеха онова, което са си наумили. Работата на журналистите беше да пишат. Най-умното, което Фиона можеше да направи обаче, бе да не им обръща внимание.

Изпита желание да ѝ позвъни, но се застави да не се занимава с този въпрос и да я остави на мира.

Вместо това набра телефона на Гари и след кратък разговор се разбраха да извадят пъна. Отдели десет минути, в които направи с Джос упражнения за носене на разни неща, след което се захвана за работа.

Насочи вниманието си към шкафа. Реши, че е най-добре да не работи повече по него, поне докато не прогони образа на Фиона със страха по измъченото ѝ лице.

Рано следобед направи кратка почивка и отиде да се разходи по брега, където Джос откри мъртва риба.

След задължителния душ — на всяка цена трябваше да купи ваничка за кучето — Саймън реши да закара на Силвия някои от по-дребните изделия, които беше направил — сандъчета за цветя, вази и купи, и ги натовари заедно с кучето в джипа.

Щеше да откара, стола и да намери някакво извинение да не остава дълго при Фиона, след което щеше да се срещне с Гари да се справят с пъна.

Двамата с Джос останаха неприятно изненадани, че я няма. И от кучетата нямаше следа. Да не би да е хукнала нанякъде, за да е сама и да не я притеснява никой?

Джос наостри уши, когато Гари Пристигна с общителното си коли Буч.

Фермерът, нахлупил шапка върху посивялата си коса, носеше очила с дебели стъкла на зеленикавите си очи. Загледа се в кучетата и отбеляза:

— Дребосъци.

— Нали? Фиона не е вкъщи, но знае, че ще дойдем за пъна.

— Имам опит. В парка отделям по един ден в месеца за тази работа. Така се поддържам във форма. Трябваше да излезем на ранина. Хайде да свалим тракторчето от камиона и да ти извадим пъна. За какво ти е?

— Човек никога не знае за какво ще му потрябва.

— Тъй си е — съгласи се Гари.

Свалиха рампата и Гари подкара внимателно трактора. Качиха двете кучета и потеглиха към гората.

— Много ти благодаря, Гари.

— Нищо не е тва. А и днес е приятно навън.

Наистина беше приятно, сравнително топло, слънчево, личеше, че пролетта приближава. Кучетата бяха оплезили радостно езици, а от Гари се носеше лек мирис на тор.

Когато стигнаха до пъна, Гари скочи, обиколи го и побутнал назад шапката си, се почеса по главата.

— Т'ва ли искаш?

— Аха.

— Тогава да го изтеглим. Познавах един дет правеше дървени скулптури от чворесто дърво. И това е такава.

Вързаха го с веригата, обсъдиха как ще действат, после се заговориха за бейзбол.

Саймън завърза кучетата за едно дърво, за да не пречат на работата им и да не пострадат, докато Гари правеше заход с машината.

Отне им цял час и много пот, връзваха веригата отново и отново и местеха трактора.

— Леко! — провикна се Саймън и се ухили. — Този път стана! Излиза.

— Не се дава гаднярът — Гари отпусна леко газта, когато дънерът се изтърколи от земята. — Вече си имаш пън.

Саймън прокара ръка по един от дебелите корени.

— И то какъв!

— За пръв път те виждам толкова щастлив. Дай сега да го качим.

Вече излизаха от гората, когато Гари се обърна към спътника си.

— И да ми кажеш какво си измайсторил от него.

— Мисля си да направя мивка.

Гари изсумтя.

— Ще правиш мивка от пън?!

— Основата. Ако успея да го почистя, както ми се иска. Ще стане страхотно. Добавяме ваничка и всички съвременни джаджи и няколко ръце лак. Да, ще стане.

— Това направо бие по точки онези чворести дървении. Шантава работа! И за колко ще го продадеш?

— Зависи, но ако стане така, както го мисля... Ще го продам за около осем.

— Осемстотин долара за дървена мивка?

— Осем хиляди.

— Ти се бързикаш бе, човече!

— В някоя напудрена галерия в Сиатъл може да мине и за десет.

— Десет хиляди долара за някаква си мивка? Майка му мечка! Да му се не види.

Саймън отново се ухили.

— Няма да има втора като нея. Някои хора наричат това изкуство.

— Някои хора им се е втечил мозъкът. Не се сърди, не се отнася за теб.

— То си е така. Не съм се обидил. Ще ти кажа, когато я завърша, и ще те извикам да видиш какво се е получило.

— На всяка цена. Чакай само да разкажа на Сю — рече той. Имаше предвид съпругата си. — Няма да ми повярва.

9.

След като двамата с Гари пренесоха пъна в работилницата, Саймън се отказа да ходи до града и реши да се занимае с новата играчка. Вече имаше поне пет идеи за дизайн.

За съжаление вече бе натоварил творенията си в джипа. Ако не тръгнеше веднага, щеше да му се наложи да отиде по-късно, затова достави безмерно удоволствие на Джос, като свали прозореца наполовина, за да може кучето да подаде носа си навън, а ушите му да плющят на вятъра.

— Защо ги правиш тези неща? — попита го Саймън.

Джос размаха опашка вместо отговор и Саймън подаде глава пред прозореца.

— Хм. Не е толкова зле. Следващия път ти ще караш, а аз ще се возя и ще се радвам на вятъра.

Той забарабани с пръсти по волана в такт с песента по радиото, докато обмисляше вариантите за дизайн. Физическата работа в съчетание с творческите му хрумвания и неподправената радост на кучето го накараха да се усмихне доволно, когато влизаше в селото. Щеше да достави поръчките, да се прибере, да проучи материала, да го измери внимателно, след това да се разходи по брега, за да дообмисли идеите си. Накрая, докато пиеше бира, щеше да нахвърля дизайна на лист хартия, щеше да си поръча и пица и денят да приключи прекрасно.

Ето, това беше отговорът на въпроса на Фиона.

Защо точно Оркас ли? Ами точно затова.

Водата го привличаше неудържимо — прибой, пълноводна река, бързоструйни потоци, тихи заливчета. Друго го беше накарало да се премести от Спокейн в Сиатъл. Градът, стилът на живот, готовността на хората да откликват на изкуството. Нощният живот, движението, тези неща му харесваха в онзи момент.

Също и Нина, поне за известно време.

Беше прекарал хубави години там. Интересни, творчески, успешни. Само че... прекалено много хора, прекалено много

движение, а и нямаше достатъчно истинска тръпка.

Беше му приятно да живее на остров. Обособена суша, малко настрани от брега, заобиколена от вода. Опасните виещи се пътища предлагаха забележителни гледки в синьо и зелено, бързи лодки пореха водата, а потъналите в зеленина хълмчета сякаш се носеха по вълните.

Ако му се приискаше малко оживление, можеше да се качи на джипа си и да отскочи до селото, да похапне там, да позяпа туристите. Когато предпочиташе усамотение, можеше да се затвори вкъщи — неговия остров на острова. А последното, помисли си той, беше обичайният му избор.

Тъкмо затова, стрелна той с поглед Джос, майка му му натресе кучето.

Докато наблюдаваше как ушите му трептят на вятъра и маха опашка на седалката, той призна, че е била права. За пореден път.

Спря зад магазина на Силвия и вдигна прозорците, като остави десет сантиметра, за да влиза въздух.

— Остани тук. Не яж нищо — в последната минута си спомни, че трябва да му намери някакво занимание и извади гумена играчка от жабката.

— Играй си с това — нареди той.

Докато внасяше първия кашон усети миризмата на домашно сготвена храна с различни подправки и забеляза тенджерата под налягане на плота.

Надникна в магазина. Силвия, красива и искряща в една от пъстрите си поли, бърбеше с клиентка, докато продавачката отмяташе продажбите на касата.

Значи бизнесът върви, помисли си той. Поредният плюс за деня.

Тя му помахала с ръка да се приближи.

— Саймън! Идваш тъкмо навреме. Това е Саймън Дойл — представи го тя на клиентката. — Саймън, Сюзан е дошла от остров Бамбридж заедно със сестра си. Интересува се от шкафа за вино.

Силвия му отправи ослепителна усмивка и му намигна едва забележимо.

Точно тази част ненавиждаше. Но тъй като нямаше начин да се измъкне, пристъпи напред.

— Тъкмо казвах на Сюзан, че имаме невероятен късмет, че се премести да живееш на Оркас и ни даваш някои от работите си.

— Много ми е приятно — Сюзан подаде ръка със съвършен френски маникюр и пръстен с диамант. — Работите ви са изключителни.

— Благодаря — той изтри ръка в дънките си. — Моля да ме извините. Имах много работа. — Наминах, за да оставя някои нови неща.

— Има ли нещо впечатляващо като това?

— Не, по-дребни неща са.

Сестра ѝ се приближи, вдигнала по една обеца към всяко ухо.

— Сюзан, коя от двете?

Сюзан наклони глава на една страна, след това на другата.

— И двете! Дий, това е човекът, който е направил купата, която ще купя за рождения ден на Чери, а пък шкафът е наистина забележителен. Запознай се със Саймън Дойл.

— Купата е страхотна — Дий подаде ръка на Саймън и бързо стисна пръстите му. — Само че тя я видя първа. Силвия каза, че мога да ви убедя да направите още една.

— Саймън тъкмо носи нови неща.

— Наистина ли? — Дий го погледна. — Има ли купи?

— Две — отвърна той.

— Ще отида да ги разопаковам, за да можете да ги погледнете — предложи Силвия.

— Страхотно. Ще имаме възможност да ги разгледаме и да си изберем преди другите — рече Дий и побутна сестра си.

— Има още неща в джипа. Ще отида да...

— Не, остани — прекъсна го Силвия и го стисна предупредително. — Разкажи на Сюзан повече за шкафа. Той е най-интересната ни вещ в момента — добави тя, след което се измъкна навън, за да не може Саймън да хукне след нея.

Много мразеше да продава, защото се чувстваше на показ, също като работите си.

— Харесват ми нюансите на дървото — Сюзан прокара ръка по линиите. — И дърворезбите. Изключително елегантно, без да е натруфено.

— Отива ви.

Лицето ѝ грейна.

— О! Много сте галантен.

— Щях да ви кажа, ако не беше така. Предпочитате уникални неща. Нямаме нищо против, дори да са непрактични, но сте по-доволна, когато имат някакво предназначение.

— Господи, направо я разбихте. Дърводелец-психолог — разсмя се Дий. — Купи го, Сюзан. На това му се казва късмет.

— Може и така да е — Сюзан отвори отново вратичките и изтегли едно по едно чекмеджетата. — Гладко като коприна. Много харесвам изделия от дърво.

— И аз — забеляза, че Силвия бе подредила, вътре чаши за вино и две бутилки хубаво вино.

— Откога работите с дърво?

— Според майка ми, откакто съм навършил две.

— Добре оползотворено време. Силвия каза, че сега живеете на острова. Откъде идвате?

Той усети как кожата му пламва.

— От Спокейн, но преди това живях известно време в Сиатъл.

— Дойл — измърмори Дий. — Преди време май четох нещо за работите ви на страниците, посветени на изкуство.

— Сигурно.

Сюзан наклони отново глава, също както когато преценяваше обещията на сестра си.

— Не обичате да се изтъквате, нали?

— Оставям нещата ми сами да говорят за себе си.

— Одобрявам подобно поведение. Ще купя шкафа.

— Дами — провикна се Силвия от вратата, — заповядайте в склада! Дий, мисля, че твоята купа е тук. Саймън, доведох кутрето. Нали нямаш нищо против? Знам, че така ще те позабавя, но той много се зарадва, когато ме видя.

— Кученце!

— Внимавай — предупреди сестра си Дий, когато тя се втурна към склада. — Ще поиска да купи и него. Луда е по кучетата.

Изминаха още трийсет минути, през които Силвия хитро препречваше пътя му за бягство, а Джос го галиха и глезиха до умопомрачение. Той натовари кутиите и пликите в колата на дамите

и си каза, че преживяването все пак е доста по-приятно, отколкото оглеждането на някакъв си пън.

Силвия го поведе обратно в склада и се разтанцува, докато Джос лаеше и подскачаше около нея.

— Саймън! Тези две жени оставиха в магазина толкова пари, колкото изкарвам за цяла седмица! И казаха, че ще се върнат. Знам, че ще се върнат. Всеки път, когато Сюзан погледне шкафа за вино или вазата, всеки път, когато Дий използва купата, ще се сецат за магазина и за теб. Така че ще се върнат.

— Давай все така.

— Саймън, продадохме произведенията ти още докато ги разопаковахме. Ами шкафът? Уверявам те, опасявах се, че ще стои в магазина, докато не започне туристическият сезон. Трябва да ми направиш още един! — тя се тръшна на близкото канапе, където бе сервирала лимонада на двете дами.

— Значи мога да се прибера, за да поработя.

— Порадвай се малко. Току-що изкара много пари. Честито! Освен това продадохме неща, които двете дами харесаха. Ама много ги харесаха! Днес имах нужда да се случи нещо хубаво и ето че стана!

Тя се наведе и погали Джос.

— Много се тревожа за Фий. Днес сутринта прочетох статия за Пери и последните убийства в „Ю Ес Рипорт“. Отидох до тях, но тя беше излязла. Повикали са екипа ѝ.

— Чух.

— Говорих с Лейн, майка ѝ. Разбрахме се да не ѝ звъним, докато е на спасителна операция.

— Ти разговаряш с майка ѝ, така ли?

— Двете с Лейн сме в чудесни отношения. И двете обичаме Фий. Знаех, че вече е чула за статията и че ще бъде разстроена. Би ли ми направил една услуга?

Той усети, че отново му става горещо.

— Каква услуга?

— Направила съм ѝ минестроне. Тя обожава тази гъста италианска супа. Само от пресни зеленчуци е — Силвия посочи тенджерата под налягане. — И един самун хляб с розмарин. Предполагам, че скоро ще се прибере, ако вече не се е прибрала. Би ли ѝ ги занесъл?

— Защо аз? Би трябвало ти да ѝ ги занесеш.

— Щях да отида. Имах намерение да го направя, но ми хрумна, че най-добре да намине някой на нейната възраст. И да не забравиш малкия — тя отново погали Джос. — Човек не може да е в лошо настроение, когато е около него.

Тя вдигна очи към Саймън и макар той да бе наясно с играта ѝ, не отказа.

— Нали ще отидеш, Саймън? Аз се разстройвам прекалено много, когато си помисля какво е преживяла. Само ще оплескам работата. Ще съм много по-спокойна, ако знаех, че се е нахранила добре и има компания.

Как стана така, запита се Саймън, че една жена успешно го уговори да направя тъкмо обратното на онова, което бе намислил?

Майка му притежаваше същия талант. Беше я наблюдавал, беше я слушал внимателно, беше се опитвал да се измъкне, да маневрира, да я надхитри — въпреки това тя успяваше без всякакво усилие да го тласне в обратната посока.

Силвия беше от същото тесто и сега му беше връчена тенджерата с министроне, имаше задача и ето че планираната разходка по плажа приключи, преди да е започнала.

Трябваше ли да остави Фиона да поплаче на рамото му? Не понасяше да влиза в ролята на утешител. Никога не знаеше какво да каже или да направи.

Погалваш, казваш „недей“. Какво, по дяволите, още да направи?

Освен това, ако беше достатъчно умна, щеше да предпочете самотата, не да търси компания.

— Ако хората оставят другите на мира — каза той на Джос, — на всички ще им бъде по-лесно. Винаги самите хора скапват нещата.

Просто щеше да ѝ остави храната и да си тръгне. Така щеше да е най-добре за всички. Ето, заповядай, да ти е сладко. Тогава най-сетне щеше да му остане време да огледа пъна, да го измери и да измисли модела, докато похапва пица и пие бира.

Може пък тя още да не се е върнала. Така щеше да се получи направо чудесно. Тогава щеше да остави тенджерата и хляба на верандата и да приключи с досадната задача.

В мига, в който зави по алеята към тях, Джос наостри уши. Кучето затанцува на седалката и подпря предните си лапи на таблото. Саймън разбра, че след като дребосъкът можеше да го направи, без да слиза от седалката, значи беше пораснал доста през последните две седмици.

Изглежда, му трябваше нов нашийник.

Пресегна се и пъхна пръст между козината и нашийника.

— Мама му стара! Ти защо си мълчиш?

Докато минаваше по моста, опашката на кучето заплашваше да се откачи — барабанеше по вратата и седалката в нестихващ ритъм.

— Добре че поне единият от двамата е доволен.

Автомобилът ѝ беше пред къщата. Кучетата тичаха из двора.

— Няма да се застояваме — предупреди той Джос. — Влизаме, оставяме каквото трябва, и излизаме.

Първо пусна кучето и си каза, че покрай ваденето на пъна с Гари и Буч, след това посещението в селото, обожанието на дамите купувачки, а сега и неочакваната среща с приятелите му, денят за Джос се беше превърнал в кучешката версия на посещение в „Дисни Уърлд“.

Той взе тенджерата и хляба, увит във фолио.

Фиона се появи на вратата и се подпря на касата. За изненада на Саймън, беше широко усмихната.

— Здравсти, съседе!

— Наложил ми се да отида до магазина на Силвия. Тя ме помоли да ти донеса тези неща.

Фиона се оттласна и вдигна капака.

— Ммм, министроне! Много обичам. Внасяй всичко.

Тя отстъпи, за да му направи място, и остави вратата отворена, както често правеше.

Огънят пропукваше. Ароматът на супа се разнесе из цялата стая.

— Чух, че си се сдобил с пън.

— Плъзна ли вече клюката?

— И още как! Натъкнах се на Гари и Сю, докато се прибрах. Отиваха на вечеря у сина си. Остави я на плота. Благодаря ти. Щях да пия бира, но министронето на Сил плаче за хубаво червено. Освен ако не предпочиташ бира.

Планът да влезе, да остави тенджерата и да си тръгне пропадна. Надделя любопитството. Ключките тук се разнасяха наистина бързо.

Значи тя знаеше за статията.

— И червено става.

Фиона пристъпи към дългия тесен шкаф — наистина й трябваше хубав шкаф за вино, — за да избере бутилка.

— Мивка, значи?

— Какво?

— Говоря за пъна — тя отвори едно чекмедже и извади отварачка, без да й се налага да търси. — Гари ми каза, че си щял да правиш мивка. Мивка от пън! Целият остров ще заговори за това.

— Защото тук си нямат друга работа. След ден-два ще ти насадя дървото.

— Добре.

Той я погледна внимателно, докато вадеше тапата. Не беше разстроена, не плачеше, не беше ядосана. Да не би пък клюкарската мрежа да беше блокирала?

Тя наля вино и включи тенджерата.

— След няколко минутни ще е топла — рече Фиона и чукна чаша в неговата. — Така значи, пристройка.

— Какво?

— Нали ми каза да се замисля за пристройка от южната страна. Да разширя кухнята. Как може да стане?

— А, това ли? — той посочи с чашата. — С носещи греди, за да имаш добра опора. Може би две греди или пък колони — така пространството ще бъде открито, ще дава усещане за простор. Махаш стената и слагаш греди. Направи го три метра — три и половина. Пусни покрива. Сложи оберлихт. Един хубав панорамен прозорец ще открие гледка към гората. Направи пода от дюшеме. Ще имаш място за маса, ако не искаш да се храниш в кухнята.

— Говориш така, сякаш е съвсем просто.

— Е, ще има доста работа.

— Ще трябва да започна да кътам пари — тя отпи глътка вино, след това остави чашата и извади бурканче маслини от хладилника. — Знаеш за статията.

— Очевидно и ти.

Тя прехвърли маслините в плитка чиния.

— Джеймс я прочел днес сутринта, преди да се видим, и беше разказал на останалите от екипа. Всички бяха толкова притеснени да

не би да се изпуснат, че никой не можа да се съсредоточи. Накрая ми казаха и се заловихме за работа.

— Ти прочете ли я?

— Не. Това е моята версия за ордьовър, между другото — тя побутна маслините към него. — Нито съм я чела, нито имам намерение да я чета. Няма никакъв смисъл. Не мога да направя нищо, за да променя нещата. Знаех, че статията ще излезе и ето че тя излезе. Утре ще бъде вчерашна новина.

— Това е добър начин да приемаш нещата.

— Сил ми е изпратила любимата супа. Значи е мислела, че съм разстроена.

— Сигурно.

Фиона отново посегна към чашата вино.

— Много добре знаеш, защото съм сигурна, че тя ти е казала и те е накарала да дойдеш, за да не съм сама.

В този момент кучетата нахлуха.

— Вече не си сама.

— Точно така — тя ги погали едно след друго. — И ти си решил, че ще бъда разстроена и затова не си отказал на Сил.

— Нима човек може да ѝ откаже?

— Няма начин. Наистина съм разстроена, но не чак толкова. Този месец вече страдах два дни, така че трети не ми е позволен.

Той остана впечатлен.

— Да не би да имаш норма?

— Имам. Сега ще похапна супа и... — Фиона разгърна фолиото. — Ммм, хляб с розмарин! Това е направо невероятно! Имам си мащеха, която е отделила от времето си, за да ми сготви, съсед, който донесе вечерята, макар да знам, че е предпочитал, да не идва, и кучетата си. Нямам право да съм нещастна. Затова предлагам да вечеряме и да си поговорим. Само че след това няма да спя с теб.

— Флиртаджийка такава!

Тя едва не се задави с виното.

— Как можа да го кажеш?

— Кое?

Фиона отметна глава назад и се разсмя.

— Виждаш ли? Така е по-добре, отколкото да роня сълзи. Хайде да сядаме.

Сипа супа, сложи хляба на дъска и сипа някакъв гъст сос в чиния.

— Свещите — обясни тя, докато ги палеше, — не са, за да те прелъстявам. На тяхната светлина храната е по-вкусна.

— Аз пък си мислех, че благодарение на тях ще изглеждам по-хубав.

— Но ти си хубав — усмихна се Фиона и гребна лъжица супа. — За Сил.

— Добре — той опита. — Чакай! — опита отново. — Много е хубава! Все едно че сме в Тоскана.

— Ще ѝ стане приятно да го чуе. Според мен Силвия е свикнала прекалено много с тофуто и разни странни видове ориз. Когато обаче прави минестроне, е истински гений. Пробвай хляба.

Той си отчупи и топна в соса.

— Звъннала е на майка ти.

— Така ли? — в ясните ѝ сини очи се появи тревога. — Трябваше да се сетя. Ще звънна и на двете по-късно, за да ги успокоя, че съм добре.

— Оказа се права за хляба. Мама също пече хляб. Печенето ѝ е нещо като хоби.

— И аз мога да пека. Нали знаеш, че има тесто за сладкиши, просто го омесваш и го пъхаш във фурната.

— Моят специалитет е замразената пица.

— Поредното великолепно умение.

Той се наведе над супата.

— Разведените ми познати ненавиждат всичко, свързано с партитата. Или поне се отнасят с истинско презрение към тях.

— Татко беше много готин човек, а мама е прекрасна жена. Но просто в един момент двамата престанаха да са щастливи заедно. Караха се и се мразеха, единият прехвърляше вината на другия и обратното, но накрая се разбраха и се разведоха. Независимо от това известно време ми беше много мъчно. След това ми мина, защото разделени се чувстваха по-щастливи. Колкото и да е странно, започнаха да се харесват отново. Тогава татко се влюби в Сил и двамата бяха... невероятни заедно. Двете с мама се запознаха и направиха усилие да се разбират заради мен. Паснаха си. Наистина се харесват. Мама изпраща на Сил цветя на всяка годишнина на татко.

Слънчогледи, защото бяха любимите на татко. Добре — тя притисна очите си с пръсти. — Стига приказки по този въпрос, защото ми се доплака. Кажете ми какво прави днес, освен че си изровил пъна от гората.

Преди да успее да отговори, кучетата се върнаха. Джос подуши и се втурна към масата. Подпря лапи на крака на Фиона и изскимтя.

— Долу — щракна с пръсти тя и посочи пода. Той седна, но опашката му се мятеше, а очите му святкаха нетърпеливо. Тя погледна Саймън.

— Храниш го от масата, нали?

— Понякога. Той не ме оставя на мира, докато не...

Замълча. Тя изсумтя. Стана и отиде до килера. Извади малки кокали от пресована кожа. Единият беше за Джос, а другите три за нейните кучета, които наблюдаваха жално кутрето.

— За вас са — тя ги остави на различни места в стаята. — Хайде. Така ще се разсеят — обясни на Саймън. — Насочи интереса му другаде, въведи дисциплина. Ако веднъж се предадеш и му дадеш нещо от масата — а човешката храна не му се отразява добре — той няма да спре да проси. Така го учиш, че като досажда, ще постигне своето.

— Да, мамо.

— Ако продължаваш така, ще възпиташ крадец. Не са малко учениците ми, които са си похапвали пуйка в Деня на благодарността, унищожавали са агнешкото за някое парти или коледната шунка, защото не са научени да се държат както трябва. Друг пък беше откраднал пържолите на съседа направо от барбекюто.

— Да не би да са го накарали да ги донесе? Защото това е доста полезно умение.

Тя му се закани с лъжицата.

— Запомни каквото ти казах. Е, какво друго стана, освен ваденето на пъна?

— Нищо особено. Свърших малко работа, занесох някои неща на Сил и така се озовах на масата ти с чиния супа — не беше толкова неприятно да разговарят, докато вечерят на свещи, а кучетата дъвчат кокали на земята. — Много е развълнувана, защото в магазина бяха дошли две жени и си тръгнаха натоварени с покупки. Шкафът за вино ще замине допълнително, защото не може да влезе в колата.

— Шкафът за вино ли? — лъжицата замръзна пред устата ѝ. —
Продад си моя шкаф за вино?!

— Може и така да се каже.

Тя се нацупи за момент, след това сви рамене.

— По дяволите. Е, поздравявам те.

— На нея ѝ отиваше — той сви рамене, когато Фиона присви
очи. — Сюзан от остров Бамбридж. Беше с диамант, хубаво кожено
яке, скъпарски ботуши. Изтънчена и елегантно облечена.

— Ами аз каква съм? Недодялана и евтина ли?

— Ако беше евтина, сега щяхме да правим секс, а супата да
оставим за по-късно.

— Изобщо не е смешно. Е, смешно е, но не много.

— Какво правиш, когато имате операция с екипа? Не знаеш ли
всичко предварително?

— Много е важно да се практикува както индивидуално, така и
като екип. Изчистваме разни проблеми, опознаваме различни терени,
поне веднъж в месеца. Така оправяме грешките и недостатъците и
работата ни става по-качествена. Днес работихме над намирането на
труп.

Саймън се намръщи.

— Браво.

— Да сменим темата, ако си гнуслив.

— Откъде намерихте труп? Да не би да има организация
„Трупове за вас“?

— Днес не работеха. Използвахме останки от труп — кости,
коса, телесни течности — бяха в един контейнер. Мей беше базата и
беше доставила всичко по-рано. След това си разпределихме задачите
като за истинска спасителна операция, имахме си сектори и всичко,
както си му е редът.

Никога досега не бе водил по-странен разговор, докато си
похапва минестроне. Определено не се беше случвало.

— А кучето как разбира, че трябва да открие мъртъв човек, а не
жив?

— Добър въпрос. Подава му се различна команда. На моите им
казвам „търси“, когато е за жив човек, и „намери“, когато става въпрос
за труп.

— Това ли е всичко?

— Има и още, но повечето е свързано със специализираното обучение, предварителната работа и изпипването на подробностите.

— Джос може и да се окаже добър. Днес откри мъртва риба. Без проблем.

— Проблем може и да има. Защо да не се научи да прави разлика между миризмата на мъртва риба, животно или човек.

— И да не се търкаля в него, когато го открие.

— Определено.

— Май си струва единствено заради това — той погледна кучето, което надзърташе към масата.

Фиона просто се обърна и посочи. Джос се върна с подвита опашка при останалите кучета.

— Виждаш ли колко добре откликва? Не само на теб, но и на друг, който издава командата. Това също е безценно умение.

— Според мен откликва по-добре на теб и не съм сигурен дали това ми помага.

Фиона премести чинията настрана.

— Може и да не ти помага, но аз се радвам, че сте тук. Нямахте да изпадна в лошо настроение, защото е против правилата, но щях да съм на границата, ако бях сама.

Саймън я погледна на трепкащата светлина на свещите.

— Тази вечер не изглеждаш зле като онзи ден.

— Господи! — тя притисна ръка към сърцето си. — Изчервих ли се?

— Знаех, че ще се изчервиш — добави безцеремонно той. — Била си цял ден на маневри или както там му казвате.

— На обучение.

— Да не забравя и въздействието на статията. Независимо от всичко, изглеждаш добре.

— Виж ти, уж изглеждах зле, а ето че изведнъж направих скок напред. Какво ли следва?

— Усмивка. Сигурно знаеш, че това е най-привлекателната ти черта, най-интересната, най-сексапилната. Затова се усмихваш толкова често.

— Наистина ли?

— Ето, както сега например.

Все още усмихната, Фиона подпря брадичка с юмрук.

— Независимо от всичко, нямам намерение да спя с теб тази вечер. Това не беше среща. Може би ми се иска да ме изведеш на среща, преди да спим заедно. Още не съм решила.

— Значи не си решила?

— Точно така. Това е една от привилегиите на жените да решават подобни неща. Аз определям правилата. Няма да спя с теб.

— Може пък аз да не искам да спя с теб.

— Да, защото не съм твой тип — кимна тя. — Само че вече те прелъстих с усмивката си и те размекнах със супата на Силвия. Вече си като пластилин в ръцете ми.

— Звучи обидно и предизвикателно.

— Но няма да го направя, защото те харесвам.

— Не ме харесваш чак толкова много.

Тя се разсмя.

— Напротив, но тази вечер съм неспокойна, така че нищо няма да е както трябва. Но няма да се откажа.

Фиона се изправи, заобиколи масата и се настани в скута му. Захапа долната му устна, след това я облиза с език и двамата впиха устни в дълга целувка.

Спокойствие и огън, помисли си тя, обещания и заплахи. Стегнато тяло, гъста мека коса, набола брада и нежни устни.

Въздъхна и се отдръпна, без да откъсва очи от неговите.

— Още малко — промълви тя и отново завладя устните му.

Този път ръцете му се плъзнаха нагоре към гърдите ѝ и ги притиснаха. Бяха малки и стегнати. Усети как сърцето ѝ бие под дланта му.

— Фиона...

Тя прекъсна целувката и притисна буза към неговата.

— Можеш да ме убедиш, и двамата го знаем. Моля те, не го прави. Няма да е честно, но не го прави.

Някои жени, помисли си той, притежаваха способността да поведат мъжа в обратната посока на онази, в която той искаше да поеме. Изглежда, му беше писано да се среща все с такива. И, дяволите да го вземат, да държи на тях.

— Трябва да тръгвам.

— Добре — отдръпна се малко и този път обхвана лицето му с ръце. — Знам. Благодаря ти, защото сега вече причината за

безпокойството ми няма да бъде някаква тъпа статия.

— Наричай ме добрия самарянин.

Тя притисна чело към неговото.

— Ще ти сипя супа за у вас. А ти купи на Джос по-голям нашийник. Този вече му е малък.

Той не отказа и тя го остави да се успокои.

През целия път към къщи, докато кученцето похъркваше на седалката до него, Саймън усещаше вкуса и аромата ѝ.

Погледна Джос.

— Ти си виновен — прошепна той. — Нямах да се забъркам в тази каша, ако не беше ти.

Когато зави по алеята към къщата, си напомни, че ѝ бе обещал да купи дърво и да го засади.

Имаха уговорка.

10.

Фиона се справи с проблема. Работата и рутината ѝ помагаша и часовете минаваха по-бързо. Влагаше допълнителна енергия в работата си, отслабваше напрежението с тренировки и мисълта за статията, която описваше преживяното от нея и загубата ѝ, се притъпи.

Часовете ѝ, блогът, ежедневните грижи и заниманията с кучетата запълваха времето ѝ. След вечерята със супа и хляб тя не спираше да обмисля възможността да започне връзка със Саймън.

Харесваше го, при това много. Може би защото не се опитваше да я защитава и предпазва от всичко както приятелите ѝ или както майка ѝ и мащехата ѝ. Беше малко груб, дори рязък понякога, но много по-интересен, отколкото повечето хора, които познаваше.

В много отношения след убийството на Грег островът се бе превърнал в нейното убежище, където никой не я гледаше със съжаление, нито пък проявяваше нездрав интерес, затова и бе започнала да гради живота си наново.

Не беше загърбила абсолютно всичко. В сърцето си бе все още предишното момиче. Но също като остров, се беше откъснала от сушата и бе променила посоката, за да израсне и да се промени.

Допреди няколко години си бе представяла как ще създаде семейство, и ще отглежда трите си деца в някое спокойно модерно предградие. Щеше да се научи да готви вкусни ястия и да харесва работата си на половин ден. Щеше да има кучета, детска люлка в двора, уроци по танци и футболни мачове.

Щеше да бъде съпруга на полицай, изпълнена с разбиране, предана майка и щастлива жена.

Щеше да бъде безупречна, мислеше си Фиона, докато седеше на верандата в тихото утро. Може и да беше твърде млада за брак и семейство, но бъдещето ѝ изглеждаше безоблачно.

Докато... не остана нищо от красивата картина, освен счупени стъкла и разбита рамка.

Но... тя се справяше успешно. Беше доволна и спокойна. Освен това разбираше, че се е установила на това място, че води този живот и

упражнява уменията си, защото прекрасното мечтано бъдеще беше рухнало.

Същността ѝ може и да си беше останала същата, но всичко друго се беше променило. Тя също се беше променила и сега водеше живота на преуспяваща жена.

Богарт пристъпи към нея и пъкна глава под ръката ѝ. Фиона автоматично се изви, за да го почеше.

Не всичко се случва, защото има определена причина. Просто така казваме, за да се справим с лошото, което ни е сполетяло. Но се радвам, че съм тук.

И не се чувствам като предателка, помисли си тя, не се обвинявам, че съм обърнала гръб на Грег и на момичето, което градеше планове.

— Днес е нов ден, Богарт. Интересно какво ли ще ни донесе?

Сякаш в отговор на въпроса ѝ той застана нащрек. В същия момент видя джипа на Саймън.

— Става интересно — прошепна тя, когато другите кучета дотичаха при нея и размахаха опашки.

Усмихна се на щастливата муцуна на Джос, който надничаше през предното стъкло и безизразното лице на седналия зад волана Саймън.

Стана и когато джипът спря, позволи на кучетата да изтичат при него.

— Подранил си за часа — провикна се тя, когато Саймън слезе, а Джос скочи при приятелите си.

— Нося ти проклетото дърво.

— Я, какъв си весел днес — Фиона прескочи кучетата и пристъпи към него.

— Дай ми малко кафе — не я изчака да му предложи, просто взе чашата ѝ и изпи остатъка.

— Да, разбира се, заповядай.

— Вкъщи съм го свършил.

Тъй като изглеждаше кисел, небръснат и особено сексапилен, тя примижа замечтано.

— Въпреки това пристигаш в прекрасно разположение на духа рано сутринта и носиш дърво специално за мен.

— Пристигам в прекрасно разположение на духа адски рано, защото това изчадие, незнайно как е разкъсало чувал с два килограма и половина кучешка храна в тъмни зори, а след това е оповръщало леглото ми, за да изкара и чувала, и всичко. Не е нужно да ти казвам, че аз бях в същото това легло.

— Ужааас!

Саймън се намръщи, когато тя насочи цялото си внимание към кучето.

— Ало, аз съм нещастникът в случая.

Без да му обръща внимание, Фиона почеса кученцето, провери му очите, носа и корема.

— Горкичкият бебок. Сега вече си добре. Така може.

— Наложил се да изхвърля чаршафите.

Както бе прилекнала, Фиона изви очи.

— Нямаше нужда. Просто почиствах повръщаното, след това изпираш чаршафите.

— Нямаше начин. Беше драйфал като препил колежанин.

— И кой е виновен?

— Да не би аз да съм изял две кила храна?

— Не си, но е трябвало да я прибереш на място, където не може да я стигне или най-добре в кутии с капаци. Освен това той все още не е готов, за да го пускаш да прави каквото пожелае из къщата. Трябва да сложиш бебешка врата.

Саймън се намръщи още повече.

— Нямам намерение да правя бебешка врата.

— Тогава не се оплаквай, когато направи някоя пакост, докато спиш или вършиш нещо.

— Ако ще ми четеш лекция, поне ми налей още кафе.

— Има в кухнята.

След като той тръгна с големи крачки натам, Фиона си позволи да се разсмее.

— Направо ти е бесен, а? Да, бесен е. Ще му мине. Както и да е... — тя целуна Джос по влажния студен нос. — Сам си е виновен.

Изправи се и отиде до багажника на джипа, за да види дървото.

Остана там усмихната, докато Саймън най-сетне излезе с чаша кафе.

— Донесъл си ми дрян.

— Вчера, когато го купувах, ми се стори подходящ. Не и тази сутрин, когато се убедих за пореден път, че кучетата са голяма напаст.

— Първо, дървото е красиво. Благодаря ти. Второ, всичко, което зависи от нас, е голяма досада. Той е повърнал на леглото ти, защото когато му е прилошало, се е уплашил и е искал помощта ти. Трето — тя постави ръце на раменете му и докосна устните му със своите, — добро утро.

— Изобщо не е добро.

Фиона се усмихна и го целуна отново.

— Малко по-добре е.

— Ела да насадим дървото и да видим дали няма да ти се пооправи настроението. Да го боднем там. Не... — тя се обърна в друга посока. — Там!

— Мислех, че искаш да го насадиш в гората, където беше пънът.

— Да, но дрянът е толкова красив, а там ще го виждам единствено аз. А ето тук, до моста, е най-добре. Ще трябва да си купя още един, за да го засадя от другата страна. Така ще има по един и от двете страни на моста.

— Прави каквото искаш — сви рамене и отвори вратата на джипа.

— Идвам с теб да ти помогна — след тези думи скочи отзад и седна, върху чувал с торф.

Той поклати глава, но обърна джипа, пое към моста и паркира там. Когато слезе, за да спусне задния капак, тя метна чувала на гръб.

— Аз ще го взема.

— Вече го взех — отвърна Фиона и скочи.

Саймън я наблюдава как отива към мястото, което си беше наумила, и го оставя. Когато се върна, стисна ръката ѝ.

— Надуй мускули — нареди той.

Подчини се на шегата, но в очите ѝ проблесна изненада, когато стисна бицепса ѝ.

— Ти да не би вместо тежести да вдигаш кучетата?

— Освен всичко друго. Имам и изключителна протоплазма.

— Виждам — той свали дървото от багажника. — Донеси инструментите, госпожице Мускул. В жабката има допълнителен чифт ръкавици.

Кучетата душеха наоколо, но скоро им стана скучно. Той не каза нищо, когато Фиона нарами чувала с пръст, който беше купил, за да го смеси с торфа, замълча и когато пое към къщата, придружена от кучетата.

Спря да копае и я проследи с поглед, докато пренасяше две кофи вода като мускулеста млекарка.

— Маркучът ми не е достатъчно дълъг — обясни тя и Саймън остана доволен, че бе отдъхнала поне за малко. — Ако трябва още, ще донеса.

Тя остави кофите. Кучетата веднага започнаха да лочат от нея.

— Защо никога не съм се сетила да насадя тук нещо красиво? Ще го виждам, когато се прибирам, когато съм на верандата, когато имам часове. Трябва да насадя още едно от другата страна на алеята. Искаш ли аз да покопая?

Вероятно беше глупаво да приема въпроса като предизвикателство към мъжествеността му, но не се сдържа.

— Справям се.

— Кажи ми, ако се измориш — тя отиде да поиграе с кучетата.

Никога досега не беше обръщал внимание на стегнати сексапилни жени, но освен жилавата външност, нежното сърце и очевидно безграничното спокойствие, тя бе направена от желязо. Повечето дами, с които бе имал връзка, не бяха вдигали нищо по-тежко от ябълково мартини или пък гири от по два килограма и половина в някой засукан фитнес център. Докато тази... нарами чувала с пръст като сезонен работник!

А пък колко секси му се струваше! Запита се как ще изглежда тялото ѝ и какво ще бъде усещането, когато е гола. Може би трябваше да преследва по-упорито тази цел, помисли си той и отново се зае да копае.

Фиона се върна, когато разкъсваше чувалите и смесваше торфа и почвата в дупката.

— Изчакай за секунда. Първо искам да ти покажа нещо — тя застана до Саймън, след което даде команда на Джос с ръка. Той дотича при нея. Тя му даде нова безмълвна команда и той седна. — Добро момче, браво! — възнагради го с бисквитка. Изглежда никога не излизаше без кучешки вкусотиини. — Остани на място. Иди и приклепни до него — обърна се тя към Саймън.

— Искаш ли да ти насадя дървото или не?

— Няма да отнеме повече от секунда. На място! — повтори твърдо Фиона, когато Джос понечи да скочи върху Саймън. — На място. Започва да разбира и сядането, и оставането на място от разстояние. Реших, че това ще ти хареса. Протегни ръка напред и кажи „Стисни“.

Саймън я погледна недоверчиво.

— Не може да бъде!

— Просто пробвай.

— Добре — той протегна ръка. — Стисни!

Джос вдигна лапа и я постави в дланта на Саймън.

— Мама му стара! — разсмя се той и кучето, обзето от гордост и радост, се изправи на задните си крака и заоблизва лицето му. — Браво! Страхотно, глупчо!

Фиона се усмихна, докато мъжът и кучето се поздравяваха.

— Ще пробвам отново — каза невярващо Саймън. — Седни. Добре, сега стисни. Браво — той почеса кутрето зад ушите и погледна Фиона. — Как успя да го научиш толкова бързо?

Господи, двамата изглеждаха страхотно заедно! Мъжът с блеснали очи, небръснат, и кутрето, което тепърва щеше да расте.

— Той има желание да се научи да доставя удоволствие. Желанието му е наистина огромно — тя подаде няколко бисквитки на Саймън. — Награди го. Много ще се зарадва на одобрението и обичта ти, но храната като награда е допълнителен стимул.

Тя грабна лопатата и започна да хвърля в дупката пръст и торф.

— Това е достатъчно. Трябва да разгърнем корените.

— Не разбирам достатъчно от садене на дървета — Фиона избърса чело с опакото на ръкавицата. — Всъщност, това ми е първото. Ти знаеш ли как става?

— Засади съл няколко.

— Мислех, че преди Оркас си живял в град.

— Не съм расъл в град. Семейството ми се занимава със строителство.

— Добре, но това не означава, че си залесявал местности.

Устните му потрепнаха насмешливо.

— Може и така да се каже. Само че политиката на татко беше да купува по едно ново дърво или храст за всяка нова къща, която

построеше. Така че съм садил.

— Браво. Политиката на баща ти ми харесва.

— Да. Мил жест и добър бизнес.

Той вдигна дряна и спусна увитите корени в дупката.

— Така е добре — коленичи и ги развърза, за да ги освободи.

После двамата заедно насипаха дупката със смес от пръст и торф.

— Не трябва ли да го зарием повече — попита тя, когато Саймън спря.

— Не, достатъчно е да покрием корените — той вдигна едната кофа. Трябва да го поливаш по веднъж в седмицата, ако не вали.

Беше весело и интересно да садят заедно дърво в хладното утро.

— Веднъж в седмицата, запомних.

— Не донесох тор и слама. Мислех, че след като ще го садим в гората, ще сложа борови иглички. Ще трябва да го наториш.

— Добре — тя отстъпи назад. — Сдобих се с дрян! Благодаря ти, Саймън.

— Имахме сделка.

— Можеше да купиш бор и да го боднеш в дупката от пъна. А дрянът е страхотен!

Тя се обърна да го целуне, съвсем приятелски жест, но той я притисна и задълбочи целувката.

— Имаме малко време преди първия час — подхвърли Саймън.

— Да, имаме — Фиона дръпна ръкава си, за да види колко е часът. — Не е много. Налага се да сме бързи и много мотивирани.

— Ти си бивша бегачка. Значи ти ще бъдеш бързата. За мен остава мотивацията.

Той още миришеше на сапун след душа сутринта, примесен с мириса на пот от копаенето. Изглеждаше груб и готов. А дългата страстна целувка до прекрасното ѝ ново дърво я разпали. Защо да чака? Защо да се преструва?

— Добър начин да отпразнуваме засаждането на дървото. Какво ще кажеш да...

Тя замълча, когато чу как нечии гуми изхрущяха по чакъла.

— Очевидно някой е подранил — започна тя и видя патрулната. — Господи! — прошепна и стисна ръката му.

Дейви спря до джипа и слезе.

— Хубаво дърво — отбеляза той, свали слънчевите си очила и ги прибра в джоба на ризата. Кимна на Саймън и тръгна към тях.

— Саймън.

— Заместник-шерифе.

Дейви погали Фиона по рамото.

— Фий, съжалявам, че трябва да ти донеса подобна новина, но са открили още един труп.

Дълго сдържаният ѝ дъх изскочи със свистене.

— Кога? — изхриптя тя.

— Вчера. В Национален парк „Клават“, близо до границата с Орегон — обясни той, без да чака следващия ѝ въпрос. — Изчезнала е преди два дни. Колежанка от Рединг, Калифорния. Значи се е придвижил на запад и малко на юг за отвличането, след това е пропътувал сто и петдесет километра, за да... за да я погребее. Подробности са същите както при останалите.

— Два дни? — прошепна тя.

— Двама федерални са отишли да разпитат Пери, да видят дали не могат да измъкнат нещо от него и дали няма начин да го убедят да говори.

— Значи не изчаква дълго — отбеляза Фиона. — Няма търпение — потръпна. — И е тръгнал на север.

— Жертвите му са от същия тип — напомни ѝ Дейви, след това стисна зъби. — Дявол да го вземе, Фий! След онази статия във вестника, започнах да се тревожа.

— Той знае къде да ме намери, ако иска — паниката започна да стяга гърлото ѝ. А паниката, напомни си тя, не разрешаваше нищо. Абсолютно нищо!

Въпреки това сърцето ѝ блъскаше с безумна сила.

— Ако иска да довърши работата на Пери, нещо като лебедова песен, може да ме намери. Не съм глупава, Дейви. Замислих се за тази възможност, когато разбрах, че журналистката ще пише статия.

— Можеш да се преместиш при Силвия или при Мей за известно време. За бога, Фий, можеш да дойдеш и при нас с Рейчъл!

— Знам, но истината е, че тук съм в безопасност. Няма страшно, нали кучетата са при мен — тук бе нейното убежище. Трябваше да повярва, защото в противен случай паниката щеше да я задуши. — Никой не може да доближи до къщата, без да разбере.

Дейви погледна Саймън.

— Ще ми е по-спокойно, ако разчиташ на още нещо, не само на кучетата.

— Имам пистолет и знам как се използва. Не мога да преобърна живота си, защото има някаква вероятност той да се появи тук след седмица, месец или година — прокара ръка през косата си и си наложи да мисли разумно. — Този не е търпелив като Пери — повтори тя, — и следва чужд начин на действие. Скоро ще го заловят. Трябва да вярвам, че ще го заловят. Не мисли, че съм безпомощна.

— Някой от нас ще се отбива при теб всеки ден. Ние се грижим за нашите хора дори когато не са безпомощни.

— Добре.

Саймън мълча, докато двамата с Фиона не останаха сами.

— Защо не отидеш на гости на майка си?

— Защото трябва да работя. И ми се налага да работя — добави тя. — Имам ипотека, трябва да изплащам колата, да покривам текущите сметки. Наложих ми се да жонглирам като клоун, за да се справя и с времето си, и с парите, за да си позволя дългия уикенд — тя взе лопатата и я сложи отзад в джипа. — Ами какво ще стане, ако той не нападне някое друго момиче още седмици? Няма да правя глупости и ще внимавам — тъй като се чувстваше силна, тя нарами полуизпразнената торба с торф. — Няма да позволя да ми съсипе живота. Не и втори път! Освен това никой няма да тръгне да ме отвлича. Никога повече няма да позволя подобно нещо.

— Оставяш си вратата отключена. През половината време зее.

— Да, така е. Ако непознат се опита да се приближи на двайсет метра от къщата, или аз, или кучетата, ще го спрат. Можеш да ми вярваш, че сега вече ще заключвам нощем, а деветмилиметровият ми пистолет ще бъде в чекмеджето на нощното ми шкафче.

Отне му минута.

— Имаш деветмилиметров пистолет?

— Да — тя стовари чувала с пръст върху другия с торф. — Грег ме научи как да стрелям, как да се грижа за оръжието си. А след... след като се упражнявах редовно на стрелбището, станах доста добра. Сега съм позабравила, но ще оправя тази работа — говореше бързо, прекалено бързо и се опитваше отчаяно да се овладее. — Мога да се грижа за себе си. Искам да живея както намеря за добре. Имам нужда

от дома си, от работата си и от ежедневието си — тя притисна длани към челото си. — Просто имам нужда от всичко това.

— Добре, добре — той погледна кучетата. Те изглеждаха щастливи, дружелюбни, готови да те разцелуват, за добре дошъл. Веднага след това си спомни гърленото ръмжене на Нюман, когато побутна Фиона в кухнята. — Защо не отложиш днешните часове?

— А, не. Някои вече са се качили на ферибота или са тръгнали. Освен това рутината ще ми се отрази добре. Няма да имам време да мисля за неприятни неща.

— Това ли бил номерът?

— Очевидно. Дървото е все така красиво — заяви тя вече по-спокойно. — Утрото продължава да е ведро, а мен ме чака работа. Ще ми помогне.

— Тогава да преместя джипа — Саймън отвори вратата. — Научи го на още нещо — той вдигна брадичка към Джос. — Като например как да ми донася бира от хладилника.

— Не е невъзможно. Нека първо приключим с основните неща.

Рутината наистина помогна, а част от нея бяха хората и кучетата им. Тя изслушваше внимателно клиентите си, отбелязваше напредъка или липсата на такъв. Обмисляше решения за проблемите и съобразяваше тренировките с тях.

Използваше първите няколко минути за разходка, вървене редом и седане по команда, докато животни и собственици се настроят.

— Тъй като някои от нас имат проблеми с подскачането, днес ще започнем с това. Кученцата подскачат, защото е забавно и защото се опитват да привлекат вниманието ни. В такива моменти са невероятно сладки, затова им го позволяваме, дори ги поощряваме, награждаваме лошото им поведение, но не мислим, че когато пораснат, подобни прояви вече не са толкова приятни. Ани, би ли ни разказала какво се случи онзи ден?

Ани погледна колито си с неудобство.

— Племенницата ми дойде на гости с малкото си момченце. На три е. Кейси толкова се зарадва, когато ги видя, че се хвърли към Рори. Събори го и той си удари главата. Не се нарани, но можеше да се удари

лошо, да не говорим колко много се уплаши. Тя не искаше да направи такава нещo.

— Не, разбира се. Кейси е дружелюбно, щастливо куче. Енергично. Предполагам, подобни гафове са се случвали на всички ви. Ако не това, то краката ви са били издрани, панталоните омърляни, чорапогащникът скъсан.

— Бруно винаги ми къса чорапогащите — пошегува се стокилограмовият Джейк.

— Ще оправим тази работа, Джейк. Както и всичко оставало, трябва да сте твърди и да постоянствате. Не награждавайте и не хвалете кучето, когато скача. Никакво внимание, никакви усмивки, никакво галене и чесане. Най-добрата команда е „стига“. Ако дадете командата „долу“, може да се обърка, ако я използвате, за да му наредите да легне. Ще демонстрирам с Кейси. Махни ѝ каишката, Ани.

Тя повика кучето, което веднага дотича, и както Фиона очакваше, се надигна, готово да скочи. Фиона пристъпи напред, за да не му позволи.

— Стига! — Кейси се отпусна на земята. — Браво на момичето! Браво! — Фиона ѝ даде бисквитка и я почеса.

— Очевидно се налага да се упражнявате многократно, но знайте, че кучето ще свикне. Инстинктът на човек е да отстъпи назад, когато някое куче скочи, но като прекрачите напред, кучето губи ориентация. Бъдете убедителни и когато пристъпвате напред, и когато издавате командата, а поощрението да идва едва след като животното е стъпило и с четирите си лапи на земята.

Тя показа отново.

— Трябва да кажете на всички от семейство как да се държат. Няма да постигнете много, ако вие сте единствените, които възпитават кучето. Не позволявайте на децата си да поощряват подскачането му, защото на тях им е интересно и забавно. Повикай я, Ани, и повтори онова, което показах. Пристъпваш напред, казваш „Стига“, а след това даваш награда.

Фиона кимна доволно, когато всички пробваха.

— Добре, да се разделим, за да могат всички да работят спокойно. Сега ще ви науча как да отучите кучето да скача по други хора.

Тя обикаляше, съветваше, поощряваше. Хората също имаха нужда от похвали и награди, затова ги раздаваше щедро.

Приключи часа с нова команда за сядане и оставане на място.

— Всички се справихте чудесно. Имам един съвет, тъй като пролетта настъпва. Сигурно някои от вас са решили да насадят цветя в градината или вече са го сторили. Пуснах информация по този въпрос в блога, така че можете да прочетете там, ако ви интересува или имате нужда от помощ. Няма да ви бъде никак приятно, ако кучето изрови петуниите или доматиите. Кучетата ровят в пръстта поради няколко причини. Понякога просто им харесва. Друг път са отегчени. Редовните игри, упражненията и вниманието могат да ги накарат да спрат ровенето, но вие няма винаги да сте до тях, когато ги обземе желание да ровят в пръстта. Затова просто заровете дупките.

Част от учениците ѝ изпъшкаха тежко.

— Да, не е интересно. Само че много от малките кученца ще се отчаят, когато забележат, че някой запълва дупките им. Освен това им предлагайте друго занимание. Игра, разходка, играчка за дъвчене. Разсейвайте ги. Някои обаче ще продължат да копаят! В такъв случай сложете добавки към почвата. Лютият червен пипер е добро решение, също и кучешките изпражнения. Говоря сериозно. Понякога кучето копае, за да си намери хладно място. Ако разполагате с достатъчно място, можете да отделите сенчест ъгъл в двора, където да копае и да се крие, когато навън е топло. И накрая, онези от вас, които искат да заплождат кучето или да го кастрират, държа да подчертая, че е време.

Все още беше рано за тази лекция.

Учениците започнаха да се разотиват, когато тя се приближи до Саймън.

— Видях изражението ти.

— Защото ми е на лицето.

— Говоря за изражението ти, когато споменах за кастриране — тя го побутна. — Той пак ще си остане момченце. Топките не правят мъжа.

— На теб ти е лесно да го кажеш, сестро.

— А какво ще кажеш, когато надуши миризмата на някоя сексапилна кучка и хукне след нея с надеждата да я изучука?

— Давай, мой човек!

Тя го побутна отново.

— И като дава, може да го блъсне кола или да се изгуби. Наистина ли искаш да имаш принос за увеличаването на уличните кучета или за нежелано кучешко поколение? Броят на приспаните кучета се увеличава всяка година, защото твоят хубавец си стиска топките и „дава“ както си иска.

— Той си пада по умрелите риби, не проявява интерес към секса.

— Засега. Като се проявиш като отговорен стопанин и го кастрираш, ще му помогнеш. По всяка вероятност ще стане по-спокоен и уравновесен.

— Както и повечето евнуси.

— Принуждаваш ме да ти дам литература по въпроса — тя вдигна топката, която Пек беше пуснал в краката ѝ. В същия момент някаква кола се показа на алеята. — Много са точни.

— Кои?

— Предполагам, че Дейви е разказал какво се е случило. Това са Мег и Чък Грийн от екипа ми. Първият ми час приключи, а нямам друг до днес следобед. Значи идват, за да проверят дали нямам нужда от компания.

Стори му се трогната и използва момента, за да си тръгне.

— Трябва да вървя.

— Дръж се прилично. Изчакай две минути, за да те запозная с тях. Не водите Куърк и Зина, нали? — провикна се Фиона.

— Днес е приемен ден — отвърна Мег.

Слязоха от двете страни на автомобила, срещнаха се пред бронята и се хванаха за ръка. След това се наведоха, за да погалят кучетата.

— Кой е този хубавец?

Саймън видя как Мег, небрежно облечена жена около петдесетте, пристъпи напред, за да попречи на Джос да скочи.

Не можеше да отрече, че номерът се получава. Трябваше да се упражняват.

— Това е Джос. Мег и Чък Грийн, това е Саймън Дойл, човекът на Джос.

— Саймън! — Мег стисна ръката му. — Купих комплекта масички от Силвия. Страшно ги харесах! Надявах се да се запознаем.

— Мег и Чък живеят на Диър Харбър. Чък е пенсионирано ченге, а Мег е нашият адвокат. Саймън беше тук, когато Дейви дойде

— уточни Фиона. — А аз съм съвсем добре.

— Трябва да огледаме вилата — заяви Мег. — Имаме заявка за уикенда.

— Да, ясно — тя не повярва. — Мег и Чък имат красива вила в Държавен парк „Моран“. Дават я под наем.

— Бяхме съвсем наблизно, затова се отбихме да видим дали няма да се навиеш да обядваш с нас. Ще похапнем в „Росарио“.

— Мег...

— Просто се грижим за теб.

— Благодаря, но днес смятам да си остана вкъщи. Можеш да предадеш на следващите.

— Къде ти е мобилният телефон? — попита Чък.

— Вътре.

— Отсега нататък да го носиш непрекъснато със себе си — перна я с пръст по носа той — жест, който издаваше и обич, и властност. — Според мен няма защо да се тревожиш, но използвай здравия си разум. Имаш го в изобилие. Телефонът да е винаги с теб.

— Добре.

— Ти тук ли спиш? — обърна се Чък към Саймън.

— Чък!

— Не питах теб — сопна се той на Фиона.

— Все още не.

— Нищо няма да ти стане, ако поостанеш. Нали работиш по поръчка?

— За секс ли говориш или за дърво?

Последва неловко мълчание, кредит Чък да се залее от смях и да шляпне Саймън по гърба.

— Ако искаш, някой път можем да поговорим за секс на по чаша бира. Питам за дърво, защото на Мег ѝ трябва нов шкаф за чинии. Не намира нищо, което да ѝ хареса. Един бил прекалено голям, друг прекалено малък, трети не бил от каквото дърво искала. Ако успее да ти обясни какво, по дяволите, иска и се съгласиш да го направиш, най-сетне ще настане мир.

— Добре, ще поговорим. Но трябва да ми покажете мястото.

— Имаш ли време днес след три? — Чък извади портфейла си и подаде визитка. — Домашният ни адрес.

— Добре, но ще стане към четири.

— Разбрахме се. Хайде, Мег, да вървим. А, ти — посочи той Фиона и я целуна по бузата, — да си сложиш телефона в джоба.

— Слушам, сержант Грийн.

— Да внимаваш, Фий. Следобед ще те чакаме, Саймън.

Върнаха се до колата все така хванати за ръка.

— Женени са повече от трийсет години и все още се държат за ръка — прошепна Фиона. — Той е ченге от двайсет и пет. Работил е в Сан Франциско — помахаха, когато автомобилът потегли. — Преместиха се тук преди около десет години и той отвори магазин за рибарски принадлежности. Обожава риболова. Тя продава недвижими имоти и дава консултации по семейно право.

— Да не би да са се оженили, когато е била на дванайсет?

— Боже, чакай само да ѝ кажа, направо ще подскочи от радост. Тя е към края на петдесетте, а той отпразнува шейсет и третия си рожден ден през януари. Да, и двамата изглеждат поне с десет години по-млади. Според мен се дължи на любовта и щастието. Или пък на добрите гени.

Тя вдигна топката, която едно от кучетата беше пуснало в краката ѝ с надеждата да я метне отново.

— Казвам ти, защото винаги проявявам любопитство към хората, за да мога да си съставя мнение, но в случая тя може да ти даде идея за дизайн — Фиона наведе глава. — Нали държиш на тази част. Както и да е, Чък разправя, че неговата къща била на най-лесното място на острова. Ако искаш, ще те упътя.

— Ще я намеря.

— Добре. Аз трябва да си почистя къщата, да изпера и да свърша разни други вълнуващи домакински задължения, преди да започнат следобедните ми часове.

— Значи доскоро.

Саймън повика кучето и се отправи към джипа.

Не я целуна за довиждане, помисли си Фиона и въздъхна. Как семейство Грийн се държаха за ръце след толкова години?

Той качи животинчето, поколеба се, след това затвори вратата и се върна при нея. Стисна я за раменете, притисна я към себе си и я целуна.

— Сложи си телефона в джоба.

След това се върна при джипа и подкара, без да каже нищо друго.
Фиона остана да гледа усмихната след него.

ВТОРА ЧАСТ

„Едно от най-големите достойнства на кучето е, че дори да се направите на глупак пред него, не само че няма да ви се присмее, ами също ще се направи на глупак.“

Самюъл Бътлър^[1]

11.

Два дни по-късно, рано сутринта, на Фиона ѝ позвъниха за възрастен мъж, изчезнал, след като излязъл на разходка от дома на дъщеря си в Сан Хуан. Тя събра екипа си, провери раницата, взе необходимите карти, повика Нюман и тръгна към Диър Харбър и лодката на Чък. Докато Чък бе на руля, тя разказа подробностите на екипа.

— Търсим Уолтър Дийтс, на осемдесет и четири. Отскоро има диагноза Алцхаймер и живее при дъщеря си и семейството ѝ край Траут Лейк. Не знаят по кое време е излязъл от къщата. Последно е бил видян предишната вечер, около десет, когато си лягал.

— Езерото е заобиколено с гори — вметна Джеймс.

— Имаме ли някаква информация с какво е облечен? — Лони почеса Пип по главата. — Днес е доста студено.

— Още не. Ще поговоря със семейството, когато пристигнем. Мей, ти ще работиш с шериф Тайсън.

— Добре. Работила съм с него и преди. За пръв път ли се случва старецът да изчезне?

— Все още не знам. Ще попитаме. Започнали са да го търсят след шест, а семейството е уведомило властите към шест и половина. Значи търсят от час и половина.

Мей кимна.

— Тайсън не си губи времето. Помня го от предишния път.

— Ще ни чакат двама доброволци, за да ни заведат на мястото.

Когато стигнаха до езерото, слънцето бе прогонило мъглата. Тайсън, рязък енергичен мъж, ги посрещна с думите:

— Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо. Здравейте д-р Фунаки. Кой ще бъде базата?

— Аз.

— Сал, покажи на д-р Фунаки къде да разположи лагера си. Зетят на изчезналия и внукът му продължават да го търсят. Вътре е дъщерята. Бил е облечен в кафяви панталони, синя риза, червено памучно яке и тъмносини маратонки „Адидас“, четирийсет и четвърти

номер. Досега се е губил два пъти, но не се е отдалечавал много. Човекът се чувства объркан.

— Пие ли някакви лекарства? — попита го Фиона.

— Накарах дъщерята да ти напише списък. Физически е в добра форма. Приятен човек е, едно време умът му беше като бръснач. Преподавал е на татко в гимназията. История. Висок е метър и седемдесет, около седемдесет и пет килограма, бяла коса, сини очи.

Той я въведе в къщата, просторна, с великолепен изглед към езерото.

— Мериан, това е Фиона Бристоу. Тя ръководи отряда за спасителни операции с кучета.

— Бен... шериф Тайсън... каза, че ще имате нужда от някои от нещата на татко, за да могат да подушат кучетата. Приготвила съм чорапите му и пижамата, с която е спал.

— Много добре. Снощи, преди да си легне, как се чувстваше?

— Добре. Беше наистина добре — тя вдигна ръце, но отчаяно ги отпусна. Фиона забеляза, че едва съдържа сълзите си. — Прекара много хубав ден вчера. Просто не съм усетила кога е излязъл. Забравя, понякога е напълно объркан. Нямам представа кога е тръгнал. Обича да се разхожда. Казва, че така поддържа форма. Двамата с мама изминаваха километри всеки ден, преди тя да почине миналата година.

— Къде обичаха да се разхождат?

— Около езерото, понякога тръгваха бавно през гората. Друг път идваха до нас, за да се видим. Тази къща беше тяхна, но след като мама почина и откриха проблема на татко, се преместихме тук. А и къщата е по-голяма от нашата. Той много я обича. Не искахме да го караме да си напуска дома.

— Къде беше вашата къща?

— На около пет километра.

— Възможно ли е да се е объркал? Да не би да е тръгнал да ви търси?

— Не знам? — тя притисна устни със свит юмрук. — Живеем тук почти цяла година.

— Проверихме старата къща на Мериан — добави Тайсън.

— Двамата с майка ви имаха ли любим маршрут, място?

— Много. Допреди пет години той щеше да се ориентира през гората дори с вързани очи — сълзите ѝ бликнаха. — Той научи Джарет

— сина ни — как да си направи лагер и да лови риба. Въведе ден на риболова — ден, забранен за училище, когато двамата с Джарет ходеха... Господи, чакайте.

Тя се спусна нанякъде.

— Как е със слуха? — обърна се Фиона към Тайсън.

— Носи слухов апарат, но сега не го е взел. С очила е, но...

Той замълча, когато Мериан се втурна към тях.

— Риболовните му принадлежности! Взел си е въдицата, дори старата шапка. Не мислех... Как не се сетих досега?

Фиона предаде всичко, което беше разбрала, на екипа си и изготвиха стратегия.

— Има три любими места за риболов — тя посочи на картата, която Мей беше приготвила. — Но често ходи и на други, в зависимост от настроението си. Физически е здрав и издръжлив. Може да има проблеми с паметта, да се чувства объркан и дезориентиран, но физически проблеми няма. Пие лекарства за високо кръвно и според дъщерята му, става доста емоционален и започва да се дразни, когато не може да си спомни нещо, напоследък са зачестили проблемите и с равновесието. Има слухово апаратче, но в момента не го носи.

Проблемът, който Фиона обмисляше, докато разпределяше секторите, беше, че Уолтър, също като малките деца и повечето възрастни, може и да не тръгне по най-лесната пътека. Ще се пробва по стръмни склонове.

Сигурно е имал някаква цел, когато е тръгнал, разсъждаваше тя, докато даваше на Нюман да помирише чорапите му. Много вероятно бе по пътя да се е объркал.

Колко ли се е уплашил, когато по някое време се е огледал и не е забелязал нищо познато, макар навремето да е бил човек, който е познавал всяко дърво, всяка пътека, всеки завой?

Нюман беше нетърпелив и душеше около водосточната тръба. Мирисът щеше да се качи нагоре по хълма, а течението и дърветата, щяха да го разнесат в няколко посоки. Когато навлязоха сред гъстите шубраци, Фиона започна да се оглежда за издайнически знаци — скъсано облекло по драките, стъпкани или счупени клони.

Нюман застана нащрек, след това пое по пътека, която се оказа истинско изпитание за бедрените и мускули. Когато стана по-равно, тя даде на четириногия си партньор вода и също отпи няколко глътки.

Провери картата и компаса.

Възможно ли бе да е направил завой обратно, да се е върнал по стъпките си и да се е отдалечил от мястото, на което често ходел да лови риба, за да поеме към старата къща на дъщеря си? Може да е тръгнал да вземе внука си за любимия ден за риболов?

Тя спря и се опита да погледне скалите, небето и пътеките така, както Уолтър би ги видял.

За него да се изгуби тук, би било, като да се изгуби в собствения си дом — страшно и напълно объркващо преживяване. Ами ако се е ядосал или уплашил, ако се объркал още повече и е започнал да се върти в кръг?

Даде на Нюман да подуши отново.

— Това е Уолт. Търси Уолт.

Тя последва кучето, което тръгна да изкачва скалите. Направи завой към сектора на Чък, остави обозначение и се обади по радиостанцията, за да съобщи местонахождението си.

Когато заслизаха, Нюман отново застана нащрек, след това се втурна, към гъсталака.

Тя извади обозначителна лента, за да маркира мястото.

— Какво откри?

Използва фенерчето си и го насочи напред, за да разсее сенките.

Отначало забеляза отгъпаната почва, следите от стъпки и си представи как старецът се е подхлъзнал, опитал се е да се спре, като се е опирал на дланите си, след това на коленете.

Сигурно се бе захващал за щръкналите клони на храстите. Усили фенерчето и забеляза няколко червени памучни нишки по драките.

— Добро момче. Браво на Нюман. База, тук е Фий. На петдесетина метра съм от западната граница. Има червени нишки по храстите и следи от падане. Край.

— База, Чък е. Току-що открихме шапката му. Фий, Куърк се насочва в твоята посока. Тръгваме на изток. Момчето е нанюхало нещо. Тръгвам към... Чакайте! Видях го! Паднал е. Тук е склон. Тръгваме към него. Не се движи. Край.

— Тръгвам към теб, Чък. Ще ти помогнем. Край. Нюман! Търси Уолт. Намери го!

Изобщо не слушаше какво говорят по радиостанцията, докато продължаваха на запад. Накрая чу съобщението на Чък.

— При него сме. В безсъзнание е. Неравномерен пулс. Рана на главата, издраскан е на много места — и по лицето, и по ръцете. Има още една рана на крака. Ще ми трябва помощ, за да го изнесем. Край.

— Разбрано — обади се Мей. — Працам помощ.

Макар и уморена, Фиона си купи хотдог от Диър Харбър и потегли към къщи. Бяха си свършили работата, при тва забележително добре. Сега можеше единствено да се надява, че доброто физическо състояние на Уолт ще му помогне да се възстанови бързо от нараняванията.

— Направихме каквото можахме, нали? — тя се пресегна и погали Нюман. — Другото не зависи от нас. Трябва да те изкъпя след цялото търсене...

Замълча и удари спирачки. Втори дрян, изключително красив, бе посаден срещу първия?

— Опа — рече тя и сърцето ѝ ускори ритъм. — Пряко попадение.

Бек и Богарт, радостни, че я виждат, се втурнаха към автомобила, след това хукнаха отново към къщата, сякаш я подканваха: „Хайде, прибирай се вкъщи!“.

Вместо това тя слезе и отвори задната врата.

— Хайде, да се повозим!

Кучетата не чакаха втора покана. Докато животните ѝ се поздравяваха и двамата домашари проучваха възхитителните нови миризми, които Нюман беше донесъл от спасителната операция, тя обърна автомобила.

Саймън беше на верандата пред работилницата и лъскаше с шкурка една маса. Топлият ден и свежият въздух го бяха изкушили да излезе навън. Внимателно и прецизно, също като хирург, той заглаждаше краката от орехово дърво. Беше решил да запази естествения цвят и да мине повърхността с безцветен лак. Ако някой

ден на някого му се приискаше промяна, просто щяха да я преобядисат.

— Дори не си и помисляй — повиши глас той, когато Джос се примъкна към кутията с шкурката. — Не сега — нареди той, когато кучето побутна ръката му с нос. — После.

Джос слезе от верандата, за да си избере пръчка от купчината с топки, гумени играчки и камъни, които беше събрал през последните час и половина.

Саймън спря и поклати глава.

— Когато приключа.

Кучето размаха опашка и затанцува на място, стиснало здраво пръчката.

— Няма да стане.

Джос седна, вдигна лапа и наклони глава.

— Въпреки това няма да стане — измърмори Саймън, но усети, че се размеква.

Защо да не направи почивка и да не му хвърли няколко пъти проклетата пръчка. Проблемът беше, че ако я хвърли веднъж, кучето ще поиска да му я хвърля още половин милион пъти. Гадинката схващаше, че след като я донесе и я пусне, ще последва ново хвърляне.

— Добре, добре, но ще ти отделя само десет минути, а после... Чакай!

Подразни се, че след като вече бе решил да си поиграят, Джос хукна нанякъде. Няколко секунди по-късно, автомобилът на Фиона зави по алеята към къщата.

Когато тя слезе, Саймън изруга тихо. Джос заподскача. Нали се упражняваха цели два дни? Тя го накара да седне, след това взе пръчката, която той ѝ подаде, и я метна надалече.

А щом отвори задната врата, настана кучешки хаос.

Саймън отново се зае с масата. Ако не друго, то поне можеше да разкара кучето от главата му, за да си довърши работата. Докато стигне до верандата, Джос беше пренесъл още три пръчки.

— Трупa съкровище — отбеляза тя.

— Цял ден се опитва да ме примамва, като ги събира на купчина.

Тя се наведе, избра яркожълта топка за тенис и я хвърли високо и надалече.

Последва нова какофония.

— Купил си ми още един дрян.
— След като реши да насадиш първия на онова място, нямаше симетрия. Не можех да го допусна.
— И си ги покрил със слама.
— Обичам да докарвам нещата докрай.
— Благодаря, Саймън — рече искрено тя.
Той я погледна и забеляза, че очите ѝ се смеят.
— Пак заповядай, Фиона.
— Щях да ти помогна, ако си бях вкъщи.
— Беше излязла рано.
Тя зачака, но той не попита нищо.
— Наложил се да издирваме човек от Сан Хуан.
Той спря и насочи вниманието си към нея.
— Как мина?
— Открихме го. Възрастен мъж, с начална фаза на Алцхаймер. Беше излязъл с риболовните си принадлежности. Изглежда се бе объркал и в представите си се бе отправил към едно от любимите си места за риболов. Последвало ново объркване, докато е вървял, затова сменил посоката и тръгнал към стария дом на дъщеря си, за да вземе внука си. Сега дъщеря му живее при него заедно със семейството си. Въртял се е в кръг, връщал се е, изминал е много километри. Бил е напълно изтощен и е паднал.
— Зле ли е ранен?
— Има контузии по главата и единия крак, сътресение на мозъка, фрактура на левия глезен и доста синини, шубраците са го издрали, беше дехидратиран и в шок.
— Ще се оправи ли?
— В добра физическа форма е, така че се надяват да се оправи, но как само му се накараха! Ние много се зарадвахме, че го открихме и екипът си свърши работата, защото се страхувахме да не сме закъснели — тя се наведе за нова пръчка. — Хубава маса. Какво ще кажеш да ти се отплатя за дървото, като си поиграя с кучето ти, докато приключиш?
Той прехвърли шкурката в другата си ръка и я погледна.
— Да не би да си дошла, за да си играеш с кучето ми.
— Дойдох, за да ти благодаря и тъй като Сил пое сутрешните ми часове, а следващият е чак в пет и половина, реших да ти благодаря

лично.

— Колко е часът?

Тя изви вежди и погледна часовника си.

— Три и петнайсет.

— Ще стане — той хвърли шкурката на земята, след това слезе от верандата, хвана я за ръката и я поведе към къщата.

— Къде отиваме?

— Много добре знаеш, дяволите да го вземат.

— Някои хора поне биха опитали да ми обърнат малко внимание, преди...

Саймън я завъртя и притисна устни към нейните, докато ръцете му се плъзнаха надолу към дупето.

— Прав си, ще стане. Държа да подчертая, че обикновено не падам в ръцете на мъжете толкова лесно, но...

— Пет пари не давам — този път ръцете му се плъзнаха под якето и ризата и погалиха голия й гръб.

— Нито пък аз. Вън!

— Няма да правя нищо, докато наоколо търчат кучета.

— Не — разсмя се тя и се опита да запази равновесие, докато двамата разкопчаваха дрехите си. — Казах на кучетата да останат навън.

— Добре, че се сети — той я поведе към задната веранда.

Свали с един замах якето й и я притисна до стената. Фиона усети как желанието й се надига и на свой ред задърпа ризата му.

— Чакай.

— Няма.

— Сериозно... Знам, че се радваш да ме видиш, но си като ураган. Господи!

Той се отдръпна.

— Извинявай.

Разкопча колана с инструментите и го пусна на пода.

— Нека да... — тя разтвори разкопчаната му работна риза и вдигна тениската, която бе облякъл отдолу. — Ммм — измърка, докато прокарваше пръсти по гърдите му. — Твърде дълго чаках — успя да промълви, когато устата му се притисна към врата й. — Да побързаме.

— Добре — след тези думи той дръпна ризата й и копчетата се разхвърчаха по пода.

Трябваше да е шокирана, дори подразнена — ризата беше хубава — но звукът от съдрана тъкан, последван от загрубелите му ръце върху гърдите ѝ, я разпали до крайност.

Тя потръпна, притисна се към него и в гърлото ѝ занепа нетърпение, докато се опитваше да свали ципа му. Той дръпна нейния с бързо движение, пъкна ръце вътре и ги плъзна надолу. Наблюдаваше изражението ѝ. Забеляза как спокойните ѝ очи се превръщат в синьо стъкло, когато усети тръпките, които я разтърсиха. След това отново плени устните ѝ и не я пусна, докато не усети, че се отпуска.

— А, не — прошепна той, когато Фиона започна да се плъзга надолу.

Най-лесно бе да я метне на рамо и да я отнесе до най-близката хоризонтална повърхност. Остави я върху масата на трапезарията и помете всичко отгоре с един замах. Щеше да подмени счупеното и повреденото.

Тъй като искаше да я види гола, съвсем свали ботушите ѝ.

— Разкопчай си колана.

— Какво? А! — изпаднала в силен шок, тя заби поглед в тавана, докато го разкопчаваше. — На масата ли съм?

Смъкна панталоните ѝ.

— Да не би да съм гола на масата?

— Все още не си съвсем гола.

Не съвсем, но почти. Искаше му се да докосне всеки сантиметър от нея. Справи се бързо със собствените си ботуши и с боксерките и се надвеси над нея.

— Много удобно — отбеляза той, когато видя, че сутиенът ѝ е с предно закопчаване. Откопча го и не можа да откъсне очи.

— О, господи! — тя се изви и заби пръсти в гърба му. — Не спирай! Само не спирай...

Той я ухапа лекичко и на нея ѝ се стори, че ще полудее. Прииждащата вълна на желание и удоволствие заплашваше да я помете. Тялото ѝ обаче попиваше и желанието, и удоволствието и искаше още.

Чу, че нещо се разкъсва и разбра, че са бикините ѝ.

Той я бе пленил напълно, докато се бореше за глътка въздух, а изненадата единствено допринасяше за очарованието на мига.

Опита се да изрече името му, да забави нещата, колкото да си поеме дъх или поне да откликне. Той обаче разтвори коленете ѝ и навлезе в нея. Беше твърд като стомана и бърз като светкавица. Тя можа единствено да извика и да се остави да бъде понесена от бурята.

Притисна го с всички сили, когато стигна до оргазъм и се сви около него като юмрук. Усещането го разпали още повече. Беше я желал и желанието му бе станало нетърпимо през последните дни. Сега, докато изящното стегнато тяло тръпнеше под неговото, докато изненадващо силните и сексапилни мускули се напрягаха под ръцете му, желанието заплашваше да го взриви.

Изчака я да се отпусне, след това се отдаде на напора, който го изцеди до капка.

Причу ѝ се музика. Ангели ли пееха, запита се тя замаяно. Странно е, че ангели пеят след секс на масата. Фиона успя да преглътне и да навлажни пресъхналото си гърло.

— Музика — промълви тя.

— Телефонът ми. В панталоните е. Не ме интересува.

— А, значи не са ангели.

— Не. „Деф Лепърд“ е.

— Добре — тя намери сили, за да вдигне ръка и да я плъзна по гърба му. — Трябва да ти благодаря още веднъж, Саймън.

— Няма защо.

Фиона се засмя с дрезгав глас.

— Добре, защото не свърших почти никаква работа.

— Да не би да се оплаквам?

Тя се усмихна, затвори очи и продължи да го гали по гърба.

— Къде сме всъщност?

— В трапезарията, която се използва и като офис. Поне засега.

— Значи сме правили секс върху масата в трапезарията?

— Точно така.

— Ти ли си правил тази маса?

— Аха.

— Много е гладка — тя се опита да потисне кикота си, но не успя. — И забележително здрава.

— Работя добре — едва след тези думи вдигна глава и я погледна. Усмихна се. — Черешово дърво с приложения от топола. Имах намерение да я продам, но сега май ще си я оставя.

— Ако решиш друго, предложи я първо на мен.

— Може. Очевидно ти отива.

Тя докосна бузата му.

— Може ли малко вода? Имам чувството, че съм изкачила Конститушън^[2] без глътка вода.

— Сигурно.

Фиона изви вежди, когато той се дръпна от масата и излезе гол от стаята. Не се притесняваше от тялото си, но и никога не се разхождаше гола вкъщи.

На него обаче му отиваше ужасно много.

Надигна се, пое си въздух и се протегна, широко усмихната. След това спря шокирана. Двамата току-що бяха правили бурен секс на масата в трапезарията, без дори да дръпнат пердетата. Видя кучетата, алеята, собствената си кола.

Всеки можеше да дойде откъм брега или откъм гората.

Когато той се върна с бутилка вода, вече беше махнал капачката и изпил половината.

— Прозорците — посочи тя.

— Да, маса, прозорци, таван, под. Вземи — подаде ѝ бутилката.
— Аз я започнах, ти можеш да я допиеш.

— Само че прозорците... Дневна светлина, вижда се всичко.

— Не е ли малко късно да се притесняваш?

— Дори не бях забелязала — тя отпи дълга глътка, след нея още една. — Може пък да е за добро. Само че следващия път, стига да пожелаеш следващ път...

— Все още не съм приключил с теб.

— Типично в стила на Саймън — тя отпи нова глътка, този път по-бавно. — Какво ще кажеш следващия път да изберем по-уединено място?

— Не възразявам.

Усмихна ѝ се отново.

— Страхотно изглеждаш в средата на масата. Трябва ми само една твоя снимка, както си седнала отгоре, косата ти блести на слънцето, разрошена около лицето, дългите ти крака, притиснати пред прекрасните гърди... Мога да изкарам цяло състояние от подобна маса.

— Нямах никакъв шанс.

— Ще ти дам трийсет процента.

Тя се разсмя, макар да не беше съвсем сигурна, че се шегува.

— Отговорът си остава не. Никак не ми се иска, но трябва да се обличам.

Той взе ръката ѝ и обърна китката, за да провери колко е часът.

— Имаме още цял час.

— През този час трябва да се прибера вкъщи, да почистя. Кучетата са... много чувствителни към миризми.

— Ще надушат миризмата на секс.

— Грубо казано, да. Тоест, трябва да взема душ. Освен това имам нужда от риза. Нали скъса моята.

— Ти се беше...

— Разбързала — тя се засмя и макар да знаеше, че през прозорците всичко се вижда, ѝ се прииска да скочи и да затанцува върху масата. — Въпреки това трябва да те помоля да ми дадеш една от твоите назаем.

— Добре.

Когато той излезе от стаята — все така гол — тя поклати глава. Слезе от масата ѝ си сложи сутиена.

След малко се появи и небрежно ѝ подхвърли една риза.

— Благодаря.

Саймън си обу работните панталони, а тя нахлузи ботушите. Отново се размечта, пристъпи към него и докосна лицето му.

— Какво ще кажеш следващия път първо да вечеряме? — целуна го нежно. — Благодаря за дървото и за начина, по който използва масата.

Излезе, повика кучетата и почеса Джос за довиждане. С удоволствие забеляза Саймън да стои на верандата, без риза, пъхнал ръце в джобовете на смъкнатите си дънки, и да я гледа как се отдалечава.

[1] Самюъл Бътлър (1835–1902) — английски писател. — Б.пр. ↑

[2] Планината Конститушън се издига на остров Оркас и се намира на най-високата точка на Коста Рика. — Б.пр. ↑

12.

Франсис Екъл довършваше последните от ежедневните си серии упражнения по сто. Сто лицеви опори, сто коремни преси, сто клякания. Правеше ги както обикновено сам, в стаята в мотела.

Взе душ и използва своя неароматизиран душ гел, вместо мизерното калъпче сапун, което бяха оставили. Обръсна се с компактната електрическа самобръсначка, която почистваше особено внимателно всяка сутрин. Изми зъбите си с една от четките за пътуване, които носеше в несесера, а след това я беляза с „Х“, за да я изхвърли по-късно.

Никога не изхвърляше лични вещи в кошчето за боклук в мотела.

Обу широко долнище на анцуг и още по-широка тениска, след което си сложи обикновени гуменки. Под тениската имаше колан с чантичка, в която бе прибрал парите и личната си карта, която използваше в момента. Просто за всеки случай.

Вдигна поглед към огледалото.

Дрехите и чантичката на колана прикриваха мускулестото му тяло — което бе моделирал до съвършенство — и създаваха впечатление за обикновен мъж, с шкембе. Погледна очите си — кафяви, издължени, тънък остър нос, стиснати устни, гладки бузи — и остана доволен от приятното семпло излъчване.

Поддържаше кестенявата си коса късо подстригана. Искаше му се дори да я обръсне, за да му е по-лесно и по-чисто, но макар голите глави да се бяха превърнали в нещо напълно обикновено в днешно време, наставникът му настояваше, че привличали повече внимание от обичайните кестеняви коси.

Тази сутрин, както и всяка друга сутрин през последните седмици, той обмисляше дали да не пренебрегне инструкциите и да направи онова, което му се искаше.

Но и тази сутрин устоя. Само че му ставаше все по-трудно да следва наученото, тъй като силата му нарастваше и той все повече харесваше новото си аз.

— Засега — измърмори той. — Само че няма да е задълго.

Нахлупи тъмносиня шапка без лого.

Нищо по него не привличаше погледа, никой не би се обърнал, за да го загледа.

Не преспиваше в който и да било хотел или мотел повече от три вечери — две беше още по-добре. Предпочиташе да имат фитнеси, но обикновено търсеше по-евтини, където служителите на рецепцията не обръщаха много-много внимание кой влиза и излиза.

Бе прекарал живота си в лишения и ограничения, следете за какво харчи и колко. Преди да поеме на път постепенно продаде всичко ценно, което притежаваше.

Можеше да си позволи достатъчно мотелски стаи преди края на пътуването.

Пъхна ключа в джоба си и взе една от бутилките, които си беше купил. Преди да излезе от стаята, включи камерата, скрита в будилника на нощното шкафче, след това си сложи слушалките на айпода.

Камерата следеше да не би някой от персонала да е ровил в нещата му, а слушалките нямаше да позволят на никой да му досажда с разговори.

Имаше нужда от фитнес центъра, от тежестите и гладиаторите, от умственото и физическото освобождение, което предлагаша. Откакто се промени, в дните, в които не тренираше, ставаше напрегнат, гневен и нервен и мисълта му не беше достатъчно бистра. Би предпочел да тренира сам, но тъй като пътуваше, се налагаше да се нагажда според ситуацията.

Той си придаде неангажиран вид, излезе, мина през малкото фойе и влезе във фитнес залата.

Един мъж се мъчеше на бягащата пътечка, без да крие досадата си, а жена на средна възраст бе на велошетъра и четеше роман с пъстра корица. Той подбираше времето много внимателно — да не бъде нито първият, нито пък единственият посетител.

Спря се при другата пътечка, избра програма, след това изключи айпода, за да чуе новините по телевизора в един ъгъл.

Би трябвало да пуснат репортаж, помисли си той.

Докато анализираха събитията по света, той започна да тича и се замисли над последното писмо от наставника си. Беше запомнил

наизуст всеки ред, преди да унищожи написаното, както бе сторил и с останалите.

„Скъпи приятелю, надявам се, че си добре. Радвам се на напредъка ти, но искам да те посъветвам да не избързваш. Не забравяй да се наслаждаваш на пътуването и на постиженията си и знай, че винаги можеш да разчиташ на подкрепата и благодарността ми, докато се подготвяш да поправиш неразумната ми грешка.

Тренирай тялото си, ума си, духа си. Бъди дисциплиниран. Ти притежаваш необходимата сила, ти контролираш всичко. Използвай разумно качествата си и ще постигнеш слава, ще посееш страх, успехът ти ще бъде много по-голям от всички преди теб.

Нямам търпение да получа вести, но знай, че съм с теб на всяка крачка от пътуването.

Твой наставник“

Съдбата го беше отвела в затвора, каза си Екъл, където Джордж Алън Пери отключи клетката, в която бе затворен цял живот. Също като дете, той бе направил първите си стъпки към свободата, а сетне пое напред с гигантски крачки. Ето че сега копнееше да вкуси същата тази свобода като глътка жадуван въздух. Копнееше, докато не започна да се задушаваша от правилата, от ограниченията и условностите, които Пери му налагаше.

Вече не беше отстъпчивото недодялано момче, което копнееше за одобрение, малтретирано от побойници. Вече не беше момчето, което прехвърляха от ръка на ръка, защото майка му се беше оказала егоистична курва.

Вече не беше пъпчивият, затлъстят тийнейджър, когото всички пренебрегваха и на когото момичетата се присмиваха.

Цял живот беше живял в клетката на преструвките. Беше тих, търпеше, спазваше правилата, учеше съвестно и приемаше трошиците, останали от силните, по-привлекателните и агресивните.

Колко пъти бе кипял от гняв, когато го подминаваха при повишение, награда, когато момичетата дори не го поглеждаха. Колко

пъти сам в мрака бе замислял схеми, беше си представял как отмъщава на колеги, студенти, съседи, дори на непознати на улицата.

Бе поел по пътя, точно както Пери му обясни още преди да се запознаят, но бе влачил клетката със себе си. Работи дълго, за да дисциплинира тялото си, да се опълчи на болката, разочарованията и провалите. Заложил на вътрешния контрол, но се провали в много отношения. Получил се така, защото бе все още заключен в клетката. Не можа да се представи като мъж, когато най-сетне една жена склони да спи с него. Бе принуден да се унижава с курви като майка си.

Дотук. Кредото на Пери гласеше, че половият акт намалява мъжката мощ и я предава на жената, която винаги, абсолютно винаги я използва в негов ущърб. Удоволствието можеше да бъде постигнато по други, много по-въздействащи начини. Към тези начини се осмеляваха да прибегнат малцина. Тогава, с освобождаването на мощта, удоволствието извисяваше мъжа.

Сега, след като клетка вече бе отворена, той откри, че има както склонност, така и ненаситен апетит към подобен тип удоволствия, освен това притежава силата и властта, с които бяха заредени.

Само че със силата идваше и отговорността, а тя, както сам признаваше, се управляваше трудно. Колкото повече получаваше, толкова повече желаше. Пери, разбира се, беше прав. Той трябваше да поддържа дисциплината, да се наслаждава на пътуването, не да прибързва.

Докато увеличаваше наклона и бързината на бягащата пътечка, Франсис обеща на себе си и на наставника си, че ще се въздържа и няма да търси следваща партньорка поне две седмици.

Вместо това реши да попътува — без посока. Щеше да си даде време силата му да се възстанови, да подхрани ума си с книги.

Все още нямаше да тръгва на север.

А докато зареждаше батериите, щеше да проучи „грешката на Пери“ през блога и уебсайта ѝ. Когато моментът настъпеше, щеше да поправи допуснатата грешка — единствената отплата, за която Пери го беше помолил, цената за отварянето на клетката.

Очакваше с нетърпение, също като дете, одобрението на Пери, след като удушеше и погребеше Фиона Бристоу.

Образът ѝ му помогна да измине следващия километър и половина, докато потта се стичаше по лицето и тялото му. Получи

жадуваната награда, когато чу репортажа, че е било открито тялото на млада жена в Националния парк „Кламат“. Екъл се усмихна за пръв път тази сутрин.

В неделя Мей и кучетата ѝ дойдоха на гости. Дъждът, който падна в събота вечерта, беше поразхладил и сега бе свежо и приятно. Листенцата на дряна от двете страни на моста искряха от капчиците по тях. По тревата в полето също имаше роса, потокът ромолеше, кучетата лудуваха като деца.

За Фиона ленивото неделно утро беше великолепно. Двете с Мей се настаниха на верандата с чаши мокачино и кифлички с боровинки, които ветеринарната лекарка бе купила от селото.

— Истинско удоволствие.

— Ммм? — отпуснала се мързеливо, с полуотворени очи зад кехлибарените слънчеви очила, Мей отчупи нова хапка от кифличката си.

— Подобни утрини са истинско удоволствие в сравнение с останалата част от седмицата. Цялото ставане и юркане още отрано. Това е наградата, която чакаш с огромно нетърпение.

— Искам в следващия живот да бъда куче. За кучетата всяка сутрин е награда.

— Само че те не пият мокачино на верандата.

— Да, но водата дори от тоалетната им се струва вкусна.

Фиона се наведе над чашата.

— Какво куче?

— Мисля си за пиренейска овчарка, защото са едри и горди. Заслужавам го, след като в този живот бях толкова дребна.

— Добър избор.

— Е, мислила съм по въпроса — Мей се прозя и се протегна. — Днес сутринта ми звънна шериф Тайсън, за да ми съобщи, че състоянието на Уолтър е стабилно. Ще го задържат в болницата още ден-два и ако състоянието му остане добро, ще го изпишат. Дъщеря му и семейството ѝ се опитват да намерят медицинска сестра, която да идва почасово.

— Браво. Искаш ли да съобщи на останалите?

— Вече казах на Чък, така че той ще се погрижи и останалите да научат. Аз идвах насам, затова реших, че мога да ти го съобщя лично. Между другото много ми харесват новите ти дървета.

— Страхотни са, нали? — Фиона се усмихваше всеки път, когато ги погледнеше. — Как не се бях сетила досега. Мисля си да посадя нещо, което хваща окото в другия край на алеята за автомобили. Ще заприлича на вход. А и така новите клиенти ще се ориентират по-лесно. Завивате, щом видите... каквото и да реша да бодна там.

Мей вдигна очилата и погледна Фиона.

— Май си решила да си излезеш от черупката? А пък аз се страхувах, че ще вземеш да вдигнеш ограда.

Фиона отпи глътка кафе и обърна поглед към кучетата, които обикаляха двора, сякаш участваха в конкурс по надпикаване.

— Заради Вики Скала ли? — попита тя, замислена за последната жертва. — Дори да сложа порта, тя няма много да ми помогне, ако... Това наистина е прекалено.

Също като Мей и следващия й живот като куче, тя бе мислила по въпроса.

— Призлява ми, като си представя тези момичета и семействата им. А аз не мога да им помогна с нищо, Мей с абсолютно нищо!

Мей се пресегна и потупа Фиона по ръката.

— Не трябваше да казвам нищо.

— Всичко е наред. Освен че съм уплашена. Ти си единствената, пред която намирам сили да го призная — Фиона стисна за миг ръката на Мей и се почувства по-силна. — Страх ме от неизвестността. Страх ме е, защото не мога да направя нищо. Страх ме е, защото им трябваха години, докато заловят Пери, а аз не знам дали ще се справя, ако същото се случи отново. Ако призная подобно нещо пред Сил или мама, те направо ще се поболят от притеснение.

— Добре — Мей се извърна рязко към Фиона. — Според мен би било глупаво, ако не беше уплашена, и ако не беше мислила по въпроса и отричаше всичко, тогава нямаше да е никак добре. Освен това, ако не ти призляваше всеки път, когато се замислиш за момичетата, щеше да означава, че си безсърдечна, а ти не си.

— Ето, затова разговарям с теб.

— От друга страна, ако се замислим — да, уплашена си, но в никакъв случай не бива да се поболяваш от страх — та ти имаш

кучетата! Тук обаче идват толкова много хора, че аз на твое място досега да съм ги разкарала. Но хич не си прави труда да ми казваш на мен да се разкарам — добави тя, — защото ще те сритам. При това, както аз си знам. Може и да съм дребна, но съм силна.

— Да, знам. Освен това знам, че си седим и кротко пием мокачино, докато кучетата си играят, защото си дошла да провериш как съм. Благодаря ти.

— Пак заповядай. На всяка цена засади шантавите си дървета в началото на алеята, Фий, след като ще ти достави удоволствие. Но много те моля да внимаваш.

— Питам се дали изобщо съм преставала да внимавам от деня, в който Пери ме отвлече.

— В какъв смисъл?

— Престанах да тичам, Мей, а господ ми е свидетел, че много обичах сутрешните кросове. Сега използвам бягаща пътечка, но усещането съвсем не е същото. Въпреки това съм се примирила, защото е по-безопасно. От години не смея да отида някъде сама.

— Не... — Мей замълча. — Сериозно ли?

— Напълно. Знаеш, че докато не започнах тази работа, не ходех абсолютно никъде без някое от кучетата и една от причините е онова, което ми се случи. Чакам филмите да излязат на дивиди или да ги пуснат по кабела, вместо да отида на кино, защото не искам да оставям някое от кучетата в колата толкова дълго, да не говорим, че ги вода и трите и оставям къщата незащитена единствено когато провеждаме обучение или идваме при теб.

— В това няма нищо лошо.

— Няма, така е, но аз просто не осъзнавах каква е причината. Дори не я признавах. Вратата ми непрекъснато зее отворена. Рядко я заключвах — поне доскоро, — защото кучетата създават у мен чувство на сигурност. Не се замислях за случилото се поне през последните година-две, макар през всичкото време да се защитавах или по-точно казано, защитавах чувството си за сигурност.

— Което доказва, че си изключително разумна на подсъзнателно ниво.

— Ще ми се да мисля, че е така. На съзнателно ниво обаче знам, че трябва да пострелям. От две години не съм се упражнявала. Така

че... — тя гръсна глава. — Правя всичко по силите си, което включва и да не истерясвам. Хайде да поговорим за спа центъра.

Достатъчно, реши Мей. Не беше дошла, за да стресираща допълнително Фиона, а да ѝ помогне да се отпусне.

— Задължително, но преди това искам да ти разкажа с кого имам среща довечера. Разбрахме се да пийнем по чаша.

— Имаш среща? — този път Фиона смъкна слънчевите си очила.
— С кого?

— С Робърт, психолог, има собствена практика в Сиатъл, на четирийсет и две е, разведен, дъщеря му е на девет. Има равни родителски права с майката. Гледа тригодишно, португалско водно куче на име Сиско. Харесва джаз, ходи на ски и обича да пътува.

— Значи си се регистрирала в „Самотни сърца“?

— Точно така, затова ще се кача на ферибота и двамата ще пийнем по чашка.

— Ти не харесваш джаз, а пък за ски да не говорим.

— Не, но обичам кучета. Обичам да пътувам, когато имам възможност, обичам децата, така че всичко си идва на мястото — Мей протегна крака и огледа носовете на ботушите си. — Обичам ски хижите с бумтящи камини и ирландско кафе, така че това е половин точка в моя полза. Освен това имам среща, което означава, че ще си облека хубав тоалет, ще се гримирам и ще проведа смислен разговор с човек, когото не познавам. Ако не се получи, просто ще се кача на ферибота, ще се прибера вкъщи и ще пробвам отново.

— Аз на твоето място щях да откача от нерви. Ти не си ли нервна?

— Малко, но ми е приятно. Искam връзка, Фий. Наистина! Това не е просто сушав период. Искam да имам до себе си човек, на когото държа достатъчно, с когото да прекарвам времето си, в когото да се влюбя. Искam семейство.

— Надявам се да се окаже чудесен човек. Дано психологът Робърт да е готино парче. Дано да се разхвърчат искри, да не можете да откъснете очи един от друг и смехът да блика и от двамата ви. Наистина ти го пожелавам.

— Благодаря. Най-хубавото е, че аз правя нещо за себе си. Възползвам се от шанса — нещо, за което дори не бях помисляла след развода. Дори да се разхвърчат искри ще го давам по-бавно. Искam първо да го разбере що за птица е, преди да скоча с главата напред.

Усетила, че Мей е в трепетно очакване, Фиона замълча за момент.

— Като говорим за искри, трябва да си призная, че изгубих състезанието.

— Какво... Ти си правила секс? — Мей подскочи на стола и смъкна със замах слънчевите очила. — Правила си секс и не си ми казала!

— Случи се преди два дни.

— Правила си секс преди цели два дни и не си ми звъннала веднага? Кой, по дяволите... Дори не се налага да питам. Саймън Дойл.

— Ами ако беше нов клиент, по когото съм си паднала ей така, изведнъж?

— Не, знам, че е Саймън, който също е нов клиент, а пък ти си падаш по него. Казвай веднага подробностите! Искам всички мръсотийки.

— Той ми подари дърветата.

— Виж ти — въздъхна Мей и се обърна, за да ги погледне.

— Знам. Първото беше част от сделка, донесе го в замяна на един пън, който поиска.

— Мивката от пън! Вече чух за нея.

— Споменах, че може да си взема още едно, а той ми купил и дори го насадил, докато бяхме на спасителната операция. Прибрах се къщи и го заварих насадено, наторено и полято. Взех всички кучета и отидох да му благодаря. Благодарих му, като правих секс с него на масата в трапезарията.

— Свети боже господи! На масата ли?

— Просто така се случи.

— Как става така, че някакви си дървета водят до секс, и то на маса?

— Както си говорехме навън, той ме поведе към къщата. След това се нахвърлихме един на друг.

— Това му е проблемът на вибратора Станли. Че не мога да му се нахвърля. После какво стана?

— След като се озовахме вътре, аз се оказах подпряна на стената и му казах да побърза. Затова той ме стовари на масата, смъкна всички дрехи и леле, леле...

— Дай ми секунда да си поема дъх — Мей се отпусна назад и си повя с ръка. — Значи сексът не е бил скапан.

— Не ми се иска да го казвам, да не би да го изкарам нещо повече от това, което беше в действителност, но всъщност с чиста съвест мога да кажа, че това беше най-хубавият секс в живота ми. Много обичах Грег, Мей, но сега... Това беше най-върховният и невероятен секс.

— Ще се видите ли отново за бис?

— Със сигурност — Фиона притисна ръка към сърцето си и се погали. — Най-хубавото е, че го харесвам. Харесва ми как изглежда, как се отнася към кучетата. Още повече ми харесва това, че не съм негов тип — поне така разправя, — и въпреки това ме желае. Чувствам се... всевластна.

— Тази работа може и да се окаже сериозна.

— Може. И аз като теб се опитвам да направя нещо за себе си и се възползвам от шанса.

— Добре. Да прием за нас — Мей вдигна остатъка от кафето. — Жени с приключенски дух!

— Много приятно усещане, нали?

— След като си правила секс върху маса в трапезария, сигурно усещането е било приятно. Но да, по принцип е гот.

Двете се обърнаха към кучетата, когато те застанаха нащрек.

— Виж ти, виж ти — измърмори Мей, когато джипът на Саймън мина по моста. — Масата ти чиста ли е?

— Млъквай! — прошепна Фиона през смях. — Няма никакво значение, тъй като първият ми неделен урок започва след около двацет минути.

— Достатъчно време за...

— Млъквай — повтори тя като наблюдаваше Саймън как слиза, а Джос скача след него. Кутрето хукна към нейните кучета, след това спря, за да подуши и размаха опашка около питомците на Мей. — Няма агресия — отбеляза тя, — не е срамежлив. Това е едно безкрайно щастливо куче.

Саймън приближи, стиснал в ръка нашийник.

— Бях го взел назаем от вас, д-р Фунаки.

— Казвай ми Мей. Много ми е приятно да се видим, Саймън. Идваш тъкмо навреме и аз мога да си ходя. Преди това искам да

направя нещо. Джос, ела тук. Насам, Джос.

Кученцето реагира с радост и хукна като стрела към верандата. Мей подаде ръка с дланта нагоре, когато той понечи да скочи. Потрепери, очевидно нямаше търпение да заподскача, но се сдържа.

— На това му се казва добро куче — тя го погали, почеса го и се усмихна на Саймън. — Реагира добре сред другите, весел и дружелюбен е и вече започва да се държи прилично. Имаме си победител.

— Краде ми обувките.

— Този период с гризането е доста проблематичен.

— Не, вече не ги яде. Просто ги краде и ги крие. Тази сутрин открих единия си ботуш в банята.

— Значи си е намерил нова игра — Мей го почеса по ушите, а другите кучета също припнаха при тях, за да си изпросят внимание. — Ботушите пазят твоята миризма. Очевидно тя го привлича и успокоява. По този начин си играе с теб. Умник си ти! — тя целуна Джос по носа, след това се изправи. — Време ви е да помислите за кастриране.

— Вие двете да не би да работите в екип?

— Прочети книгите, които ти дадох. Скоро пак ще поговорим — обърна се тя към Фиона. — А, да, деколте или крака?

— Крака.

— Знаех си аз. Чао, Саймън. Хайде, сладурчета! Да вървим да се повозим.

— Знам, че няма да попиташ — заяви Фиона, докато махаше за довиждане на Мей и кучетата, — затова ще ти кажа. Тя има среща — първа среща — и питаше кое преимущество да подчертае.

— Ясно.

— На мъжете не им се налага да обмислят тази част от ритуала за първа среща.

— Напротив. Ако разголите деколтето, пак трябва да ви гледаме в очите и да се преструваме, че не забелязваме.

— Прав си — тъй като се беше изправил на стълбите, тя сложи ръце на раменете му и го целуна. — Имам час след няколко минути. Нарочно ли избра това време, за да наминеш?

— Връщам нашияника.

— Видях. Ако искаш, остани за часа. На Джос ще му се отрази добре да се заиграе с нови кучета. Групата е малка и ще отработваме

основни умения за издирване. Иска ми се да видя как ще реагира.

— И без това нямаме друга работа. Научи го на нещо ново.

— Сега ли?

— Трябва да се поразсея. Единствено ми желание, откакто те съблякох гола, е отново да го направя. Затова започвай да го учиш на нещо ново.

Тя притисна бузите си с ръце.

— Макар и по доста странен начин, това звучи много романтично.

— Романтика ли? Следващия път ще набера диви цветя, когато ми се прииска да те съблека. Това никак не ме разсейва, така че... Къде, по дяволите, се дяна той?

Саймън огледа верандата и се обърна.

Фиона стисна ръката му, когато той понечи да хукне.

— Не, чакай. Добре е — кутрето се катереше по стълбата на пързалката след Богарт. — Иска му се да си поиграе с големите момчета. Ако се втурнеш натам или го повикаш, ще се разсее и ще изгуби равновесие.

Джос стигна до върха, размахал опашка като бойно знаме, но за разлика от Богарт, който подскачаше надолу, се спусна по корем и стъпи предпазливо на земята.

— Никак не е зле — заяви Фиона, когато Саймън се разсмя. — Пригответи вкуснотийките — тя пристъпи напред и го похвали на висок глас. — Хайде, пробвай пак. Качи се — нареди тя и му даде знак с ръка. — Добре се справя на стълбата — обясни тя, когато Саймън пристъпи до нея, — а това е най-трудната част. Хем е открито, хем е вертикално. Много е подвижен и вече видя как го правят другите. Измислил е как да се качи сам. Така че... браво, добро момче!

Тя взе бисквитка от Саймън и награди кученцето, когато стигна върха.

— Просто трябва малко да му помогнеш, за да разбере как става спускането и как да не изгуби равновесие. Върви. Точно така. Пази равновесие. Браво, чудесно — когато се спусна долу, тя го награди отново. — Направи го с него, за да... какво? — попита тя, когато вдигна очи и забеляза как я гледа.

— Ти не си като онези красавици.

— Романтичният господин се изказа отново.

— Не си, но човек не може да откъсне поглед от теб. Все още не мога да си го обясня.

— Кажи ми, когато разбереш. Помогни му да се качи, а после да слезе.

— И защо ми е да го правя?

— Така се научава как да се справя, когато не е стъпил на сигурно място. Ще придобие самоувереност и ще стане по-бърз. Освен това му харесва.

Фиона отстъпи назад и остана да гледа как двамата изпълняват задачата няколко пъти. Не била красива. Фактът, че го каза, трябваше да засегне егото ѝ, макар да беше самата истина. Защо тогава ѝ стана весело през няколкото секунди между тези негови думи и следващата му забележка.

„Човек не може да откъсне поглед от теб.“ Сърцето ѝ бе трепнало.

Този мъж събуждаше у нея странни реакции.

— Искам го — заяви Фиона, когато Джос слезе, без да изгуби равновесие.

— Не се ли обърка? Искаше да кажеш „Искам теб“.

— Възхищавам се на самочувствието ти, но в случая говорех за него.

— Няма да стане. Вече свикнах с него, освен това мама ще побеснее, ако го подаря на някого.

— Искам го за програмата. Искам да го обуча за спасителни операции.

Саймън поклати глава.

— Четох ти уебсайта и блога. Казваш „него“, но всъщност имаш предвид „нас“. Пак се обърка.

— Чел си блога ми?

Той сви рамене.

— Прегледах го.

Тя се усмихна.

— И не се интересуваш от спасителни операции, така ли?

— Когато ти звъннат, зарязваш всичко, нали?

— Може и така да се каже.

— Не искам да зарязвам нищо.

— Добре — тя извади ластик от джоба си и си прибра косата с няколко бързи движения. — Мога да го обуча като заместник. Само него. Реагира великолепно на моите команди. А кучетата от спасителните операции трябва да се подчиняват и на други треньори. Има моменти, когато някое от нашите кучета не може да дойде — или е болно, или ранено.

— Ти имаш три.

— Да, защото исках да са три и защото ако кучето на някой друг не може да се справи, едно от моите може да бъде използвано като резерва. Занимавам се с тази работа от години, Саймън, и мога с чиста съвест да ти кажа, че твоето куче ще стане много добро. Направо е страхотен! Не ти казвам всичко това, за да те убедя да се присъединиш към екипа, просто искам да обуча кучето ти. Когато имам време, разбира се. В най-лошия случай ще притежаваш куче с изключителни умения, безупречно обучено.

— Колко време?!

— В най-добрия случай мога да му отделям по малко време всеки ден, но трябва да се занимаваме поне пет дни в седмицата. Мога да идвам у вас, дори няма да ти се мяркам, докато работиш. Някои от нещата, на които, ще го науча, трябва да бъдат затвърдени и изкусурени.

— Може. Да видим как ще тръгне — Саймън погледна Джос, който отново е започнал любимото си занимание — гонеше си опашката. — Ти си на ход.

— Да. Време е. Клиентите идват — съгласи се тя. — Ако искаш седни, аз ще работя с него сама.

— Нали и без това съм тук.

Беше интересно и разсейващо, реши Саймън. Фиона нарече играта „Беглец“. В нея се включваше много тичане — кучета и хора заедно — през полето и по моста. Групата работеше по двойки или пък с Фиона като партньор — с по едно куче.

— Не разбирам смисъла — рече той, когато дойде ред на Джос. — Той нали ще види къде отивам? Трябва да е пълно идиотче, за да не ме намери.

— Така се учи да те търси по команда и да използва обонянието си, затова тичаме срещу вятъра, за да може миризмата ни да се носи към кучето. Както и да е, той ще ме открие. Трябва да го накараш да се развълнува.

Саймън погледна кучето, чиято опашка пореше въздуха като лазерно наточен нож.

— Че той започва да се вълнува в мига, в който някой погледне към него.

— Това е в негова полза. Поговори му, накарай го да се развълнува. Кажи му да ме наблюдава, когато хукна. „Гледай Фий!“ След това, в мига, в който се скрия зад храста, му кажи да ме намери и го пусни. Повтаряй му непрекъснато да ме търси. Ако се обърка, дай му възможност да се завърти, за да долови отново миризмата. Дори да не се получи от първия път, аз ще го повикам, за да има слухов ориентир. Трябва да го задържиш при себе си, докато привлечеш вниманието му. Готов ли си?

Той прокара пръсти през разрошената си от вятъра коса и я приглади назад.

— Това не е ядрена физика.

Тя погали Джос, остави го да я близне и да я подуши, след което хукна.

— Ехо, Джос! Ехо! — Фиона плесна с ръце. — Сега тичам. Виждаш ли ме, Джос? Гледай ме, докато тичам. Кажи му да ме гледа. Повтаряй името ми.

Не беше преувеличила, каза си Саймън. Наистина беше много бърза.

А той беше сбъркал. Когато се движеше, беше красива.

— Гледай Фий. Къде, по дяволите, хукна, а? Гледай я. Господи, тя е като антилопа. Гледай Фий.

Тя се скри от поглед — беше приклепнала зад един храст.

— Търси! Върви да намериш Фий.

Кученцето се стрелна напред през полето, като издаде възторга си с няколко щастливи пролайвания. Не беше бърз като нея, помисли си Саймън. След това го обзе огромна изненада и гордост, когато Джос се хвърли към Фиона.

При две от другите кучета се беше наложило скритият да ги повика и да помаха с ръка иззад храста.

Докато Джос се справи блестящо.

В другия край на поляната Фиона се смееше и го хвалеше, а днешните му съученици го аплодираха.

Изобщо не беше зле, помисли си Саймън. Дори напротив.

Тя се върна тичешком при останалите, последвана от щастливия Джос.

— Ще пробваме отново. Първо го похвали и награди, след това ще го направим втори път.

— Направо ги разби! — прошепна Саймън, когато часът свърши.
— Три пъти един след друг, три различни скривалища.

— Много го бива. Можеш да работиш с него вкъщи с различни предмети. Използвай нещо, което обича и чието име познава, или го научи да разпознава дадено име. Покажи му предмета, след това го накарай да седне или да остане на място, докато го скриеш. Откачало подбирай лесни места. Върви заднишком, повтаряй му да търси предмета. Ако не успее да го намери, насочи го. Нали искаш успех.

— Дали да не му кажа да ми намери маратонката? Нямам никаква представа къде я е заврял? — той я погледна настойчиво и тя изви вежди. — А ти, Фиона, тичаш като вятъра.

— Трябваше да видиш как минавах петстотин метра с препятствия в колежа. Бях наистина добра.

— Хем с тези дълги крака. Сигурно си била облечена в някой от онези прилепнали екипи за по-добра аеродинамика.

— Точно така. Много ми отиваха.

— Сигурно. Колко време имаш до следващия час?

— Четирийсет и пет минути.

— Предостатъчно време — реши той и я побутна към къщата.

Тя не откъсваше очи от него. Забеляза веселите искрици в бистрите му сини очи.

— Няма „Искаш ли?“, нито пък „Не мога да ти устоя“.

— Няма — той я стисна за китката и за секунди изкачиха стъпалата към верандата.

— Ами ако кажа, че нямам настроение?

— Ще остана много разочарован, ако ме лъжеш.

— Прав си за лъжите. Така че... — тя отвори вратата и го дръпна вътре.

Когато го поведе към стълбата той ѝ кимна в обратната посока.

— Канаето е по-близо.

Освен това беше значително по-меко от масата в трапезарията, поне докато не се претърколиха и не паднаха на пода. И този път, помисли си Фиона, докато лежеше до него и се опитваше да си поеме дъх и да мисли трезво, бе не по-малко вълнуващо.

— Някога може и да стигнем до леглото.

Той задържа ръка на гърдата ѝ.

— Отложи си часа и да се качим горе.

— Колко жалко, че съм отговорна жена, на която едва ще ѝ стигне времето да си вземе душ.

— А, да, задължителният душ. И аз имам нужда да се изкъпя.

— Ако отидем и двамата, ще правим секс под душа.

— И то още с влизането.

— Сигурна съм, че ще бъде страхотно, но нямам време. Освен това вие двамата с Джос не можете да останете за следващия час. Рисуваме да прекалим. Но ако искаш, можеш... — тя замълча, когато кучетата възвестиха с лай пристигането на посетител. — По дяволите! — тя скочи, грабна ризата и панталоните си и заситни към прозореца.

— Идва Джеймс и... О, боже, това е Лори! Джеймс и Лори са тук, а аз съм гола в неделя следобед — тя го погледна. — А пък ти — гол на пода.

Тя изглеждаше много сексапилна така, поруменяла и уплашена.

Великолепна е, помисли си той. Беше готов да я оближе като сладолед.

— На мен тук ми харесва.

— Не, стига! Ставай! — Фиона размаха ръце, изпусна ризата си и се наведе да я вдигне. — Бързо ставай, облечи нещо! Върви... Върви да им кажеш, че ще дойда след пет минути.

— Защото трябва да се изкъпеш, след като си правила секс ли?

— Просто си обуи гащите! — извика, тя приглушено и хукна към стълбите.

Той се ухили. Изглеждаше още по-сексапилна, докато тичаше гола. Навлече панталоните и ризата си, грабна чорапите и ботушите и излезе на верандата.

Джеймс и Лори спряха да гаят кучетата. Джеймс присви очи, а Лори се изчерви.

— Ще излезе след две минути — Саймън седна, за да си обуе чорапите и да нахлузи ботушите. Джос веднага се спусна към единия ботуш. Саймън го дръпна веднага и му нареди да престане.

— Хубаво куче. Как върви обучението му.

— Става. Току-що изкарахме един час.

Джеймс продължаваше да го наблюдава с присвити очи.

— Изкарахте, а?

Саймън завърза ботуша и се усмихна хладно.

— Защо, проблем ли има?

Лори погали настойчиво ръката на Джеймс.

— Просто минахме, за да попитаме Фиона дали иска да вечеря с нас след часовете. Ако искаш, ела и ти.

— Благодаря, но трябва да си тръгвам. До скоро — той тръгна към джипа си.

Джос продължаваше да подскача на място, очевидно разкъсван от колебания, накрая хукна след Саймън и скочи отзад в джипа.

— Какво става тук? — измърмори Джеймс.

— Каквото и да става, не е наша работа.

— Още е следобед. Светло е.

— Моралист — сръчка го Лори и се засмя.

— Не съм моралист, но...

— Хората се любят и на дневна светлина, Джеймс. Освен това съм по-спокойна, когато той е около нея. Нали сам каза, че трябва да наминем, за да видим как е.

— Да, но ние сме й приятели.

— Според мен Фий и Саймън доста са се сближили. Съжалявам, ако ревнуваш, но...

— Не ревнувам — той престана да се мръщи и се обърна към нея.

— Знам, че двамата с Фий сте близки — започна Лори и сведе очи.

— А, не. Не и по този начин.

Тя отново го погледна.

— Изобщо ли?

— Изобщо и никога. Господи, да не би хората да си мислят, че...

— Не знам какво си мислят хората. Аз предполагах, че има нещо или че е имало нещо, макар че просто се надявах... — тя замълча и се

засмя смутено. — Млъквам.

— Виж, двамата с Фий сме... като семейство. Дори не мисля за нея по онзи начин — той замълча и изчака Лори да го погледне в очите. — За Фий говоря.

— Да не би да мислиш по онзи начин за друга?

— Непрекъснато.

— А, добре — отново се засмя тя. — Слава богу.

Той понечи да я докосне, но в този момент Фиона изскочи от къщата.

— Здравсти. Как сте? Днес е денят на приятелите. Саймън тръгна ли си?

Джеймс въздъхна дълбоко.

— Да, каза, че трябвало да върви.

— Извинявай — обади се Лори. — Не уцелихме момента.

— Можеше да бъде много по-зле или много по-неловко за всички. Нека забравим за случилото се — тя им се усмихна доволно.

— А вие двамата какви ги вършите?

13.

— Органично мляко — Фиона разтовари покупките на Силвия.
— Яйца от свободни кокошки, козе сирене, леща, кафяв ориз и един лъскав патладжан. Вкуснотии!

— Направо не ми се мисли какво има в колата ти.

— Освен Богарт ли? По-добре не питай.

— Мазнини, сол, скорбяла и захар.

— Може, но има и две изключително красиви ябълки. Виж какво ти купих — обърна се тя към Орио, — защото си едно невероятно сладурче.

Тя извади пискаща играчка, стисна я и кучето потръпна от нетърпение.

— Силвия — започна тя, когато му подаде играчката и Орио заподскача с нея. — Имам връзка — разсмя се и се завъртя два пъти. — Наближавам трийсетте и никога досега не съм изричала подобно нещо. Имам страстна, възхитителна и много шантава връзка.

Стиснала лъскавия син домати в едната си ръка, Силвия се усмихна.

— Определено грееш и изглеждаш щастлива.

— Наистина ли? — Фиона притисна длани към бузите си. — Спокойна съм и съм щастлива. Знаеш, че с Грег не съм имала, такава страстна връзка. Бяхме приятели, харесвахме се и се виждахме, но отношенията ни напреднаха постепенно. Докато сега... Истински взрив! Експлозия.

Тя се облегна на плота в кухнята и се усмихна широко.

— Правя изпепеляващ и напълно необвързващ секс и ми се струва страхотно.

— Искаш ли да остане така? — Силвия погали пуснатата коса на Фиона. — Питам за необвързващия секс?

— Все още се колебая — сви за миг рамене Фиона и ги отпусна.

— Харесва ми, че в момента не мисля по този въпрос.

— Супер. Но е малко опасно. Непредсказуемо.

— Точно така! Това е напълно нетипично за мен. Никакви планове, никаква предварителна подготовка.

— А ти грееш.

— Ако продължа в същия дух, ще стана радиоактивна — тя посегна и откъсна няколко лъскави зелени зърна от чепката грозде на плота и започна да ги лапа едно по едно. — Обучавам Джос самостоятелно. Вече цяла седмица, което означава, че или аз ходя у Саймън, или той води кучето при мен. И... Е, понякога не остава време, но искрите не са спрели да прехвърчат.

— Вие никога ли не излизате? Не ходите ли да вечеряте, да гледате някой филм?

— Не знам. Това ми се струва... — тя махна с ръка. — Не съм се и сещала. Може да излезем някой път, когато страстта е прегоряла. В момента обаче съм във възторг, летя и може и да ти се стори клише, но усещам, че съм жива. Като наелектризирана съм! Ти преживявала ли си подобно нещо? Страстна, изпепеляваща връзка.

— О, да — Силвия прибра яйцата и затвори хладилника. — С баща ти.

Фиона прокара ръка по гърлото си, когато едно зърно отказа да премине надолу.

— Наистина ли?

— И двамата бяхме решили, че става въпрос за секс, за едно бързо и вълнуващо чукане.

— Чакай малко, много искам да разбера, но не искам да си го представям. Много шантаво се чувствам. Добре, добре — тя затвори очи и кимна. — Значи вие с татко...

Силвия близна пръста си и издаде съскащ звук.

— Всички около нас беше нажежено! Тогава бях управителка на магазина. Имам прекрасни спомени от склада отзад.

— Мога само да кажа... Леле! Татко в склада?

— Възбуждащо, малко опасно, непредсказуемо.

— Типично в твой стил — прошепна Фиона. — Той беше различен, поне така ми се струваше на мен.

— Бяхме като тийнейджъри — тя въздъхна и се усмихна. — Господи, поне така ме караше да се чувствам. Струваше ми се прекалено неестествено да се замислям за брак, затова си казвах, че ще продължим както дотогава, докато я има тръпката. След това... Просто

не знам, Фий, не знам нито кога, нито защо, но просто не можех да си представя живота без него. Добре че и той изпитваше същото.

— Беше толкова нервен първия път, когато ме заведе да се запозна с теб. Бях твърде млада, но разбрах, че много те обича, защото не можеше да си намери място от притеснение.

— Той ни обичаше и двете. Имахме късмет. Когато ми предложи да се оженим, аз си казах, че няма да го бъде по никакъв начин. Брак ли? Просто лист хартия, някакъв тъп ритуал. Казах си, че това няма да стане по абсолютно никакъв начин, въпреки това казах „да“ и останах изумена от себе си. Сърцето ми — прошепна тя и притисна ръка към гърдите си, — сърцето ми не можеше да му откаже.

Фиона си повтаряше тези думи, докато пътуваше към къщи. „Сърцето ми не можеше да му откаже.“

Звучеше прекрасно. Същевременно усети облекчение, че в момента нейното сърце мълчи. Щом сърцето заговори, значи може да бъде разбито — добре й бе известно. Докато мълчеше, тя щеше да бъде спокойна и щастлива.

Пролетта настъпваше и обгръщаше в зеленина полята, хълмовете и гората. На места бе разпръснала яркожълти диви минзухари, които приличаха на снопчета слънчеви лъчи. На върха на Конститушън се белееше малко сняг, но контрастът между белите върхове и синьото небе придаваше още повече чар на срамежливите цветове на белите еритрониуми, а цвърченето на врабчетата звучеше по-весело.

В момента и тя се чувстваше също като острова — оживяваше и разцъфваше, беше се потопила в истинския живот.

Часовете и клиентите и работата в блога изпълваха дните й, докато екипът и тренировките й доставяха истинско удоволствие. Трите й кучета я даряваха с обич, забавляваха я, вдъхваха й чувство за сигурност. Страхотно готиният й нов съсед искрено я вълнуваше, при това имаше куче, което тя вярваше, че ще превърне в изключителен следотърсач, подходящ за спасителни операции.

От полицията не й бяха донасяли — не че криеха от нея — каквито и да било новини за трите убити жени, но... През последните дни нямаше репортажи за нови похищения. Когато зави, забеляза дъгоцветните криле на колибрите, които се стрелкаха над бреговете на потока, обрали с червени цветя.

И ако това не беше добро предзнаменование!

— Няма никакви лоши новини, Богарт, единствено... Какво се пееше в онази песен? „Птиците и пчелите, цветята и дърветата...“ По дяволите, сега няма да мога да си я избия от главата.

Той изтръска козина и тя запя отново.

— Не я знам цялата — отпреди моето време е. Както и да е, напазарувахме и сме си почти вкъщи. И още нещо ще ти кажа. Може пък да звънна на таткото на Джос един телефон и да го покани на вечеря. Мога все пак да готвя. Все нещо ще измисля. Не е ли крайно време да си организираме истинска среща и един от двамата да остане да преспи? Ти как мислиш? Искаш ли Джос да остане, за да си играете? Чакай първо да проверим пощенската кутия.

Тя зави, паркира и отиде до кутията отстрани на пътя. Беше се натрупала цяла купчина пощенски пликосе. Тя ги извади и ги натъпка при покупките.

— Трябва да стотвя вечеря — прилична вечеря, за да не ме е срам, ако някой дойде.

Докато пренасяше пликосете, ѝ се прииска да се беше сетила по-рано. Тогава щеше да купи нещо, за да направи истинско меню.

— Мога да се върна — замисли се тя, докато подреждаше замразените ястия и консервите със супа. — Щях да взема поне две пържолки. Слушай сега — тя сложи пощенските пликосе на масата и прибра платнените торби, които Силвия ѝ беше дала за пазаруване. — Просто ще звънна в пицарията и ще поръчам да ни доставят нещо вкусно.

Фиона замислено посегна към пощата.

— Сметка, още една сметка, я, каква изненада, трета сметка! — вдигна уплътнения плик. — Това обаче не е сметка. Момчета, да не би да ни изпращат снимка на някой от завършилите курсисти?

Бившите ѝ клиенти обикновено ѝ изпращаха снимки и я държаха в течение как се справят възпитаниците ѝ. Доволна, че е получила нещо различно от сметка, тя отвори плика.

Ефирен ален шал падна на масата.

Тя отстъпи назад. Отвращението и паниката се надигнаха в гърлото ѝ като прогаряща пътека. Усети как стаята се завъртя, посивя по краищата и пред погледа ѝ остана единствено червената тъкан. Болката притисна гърдите ѝ, задуши я и сивото се покри с бели точки.

Тя протегна ръка назад, подпря се с разтреперана ръка на плота и усети как краката ѝ омекват.

Не припадай, не припадай, не припадай...

Свлече се на пода, пое си въздух и го изпусна със свистене, след което принуди разтрепераните си крака да се задвижат. Когато посегна към телефона, разтревожените кучетата, скупчили се около нея, застанаха нащрек.

— Останете при мен. Останете — шептеше тя, докато паниката блъскаше в гърдите. Имаше чувството, че ударите ще натрошат костите ѝ.

Грабна телефона с едната си ръка, а с другата ножа.

— Дяволите да го вземат, Фиона, пак си оставила вратата отворена!

Саймън влезе, без да крие раздражението си. Когато забележа пребледнялата като платно жена, стиснала дълъг нож, заобиколена от трите кучета, които ръмжаха предупредително, той застина на място.

— Няма ли да им кажеш да седнат? — попита той спокойно, без да трепне.

— Спокойно, спокойно, момчета. Приятел. Саймън е приятел. Кажете здрасти на Саймън.

Джос влетя, стиснал в уста въже, готов за игра. Саймън отвори задната врата.

— Всички вълн!

— Хайде вълн. Вървете да играете. Хайде, вървете.

Без да откъсва поглед от нея, Саймън затвори вратата зад втурналите се към двора животни.

— Остави ножа.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не мога. Просто не мога да си отворя пръстите.

— Погледни ме — нареди той. — Погледни ме — Саймън бавно стисна китката ѝ и използва другата си ръка, за да освободи дръжката на ножа. Хвърли го на плота, върху дъската за рязане.

— Какво се е случило?

Тя вдигна ръка и посочи масата. Без да каже и дума, той пристъпи напред и видя шала и отворения плик.

— Обади ли се в полицията? — попита той и след като тя не отговори и не помръдна, се обърна и взе телефона.

— Натисни едно. Там е запаметен номерът на шерифа. Аз просто... — тя седна на пода и отпусна глава между коленете си.

Гласът му звучеше като жужене на фона на думкането на сърцето ѝ. Не беше припаднала, напомни си тя и се стегна.

— Вземи — Саймън пъкна в ръката ѝ чаша вода. — Пий, Фиона! — клекна и поднесе чашата към устните ѝ.

— Ръцете ти са горещи.

— Не, твоите са студени. Изпий водата.

— Не мога да преглъщам.

— Можеш. Пий! — той я накара насила да я изпие глътка по глътка цялата чаша. — Дейви тръгва насам.

— Добре.

— Разкажи ми.

— Видях колибрите и спрях, за да си прибера пощата. Извадих пликите от кутията и ги пъкнах при покупките. Реших, че е снимка на някое от моите кучета ученици. Понякога ми изпращат. Само че...

Той стана, вдигна с два пръста плика за единия край и го обърна.

— Клеймото е от Лейквю, Орегон. Няма обратен адрес.

— Дори не бях погледнала. Просто го отворих — точно преди да дойдеш. Преди да влезеш...

— Нямах да нахлуя така и да те изплаша допълнително, ако не си беше оставила вратата отворена.

— Прав си — буцата, събрала се в гърлото ѝ, не се махаше. Водата не успя да я отмие, затова тя вдигна поглед към Саймън. — Наистина постъпих безотговорно. Сигурно защото се чувствах толкова щастлива и спокойна. Каква глупачка съм! — тя се изправи и остави чашата на плота. — Нали имам кучетата. Имам и оръжие. Ако не беше ти, ако се беше оказал...

— Трудно ще му бъде да мине покрай кучетата. По всяка вероятност няма. Но ако все пак успее, ако се случи, Фиона, той ще изтръгне ножа от ръката ти за две секунди.

Тя вирна брадичка и се изчерви.

— Мислиш ли?

— Знам, че си силна и бърза. Само че когато противникът е до теб, а ти стискаш оръжие, той лесно може да го обърне срещу теб, така че е най-разумно да бягаш.

Тя отвори едно чекмедже с рязко движение и извади шпатула. Буцата в гърлото ѝ започна да се стопява, изместена от гняв и обида.

— Хайде, пробвай да ми я вземеш.

— За бога!

— Представи си, че е нож. Докажи твърдението си!

— Добре — той се изви, посегна с дясната ръка, след това стисна нейната с лявата.

Фиона пристъпи от крак на крак за равновесие, стисна протегнатата ръка и използва инерцията му, за да го блъсне напред. Той се подпря с ръка на стената, за да не се удари.

— Току-що те наръгах с ножа в гърба или ако не съм настроена за убийство, щях да те изритам отзад в коленете и да те сваля на земята. Не съм безпомощна. Не съм жертва.

Той се обърна към нея. Лицето ѝ бе изкривено от гняв, което бе много по-добре, отколкото да се поддава на страха.

— Добър замах.

— Точно така! — кимна отривисто тя. — Точно така, дяволите да те вземат. Искаш ли да ти покажа още нещо? Може би този пък ще те изритам в топките, така че да заседнат в гърлото ти, а след това ще те пребия и ще гледам как се гърчиш от болка.

— Точно това предлагам да го пропуснем.

— Може да съм уплашена, но това не означава, че съм безпомощна. Когато съм уплашена, съм готова на абсолютно всичко, за да се защитя — тя хвърли шпатулата в мивката. — Не можеш ли да покажеш малко разбиране, вместо да ми се караш?

— Вече не си се свила разтреперана на пода. А на мен не ми се иска да забия юмрук в стената.

— Това ли е твоят подход?

— Досега не бях изпадал в подобно положение, но очевидно да, това е моят подход — той взе шпатулата от мивката и я прибра в чекмеджето. — Ако предпочиташ разтреперана ревлива жена вместо силен мъж, ще го приема.

— Дрън-дрън...

— Господи! Адски ме дразниш. Което явно е целта ти.

— Направо се побърквам!

Фиона прокара ръце по лицето си и ги плъзна назад по косата.

— Защо?

— Когато те виждам в подобно състояние, направо се побърквам. Ти виждала ли си се отстрани, когато си силно изплашена? Цветът се оттича от лицето ти. Не съм виждал жив, дишащ човек толкова блед. Наистина губя ума и дума.

Тя отпусна ръце.

— Много те бива, когато решиш да ме ядосваш.

— Точно така. По този въпрос можем да поговорим някой друг път. Не си мисли... — той замълча и тикна ръце в джобовете си. — Не си мисли, че си ми безразлична. Напротив. Просто не съм... Ето, видя ли? — повиши нервно глас той. — В мига, в който престана да те дразня, ти се разплакваш.

— Не плача — тя замига отчаяно, за да прогони напирещите сълзи. — А дори да плача, какво от това? Имам право да обърна няколко чаши, така че постъпи като мъж, докажи, че си мъж и престани да се разправяш с мен.

— По дяволите! — той я привлече към себе си и я прегърна.

Фиона усети как риданията напират в гърлото ѝ. След това той прокара пръсти по бузата ѝ и притисна устни към челото ѝ.

Тази проява на нежност я изненада толкова силно, че сълзите ѝ секнаха. Въздъхна дълбоко и се отпусна на гърдите му.

— Не знам как да се държа мило с хората — промълви той. — Едва успявам да се погрижа за скапаното си куче.

Грешиш, помисли си тя, много грешиш.

— Справяш се чудесно — успя да прошепне тя. — Вече съм добре — въпреки това трепна рязко, когато чу предупредителния лай на кучетата. — Това сигурно е Дейви.

— Аз ще го пусна — той я погали по косата още веднъж и още веднъж. — Ти вземи седни или нещо такова.

— „Вземи седни или нещо такова“ — повтори Фиона, когато Саймън излезе. След това послуша съвета му и се отпусна до кухненската маса.

Саймън се показва на верандата.

— Вътре е, в кухнята.

— Какво...

— Тя ще ти разкаже. На мен ще ми трябват поне дващсет минути.

— Добре.

Саймън се отправи към джипа, нареди на Джос да остане на място и подкара.

Спокойна съм, значително по-спокойна, помисли си Фиона, когато Дейви влезе.

— Не съм го пипала, откакто го отворих — започна тя. — Не че има значение — Фиона погледна над рамото му и се намръщи. — Къде е Саймън?

— Трябваше да свърши нещо.

— Той... Аха — напрежението в гърдите ѝ се върна. — Добре. Пристигнало е по пощата. Има клеймо от Орегон.

Той седна и стисна ръцете ѝ.

— Господи, Дейви! Не мога да ти опиша колко съм изплашена.

— Ще се грижим за теб, Фий. Само кажи и ще оставя човек пред къщата ти двама и четири часа, докато не хванат мръсника.

— Не съм готова за това. Все още не съм. Но може и да се стигне до това.

— Някакви необичайни обаждания, някакви притеснения? Нещо обезпокоително в уебсайта или блога ти?

— Не. Това е първото включване от... Знам, че може и да не е от него. И най-вероятно не е. Сигурно е от някой злобар, прочел тъпата статия, след което е намерил някак адреса. Така трябва да е.

— Може и така да е — той пусна ръката ѝ и извади два плика за доказателства. — Ще ги взема. Ще направим каквото можем. Случаят е поет от федералните и сигурно ще се наложи да им предадем и това. Фий, сигурно ще изпратят човек, който да говори с теб.

— Добре, няма проблем — няма да е за пръв път, помисли си тя с горчивина. — Ще се срещна с човека.

— Ще позвъним в полицията в Лейквю. Знам, че ти е трудно, но може пък това да е пробивът, от който се нуждаем. Може да има отпечатъци или ДНК по марката. Може да излезе нещо от почерка или пък да проследим откъде е шалът.

Разследване, криминални процедури. Нима бе възможно да се случва отново?

— Ами Пери? Може да е платил на някого да ми го изпрати.

— Ще разбера всичко възможно, но те сигурно вече за разговаряли с него. Следят с кого общува, посетителите му, пощата му. Досега не ни притискаха, но сега шерифът ще настоява да направим

нещо. Може да е гъната идея на някой кретен, но знам, че всички ще го приемат много сериозно. Мога да спя на канапето.

Фиона знаеше, че е готов да го стори и да остане при нея, докато имаше нужда.

— Имаш семейство. А пък аз разчитам на кучетата.

Дейви се облегна назад.

— Имаш ли нещо студено за пиене?

— Защото си жаден, или защото не искаш да ме оставиш сама?

Той я погледна с присвити очи.

— Значи не можеш да почерпиш служител на реда със студена напитка, така ли?

Тя стана и отвори хладилника.

— Имаш късмет, защото тъкмо се върнах от пазар. Купила съм кока-кола, оранжада, минерална вода и плодов сок. Има и бира, но тъй като си трудолюбив служител на реда...

— Дай ми кока-кола.

— Искаш ли лед и лимон?

— Просто ми дай кутийката, Фий. Предлагам да седнем на верандата и да се порадваме на хубавото време.

Тя извади още една кутийка.

— Няма проблем да остана сама, Дейви. Страх ме е — добави тя, докато вървяха към вратата, — но съм на по-сигурно място у дома, отколкото където и да било другаде. Нося мобилния си телефон в джоба. Тренирах с пистолета и до довечера ще потренирам още малко. Сигурно ще останеш доволен, когато разбереш, че в момента, в който Саймън влезе, аз се бях паникьосала, но кучетата не го допуснаха, докато не им дадох команда.

— Добре, Фий. Ще бъда още по-доволен, ако някой остане при теб. Защо не се обадиш на Джеймс?

Фактът, че бе обмисляла тази възможност, ѝ разкри, че е по-стресирана, отколкото предполагаше.

— Не знам. Може би...

Кучетата застанаха нащрек, тъкмо когато двамата стигнаха вратата. Дейви я избута настрани и отвори. Саймън се връщаше.

— Е, аз ще тръгна — рече Дейви.

Значи бяха решили да не я изпускат от поглед.

— Ами студената напитка и хубавото време?

— Ще си взема напитката — стисна окуражително ръката ѝ и побутна Саймън към двора.

Фиона Остана на мястото си, докато двамата тихо си говореха нещо. Дейви се качи в колата си, а Саймън метна малката си раница на гръб.

— Мислех, че си се прибрал.

— Прибрах се. Трябваше да се погрижа за нещо и да си взема някои неща, защото довечера оставам при теб.

— Тук ли ще спиш?

— Да — взе кутийката с кока-кола и отпи. — Дори да не искаш, проблемът си е твой.

Тя се развълнува така, сякаш ѝ бе прочел любовен сонет.

— Предполагам, че ще очакваш секс и топла вечеря.

— Да, но ти избираш реда — той ѝ върна кока-колата.

— Не съм добра готвачка.

— Добре поне, че си добра в леглото — или където там се случи... — той сви рамене. — Нямах ли замразена пица?

Беше все още уплашена, но сълзите ѝ вече не напиреха и не ѝ се налагаше да се стяга, за да не трепери.

— Имам, но също така имам и меню от „Мама миа“. Ще ги помоля да ни донесат нещо.

— Става — той понечи да мине покрай нея и да влезе в къщата, но тя се завъртя и се притисна към него.

— Саймън! — прошепна Фиона и се отпусна на гърдите му. — Нямам представа защо, но ти си тъкмо това, от което най-много имам нужда в момента.

— И аз нямам представа защо — той подхвърли раницата в стаята, след това прокара ръка по гръба ѝ. — Не си мой тип, но...

— Защото не понасям да ме слагат в която и да било категория.

Той я погледна в очите, а тя се разсмя и отново се притисна към него.

— Напротив.

— Какво ще кажеш да се поразходим, преди да поръчаме вечеря? Трябва да изразходвам част от натрупаната нервна енергия.

— Тогава искам бира.

— Май и аз! Две бири за из път ще ни дойдат добре.

По-късно седнаха на канапето с втора бира в ръка. Огънят в камината беше прогонил вечерния хлад, а между тях стоеше пица пеперони в картонена кутия. Фиона качи крака на масичката за кафе и кръстоса глезени.

— Все си казвам, че ще започна да се храня като възрастен човек.

— Че ние точно така се храним — Саймън попречи на Джос да се пъхне под краката му и да си открадне парче. — Изчезвай — нареди той на кучето. — Децата ядат, когато и каквото им се даде. А ние ядем, когато и каквото ни се прииска. Защото сме възрастни.

— Така си е. Освен това обожавам пица — тя отхапа. — Няма нищо по-вкусно от пицата. Мислех си обаче, преди... преди да дойдеш, да те поканя на вечеря.

— Тогава защо стана така, че аз платих пицата?

— Ти пръв си извади портфейла и аз те оставих да платиш. Имах намерение да те поканя на вечеря, която съм сготвила сама.

— Нали не ставаш за готвачка?

Тя го сръчка с лакът.

— Щях много да се постарая. Освен това мога да пека месо. Дори бих казала, че съм направо върхът! Две хубави пържоли, картопки във фолио и някакви зеленчуци, за да може да се каже, че яденето е здравословно. Това вече е моето царство.

— Така готвят мъжете — той си взе второ парче пица. — Браво.

— Дължа ти вечеря с пържоли, тъй като ти плати пицата и тази вечер ще ми правиш компания. Разкажи ми защо те побърквам.

— Не е интересно. Защо нямаш телевизор на долния етаж?

— Защото никога не гледам телевизия тук долу. Обичам да гледам в леглото, след като съм се проснала удобно или съм се сгушила на топло. Холът е за разговори в компания.

— А спалнята е за секс и спане.

— До много скоро сексът беше напълно изключен от менюто, а когато гледам телевизия, заспивам по-лесно — тя облиза соса от палеца си. — Вече знам кога се опитваш да смениш темата и отсега държа да ти кажа, че няма да стане. Искам да знам.

— Не си виновна ти. Просто имам гаден характер. Научих се да го овладявам. Това е.

— Какво точно означава гаден характер?

Той отпи от бирата си.

— Добре. Когато бях дете и нещо или някой ме вбесеше, или се опитваше да ме командва, избухвах. Боят беше отговорът ми на всичко — колкото по-кървав, толкова по-добре.

— Обичал си кавгите ли?

— Обичах да сритвам задници — поправи я той. — Различно е. Кавги ли каза? Има нещо добродушно в тази дума. А аз изобщо не бях добродушен. Не си го търсех, не нападах другите деца, не се опитвах да ги вълвека в конфликт. Само че не виждах защо трябва да отстъпвам. Съзирах ли проблем, действах. След това отказвах да превключа на друг режим.

Той завъртя бутилката бира и лениво прочете етикета.

— Пред погледа ми падаше червена пелена. Говоря буквално. Тогава се спусках напред и следвах неприятности.

Тя си го представи как се спуска напред — едрото тяло, силните ръце, блясъкът в очите, който беше виждала на няколко пъти.

— Наранявал ли си някого?

— Можех и сигурно щеше са се стигне дотам. Водили са ме в училищната канцелария толкова много пъти, че не им помня броя.

— А пък мен никога. Не че се хваля — добави тя, когато той я погледна сърдито. — Ще ми се да не бях чак толкова примерна.

— Значи си била от онези.

— За съжаление бях. Бях наистина за пример. Лошите момчета са много по-интересни от добрите момичета.

— Зависи от момичето и какво е нужно, за да предизвика лошото момче — той протегна ръка и разкопча горните две копчета на ризата ѝ, докато не се покаже сутиенът. — Готово. Сега си вече друго момиче. Както и да е — продължи той и тя се разсмя. — Набърквах се постоянно в неприятности, но никога не съм удрял пръв и винаги имаше хора, които да потвърдят, че е така. Родителите ми пробваха какво ли не, за да овладеят гнева ми. Спорт, говореха ми, дори ме пратиха на терапевт. Работата бе там, че изкарвах прилични оценки и никога не се репчех на учителите.

— Какво се промени?

— Стана през първата година в гимназията. Вече ми се носеше славата и за съжаление винаги имаше някой, който се чувстваше

длъжен да предизвика прехваления побойник. Появи се един нов, яко момче. Реши да ме смачка, но стана така, че аз смачках него.

— Просто така ли?

— Не. Беше грозна, злобна история и от двете страни. Наранихме се един друг. Аз го нараних повече. Две седмици по-късно, заедно с приятелите си той ми се нахвърли. Бях с едно момиче, натискахме се в парка. Двама от тях ме държаха, докато той ме удряше. Тя пищеше да спрат и викаше за помощ, но никой не дойде. Би ме, докато накрая съм загубил съзнание.

— Господи, Саймън!

— Когато се свестих, те я бяха проснали на земята и я държаха. Тя плачеше и се молеше. Не знам дали я бяха изнасилили. Нямах представа дали са успели. Май още не бяха. Тогава побеснях и не помня нищо повече. Не знам как съм се надигнал от земята и как съм ги погнал. Пребил съм двама така, че са припаднали. Третият избягал. Наистина не помня нищо — повтори той, сякаш случката продължаваше да го измъчва. — Помня обаче как се опомних, как червената пелена пред очите ми се вдигна и чух гласа на момичето, в което бях влюбен. Тя плачеше и ме молеше да спра. Спомням си изражението ѝ, когато я погледнах. Бях я уплашил не по-малко от онези, които едва не я изнасилиха.

Значи е била лигла, реши Фиона. Вместо да плаче, тя би хукнала за помощ.

— Много ли зле беше пребит?

— Вкараха ме за два дни в болница. Двама от онези, които ме нападнаха, прекараха там доста повече време. Събудих се в болницата — нямаше място, което да не ме боли. Родителите ми бяха в дъното на стаята. Мама плачеше. Не знам какво трябва да стане мама да заплаче, но тогава цялото ѝ лице беше в сълзи.

Очевидно това, прецени Фиона, го е потресло повече, отколкото загубата на памет. Това е бил моментът, който го е насочил по нов път. Сълзите на майка му.

— Тогава си помислих „Достатъчно. Стига!“. И овладях изблиците си.

— Просто така ли?

— Не. Успях с течение на времето. Когато успееш да обърнеш гръб на нещо един път или си дадеш сметка, че онзи, който те бие, е

пълен идиот, става по-лесно.

Значи, ето къде бил коренът на самоконтрола му.

— Ами момичето.

— Така и не стигнахме до нищо повече от целувките. Тя ме отрязва. Не я виня.

— А пък аз я виня. Трябвало е да намери един дебел клон и да ти помогне, вместо да плаче. Можела е да се наведе за камъни. Трябвало е да ти целува краката, задето си я спасил и не си позволил да я изнасилят и малтретират.

Той се усмихна.

— Не беше от този тип момичета.

— Вкусът ти към определен тип жени явно ти играе лоши шеги.

— Може и да си права. Поне досега е било така.

Фиона се усмихна и се наведе да го целуне, а той разкопча още едно копче на ризата ѝ.

— Тъй като тази вечер съм „Друго момиче“, какво ще кажеш да занесем кутията с пица горе, за да ни бъде под ръка за по-късно?

— Обожавам студена пица.

— Така и не разбирам хората, които не обичат — тя стана и му протегна ръка.

14.

Когато Саймън се събуди, слънцето блестеше в очите му. В неговата къща беше като в пещера, той спускаше ролетката на прозореца на спалнята, за да се буди, когато си иска. Замисли се и си каза, че е същото като с храната — ядеше, когато и каквото му се приискаше — едно от предимствата да си възрастен и на свободна практика. Кучето, разбира се, промени това, тъй като искаше да излиза в странни часове, скачаше на леглото или ближеше онази част от тялото му, която стърчеше извън леглото. А пък най-новата му приумица бе да застане до леглото и да се вторачва в него.

Въпреки това двамата намериха начин да се оправят така, че всеки да е доволен. Той пускаше кучето и се затътряше обратно в леглото, за да поспи още, докато Джос не дойдеше да му досажда отново.

Къде, по дяволите, беше проклетото куче? А най-важният въпрос бе къде се беше дянала Фиона.

Реши, че тя е до него и завря глава под възглавницата, за да се скрие от светлината и да продължи да спи.

Но нямаше никакъв смисъл — разбра го след няколко минути.

Възглавницата миришеше на нея, а това направо го побъркваше. За кратко си достави удоволствие да вдъхне мириса и да си я представи. Нежната кожа, острите черти, елегантното силно тяло. Лунички и бистри, спокойни очи.

Помисли си, че ако си обясни какво у нея го привлича толкова силно, ще го преодолее или ще намери начин да се контролира.

Дори отчасти вече да знаеше, това още повече го объркваше. Тя привличаше хората със силата си — и физическа, и умствена — с упоритост, свежо чувство за хумор и безкрайно търпение, съчетани с вродена доброта и ненатрапчива самоувереност.

Това съчетание го опияняваше.

Отмести възглавницата и присви очи към светлината.

Спалнята й издаваше усет към цветовете. Стените блестяха в бледи оттенъци на жълтото и осигуряваха добра основа за

произведения на местното изкуство — вероятно избрани от магазина на Сил. Леглото беше широко, с рамка от потъмнял бронз и високи странични подпори с топки накрая.

Обстановката не беше претрупана. Дори задължителните женски флакончета и бурканчета на тоалетката бяха подредени, а трите кучешки креватчета в други край на стаята говореха за хобито и професията ѝ.

Лампите бяха съвсем семпли, имаше огромен стол, върху който беше метнала красиво плетено одеяло — най-вероятно също от магазина на Сил. Ниският шкаф беше пълен с книги, снимки и дребни фигурки.

Нямаше разхвърляни дрехи, нито пък изритани по пода обувки, нямаше и дреболии, пръснати по нощното шкафче.

Как бе възможно човек да живее по този начин?

Всъщност, забеляза той, дрехите, които беше свалил от нея снощи, не се виждаха никъде, а пък дрехите, които тя свали от него, бяха спретнато сгънати и оставени върху раклата под прозореца.

Той лежеше и преценяваше как е подредила стаята и очевидно нямаше повече да заспи.

Влезе под душа и откри, че налягането на струята е силно и имаше много гореща вода. Банята ѝ, помисли си той, има нужда от сериозен ремонт. Всичко беше старо и трябваше да бъде сменено, включително и плочките, а начинът, по който бе подредено, заемаше прекалено много място.

Може и да не одобряваше разпределението на пространството, но и тук беше подредено и безупречно чисто.

Той пусна кърпата си на пода и се върна в спалнята, за да се облече. Размисли, обърна се отново към банята и отиде да я вдигне, след което я сложи на мястото ѝ.

Облече се, допи му се кафе и тръгна надолу. Но изненадващо, се върна вдигна ядосано възглавницата от пода и я метна на леглото. Измърмори нещо под нос и натъпка вчерашните си грижливо сгънати дрехи в раницата. Доволен и успокоен най-сетне, той тръгна към вратата.

— По дяволите! Не можеше да се отърси от чувството за вина.

Върна се за пореден път, поизпъна чаршафите ѝ метна отгоре синята кувертюра. Е, леглото вече бе оправено.

Докато слизаше надолу, имаше чувството, че му е заложен капан. Дано в кухнята наистина да имаше поне кафе.

Кафето наистина го чакаше горещо и ароматно и го приканваше да протегне ръка. След миг установи, че това кафе е най-хубавото, към което един мъж можеше да посегне рано сутрин.

Отпи, доля си и тръгна да потърси жената и кучето.

Бяха в слънчевата част на двора при тренировъчните съоръжения. Останалите три кучета се бяха проснали на тревата. Той се облегна на колоната на верандата, отпи кафе и впери очи в жената. Сивото ѝ яке с качулка бе закопчано, за да я пази от утринния хлад, докато водеше кучето му напред-назад по една дъска за балансиране.

Дъската се наклони, когато Джос подмина центъра, но вместо да скочи, той продължи напред.

— Браво!

Кучето получи вкусна хапка и Фиона го погали, преди да го насочи през тунела.

— Върви напред — тя се предвижваше от външната страна, докато той пълзеше вътре. След малко се показа от далечния край.

Последва бисквитка и Фиона се обърна към платформата. Саймън наблюдаваше как кучето му скача по команда, очаква наградата, след това се спуска по рампата в другия край и се прехвърля върху стълбата на пързалката.

— Хоп!

Джос се качи без колебание и се спусна надолу.

Удивеният Саймън не смееше да отклони очи. Кучето се прехвърли на по-ниска платформа. По команда скочи на нея, след това на следващата и се заклатушка по редица пънове.

— Повикайте цирка! — подвикна Саймън.

Щом чу гласа му, Джос забрави за всичко останало и се втурна към стопанина си.

— Добро утро — Фиона даде знак на кучетата, че са свободни.

Беше направила нещо с косата си, забеляза той. Беше я сплела на двете плитки, които бе събрала отзад.

Откъде намираше време за подобни неща?

— Защо си станала толкова рано? За да си играеш?

— Имам сутрешни часове и частен урок с куче с проблеми в поведението.

Тя пристъпи към него както обикновено и го целуна, леко и нежно. Той много обичаше леките нежни целувки, но... я привлече към себе си в страстна ласка.

— Долу — тя вдигна ръка към Джос, който не спираше да подскача и кимна към другите кучета. — Косата ти е още мокра. Значи си открил душа и кафето.

— Да — тя мирише на пролет, помисли си той, готов отново да се изкуши. — Предпочитах да те заваря в леглото, но се примирих.

— Кучетата трябваше да излязат навън, а след като станахме, реших да потренирам с Джос. За трети път преминава препятствията тази сутрин. Беше му забавно и усвои няколко нови умения. Ако ми го оставиш днес, ще си поиграе с момчетата и ще пороботя с него през свободното време между часовете.

— Ами...

— Ако предпочиташ да остане с теб, мини по-късно и ще направим отделен час.

Колко глупаво, помисли си Саймън. Дотолкова вече беше свикнал с кучето, че се поколеба дали да прекара цял един ден без него.

— Да остане, щом искаш. По кое време да се върна?

— Когато искаш. Ако си изиграеш картите както трябва, може дори да получиш пържоли за вечеря, стига да знам, че ще се върнеш. Ако вчера знаех, че ще дойдеш... Всъщност ти защо дойде вчера?

— Може да съм искал секс.

— Мисията е изпълнена.

Той се ухили и прокара пръст по странните й плитки.

— Сексът и пицата бяха бонус. Имах причина, но тя избледня покрай другото.

— А другото беше в изобилие. Радвам се, че дойде, независимо от причината.

— В джипа е. Ще го донеса. Дръж — той пъкна празната чаша в ръката й.

— Какво си качил в джипа?

— Причината — стиснал пръчка, Джос заподскача покрай него. — Още няма да се возим — за да не му изцапа панталоните и да не го тормози, той взе пръчката. — Пусни — хвърли я и цялата глутница хукна да я гони.

Саймън отвори багажника, качи се вътре и отметна покривалото от брезент.

— Господи, да не би да е за мен? Това моят стол ли е? — Фиона се втурна към него, докато той го качваше на верандата.

Тя буквално сияеше, сякаш ѝ бе подарил диамант.

— Не, за мен е. Вече няма да седя на този боклук, когато съм навън.

— Много е красив. Какъв цвят само! Има ли си име? Да не би да е „Карибска ваканция“. Страхотно!

— Отива на къщата — той сви рамене, но истината бе, че реакцията ѝ му достави необяснимо удоволствие. — Тук му е мястото.

— Толкова е гладък! — тя прокара ръка по страничната облегалка. В мига, в който той го остави на верандата, тя се настани. — И е удобен! — засмя се и се залюля. — Колко приятно! Кажете ми, отивате ли ми?

— Да, много — той взе стария стол.

— Какво смяташ да правиш с... О, Саймън! — намръщи се тя, когато той отчупи единия подлакътник, което явно му достави неимоверно удоволствие. — Някой можеше да го използва.

— Пълен боклук.

— Да, но можех да го рециклирам, за да...

Той отчупи и другата.

— Така. Рециклирай го в камината. Или... — той метна подлакътника надалече и кучетата се втурнаха след него като луди — ... като кучешка играчка.

Трябваше да тръгва. След като беше станал толкова рано, най-добре беше да се заеме с работа.

— В колко е първият ти час?

— Първо е частният урок. Ще дойдат след около половин час.

— Ще пийна още малко кафе. Тук има ли нещо, което прилича на храна?

— Саймън, не е нужно да оставаш. Понякога искам да бъда сама.

— Не стига, че съм ти направил стол, ами и купичка овес не ти се откъсва от сърцето.

Тя стана и притисна длани към бузите си.

— Имам само корнфлейкс.

— Това не са овесени ядки.

— Нямам. Имам обаче овесени бисквити!
— Това вече е нещо.

Отне няколко дни, но по средата на последния ѝ следобеден час, Фиона забеляза обикновен автомобил, американско производство, който пълзеше бавно по алеята. Веднага се сети — федералните!

— Продължавайте да повтаряте на кучетата да вървят редом. Астрид, колебаеш се и си напрегната. Покажи на Руфъс, че ти си водачът на глутницата.

Тя се отдалечи от групата и се обърна към автомобила. Усети как се напряга, когато забеляза, че шофьорът излиза.

Беше облечен в черен костюм, набит, а белите нишки в косата му бяха станали двойно повече от последния път, когато се видяха.

— Специален агент Тони! — Фиона подаде и двете си ръце. — Много се радвам, че сте вие.

— Искрено съжалявам, че трябва някой да дойде, но и аз се радвам да се видим. Това е партньорката ми, специален агент Ерин Манц.

Жената също беше в костюм, слаба и дребна. Русата ѝ коса беше вързана на опашка и откриваше сериозното ѝ лице.

— Госпожице Бристоу.

— Бихте ли изчакали? Остават ми около петнайсет минути от часа. Не се обиждайте, но не ми се иска да обяснявам пред курсистите си, че са дошли агенти от ФБР.

— Няма проблем — успокои я Тони. — Ще поседнем на верандата и ще наблюдаваме шоуто.

— Ще приключа колкото е възможно по-скоро.

Манц остана на мястото си.

— Много ти се зарадва. Не ни посрещнаха както сме свикнали.

— Бях с нея, след като избяга от Пери. Чувстваше се спокойна с мен, затова останах с нея и по време на процеса.

Манц огледа и прецени мястото и къщата иззад тъмните си очила.

— И сега пак се започва.

— Да, започва се. Не се съмнявам, че Пери има пръст в тази работа, Ерин. Ако има човек на този свят, който не е забравил

нищичко, то това е Фиона Бристоу.

Манц наблюдаваше спокойно как Фиона инструктира кучетата.

— Това ли смяташ да й кажеш?

— Да се надяваме, че няма да се наложи.

Той се качи на верандата и като истински джентълмен остави люлеещия се стол на партньорката си.

— Тук е напълно изолирана — започна Манц, след това отскочи назад, когато Богарт припна при тях, за да ги поздрави.

— Махни се! Дръпни се.

Тони потупа крака си, за да повика Богарт.

— Добро куче. Какъв ти е проблемът, Ерин?

— Не обичам кучета.

Бяха партньори от няколко месеца и все още научаваха разни неща един за друг. Свикваха.

— Че защо не ги харесваш?

— Зловонен дъх, ръсят косми навсякъде, имат остри зъби — опашката на Богарт барабанеше по крака й, докато Тони го чешеше. Манц стана и се отдръпна.

Приблужи се и Пек, погледна Манц, разбра посланието и побутна с нос коляното на Тони.

— Сигурно са нейните кучета. Нали чете досието й? — попита той Манц. — Тези кучета са обучени за спасителни операции. Три са. Обучава и тях. Създала е екип за издирване и спасителни операции.

— Говориш като горд татко.

Той вдигна поглед, изви едната си вежда, готов да пусне саркастична забележка.

— За мен тя е упорита млада жена, достойна за възхищение, която ни помогна да тикнем едно изчадие зад решетките, като се изправи в съда дори след като годеникът й беше убит.

— Добре де, извинявай. Просто кучетата ме притесняват, а когато се притесня, ставам заядлива. Четох досието на Грег Норуд. Бил е добро ченге. Истински бетон. Е, малко бил старичък за нея, не мислиш ли?

— Това вече си е било тяхна работа.

— Гордият татко, готов да брани със зъби и нокти щерката.

— Пак ли се заяждаш от притеснение?

— Просто отбелязвам. Господи, идва още едно!

Тя отстъпи още крачка, когато и Нюман се качи на верандата.

Фиона приключи с часа. Трите кучета се бяха изтегнади доволно в краката на Тони, а партньорката му беше застанала вдървено в другия край на верандата.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате. Сприятелихте ли се с момчетата?

— Аз да. Агент Манц не обича кучета.

— О, извинявайте. Не трябваше да им разрешавам да се качват на верандата. Искате ли да влезем? Те ще останат навън. Вън! — повтори тя и отвори вратата.

— Нямаме ограда — отбеляза Манц. — Не се ли притеснявате, че ще избягат?

— Обучени са да не пресичат без мен определена граница. Заповядайте, седнете. Да ви направя ли кафе? Нервна съм — обясни тя, без да даде възможност на Тони да отговори. — Очаквах непознат човек, но много се радвам, че сте вие. Ще направя кафе и ще седна при вас.

— Да, ще пия кафе.

— Все още ли пиете с кофеин?

Той се усмихна.

— Все още.

— Ами вие, агент Манц?

— И за мен същото, благодаря.

— Готова съм след минутка.

— Хубава къща — отбеляза Манц, когато остана сама с партньора си. — Чиста. Тиха, ако обичаш тишината, разбира се. Аз лично ще се побъркам.

— И ние двамата с Деб обсъждахме да си намерим някое тихо местенце в провинцията, след като се пенсионираме.

Манц го погледна. Не бяха партньори отдавна, но вече го познаваше достатъчно добре.

— Направо ще превъртиш.

— Да. Деб смята, че ще ми е интересно, ако се занимавам с птици.

— Да ги отглеждаш или да ходиш на лов?

— Да ги отглеждам. Господи, Ерин, защо ми е да стрелям по птици?

— Ами защо ти е да ги отглеждаш?

Той се поизправи.

— Де да знам?

Фиона се върна. Носеше три чаша на поднос.

— Силвия е опекла сладки, което означава, че са замаскирана здравословна храна, така че не гарантирам за вкуса.

— Как е Силвия? — попита Тони.

— Добре. Магазинът ѝ се развива чудесно. Помага ми, поема часовете, когато имаме спасителна операция. Полудяла е по отглеждането на органични култури, стана шефка на клуб „Приатели на книгата“, а напоследък си прави устата да организира курс по йога — иска да го води. О, не спирам да говоря. Все още съм нервна.

— Къщата ти е много хубава. Щастлива ли си?

— Да. Трябваше да се преместя, имах нужда от промяна и се оказа, че това е най-доброто, което някога съм правила за себе си. Обичам си работата и съм много добра. Отначало си мислех, че това е просто бягство, че се захващам с нещо, което ми дава причина да ставам сутрин. След това осъзнах, че не става въпрос за бягство, че съм открила мястото си.

— Тук клиентите ти стигат по-трудно, отколкото ако беше в Сатъл.

— Така е. Началото беше трудно, бавно. Интернет и разказите на клиентите ми помогнаха да се рекламирам, а откакто създадох екипа за спасителни операции, разчитам и на добра репутация. Все още съм дребна риба в бизнеса, но така ми е добре. В началото тук ми се струваше сравнително изолирано и през повечето време работех или сама, или с хора, които не познавах.

— Проверяваш ли хората, преди да ги запишеш в някой от курсовете си?

— Не. В значителна степен разчитам на препоръки. Приятели, хора от семейството, колеги. Предлагам и частни уроци, но те са незначителен процент от бизнеса. В повечето групи има по пет кучета, а в останалите не повече от дванайсет.

— Ами ако някой от курсистите ви създава проблеми? Ако не е доволен от резултата?

— Понякога се случва. Обикновено им връщам парите, защото така е по-добре. Недоволният клиент ще се жалва пред приятелите ти,

пред хора от семейството, пред колеги, а това ще ми струва много повече, отколкото ако просто върна парите.

— Какво правиш, когато някой клиент те сваля? Ти си млада, привлекателна жена — продължи Манц. — Сигурна съм, че се е случвало.

Мразеше подобни въпроси, ненавиждаше някой да се рови във всяко кътче на личния ѝ живот — въпросите, които задаваха както на жертвите, така и на заподозрените. Тя не беше нито едното, нито другото, напомни си Фиона.

Беше нещо съвсем различно.

— Ако клиентът е неженен и се интересувам, ще си помисля дали да не се виждам с него извън часовете — говореше бързо, почти незаинтересовано. — Не се случва често. Ако е обвързан или ако аз не се интересувам, винаги има начин да му откажа, без да му стане неприятно.

Фиона си взе бисквита и я завъртя между пръстите си.

— Честно казано, не мога да си представя, че човек, на когото съм отказала да изляза или някой недоволен от работата ми, ще ми изпрати ален шал по пощата. Жестоко е.

— Някой, с когото наскоро си скъсала? — продължи Манц. — Недоволните бивши гаджета също могат да проявяват жестокост.

— Нямам бивши гаджета. Не че съм наивна. След като изгубих Грег, след като и татко почина, не се интересувах нито от връзки, нито от ходене по срещи. Едва две години по-късно си позволих да изляза на вечеря с човек, който не беше близък приятел. До много скоро нямах сериозна връзка.

— А сега имаш ли?

— Да, виждам се с един човек.

— Откога?

Обзе я възмущение.

— От два месеца! Живее тук, на острова. Работя с кучето му. Той няма нищо общо с тази работа.

— Трябва ни името му, Фиона, просто за да го елиминираме.

Фиона погледна Тони и въздъхна.

— Саймън Дойл. Работи с дърво. Той направи люлеещия се стол на верандата.

— Хубав стол.

— Шалът е изпратен от Орегон. Саймън не е напуснал острова. Агент Тони, знаем, че възможностите са две. Първата е някой да следи репортажите за убийствата и след като е прочел статията, в която ме споменават, да е изпратил шала като някаква извратена шега или просто за да си достави удоволствие. Ако е така, едва ли някога ще разберете кой е бил. Втората възможност е, че човекът, който копира методите на действие на Пери, ми го е изпратил като предупреждение. В този случай се надявам да откриете кой е и да го спрете. В противен случай по някое време ще довтаса тук и ще поправи грешката на Пери.

— Ти се справи добре преди. Ще трябва отново да се стегнеш. Шалът, който ти е изпратен, е същият като използваните при другите три жертви. Един производител, същият стил, същата партида боя.

— Значи — усети как студът пролазва по кожата ѝ и тя изтръпва, — едва ли става въпрос за съвпадение.

— Проверихме и знаем, че този вид шалове, при които е използвана определена партида боя, са били пуснати в аутлетите в района на „Уола Уола“ през октомври миналата година.

— Близко до затвора — прошепна тя. — Близко до Пери. Защо му е да ги купува, ако не е живял или работил там? Надзирател в затвора — тя се стараеше да не повишава глас. — Затворник, който е бил пуснат или е член на семейството. Или...

— Фиона, повярвай ми, проверяваме всички възможности. Двамата с агент Манц разпитахме Пери. Той твърди, че не знаел абсолютно нищо за убийствата. И откъде да знае?

— Лъже.

— Да, знам, че лъже, че все още не сме измъкнали нищо от него. Претърсихме килията му неведнъж, анализирахме цялата му кореспонденция. Разпитахме служителите в затвора, затворниците, с които е говорил. Наблюдаваме сестра му и в момента издирваме всички бивши затворници, затворническия персонал, външни лектори и инструктори, с които е имал контакт, откакто е влязъл в затвора.

— Доста дълъг списък — остави бисквитата. Усещаше, че няма да има сили да я преглътне. — Мислите ли, че той насочва убиеца или просто е запалил искрата?

— В момента нямаме доказателство...

— Не ви искам доказателства — замълча, за да прикрие остротата в гласа си. — Питам ви какво мислите. Доверявам се на

мнението ви.

— Ако не насочва убиеца или не е запалил искрата, както казваш, сигурно е побеснял. Той умее да контролира гнева си, но аз съм го виждал.

Тя кимна. Да, наистина го бяха виждали. Двамата с Тони добре познаваха Пери.

Твърде добре.

— В това беше силата му, постижението му — продължи Тони. — Ако някой друг се сдобие с тази сила и се опита да завоюва онова, което той е постигнал, докато е зад решетките, Пери ще бъде обиден, принизен. Но, ако одобрява действията на онзи, който върши задачата, която сам му е поставил, тогава ще се чувства горд, ще се радва. А докато го разпитвахме, забелязах у него и гордост, и радост. Той наистина умее да се контролира. Престори се, че не знае нищо, но определено беше горд.

— Ясно — Фиона кимна, след това стана и се приближи до прозореца, за да се успокои, докато наблюдава как кучетата й тичат из двора. — И аз си мислех за същото. И аз съм го проучвала. Налагаше се. Трябваше да опозная мъжа, който се опита да ме убие, който уби мъжа, когото обичах, защото не успя с мен. Четох книгите, гледах предаванията по телевизията, анализирах всички статии. След това прибрах всичко и приключих, защото не исках повече да живея по този начин. Той обаче никога не се е спирал — продължи тя и се обърна. — Не е, нали? Просто е изчаквал. Защо тогава не е изпратил чирака си първо при мен, когато със сигурност е щял да ме хване неподготвена? — тя поклати глава и замахна с ръка, сякаш отговорът бе пред очите й. — Защото съм голямата награда — аз съм гвоздея, основната причина. Това е истината. Сигурно ще ме попитате за останалите. Те са просто за загряване.

— Доста си крайна — отбеляза Манц.

— Може да съм крайна, но той така приема нещата. По този начин ще отвърне на удара. Миналия път спечелих аз. Сега той има намерение да изравни резултата. Може да действа от разстояние, с помощта на чирака си, но това е начинът да изравни резултата. А пък убийствата за загряване го зареждат с извратено чувство на задоволство, защото накрая го чака голямата награда. Той иска да

събуди страха ми. Това е част от метода му на действие и значителна част от наградата.

— Можем да ти осигурим защита, да те скрием в безопасна квартира, да те включим в програмата за защита на свидетелите.

— Нали преди го правихме това упражнение — напомни тя на Тони, — а той ме беше чакал през всичкото време. Чака дълго, след което уби Грег. Не мога отново да застооря живота си, не искам да му доставям подобно удоволствие. И без това вече ми отне твърде много.

— Този път имаме повече следи — призна Манц. — Имитаторът не е нито толкова предпазлив, нито толкова умен като Пери. Постъпил е тъпо, като ти е изпратил шала. Това си е подигравка. Купил ги е на едро, от едно място, което е поредната му грешка. Ще го открием.

— Сигурна съм, че ще го хванете и се надявам да стане скоро, преди да умре още някой. Само че докато го търсите, не мога да се крия. Не се правя на смела, просто съм реалистка. Освен това, докато съм тук, имам предимство. Той трябва да дойде при мен. Трябва да се появи на острова.

— Хората от местната полиция не могат да следят всеки, който слиза от ферибота.

— Не могат наистина, но ако стигне дотук, няма да се изправи срещу двайсетгодишно момиче.

— Поне вземете повече охранителни мерки — посъветва я Манц. — Сменете бравите с по-сигурни. Помислете за аларма.

— Имам три. Не се правя на интересна — добави тя. — Кучетата са винаги край мен и хората от полицията и приятелите ми се отбиват по няколко пъти на ден. Вечер Саймън остава. Следващата седмица заминавам за два дни с една приятелка и мащехата ми. Един приятел ще остане вкъщи с кучето си, за да гледа моите и да се грижи за къщата.

— Споменаваш го в блога си.

Тя се усмихна на Тони.

— Четете блога ми?

— Следя какво правиш и как си, Фиона. Казваш, че си решила да направиш кратка почивка, за да заредиш батериите и да се поглезиш.

— Спа — уточни Манц.

— Да.

— Но не казваш къде точно отиваш.

— Не, защото не се знае кой чете блога. После ще ви разкажа, ако ви е интересно. Но повечето от написаното е свързано с кучета. Не съм небрежна и безотговорна, агент Тони.

— Знам, че не си. Независимо от това искам да ми кажеш къде ще бъдеш, датите и как ще пътуваш.

— Добре.

Телефонът му иззвъня и Тони вдигна пръст.

— Дай ги на агент Манц — рече той и излезе на верандата, за да говори оттам.

— Ще пътуваме с кола до Сноукуалми Фолс следващия вторник — започна Фиона. — Спа курорт. Връщаме се в петък.

— Браво. Да си прекарате хубаво.

— Надявам се. Решихме, че това ще бъде нашият дълъг уикенд; защото през уикендите и трите работим. Заминавам със Силвия и една приятелка. Казва се Мей Фунаки, ветеринарен лекар.

Манц си записа информацията, след това вдигна поглед към Тони.

— Трябва да тръгваме.

Фиона стана едновременно с Манц.

— Открили са още една?

— Още не са. Двайсет и една годишна е обявена за издирване. Към шест днес сутринта е излязла от кампуса пеша и е тръгнала е към университетския фитнес център. Така и не е стигнала.

— Къде? — попита Фиона. — Откъде е била отвлечена?

— От Медфорд, Орегон.

— Малко по-близо — прошепна тя. — Дано да е силна. Дано намери начин да се измъкне.

— Ще поддържаме връзка, Фиона — Тони извади визитка. — Можеш да ми се обаждаш по всяко време. Записал съм на гърба и домашния си телефон.

— Благодаря.

Фиона излезе с тях и кръстоса ръце на гърдите си. Сърцето ѝ заплашваше да се пръсне. Кучетата приседнаха в краката ѝ, когато агентите потеглиха.

— Късмет — прошепна тя.

След това влезе в къщата и извади пистолета.

15.

Саймън резбоваше декоративен елемент за поръчания шкаф, докато „Фрей“ дънеха по радиото. Мег Грийн, жена, която уж знаеше какво иска, го беше молила вече четири пъти да променя дизайна, преди да реши най-сетне дали ѝ харесва.

За да е сигурен, че няма отново да ѝ хрумне нещо, той отложи останалата си работа и се зае с шкафа. Беше огромен красавец и щеше да стои великолепно в трапезарията на Мег. Още няколко дни, и щеше да приключи, а докато го патинираше и лакираше, щеше да поработи над основата за мивката. Може би щеше да направи нещичко за Сил и да ѝ го занесе, когато тя се върнеше от спа центъра.

Ако отнесеше готовите изделия, докато нея я нямаше, тя нямаше да може да го представи на нови клиенти. Така че имаше мотив да действа по-бързо.

Когато започнеше деня рано, свършваше повече работа и приключваше по определено време, вместо да превива гръб, докато му дойде до гуша.

Не му се искаше да спира, когато бе набрал инерция, но като знаеше, че Фиона е сама, нямаше да може да работи качествено и съсредоточено.

Срещите им си имаха и хубава страна — не ставаше въпрос единствено за секса.

Беше му приятно да я слуша как говори, беше му интересно, когато разказваше как е прекарала деня. Нямаше представа по какъв начин успява да му вдъхва спокойствие. Поне през повечето време.

Не биваше да забравя и кучето. Малкият все още гонеше опашката си като луд и крадеше обувки, дори инструменти, когато успееше да се докопа до някой. Но пък беше толкова щастлив и се оказа значително по-умен, отколкото Саймън беше предполагал. Беше свикнал кучето да се навива на кълбо и да спи под работната му маса или да търчи като обезумяло навън. Малкият мърльо успяваше да намери хвърлената топка като магьосник.

Саймън отстъпи назад и огледа онова, което беше свършил.

Неусетно се беше обзавел с куче и жена, при това, без да иска нито него, нито нея. А ето че не можеше да си представи дните и нощите без тях.

Беше свършил повече работа, отколкото очакваше. Вдигна поглед към часовника на стената. Странно, имаше чувството, че са минали само два часа, откакто изяде набързо един сандвич и направи почивка с хвърляне на топка.

Намръщи се, извади телефона, погледна часа на дисплея и изруга.

— По дяволите! Защо не ми напомни да сменя батериите на това чудо? — попита той, когато видя Джос да пристига през отворената врата.

Джос размаха опашка и пусна на пода пръчката, която носеше.

— Нямаме време. Тръгваме!

Опитваше се да прецени времето, когато отива при Фиона, така че да е сигурен, че последният ѝ час е свършил. Нямаше никакво желание да се натъква на вечните досадници, които не се сещаха да се разкарат. Ако ги срещнеше, тя започваше да го представя и щеше да има тъпи разговори. Той обаче преценяваше времето, така че тя да не остава сама за повече от петнайсет-двайсет минути.

Не му беше лесно да преценява.

Сега се оказа, че е закъснял с цели два часа.

Защо не му се беше обадила? Нали нормалните жени звънят, за да натякват: „Ехо, закъсня, какво става?“ Не че двамата имаха твърда уговорка. Всеки ден той ѝ казваше до скоро и по-късно се връщаше.

Лесна работа. Не беше кой знае какво.

— Жените нормално звънят — обясни той на Джос, когато се качиха в джипа. — Натякват, жалват се. Така е. Само че се оказва различна. Никога не пита дали ще отида за вечеря, никога не ме моли да купя мляко, никога не настоява да изхвърля боклука — той поклати глава. — Дали не се опитва да ме впримчи, изчаква да се успокоя и тогава... Тогава така ще ме е вързала, че няма да има измъкване. Не е това. Но ето една от причините, поради които съм с нея и винаги изхвърлям боклука, защото това е мъжка работа.

Саймън забеляза, че кучето не го слушаше, защото бе изкарало глава през прозореца. Нямаше смисъл да си хаби приказките.

Не биваше да се чувства виновен, че идва два часа по-късно от обикновено, реши той. Имал е работа, тя също. Освен това, каза си той, когато зави по алеята към къщата ѝ, ако му беше звъннала, нямаше да закъснее чак толкова.

Може пък да не е имала възможност да му позвъни. Усети как сърцето му се свива. Ами ако нещо ѝ се е случило...

Чу изстрелите, докато минаваше по моста, където дрянът беше разцъфнал в снежнобяло.

Настъпи газта, но наби спирачки, когато кучетата на Фиона се втурнаха откъм къщата. Изстрелите разкъсаха страха, който замъгляваше мислите му, и той скочи от джипа. Завари вратата отворена и хукна в посоката, от която идваше звукът. Когато настъпи тишина, той чу ударите на сърцето си в ушите.

Пое си дълбоко въздух, готов да я извика. И тогава я видя.

Не беше просната на земята, цялата в кръв, ами с опитна ръка зареждаше пистолета с нов пълнител.

— Боже господи! — гневът му избухна с всичка сила и измести страха. Тя тъкмо се обръщаше, когато той я стисна за ръката и я завъртя рязко към себе си. — Какво, по дяволите, правиш?!

— Внимавай, зареден е — тя отпусна пистолета към земята.

— Знам, че е зареден. Чух те да гърмиш като скапаната Ани Оукли^[1]. Изкара ми акъла!

— Пусни ме — нареди тя. — Почти не те чувам. С тапи за уши съм! — той пусна ръката ѝ и тя извади тапите. — Нали ти казах, че имам пистолет, казах ти, че ще се упражнявам. Защо си се разбеснял?

— Беснея заради петте години, с които скъси живота ми. Имах планове как да ги прекарам.

— Извинявай. Трябваше да сложа съобщение, че ще се упражнявам в стрелба — ядосана и рязка не по-малко от него, тя пъкна пистолета в кобура на колана си и тръгна да събере консервните кутии и пластмасовите бутилки, които очевидно бе „избила“, преди той да пристигне.

— Много добре знаеше, че ще дойда, а дори не си помислила как може да ми подейства.

— Откъде мога да знам? Ти просто се появяваш, когато решиш.

— Ако е проблем, трябваше да ми кажеш.

— Не е проблем — тя прокара ръце през косата си. — Наистина не е. Ако искаш, вкарай кучетата вътре. Няма да се бавя много.

— Ама теб какво те прихвана? Познавам това изражение, така че хич не ми разправяй, че не си бясна, след като много добре виждам, че има нещо.

— Няма нищо общо с теб. Просто вкарай Джос вътре. Моите кучета са свикнали с гърмежите, докато той не е.

— Тогава да видим как ще реагира.

— Както искаш.

Тя извади пистолета и зае поза също както ченгетата по телевизията. Докато стреляше, Джос се притисна към крака му, но наведе глава на една страна и остана да гледа — също като Саймън — как кутиите и бутилките се разхвърчават в различни посоки.

— Браво на момичето от Дивия запад.

Тя изобщо не се усмихна. Отиде и нагласи мишените отново. Високите кленови дървета зад нея бяха отрупани с цветове, които блестяха на слънцето.

Колко бе силен контрастът между спокойствието наоколо и неочаквано проехтелите изстрели.

— Искаш ли да постреляш?

— Защо?

— Някога стрелял ли си?

— Че защо ми е?

— По много причини. Лов, спорт, любопитство, самозащита.

— Не ходя на лов. Представата ми за спорт е по-скоро насочена към бейзбола и бокса. Не съм проявявал особено любопитство, поне досега, а при самозащита предпочитам да използвам юмруците си. Дай да го видя.

Тя спусна предпазителя, извади пълнителя и куршума от цевта и му подаде оръжието.

— Мислех, че е по-тежък.

— „Берета“ е. Сравнително лек и смъртоносен полуавтоматичен. Може да произведе петнайсет изстрела.

— Добре. Покажи ми.

Тя го зареди, отново извади пълнителя и му показа как се спуска предпазителя.

— Спусъкът е с двойно действие, така че стреля независимо дали ударникът е спуснат или не. Рита сравнително слабо, но се усеща. Краката, разкрасени на широчината на раменете. Разпредели равномерно тежестта си. Протегни ръце, стегни лакти, подпри пистолета с лявата ръка, за да имаш опора. Наведи горната част на тялото към мишената.

Говореше като инструктор, но не по обичайния начин. Всеки друг път беше ведра, очарователна и ентузиазизирана, докато сега беше рязка и хладна.

— И ще си спомниш ли всичко това, когато куршумите засвистят покрай главата ти?

— Може и да не си го спомня, може да стрелям с една ръка или от различна поза, но така е най-удобно, когато стреляш по неподвижна мишена. Както и с останалите неща, ако тренираш достатъчно дълго, опитът се превръща в инстинкт. Главата трябва да е на една линия с мишената. Пробвай с двулитровата бутилка.

Той стреля и пропусна.

— Наведи рамене още малко, а краката ти трябва да сочат към мишената. Прицели се малко по-високо в бутилката.

Този път успя да я близне.

— Добре, раних празна бутилка от диетично пепси. Ще получа ли похвала и поощрение?

Тя най-сетне му отпрати някакво подобие на усмивка, макар в очите ѝ да ги нямаше обичайните весели пламъчета.

— Учиш бързо, а аз мога да ти предложа само бира. Пробвай още веднъж-дваж пъти.

Той реши, че е хванал цаката, но си каза, че тази работа не е за него.

— Много е шумен — спусна предпазителя и извади пълнителя, както му беше показала тя. — А сега се обзаведе с цяла сюртия „мъртви“ кутии и бутилки за рециклиране. Според мен обаче стрелянето по кутии и бутилки е коренно различно от стрелянето по жива плът. Ще можеш ли да насочиш това чудо по човек и да дръпнеш хладнокръвно спусъка.

— Да. Бях повалена с шок пистолет, упоена, завързана, оставена със запушена уста и заключена в багажника на автомобил от човек, който искаше да ме убие, за да си достави удоволствие —

спокойните сини очи пускаха искри също като куршуми. — Ако имах пистолет, щях да го използвам. Ако някой се опита отново да ми причини това, ще използвам оръжието, без да ми мигне окото.

За момент го бодна съжаление, че тя му каза онова, което искаше да чуе. Върна ѝ беретата.

— Да се надяваме никога да не разбереш дали си права.

Фиона прибра пистолета в кобура, взе плик и започна да събира гилзите.

— И аз предпочитам да не ми се налага да доказвам подобно нещо, но сега се чувствам по-добре.

— И това е нещо.

— Извинявай, че те уплаших. Дори не помислих, че ще дойдеш и ще чуеш изстрелите — тя се наведе и почеса Джос. — Понесе шума, нали? Гърмежите не те стряскат. Кучетата за спасителни операции трябва да издържат на силни шумове и да не се плашат. Ще ти дам бира, след като събера мишените.

Странно, помисли си той, нали вече познаваше настроенията ѝ. Наистина беше колкото странно, толкова и неловко.

— Имаш ли вино?

— Разбира се.

— Аз ще събера „телата“. Ти налей вино и използвай сексапилния си глас, за да ни доставят храна. Хапват ми се спагети.

— Гласът ми не е сексапилен.

— Напротив! — той пое торбата и тръгна към мишените.

Когато приключи, тя беше седнала на задната веранда и беше поставила на малката масичка две чаши червено вино.

— Ще им отнеме около четирийсет и пет минути. Имат много работа.

— Аз мога и да почакам — той седна и протегна ръка към виното. — Тук отзад имаш нужда от два прилични стола.

— Извинявай. Трябва ми една минутка — тя прегърна най-близкото куче, притисна лице в козината му и заплака.

Саймън се изправи, влезе вътре и донесе кутия със салфетки.

— Всичко беше наред, докато имах какво да върша — продължаваше тя да прегръща Пек. — Не трябваше да спирам.

— Каж ми къде прибра пистолета и аз ще ти го донеса, за да постреляш още малко по консервни кутии от супа.

Тя поклати глава, пое си дълбоко дъх и се изправи.

— Не, приключих. Господи, как мразя подобни неща! Благодаря — измърмори Фиона, когато той пъкна няколко салфетки в ръката ѝ.

— Не повече от мен. Какво ти стана?

— Идваха от ФБР. Специален агент Дон Тони. Той беше с мен по време на разследването на Пери. Навремето много ми помогна, така че сега ще ми бъде по-лесно с познат човек. Има нова партньорка. Невероятна е — като агент на ФБР от някой телевизионен сериал. Не обича кучета обаче — наведе се и целуна Пек между ушите. — Няма представа какво изпуска. Няма значение — тя взе виното и бавно отпи глътка. — Събудиха призраците от миналото, но аз бях готова. Проследили са шала, който ми беше изпратен. Съвпада с другите, вързани на трите жертви. Същият модел, същата партида боя. Купил е десет от магазин близо до затвора, в който лежи Пери. И така, надеждата, че може някой да си е направил гнусна шега, угасна завинаги.

Гневът запали болезнен огън в стомаха му.

— А те какво са предприели по въпроса?

— Търсят следи, ровят, разпитват. Както винаги. Наблюдават Пери, хората, с които разговаря, кореспонденцията му и предполагат, че познава новия убиец. Сигурно ще се свържат с теб, защото им казах, че вечер оставаш тук.

Фиона притисна колене към гърдите си.

— Хрумна ми, че в момента положението ми е твърде сложно, за да си позволи някой да има връзка с мен. Обикновено не е така, поне така си мисля. Не съм скъпо гадже, защото се справям сама и така ми е добре. Но в момента... Така че, ако прецениш, че е настъпил моментът да си починем един от друг, ще проявя разбиране.

— Нищо подобно.

— Наистина — тя се обърна към него и срещна погледа му. Едва сега той забеляза блясъка в очите ѝ. — Ще реша, че си студенокръвен егоистичен гадняр, но ще те разбира.

— Аз наистина съм студенокръвен егоистичен гадняр, но в никакъв случай не съм страхливец.

— Не говори глупости. Е, може и да си гадняр понякога, но това е част от чара ти. Саймън, липсва още една жена. И при нея почеркът е същият.

— Къде?

— В южната част на Централен Орегон, на север от границата на Калифорния. Знам какво преживява в момента, колко я е страх, колко е объркана, как част от нея не иска — не може — да повярва, че това ѝ се случва. Знам, че ако не открие начин, ако нещо не попречи на съдбата, след броени дни ще открият тялото ѝ в някой плитък гроб с ален шал на врата и номер на ръката.

Тя трябваше да разбере още нещо, помисли си Саймън. Контролът означаваше да превърнеш емоциите в желязна логика.

— Защо Пери е избирал атлетични колежанки?

— Какво?

— Нали си мислила по този въпрос, а пък агентите от ФБР и психиатрите вече са се произнесли по въпроса.

— Да. Майка му е била спортен тип жена. Била е бегачка. За малко не е успяла да влезе в олимпийския отбор по времето, когато е учила в колеж. Забременяла и вместо да се насочи към онова, което я интересувало, тя се превърнала в огорчената нещастна майка на две деца, омъжена за силно религиозен човек. Тя ги напуснала — и съпруга, и децата. Просто един ден заминала.

— Разкарала се е.

— Може и така да се каже. Само че жената си е жива и здрава. ФБР я откриха, след като идентифицираха Пери. Живее — или по-точно живееше — извън Чикаго. Преподава физкултура в едно частно девическо училище.

— Откъде се е родила идеята за аления шал?

— Пери ѝ подарил такъв, когато бил на седем. Тя ги напуснала два месеца по-късно.

— Значи той убива майка си.

— Убива момичето, което е била майка му, преди да забременее, преди да се омъжи за мъжа, който — според майката и хората, които са ги познавали — я е малтретирал. Той убива момичето, за което тя е говорила непрекъснато — щастливата колежанка, пред която е бил целият живот, преди да допусне грешката и да се озове с дете на ръце. Така разправят психиатрите.

— А според теб как е?

— Според мен това са пълни глупости, които служат за извинение, за да бъдат причинявани болка и страх. А онзи, който убива

вместо Пери, използва същите простотии като извинение.

— Стигнала си дотук заради онова, което ти е причинил. Мотивацията има значение.

Тя остави чашата си.

— Да не би да мислиш...

— Ако млъкнеш поне за малко, ще ти обясня какво мисля. Мотивацията има огромно значение — повтори отново той, — защото причината, поради която вършиш нещо, е свързана с начина, по който го извършваш, с човека, върху когото го извършваш, и може би с крайния резултат, ако целиш такъв.

— Пет пари не давам защо е убил онези жени и Грег и защо се опита да убие мен. Просто не ме интересува.

— А трябва. Така ще разбереш какъв е мотивът му — той посочи кучето. — Погали, похвали, поощри и достави удоволствие на онези, които слушат. След като знаеш, след като направиш връзката, тогава вече ставаш добра в работата си.

— Просто не разбирам какво...

— Виж, той е бил добър в онова, което е извършвал. Когато обаче се заема с нещо различно, тогава са го спипали.

— Убил е Грег и Конг, без да му трепне окото! — тя скочи от стола. — На това ли му викаш да се заеме с нещо различно?

Той сви рамене и отпи глътка вино.

— Не разбирам какво намекваш.

— Защото предпочиташ да се ядосваш и да съскаш.

— Разбира се, че ще се ядосвам и ще съскам. Аз съм човек. Имам чувства. Обичах го. Ти никого ли не си обичал?

— Не и по този начин.

— Ами Нина Абът?

— Господи, не.

В гласа му се прокраднаха уплаха и недоумение, които издадоха, че казва истината.

— Просто попитах.

— Виж, тя беше страхотна, талантлива, сексапилна и умна.

— Мръсница.

— Ти попита. Аз я харесвах, освен в случаите, когато не я хванеше лудостта, което се случваше прекалено често. Обичаше да

драматизира. Не, обожаваше да прави драми, докато аз ненавиждах. Това е.

— Мислех, че има нещо повече от...

— Няма нищо повече. А и сега не говорим за мен.

— Значи просто очакваш да мисля логично и обективно за Грег, за Пери и за всичко, което става в момента. Искаш да бъда аналитична, когато...

— Бъди каквато пожелаеш, дяволите да го вземат, но ако не разсъждаваш разумно, ако не погледнеш на нещата като съвкупност от елементи, можеш да гърмиш с пищова колкото си искаш и това няма да ти помогне. Да не би да имаш намерение да го носиш по двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата? Ще бъде ли препасан на кръста ти, докато провеждаш часовете или отиваш в селото за бутилка мляко? По този начин ли смяташ да живееш?

— Ако се налага. Ти си адски ядосан — каза тя. — Много ми е трудно да преценя, защото невинаги го показваш. Вбесен си още откакто дойде, но го показва само на два пъти.

— Така е по-добре и за двамата.

— Да, защото иначе ще се превърнеш в Саймън, който обича да сритва задници. Идваш тук всяка вечер. В това определено се крие известен гняв — тя протегна замислено ръка към чашата си и се наведе към него. — Трябва да престанеш. Нахвърляш разни неща в сака и пристигаш. Никога не оставяш нищо, освен онова, което забравиш. Защото си разхвърлян. Това е нещо, за което трябва да отделяш време всеки ден.

Тя така извъртя нещата, сякаш той стоеше в дъното на всичко. Тази жена се оказваше много хитра.

— Не трябва да правя каквото и да било.

— Точно така — кимна тя и отпи отново. — Точно така. Получаваш вечеря и секс, но това не е причината, поради която го правиш. Не и единствената причина. Трябва да има нещо, което да те дразни, поне малко. Не се бях сетила да ти напиша червена точка.

— Не го правя заради червените точки.

— Не, точковата система не те интересува. Такива неща изобщо не те вълнуват. Ти правиш каквото искаш и ако случайно изникне нещо като задължение — куче, жена — измисляш как да се справиш и продължаваш да правиш каквото си наумил. Проблемите обаче трябва

да бъдат решавани. Мериш, режеш и напасваш парчетата по начина, по който искаш да изглеждат.

Тя вдигна чашата и отпи отново.

— Нещо да кажеш за мотивацията?

— Не е зле, ако става въпрос само за мен.

— Отчасти става въпрос и за мен. Виж, всичко беше наред, докато отношенията ни бяха напълно необвързващи. Досега не бях имала такава връзка, затова всичко ми се струваше ново, възхитително, сексапилно, безпроблемно. Бях си намерила готин пич, който страшно ме кефеше. Харесвам го, може би защото е доста по-различен от мъжете, с които съм свикнала. Според мен и той изпитва същото към мен. Само че преди да се усетя, това се промени или може би просто не съм искала да го призная. Ето че необвързващите ни отношения вече прерастват във връзка — тя отпи отново и въздъхна. — Това е истината, Саймън. Дватамата с теб имаме връзка, независимо дали сме я искали или не, независимо дали сме готови за нея или не. Може да е глупаво и погрешно, но аз имам чувството, че съм изневерила на Грег. Затова съм ядосана. Предпочитам да не признавам, че имам връзка с теб, а един безгрижен кратък флирт, чийто край може да настъпи всеки момент.

Проследи с поглед кучетата, които скочиха от верандата, сякаш някой бе дал сигнал за старт при надбягване и заобиколиха къщата.

— Налага се да премериш отново и да прекроиш всичко. Носят ни вечерята. Най-добре да вечеряме вътре. Навън е хладно.

Тя влезе в къщата и го остави в пълно недоумение да се чуди как бе станало така, че разговорът се бе насочил към него.

Фиона сложи пастата в микровълновата. Когато Саймън влезе, тя беше прехвърлила спагетите в купа, а чесновото хлебче в малка чиния и бе пренесла виното на масата.

Когато се върна с чиниите, той я стисна за раменете.

— Аз имам ли право на глас?

— Да, кажи.

— Ще те уведомя, когато разбере.

Тя зачака. Чака доста.

— Сега ли се опитваш да разбереш?

— Не.

— Тогава да сядаме на масата, докато пицата е още топла.

— Нямам никакво намерение да се сравнявам с един призрак.

— А, не. Това просто не е честно, Саймън. Той беше първият мъж в живота ми, при това във всяко отношение — тя остави чиниите и се върна до шкафа, за да извади прибори и салфетки. — Начинът, по който го изгубих, остави белези. Оттогава в живота ми не е имало друг, който да ме накара да погледна тези белези. Нямах представа, че ще ми се наложи да го направя, когато започнах да се увличам по теб. Мисля, че съм влюбена. Чувствата ми са съвсем различни от онова, което изпитвах към Грег, затова се чувствам объркана, но ми се струва, че е любов. В това е дилемата — тя доля вино. — Затова ще съм ти много, благодарна, ако ми кажеш какво става, когато го измислиш.

— Това ли било! — възкликна той. — Олеле, „имаме връзка и между другото мисля, че съм влюбена в теб“. „Каж ми какво мислиш по въпроса.“

Тя седна и вдигна очи към него.

— Добро обобщение. Любовта винаги е била положителна сила в живота ми — сипа му спагети. — Тя отваря какви ли не възможности. Не съм глупачка й знам, че ако не изпитваш нищо към мен, ще ме заболи. Точно в това е дилемата. Също така знам, че не можеш да насилваш любовта или да изискваш от нея. Вече се справих с най-лошото. Ако не можеш да ме обичаш или не ме обичаш, ще ми е много мъчно, но ще го преживея. Но може и да греша — тя си сложи още паста. — Грешах, когато си помислих, че съм влюбена в Джош Клатърсън.

— Кой, по дяволите, е Джош Клатърсън?

— Спринтьор — тя нави спагети на вилицата си. — Страдах за него почти две години — в десети и единайсети клас и лятото между двата класа. Показа се, че не е любов. Просто ми харесваше как изглежда на къс спринт. Може би и сега ми харесва как изглеждаш ти, Саймън, и как през повечето време миришеш на дървени стърготини.

— Още не си ме видяла на къс спринт.

— Така е. Може да хлътна по теб, ако те видя — когато той най-сетне седна, тя се усмихна. — Ще се постарая да разсъждавам логично и обективно.

— На мен ми се струва, че вече се справяш забележително добре.

— По отношение на нас с теб ли? Бих, казала, че това е някакъв защитен механизъм.

Той се намръщи и лапна първите навити спагети.

— Вече не е защитен, след като ми кажеш, че е защитен.

— Добре казано. Само че е твърде късно. Искях да разкажа логично и открито за Пери и за събитията в момента. В това отношение си прав. Важно е да се разбере мотивацията. Той не се опитал да ме убие просто така. Аз съм представлявала нещо за него, също както и останалите. След като се е провалил при мен, има нужда да наложи наказание. Мислиш ли, че търси начин да ме накаже?

— Думата е подходяща.

— Сигурно иска да е по-жесток, отколкото с другите. Смъртта слага край, въпреки че на мен ми се струва, че ако не го бяха заловили, щеше да се пробва да ме хване отново. Сигурно изпитва нужда да приключи започнатото, за да може да сложи точка. Как се справям?

— Продължавай.

— Той разбира, че е трудно да се живее, когато знаеш, когато разбираш, че човекът, когато обичаш, е мъртъв, защото ти си оцелял. Знае го, разбира го и го използва, за да ме накара да страдам... задето съм му прекъснала серията, задето съм съсипала всичко. И какво друго? — попита тя, когато Саймън поклати глава.

— Задето си го изоставила.

Фiona се отпусна назад.

— Задето съм го изоставила — повтори тя. — Аз се измъкнах. Избягах. Не останах там, където той ме остави и не... приех дара му. Шалът. Да кажем, че това е истината, какво ми казва тя?

— Той не те е забравил. Ти си го изоставила, въпреки че той е успял да те нарани. Накрая наказаният е той. Не може да се добере до теб, не може да затвори кръга, не може да закърпи скъсаното място. Не и със собствените си ръце. Има нужда от човек, който да го направи вместо него. Има нужда от заместник. От имитатор. Как да си намери такъв човек?

— Значи е човек, когато познава. Друг затворник.

— Защо да не използва друг, след като вече се е провалил?

Сърцето ѝ туптеше в основата на гърлото.

— Не би го направил. Той изчаква. Умее да изчаква. Значи изчаква, докато не открие достатъчно умен човек, на когото може да вярва. Жените, които е убил — говоря за заместника — са нещо като

генерална репетиция за него. Това го разбирам. Те са били просто опитни зайчета.

— Освен това има и гордост. „Въпреки че ме тикнахте зад решетките, така и не успяхте да ме спрете.“

— Плашиш ме.

— Радвам се — за миг той забеляза гняв в светлокафявите ѝ очи.
— Стой си уплашена и мисли. Какъв е мотивът на заместника му?

— Откъде да знам?

— За бога, Фий! Достатъчно умна си. Защо му е на някой да тръгне по чужд път?

— Защото му се възхищава.

— Именно. Значи обучаваш някого да върши онова, което искаш, по начина, по който го искаш и когато го искаш.

— Нещо като „поощрявам“ и „награждавам“ ли? Значи имат контакт, но нали казаха, че са претърсили килията на Пери, че следят посетителите му и сестра му е единствената, която му ходи на свиждане.

— Значи никой никога не внася или изнася незаконно разни неща от затвора? Случвало ли се е Пери да изпрати шал, преди да отвлече някоя жена?

— Не.

— Значи новият се е отклонил от отъпканата пътека. Понякога следваш чужд път, защото искаш да направиш впечатление на човека пред теб или просто да го надминеш. Със сигурност става въпрос за човек, с когото се е срещал повече от веднъж. Имал е възможност да го прецени какво представлява, да му се довери и да говори с него насаме. Значи става въпрос или за адвокат, или за психиатър, или за съветник, или за надзирател. Новият е от поддръжката или от администрацията на затвора. Това е човек, който Пери е наблюдавал, изслушвал, проучвал и накрая е стигнал до извода, че в него има хляб. Въпросният човек му е напомнял за него самия.

— Добре. Значи говорим за човек, който е достатъчно млад, за да се поддава на манипулиране и моделиране, но същевременно достатъчно зрял, за да му се има доверие. Трябва да е достатъчно умен, за да следва инструкции, но да умее да се приспособява към всяка ситуация. Трябва да има възможност да пътува, без никой да задава въпроси къде е бил и какво е правил. Значи е неженен или

живее сам. Също като Пери. ФБР със сигурност вече са изготвили профил.

— Трябва да има и физически сили, и издръжливост — продължи Саймън. — Собствената му кола е по всяка вероятност обикновена и невзрачна. Трябват му достатъчно пари, за да може да обикаля където пожелае. Трябва да плаща и за храна, и за бензин, и за хотели.

Да не забравяме, че трябва да е проучил предварително районите, откъдето отвлеча жертвите, както и самите жертви. Сигурно разполага с карти и време, за да обмисли следващия си ход. Не трябва ли под всичко това да е скрито още нещо? Причината, поради която го прави. От възхищение към Пери ли е? Никой не би му се възхитил, освен ако не е като него. Какво е направило имитатора такъв тип човек?

— Или жена, или жени. Той не убива майката на Пери. Предполагам, че и неговата е същата като нея.

Да, така се връзваше, мислеше си тя, макар да нямаше представа това по какъв начин ще ѝ помогне. Може би фактът, че нещата си идваха на мястото, бе повече от достатъчен. Тя имаше теория срещу какво се изправя или по-точно срещу кого.

Настойчивостта на Саймън я подтикна към разсъждения. Нямаше обещания, че нищо лошо няма да я сполети, или че той ще я пази от беди. Тя не би повярвала на подобни твърдения, докато се опитваше да прогони обхваналото я напрежение, като си вземаше гореща вана. Може би думите му щяха да я успокоят, но тя със сигурност нямаше да им повярва.

Саймън никога не обещаваше. Много внимаваше да не говори излишно. Небрежно подхвърляше „до скоро“, вместо да каже, че ще се върне. Но пък хората, които не обещаваха нищо, не нарушаваха и обещанията си.

Грег ѝ бе обещавал много неща и ги спазваше, когато имаше възможност. Хрумна ѝ, че никога не се беше притеснявала за Грег, никога не бе имала съмнения, не беше се двоумила. Той бе нейният любим преди отвлечането, а след това и опора.

Но сега го нямаше. Може би беше време, крайно време, да приеме тази факт.

Увита в хавлията, Фиона влезе в спалнята тъкмо когато Саймън се показва в коридора.

— Кучетата искат да излязат — обясни той. Пристъпи към нея и прокара пръсти по косата ѝ, събрана на темето като гнездо. — Нова прическа, а?

— Не исках да я мокря — тя вдигна ръка, за да извади фибите, но той отмести ръката ѝ.

— Дай на мен. Прогони ли вече лошото настроение?

Тя се усмихна криво.

— То се появи за съвсем кратко.

— Денят ти е бил тежък — извади една фиба.

— Вече няма и следа от умората.

— Съмнявам се — извади следващата. — Мирисът е начинът, по който откриваш даден човек. Твоят е вече дълбоко вкоренен в мен. Ще те открия независимо дали искам или не, независимо дали ти искаш или не.

— Не съм се изгубила.

— Въпреки това аз те откривам всеки път — извади поредната фиба и косата ѝ се разпиля по раменете. — Откъде се взема това очарование, когато косата на жената се стеле свободно? — той прокара пръсти през кичурите и я погледна в очите. — Какъв е този твой чар?

Преди да успее да отговори, устните му притискаха нейните бавно, нежно и търпеливо. Тя се отпусна на гърдите му и всеки неин мускул потръпна от удоволствие.

За момент, само за момент, просто я притискаше и галеше косата и гърба ѝ. Това спокойствие — дарът на обичта, който не бе очаквала — я отпусна.

Той дръпна кърпата, пусна я на пода ѝ отново я притисна.

— Какъв е този твой чар? — повтори той. — Защо се успокоявам в мига, в който те докосна, и същевременно пламвам целия? Искаш ли нещо от мен? Не, никога не искаш. Понякога се питам дали това не е номер — очите му не се откъсваха от нейните, докато двамата бавно отстъпваха към леглото. — Дали това не е начинът да ме уловиш в мрежите си? Не е, ти не си такава.

— Защо ми е да те оплитам в мрежа?

— Не ти трябва — той я взе на ръце и я положи на леглото. — Тогава ме улови на въдицата си и ме изтегли от водата. Накрая ще се

окажа напълно изгубен.

Тя обхвана лицето му с ръце.

— Аз ще те открия.

Саймън не бе свикнал на нежности — нито да получава, нито да усеща как потребността от нея се настанява дълбоко в него. Не бе усещал и нуждата, и желанието да ѝ даде онова, което тя така и не бе поискала. Беше по-лесно да остави бурята да се развихри и да ги помете и двамата. Тази вечер обаче щеше да се остави в прегръдките ѝ и да се опита да потуши страховете, скрити зад сините му очи.

„Спокойно, отпусни се.“ Тя сякаш чуваше мислите му, което я накара да се предаде на целувката. Устните му вкусаха нейните бавно, подхождаха от различен ъгъл, задълбочаваха целувката и я прелъстяваха.

Едва сега осъзна грешката си. Беше изгубена. Носеше се над земята, в непознати висини, където чувствата се наслояваха и замъгляваха ума, омайваха тялото.

Предаде се докрай, остави се на милостта на устните му, които покоряваха нейните, докато ръцете му пълзяха по тялото ѝ — нежни докосвания, които тешаха разбунената ѝ душа. Стаята сякаш се промени до неузнаваемост. Вълшебна поляна, обгърната в зелени сенки, лунна светлина и наситеният със сладък аромат въздух. Тя не познаваше пътя и бе доволна да се скита, да изчаква, да бъде водена.

Устните му се спуснаха по гърлото ѝ, по раменете, докато кожата ѝ не потръпна от това безмълвно нашествие. Той вкуси гърдите ѝ, вкуси ги търпеливо, докато тя не простена и не се изви към него.

Той се наслаждаваше, но с деликатна нежност.

Ръце и уста прокарваха пламнали пътеки, звучаха сподавени въздишки, усещаше се трепет, който напредваше като бавен изгрев, като позлатен планински връх, като пенлив водопад.

Той бе заедно с нея наред това вълшебство, притиснал я до себе си в проблясъка на мига. Беше прелъстен, докато я прелъстяваше, бе омаян от звука на собственото си име, което мълвяха устните ѝ, от нежността на ръцете ѝ, от вкуса на кожата ѝ.

Тя го пое с желание, топла, влажна, пое го в ръцете си, в тялото си. Утоляването на жаждата им беше бавно, сладко, нежно, също като преливащо от обич сърце.

[1] Известна жена-стрелец от шоуто на Бъфало Бил Коуди за Дивия Запад. — Б.пр. ↑

16.

Разположил се в невзрачното подобие на вила сред великолепието на планината Каскейд, Франсис Екъл четеше писмото на Пери. Много месеци бяха минали, откакто двамата уточниха маршрута, времето, градовете, колежа и местата за гробове.

По-точно Пери ги беше определил.

Благодарение на предварително обмислената стратегия бе значително по-лесно да получава писмата, които Пери успяваше да изпрати от затвора. Отговорите връщаше по абсолютно същия начин — пращаше ги до свещеника на Пери, който бе убеден, че престъпникът се е разкалял за сторените грехове.

Отначало кореспонденцията го очароваше, обмяната на подробности и идеи го омагьосваше. Разбирането, което Пери проявяваше, напътствията и одобрението му означаваха много.

Ето че най-сетне се беше появил човек, който го забелязваше.

Не бе нужно да си слага маска и да се преструва пред него, защото той бе забелязал веднага веригите, които го сковаваха. Най-сетне се беше появил човек, който му помогна да събере кураж и да разкъса тези вериги, да освободи истинското си аз.

Мъж, приятел и партньор, който предлагаше да сподели мощта, която идваше, след като човек е отхвърлил оковите на правилата и поведението.

Учителят се превърна в послушен ученик, готов да се запознае с новостите, които отдавна си отказваше. Сега обаче Екъл бе убеден, че времето е дошло да поеме напред.

Време бе да прескочи дори границите и правилата, които му бе наложил самият Пери.

Да, правила наистина имаше, но те вече не важаха. Сведе поглед към двата пръста уиски в чашата. Пери бе решил, че няма да има наркотици, алкохол и тютюн по време на пътуването. Тялото и умът му трябваше да бъдат чисти.

Пери обаче беше в затвора, мислеше си Екъл, докато вкусваше с нескрита наслада своя бунт. Пътуването му вече не беше

контролирано.

Време бе да остави своя отпечатък — или по-точно казано следващия отпечатък — тъй като се беше отклонил от плана и беше изпратил на онази мръсница Бристоу малък подарък.

Прииска му се да беше видял лицето ѝ, когато е отворила плика. Как само му се искаше да подуши страха ѝ.

И това щеше да стане, при това съвсем скоро.

Другото отклонение направи, когато нае вилата — доста по-скъпа от мърлява стая в мотел, но той бе убеден, че я заслужава, защото беше отдалечена и му осигуряваше спокойствие.

Имаше огромна нужда от спокойствие за следващото отклонение от начертания от наставника му план.

Пери му беше дал нов живот, нова свобода, и той щеше да ги уважи, като довърши, онова, което наставникът му не бе успял да постигне — да убие Фиона. Междувременно обаче му предстоеше много работа, освен това бе крайно време да се подложи на изпитание.

Трябваше да го отпразнува.

Отпи нова глътка уиски. Щеше да запази останалото за по-късно. Пристъпи безшумно в стаята и влезе в банята, където свали дрехите и се си позволи да се възхити на тялото си. Снощи бе премахнал всички косми и сега се наслаждаваше на безупречно гладката кожа и съвършено очертаните мускули. Пери беше напълно прав за силата и дисциплината.

Погали се и обзет от очакване усети как добива плътност и си надяна презерватив. Нямаше намерение да изнасилва, но нищо чудно плановете му да се променят. Важно беше да има защита, помисли си той и си сложи кожени ръкавици. Време бе да отпусне юздите. Време бе да проучи нови територии.

Влезе в спалнята, светна лампата и огледа красивото момиче на леглото. Прииска му се да дръпне изолирбанда от устата ѝ, да чуе писъците ѝ, молбите ѝ, воплите от болка. Само че звуците се разнасяха надалече, затова трябваше да се задоволи, като си ги представя.

Както и да е, очите ѝ го умоляваха. Очите ѝ надаваха писъци. Беше оставил достатъчно време, за да отмине действието на наркотика, което означаваше, че тя ще се бори и страхът ѝ ще изпълни въздуха с особен аромат.

Той се усмихна, доволен, че бе протрила китките и глезените си, докато се беше опитвала да се освободи от въжетата. Найлонът под нея пропукваше, докато тя се гърчеше и мяташе.

— Все още не съм се представил — започна той. — Казвам се Франсис Екъл. Години наред обучавах тъпи путки като теб, които ме забравяха, пет минути след като излезех от класната стая. Никой не ме забелязваше, защото се криех. Както виждаш... — той разпери ръце, като наблюдаваше как сълзите се стичат по бузите ѝ, — спрях да се крия. Ти виждаш ли ме? Кимни като добро момиче.

Когато тя кимна, той пристъпи отстрани на леглото.

— Сега ще те нараня — усети как в корема му се разлива топлина, докато тя се бореше, но дивите ѝ вопли заглъхваха под изолирбанда. — Искаш да знаеш защо ли? Защо аз, се питаш. Защо пък не? Да не би да си по-специална от другите. Нищо подобно!

Той се качи на леглото и я възседна — обмисляше как точно да я изнасили, докато тя се опитваше да го изрита и да се обърне. Отказа се, поне за момента.

— Ти наистина ще бъдеш специална. Ще те прославя. Ще те показват по телевизията, снимката ти ще бъде във вестниците и навсякъде в интернет. Ще ми благодариш по-късно.

Сви пръсти и използва юмруците си.

Фиона се поколеба и се върна. Сакът ѝ беше готов, качен в колата. Беше уредила абсолютно всичко. Беше оставила списъци — не можеше да отрече, че списъците са невъзможно дълги и прекалено подробни. Беше подготвила втори вариант, в случай че изникнат проблеми, а в някои от случаите имаше дори и трети.

Независимо от това тя премисли всичко отново, огледа се, да не би да е забравила, пропуснала или недогледала нещо.

— Хайде, тръгвай — подкани я Саймън.

— Имам още няколко минути. Дали да не...

— Тръгвай ти казах! — за да разреши въпроса, той я хвана за ръката и я поведе навън.

— Ами ако някое от кучетата се разболее или нарани...

— Знам и името, и телефонния номер на ветеринаря, който замества Мей. Имам и твоите телефони — и в хотела, и мобилния, и

мобилния на Мей, и мобилния на Силвия. Джеймс също ги има. Всичко имаме. Написано в три екземпляра. Между нас казано, мисля, че сме подготвени да се справим с всичко, освен с атомен взрив или нашествие на извънземни.

— Знам, но...

— Стига вече! Ако искам да се прибера с четири кучета до обяд, няма да е зле и аз да тръгвам.

— Много ти благодаря, Саймън. Знам, че правиш безкрайно много за мен. Джеймс ще вземе момчетата...

— След работа. Записано е в списъка, там има и часа, и мобилния му телефон, и домашния. Единственото, което си пропуснала, е да запишеш с какво ще бъде облечен. Ставаш досадна. Слава богу, че ми предстоят три дни, в които няма да ми се налага да те слушам.

— Ще ти липсвам ли?

— Ни най-малко.

Тя се разсмя, след това коленичи, за да погали кучетата и да ги прегърне.

— На вас обаче ще ви липсвам, нали, момчета? Горкичките, ще ви се наложи да си прекарате времето с този кисел тип. Нищо. По-късно Джеймс ще ви спаси. Бъдете добри. Да се държите добре — тя се изправи. — Добре, тръгвам.

— Слава богу!

— Благодаря ти, че се съгласи да остават при Джос през деня — тя го целуна по бузата и отвори вратата на колата.

Той я завъртя към себе си и я целуна.

— Може малко да ми липсваш, ако случайно се сетя за теб — прибра косата ѝ зад ушите. — Приятно прекарване — след това стисна силно пръстите ѝ. — Сериозно говоря. Да прекараш чудесно.

— Да, ще бъде хубаво — тя се качи в колата, след това се подаде през прозореца. — Да не забравиш да...

Той натисна главата ѝ навътре.

— Добре, добре, чао.

Наблюдаваше я как се отдалечава заедно с кучетата, полегнали до него.

— Добре момчета, настават мъжки времена. Можете да си чешете топките колкото искате, стига да са ви останали такива.

Тръгна към къщата и огледа набързо всичко.

— Тук никога не мирише на кучета — измърмори той. — Как успява да премахне миризмата?

Заклучи и тръгна към джипа.

— Всички да се качват. Отиваме да се повозим.

Всички се метнаха отзад, освен Нюман, който се присламчи към предната врата.

— Хайде. Трябва да вървим — нареди Саймън, докато кучето го наблюдаваше. — Тя се връща след два дни — той потупа седалката. — Скачай, Нюман! Не ми ли вярваш?

Кучето, изглежда, обмисляше въпроса, но накрая все пак реши да повярва на Саймън и скочи в джипа.

Сети се за нея — дори два пъти — докато работеше сутринта. Седна на верандата да похапне набързо, като хвърляше парченца салам (Фиона нямаше да одобри) на кучетата и ги наблюдаваше как преглъщат. След това двайсетина минути им хвърля пръчки и топки на плажа и се заля от смях, когато едното от тях цопна във водата, а другите го последваха.

После отново се зае с работата си, надул радиото, докато четирите мокри кучета прохъркваха, изтегнали се на слънце. Не ги чу да лаят, защото „Ей Си Ди Си“ се скъсваха да реват с цяло гърло, но забеляза сянка на вратата.

Остави инструмента, посегна към дистанционното и спря музиката, когато Дейви влезе.

— Виждам, че си се сдобил с цяла глутница.

— Фиона замина за два дни.

— Знам. Тръгнаха по женски със Сил и Мей. Мислех си, че няма да е зле да намина към тях поне два пъти през деня, за да се уверя, че всичко е наред. Виж... какво е това?

Саймън прокара ръка по пъна. Беше обелил кората и беше започнал да заглажда дървесината с шкурка. Сега пънът стоеше изправен на корените.

— От това ще стане мивка.

— Прилича ми на пън без кора.

— Точно това е, поне засега.

— Саймън, трябва да ти призная, че работата ти ми се струва адски странна.

— Може и така да е.

Дейви обиколи работилницата.

— С много неща си се захванал — отбеляза той, докато заобикаляше столове, маси, фасадата на шкаф, врати и чекмеджета, някои залепени, други заковани. — Видях вградените шкафове, които си направил на семейство Мънсън. Страшни са! Много ми харесаха. Я виж ти! На това му се казва истинска красота.

Саймън погледна шкафа за вино, който беше направил за Фиона.

— Не е довършен. Нали не си дошъл, за да оценяваш работата ми?

— Не — Дейви стана сериозен и тикна ръце в джобовете си.

— Открили са я. Открили са момичето, отвлечено миналата седмица.

— Да. Рано днес сутринта. Национален парк „Крейтър Лейк“. Държал я е по-дълго от останалите, затова федералните са се надявали, че е успяла да избяга или че не става въпрос за същия похитител. Може и да не е същият. Господи, Саймън, пребил я, на кайма я е направил, преди да я умъртви. Пери никога не ги е обезобразявал по този начин. Другите три, за които имаме сведения, не бяха пребити. Всичко останало е същото. И шалът, и разположението на тялото. На ръката ѝ е написан номер четири.

Саймън имаше желание да удари нещо. Отиде до хладилника и го отвори. Извади две кока-коли и хвърли едната на Дейви.

— Той опипва собствения си път. Нормално е. Човек се учи, развива се, след това си създава свой собствен стил. Този тип експериментира.

— Господи, Саймън! — Дейви допря студената кутийка до бузата си, преди да я отвори. — Как само ми се иска да не си прав, но за съжаление мнението ми е същото.

— Защо ми го казваш?

— Искам съвет. Да се обадим ли на Фий? Да ѝ кажем ли?

— Не. Тя има нужда поне за два дни да се откъсне от този ад.

— Съгласен съм, но нали ще съобщят по новините?

— Обади се на Сил. Кажи на нея и я предупреди... Накарай я да им наложи да не пускат телевизия, да не четат вестници и да не ровят в интернет тези два дни! Нищо не бива да нарушава нирваната или

естрогенните им нива или каквото там, по дяволите, се казва. Сил знае как да се оправи.

— Да, точно така. Добра идея. Момичето, Саймън, съвсем наскоро е навършило двацет. Баща ѝ е загинал в катастрофа преди две години. Единствено дете. Майката губи първо съпруга си, а сега и единственото си дете. Направо ми призлява.

Той сви рамене и отпи глътка кока-кола.

— Сигурно ще се чуваш с Фий всяка вечер.

Нямаше намерение да ѝ се обажда. Не искаше да изглежда в очите на другите като влюбен хлапак, но противно на това каза:

— Да, ще говоря с нея. Сигурен съм, че се чувства добре там.

Когато се зае отново с работа, си даде сметка, че го глождят притеснения. И щеше да е така, докато тя не се прибере.

Фиона имаше чувството, че се носи на ангелски криле към вилата, вместо на олекналите си, божествено масажирани крака. Влезе и я обгърна ухание на цветя и ню ейдж музика. Мина през хола с примамливо меките мебели и лъскаво дърво и излезе на потъналата в цветя тераса, където Силвия се беше изпънала на слънце.

— Влюбена съм — въздъхна замечтано Фиона и се отпусна на един шезлонг. — Влюбена съм в жена на име Каръл. Открадна сърцето ми с вълшебните си ръце.

— Изглеждаш отпочинала.

— Отпочинала ли? Направо аз съм спагетка! Аз съм най-щастливо сварената спагета в Северозападния Пасифик. Ами ти?

— Аз минах детоксикация, изтъркаха ме с ексфолиант, направиха ми масаж и ме лъснаха до блясък. Най-тревожният ми въпрос е какво ще вечерям. Замислям се дали да не остана да живея тук до края на дните си.

— Приемаш ли съквартирантка? Господи, Сил, защо не сме го направили нито веднъж досега?

Гъстата коса на Силвия беше вдигната, розови очила скриваха очите ѝ, а в скута ѝ лежеше разтворено модно списание.

— Просто се оставихме да бъдем хванати в капана на забързаното ежедневие на жени, които нямат време за себе си. Ето че сега се измъкнахме от клетката. Е, аз взех решение.

— Съгласна съм с решението ти.

— Докато се глезим, ще четем единствено и само сладникави романи и лъскави списания.

Тя побутна с пръст корицата на още едно списание, което беше оставила на масата.

— Ще гледаме единствено леки, романтични комедии, ако изобщо ни се прииска да гледаме нещо по телевизията. Забраняват се мисли и приказки за работа, не се допускат никакви тревоги и притеснения около отговорности и задължения. Единствената ни грижа ще бъде дали да предпочетем рум сървиса или ресторанта и в какъв цвят да ни направят педикюра?

— Съгласна съм. На сто процента. Мей още ли не се е върнала?

— Кръстосахме пътеките на удоволствието в стаята за почивка. Каза, че отивала да поплува.

— Ако бях отишла, със сигурност щях да потъна като камък и да се удавя — Фиона понечи да се протегне, но след това реши, че се изисква прекалено голямо усилие. — Каръл балансира чи-то ми или май задейства чакрите ми така умело, че направо ме докара до екстаз.

Мей се появи сгушена в пухкав халат и се тръшна на един стол.

— Дами. Това сън ли е? — попита тя. — Кажете ми, сън ли е или не?

— Това ще бъде нашата паралелна реалност в продължение на цели три дни — отвърна Силвия, стана и влезе вътре.

— Аз се подложих на обновление на ума, духа и тялото. Чисто нова съм! — Мей вдигна глава и затвори очи. — Искам да ме обновяват всеки ден до края на живота ми.

— Двете със Сил оставаме да живеем тук, а аз ще се женя за Каръл.

— Добре, а пък аз ще бъда постоянната ви гостенка. Кой е Каръл?

— Каръл е жена! Използва вълшебните си ръце върху моето чи или може би чакри — най-вероятно и двете, така че я искам само за себе си, при това завинаги.

— Пък аз благодарение на Ричи съм нова жена. Мога да се омъжа за него, което означава, че ще обърна гръб на низходящата спирала запознанства онлайн.

— Мислех, че харесваш зъболекаря.

— Той е стоматолог, експерт в поддържането на венците и укрепването на тъканите на устната кухина. Да, до втората среща беше добре, но тогава се отпусна и цял половин час ми дрънка за бившата си съпруга. Била гаднярка, никога не го оставяла на мира, харчела прекалено много, отрязала му главата по време на развода и така нататък и така нататък. Сам, стоматологът, може да върви по дяволите заедно с Робърт, психолога, Майкъл, шефа на застрахователно дружество, и Седрик, адвокат и писател, на когото никой не е благоволил да издаде дори един роман.

— По-добре ще ти бъде с Ричи.

— Да не би да не знам!

Двете погледнаха към вратата и Фиона се ококори, когато видя Силвия да изнася сребърен поднос.

— Шампанско ли е това?

— Шампанско и ягоди в шоколад. Реших, че когато три заети жени, които са добри приятелки, най-сетне решат да се погледят, трябва поне да бъде със замах.

— Ще прием шампанско на терасата на вилата ни в спа центъра!
— плесна с ръце Фиона. — Истинска мечта!

— Заслужаваме ли го?

— И още как! — плесна с ръце и Мей, когато Силвия отвори бутилката.

Щом Силвия наля, Мей вдигна чашата си.

— За нас — започна тя — ... и никой друг.

Фиона се разсмя и също вдигна чаша.

— Мен ме урежда — отпи първата глътка. — Ооо, какъв кеф! Сил, това е истинско вдъхновение. Черешката на тортата.

— Предлагам да сключим договор. Отсега нататък ще идваме тук всяка пролет. Идваме, свалят по десет годинки от гърба ни, оправят ни чакрите, пийваме си шампанско и сме заредени за нови подвизи — Мей отново вдигна чаша.

— Съгласна съм — Фиона се чукна с нея, а след това и Силвия.
— Дори не знам колко е часът. Не помня кога за последен път поглеждах часовника или мислих за графика си. Бях си направила график дори за тук. В колко часа да ставам, за да отида във фитнеса, колко време да плувам, колко време да стоя в сауната преди масаж.

Тя се престори, че къса страница и я хвърля нанякъде.

— Тук няма място за организираната Фий. На Фий от спа центъра ѝ харесва да се мотае.

— Обзалагам се, че Фий от спа центъра става преди седем и тутакси се качва на бягащата пътечка във фитнеса.

— Може и да си права — кимна Фиона. — Само че Фий от спа центъра няма да си спази графика. Това се дължи на невероятната Каръл. Бяха ми достатъчни пет минути на масажната маса и престанах да се питам дали кучетата са добре при Саймън, как се справя той с тях, как са останалите от екипа и дали някой не им се е обадил, докато съм тук. Ами полицията... Не — реши тя. — Това дори няма да го споменавам. В момента съм на седмото небе и смятам да остана там, като пийна още малко шампанско.

Всички си наляха повторно.

— Разкажи как вървят срещите, Мей — помоли Силвия.

— Тъкмо разказвах на Фий за скапания стоматолог. Побъркан е на тема „бивша съпруга“ — обясни тя.

— Това е много лош знак.

— Първият — продължи да отброява Мей на пръсти — очевидно пробутва само заучени фрази, а когато най-сетне успях да го извадя от сценария той се оказа не просто досаден, ами толкова ограничен и тъп, че много бих се изненадала, ако някаква мисъл изобщо му минава през ума. Вторият беше зализан, самовлюбен и се надяваше да ме изчука без много церемонии. Следващият беше странна и доста противна комбинация от първите двама. Ще пробвам още веднъж, но мисля, че този експеримент се провали напълно.

— Лоша работа. Нито един ли не става да поизлезете, да вечеряте понякога заедно? — попита Сил.

— За мен не стават. Ще ви призная, че най-интересните разговори, които съм водила с мъж през последните две седмици, беше с Тайсън.

— Шериф Тайсън ли имаш предвид? — прекъсна я Фиона. — От Сан Хуан?

— Да. Решил е да си вземе кученце от приют. Обади ми се за съвет и мнение.

— Наистина ли? — Фиона взе ягода и я огледа. — В Сан Хуан няма ли ветеринари?

— Разбира се, че имат, но аз гледам две кучета от приют — тя сви рамене. — Просто искаше да поговори с човек с опит.

— Само че ти каза „разговори“! — засече я Силвия.

— Да, говорихме си няколко пъти. Мислеше да си вземе лабрадор или лабрадор ретривър, защото харесва кучетата на Фий. После реши да отиде в приют и да види какво имат там или пък да провери онлайн дали някой няма нужда от дом. Много мило — добави тя. — Отделя много време, за да проучи нещата.

— И теб да проучи — Фиона се обърна многозначително към Силвия.

— Точно така. Ще отида с него в приюта веднага след като напуснем този рай.

— Той те е помолил да отидеш с него в приют за животни?

— За морална и професионална помощ — започна тя и погледна гневно Фиона. — Я престани! Не ме е поканил на круиз. Няма нищо.

— Той е мъж, при това сам, обажда ти се няколко пъти и всеки път говори за нещо, което те интересува — заобяснява Фиона. — После иска да отидеш с него. Само че нямало нищо — Фиона махна към Силвия. — Хайде да чуем и твоето мнение, ако обичаш.

— Разбира се, че има нещо.

— Ама...

— Радарът ти се е скапал — продължи Силвия. — Чудиш се как да се запознаваш с непознати, търсиш искра и общи интереси, а си пропуснала мъж, когото познаваш.

— Не, аз... Господи, чакайте малко — тя затвори очи и вдигна показалец, докато се връщаше назад към разговорите и казаното. — По дяволите! Май сте прави. Дори не ми е минало през ум. Хм...

— Просто „хм“ или „леле“? — попита Фиона.

— Май... Добре де. Той е интересен мъж, забавен, когато не се прави на строг служител на закона, стабилен и малко срамежлив. Дори е хубав. Малко потаен, което ми харесва. Примамва ме явно да излезем на среща. Мога единствено да кажа, че съм... поласкана. Господи, дори много поласкана! Обновена съм и до мен има мъж, който ме интересува и който се интересува от мен. Какъв страхотен ден!

— Значи... — Силвия наля и на трите — ... дойде моментът да извадя втората бутилка от хладилника.

— Каква си ми умница — обърна се към нея Мей. — Кой иска да си поръчаме вечеря тук и да се натъпчем, докато сме по пижами, да изпием всичкото шампанско и накрая да ометем по някой висококалоричен десерт?

Другите две вдигнаха ръце без колебание.

— А пък аз съм влюбена в Саймън — изстреля Фиона и сви рамене. — Не исках да омаловажавам клюката за шериф Тайсън.

— Ти шегуваш ли се? Май си правиш майтап — отвърна Мей. — Тайсън... Ама защо го наричам с фамилията му? Бен и възможността да излезем на среща ще почакаат. Влюбена си до уши или просто изпитваш кеф, защото те кара да се чувстваш все едно летиш, да не говорим, че е невероятно сексапилен.

— Освен че съм влюбена до уши, включи и всичко останало, което каза, затова отначало мислех, че е второто, но всъщност не е. Ох, защо не мога да имам нормална връзка? Всичко е толкова сложно.

— Животът е сложен, така че изобщо не се притеснявай — усмихна се Силвия, въпреки че очите ѝ се наляха със сълзи. — Според мен е прекрасно.

— Не знам дали е прекрасно, но всъщност да, прекрасно е. Не съм си представяла подобен мъж до себе си.

— Нали беше престанала да си представяш — срязва я Силвия.

— Да, така е. Но ако си бях представяла, със сигурност мъжът нямаше да е като Саймън Дойл.

Мей се подпря с лакът на масата и посочи с чаша.

— Защо си влюбена в него? Какво толкова му харесваш?

— Не знам. Той е самотник, докато аз не съм, вечно е кисел, а аз не съм. Разхвърлян е и е рязък, пет пари не дава, че се държи като грубиян, и казва по нещичко за себе си единствено когато го притиснеш или е в настроение.

— О, музика за ушите ми — измърмори Силвия.

— Защо, премъдра? — попита Мей.

— Защото не е някой съвършен зализан тип и не е фантазия. Има недостатъци и ти си наясно, че ги има. Това означава, че си се влюбила в него такъв, какъвто е, не в мъжа, който би искала да бъде.

— Но аз наистина го харесвам такъв, какъвто е. Освен това той ме кара да се смея и е мил. Фактът, че не се държи непрекъснато мило, не ме притеснява, защото когато все пак направи някой жест, е

истинско удоволствие. Няма начин да каже, нещо, което не мисли, следователно е честен.

— А обича ли те?

Фиона първо изпъна рамене, след което ги отпусна.

— Не знам, но ако каже, че ме обича, значи е истина. Засега сме си добре. Трябва ми време, за да свикна с чувствата си и да се уверя, че не е започнал връзка с мен, защото съм в беда.

— Обзалагам се, че дори не е мислил за това. Я, тази женичка е в беда, защо не я е опънал на масата в трапезарията.

Тя кимна към Мей.

— Правилно. Да пийнем още шампанско. Ще донеса бутилката.

Мей изчака Фиона да влезе вътре.

— Добре, че не й казахме за убийството, нали?

— Естествено, тя има нужда да се отпусне. Очевидно ние също, то тя повече от нас. Рано или късно ще й се наложи да чуе тази новина.

— Между другото, мисля, че той я обича — Силвия се усмихна.

— Защо?

— Защото е казал на Дейви да ти позвъни на теб, не на Фий, и да ти предаде да не й казваш. Ние я обичаме, затова не й казваме, и ми се струва, че независимо какво беше помолил Дейви, ние нямаше да й кажем. Саймън е реагирал по същия начин. Това е инстинктът, събуден от любовта.

— Съгласна съм с теб.

— Може и да не е от великите любви, но...

— Засега й е достатъчна. Честно да ти призная, Мей, двамата имат нужда един от друг и заедно ще станат по-силни и ще им бъде добре. Поне така ми се иска.

Мей погледна към вратата и сниши глас:

— Помолих портиера да не оставя вестник пред вратата ни утре утринта. За всеки случай.

— Браво на теб.

Чуха как тапата изпука и Фиона се провикна.

— Браво!

— Не мисли повече за това — прошепна Силвия, — за да не се изпуснем.

17.

Тъй като познаваше изискванията на професията си твърде добре и сама оправяше градината си, Фиона знаеше, че е напълно безсмислено да си прави маникюр.

Само че тук беше царството на глезотийките.

Освен това беше и последният им ден, напомни си тя. Трябваше да се възползва и да се прибере с красиви пръсти на ръцете и краката, макар да знаеше, че двайсет и четири часа по-късно ще са съсипани.

Освен това беше приятно.

Тя се зарадва на бледорозовия лак на късите си, но добре оформени нокти на ръцете и отпусна крака в топлата бълбукаща вода на ваната за педикюр. Столът пък правеше истински чудеса, защото вибрираше приятно и масажираше гърба ѝ.

Синди, която ѝ направи красивите нокти, ѝ донесе чаша вода с тънки резени лимон.

— Удобно ли си седнала?

— Вече минах удобното и сега съм в царството на еуфорията.

— Това обичаме да чуваме. Същия лак ли искаш и на краката?

— Не, какво ще кажеш да се поотпуснем. Искам „Алена страст“.

— Става — тя извади краката на Фиона от ваната, избърса ги, след това ги намаза плътно със зелена глина. — Ще оставя маската за няколко минути, за да си починеш. Да ти донеса ли нещо?

— Не, благодаря, добре ми е така.

Фиона се отпусна на стола, отвори книгата си и се потопи в романтичната комедия, която ѝ се стори точно толкова весела и приятна, колкото и изборът на лак за ноктите на краката.

— Интересна ли е книгата? — попита Синди, когато се върна, за да измие глината.

— Много. Абсолютно подходяща за настроението ми. Чувствам се спокойна, доволна и красива.

— Много обичам да чета кримки и трилъри. Обичам ужаси и кървави убийства. Нямам представа защо, но ме отпускат.

— Може би, защото когато четеш книга, знаеш, че си в безопасност, но пък е забавно да се стряскаш.

— Сигурно е така — Синди започна да изтъква петите на Фиона с пемза. — Мразя обаче да слушам новините, защото там е истинско и повечето репортажи са просто ужасни. Катастрофи, природни бедствия, престъпления.

— Или политика.

— Още по-зле — засмя се Синди. — Когато обаче четеш за такива ужасии в книга, се надяваш, че добрите ще победят. Много обичам, когато спасяват момичето, мъжа или цялата човешка раса. Залавят убиеца и го карат да си плати. Това невинаги се случва в истинския живот. Много ме е страх, че няма да хванат онзи маниак, който избива жените. Вече станаха четири. Опа! Нараних ли те?

— Не! — Фиона си наложи да отпусне крака си. — Не си, няма нищо. Четири ли каза?

— Открили са последната преди два дни. Сигурно не си чула. Трупът е бил в Каскейдс, Орегон. Знам, че е на много километри оттук, но съм страшно уплашена. Ако имам късни часове, съпругът ми идва да ме вземе. Глупаво е, защото не съм колежанка, но въпреки това ме е страх.

— Изобщо не е глупаво — Фиона отпи глътка вода с лимон, за да навлажни пресъхналото си гърло. — С какво се занимава съпругът ти? — попита тя, за да смени темата, Синди да продължи да говори и да я остави да помисли.

Два дни. Затова значи Силвия се разпореди да няма вестници и телевизия.

Значи знае, което означава, че и Мей знае. Не ѝ бяха казали. Сигурно не са искали да я тревожат. Мъничко спокойствие преди действителността отново да я стисне за гърлото.

Тя щеше да им върне жеста, като се преструва през този последен ден. Дори смъртта да я преследваше, можеше поне за момента да запази призраците за себе си.

Беше напълно нетипично за него, помисли си Саймън, погледна цветята на масата в кухнята на Фиона и се намръщи. Той никога не купуваше цветя.

Е, понякога избираше за майка си. Не беше чак такъв филистимлянин. Само че не му се случваше така импулсивно да купува цветя за някоя жена, при това без причина.

Та тя се прибираще след два дни отсъствие — добре де, четири бяха, — а това не беше никаква причина.

Нямаше представа защо ги купи, нито пък защо тя му беше липсвала толкова много. Успя да свърши много работа, тъй като тя не обсебваше нито вниманието, нито времето му. Измисли още модели, защото разполагаше с повече време, работеше и живееше както предпочетеше.

Е, обръщаше малко внимание на кучетата.

Беше му приятно, че в къщата цари тишина. Обичаше да е тихо — без досадни задължения, като да си прибира разхвърляните чорапи, да закачва мокрите кърпи или да подрежда чиниите в съдомиялната.

А повечето нормални представители на пола му се сецаха за тези глупости и се заемаха с тях едва когато останеха без чорапи, кърпи и чинии.

Не че тя го беше помолила да си прибира чорапите или да закачва мокрите кърпи, нито пък да подрежда чиниите в съдомиялната. Това беше нейната хитринка. Тя не казваше и дума, въпреки това се чувстваше задължен.

Едва сега разбра, че го обучава и превъзпитава. В това нямаше съмнение. Обучаваше го хитро, умело, непрекъснато и безпроблемно, по същия начин, по който действаше с кучетата.

Доставяше си удоволствие по този начин. Не искаше да се разочарова. Опитваше се да му създаде нови навици, да го пречупи.

Тази работа трябваше да престане.

Можеше да изхвърли тъпите цветя, преди тя да се прибере.

Кога, по дяволите, щеше да се прибере?

Погледна часовника на печката и излезе навън, за да престане да следи часа.

Не носеше часовник, тъй като нямаше абсолютно никакво желание да контролира времето.

Трябваше да си остане вкъщи и да работи, докато тя не му звъннеше, а можеше и да не звънне. Вместо това той отиде в града и купи продукти — и скапаните цветя — не забрави и две бутилки от

червеното вино, което тя предпочиташе, след това дойде да провери дали всичко е наред в къщата.

Искаше да се убеди, че Джеймс си е събрал чорапите. Това се оказа напълно ненужно.

Или Джеймс беше същият маниак като Фиона, или беше добре обучен.

Надяваше се да е второто.

За да престане да мисли колко е часът, той награби няколко тенис топки и зарадва кучетата, като започна да им ги хвърля. Когато ръката му отмаля, реши, че тя има нужда от машина за топки, каквито използваша при тренировките за тенис.

Реши да смени упражнението. Нареди на кучетата да останат на място, след това скри топките на различни места и седна на стъпалата на верандата.

— Намерете топките! — нареди той.

Не можеше да отрече, че когато животните се втурнаха, му стана забавно. Накрая в краката му бяха оставени купчина олигавени топки и той реши да повтори упражнението. Този път се скри, но първо си взе бира.

Купчината топки, чакаше, но кучетата бяха застанали нащрек и се бяха обърнали към моста.

Крайно време беше, помисли си Саймън и се облегна на колоната, все едно беше излязъл навън, за да изпие бутилка бира в компанията на кучетата. Не искаше да излезе така, сякаш очаква завръщането ѝ с нетърпение.

Само че по моста изтрополи чужд автомобил.

Той се оттласна от колоната и зачака мъжът и жената да слязат и да се приближат.

— Специални агенти Тони и Манц. Идваме, за да говорим с госпожица Бристоу.

Саймън погледна документите им.

— Няма я — кучетата очакваха да им каже какво да правят. — Спокойно — рече им той.

— Казаха ни, че се връща днес следобед. Знаете ли кога?

Саймън погледна Тони.

— Не.

— А вие кой сте?

Саймън погледна жената.

— Саймън Дойл.

— А, гаджето.

— Това ли е официалният термин, който използвате във ФБР? — не можа да преглътне определението той. — Помагам с кучетата, докато нея я няма.

— Мислех, че има три кучета.

— Онова, което ви души обувките, е мое.

— Тогава бихте ли му казали да престане?

— Джос, дръпни се! Фиона ми каза, че сте работили по случая „Пери“ — обърна се той към Тони. — Ще ѝ кажа, че сте идвали.

— Нищо ли няма да ни попитате, господин Дойл? — учуди се Манц.

— Тъй като съм сигурен, че няма да ми отговорите, реших да си спестя усилието. А и нали искате да говорите с Фиона? Ще ѝ кажа и ако тя иска да говори с вас, ще ви потърси.

— Има ли причина да сте толкова нетърпелив да си тръгнем?

— „Нетърпелив“ не е точната дума, но да, има. Ако не сте дошли, за да съобщите на Фиона, че сте заловили мръсника, който е поел щафетата от Пери, нямам никакво желание вие да сте първите, които тя ще види, когато се прибере.

— Защо не ни поканите все пак? — подхвърли Манц.

— Да не би да си мислите, че я държа вързана против волята ѝ? Господи, виждате ли колата ѝ? Виждате ли кучетата ѝ? — той посочи настрани, където Джос се клатеше на крака на напълно незаинтересования Нюман, докато Богарт и Пек теглеха едно от въжетата. — Не ви ли учат на елементарни умения за наблюдателност във ФБР? А отговорът е не, няма да ви поканя в къщата ѝ, докато я няма.

— Грижете ли се за нея, господин Дойл?

— А вие как мислите? — обърна се той към Тони.

— Мисля, че нямате криминално досие — подхвърли небрежно Тони, — никога не сте бил женен, нямате деца, изкарвате добри пари, след като притежавате собствен дом, купен преди около шест месеца. В бюрото ни учат и как да събираме данни. Знам, че Фиона ви има доверие, също ѝ кучетата ѝ. Ако открия, че доверието ѝ е неоправдано, ще разберете и на какво друго ни учат в бюрото.

— Добре — Саймън се поколеба. — Тя не знае за последното убийство. Приятелките ѝ не са ѝ позволили да четете вестници и да гледа телевизия през последните няколко дни. Имаше нужда от почивка. Не искам да се върне и информацията да се стовари върху нея като тежък юмрук. Затова мисля, че е най-добре да си вървите.

— Добре. Кажете ѝ да ни позвъни — Тони се отправи към автомобила заедно с партньорката си. — Все още не сме заловили мръсника. Но и това ще стане.

— Побързайте — измърмори Саймън, когато те потеглиха.

Той чака още час, облекчен, че с всяка изминала минута шансът да се засече с агентите някъде по пътя намаляваше. Поколеба се дали да не направи нещо за вечеря, но се стресна, когато си представи как я посреща с цветя и вечеря.

Щеше да е прекалено. Лаят на кучетата го накара да изскочи секунди преди колата ѝ да мине по моста. Слава богу, каза си той, най-сетне можеше да си отдъхне.

Заслиза бавно по стъпалата на верандата и тогава се случи най-странното, най-необяснимото.

Когато тя слезе от колата и той я видя в сумрака, на фона на цъфналия дрян, сърцето му подскочи.

Винаги си беше повтарял, че това са пълни глупости — просто една изтъркана фраза, която пробутваха в любовните романи. В този момент обаче усети прилива на удоволствие, на обич и радост, които напиреха в гърдите му.

Едва се съдържа да не се втурне към нея заедно с кучетата, които се блъскаха и подскачаха, за да получат целувки, нетърпеливи стопанката им да ги почеше.

— Здравейте, момчета, здравейте! И вие ми липсвахте. До един. Слушахте ли? Сигурно съм, че сте били добри момчета — тя прие близванията в знак на обич, докато галеше косматите им тела. — Вижте какво ви нося.

Бръкна в колата и извади четири огромни кокала от пресована кожа.

— Има по един за всички. Седнете. Седнете веднага. Браво! За всеки има по един.

— А моят къде е? — попита Саймън.

Тя се усмихна и залязващото слънце се отрази в черните ѝ очила. Пристъпи към него, разперила ръце и го прегърна.

— Надявах се да си тук — долови дишането ѝ, надигането и спускането на гърдите ѝ. — Направил си още един стол — отбеляза тя.

— Този е за мен. Не си единствената, която обича да седи на верандата. Не всичко се върти около теб.

Тя се засмя и го притисна по-силно.

— Може и да не съм, но ти си всичко, от което се нуждая.

Саймън се наведе над нея, притисна устните ѝ със своите и откри точно каквото му се искаше.

— Сега е мой ред.

Саймън се премести, побутна с коляно кучетата и забеляза погледа ѝ. Беше само за миг, но долови блясъка в очите ѝ.

Свали очилата.

— Трябваше да се сетя, че жените не могат да пазят тайни.

— Първо грешеш, второ си сексист. Нищо не са ми казали, а аз им върнах услугата, като не им казах, че съм разбрала — очите ѝ се промениха отново. — Ти ли им заръча да мълчат? Не си искал нито да прочета във вестника, нито да чуя по телевизията.

— И какво от това?

Тя кимна, погали го по бузите и го целуна лекичко.

— Благодаря.

— Типично в твой стил, заобикаляш нормалната реакция дори когато си вбесена и не помисляш да ми кажеш да се разкарам и че нямам право да решавам вместо теб — той отвори багажника, за да извади сака ѝ. — Това е начинът ти да се справяш с хората.

— Така ли?

— Ами, да. Какви са тези неща?

— Купила съм разни работи. Вземи, аз...

— Вече ги взех — той извади два плика. — Защо винаги става така, че жените се връщат с много повече багаж, отколкото когато заминават? И не съм никакъв сексист, това е самата истина.

— Защото умеем да се радваме на живота. Ако продължаваш в този дух, няма да си получиш подаръка.

Фиона влезе вътре и той пусна багажа до стълбите.

— После ще кача всичко. Ти как разбра?

Тя си свали обувките и посочи пръстите на краката си.

— Алените ти нокти ли ти казаха?

— Каза ми педикюристката. Жената просто, беше бърборана.

По дяволите! Дори не се беше сетил, че хората ще обсъждат случая.

— Значи за такива неща ли си говорите по време на подобни ритуали? За убийства и трупове ли?

— Предлагам да го сложим в категорията текущи събития. И стига толкова приказки, да пийнем по чаша вино. Много ми се пие.

Видя цветята, щом влезе в кухнята. Когато се закова на място и зяпна от изненада, той разбра, че е толкова учудена, че ѝ е купил цветя, колкото и той, когато ги купуваше.

— Направил си ми още един стол и си ми донесъл цветя?!

— Вече ти казах, че столът е за мен. Цветята просто бяха там и аз ги набрах.

— О, Саймън... — тя се обърна и го прегърна.

Чувствата нахлуха в него неканени.

— Не е кой знае какво.

— Извинявай, но не мога иначе. Просто много отдавна никой мъж не ми е подарявал, цветя. Бях забравила какво е. Връщам се веднага.

Кучетата я последваха навън. Той предположи, че ги е страх да не би отново да тръгне някъде без тях. Извади бутилка вино и махна тапата. Тя се върна с малка кутия тъкмо когато той наливаше виното.

— От мен и от кучетата. Това е за благодарност, че беше с тях.

— Благодаря — тежеше доста за малка кутийка и той я отвори, обзет от любопитство. Вътре имаше елегантно чукче за врата. Медта щеше да се патинира с времето и да му придаде старинен вид. По цялата му дължина бяха изписани букви. Приличаше на келтски.

— Ирландско е. Реших, че името Дойл е от ирландски произход. Faillie означава...

— „Добре дошъл“. Фамилията ми е Дойл, нали не си забравила?

— Добре де. Мислех, че ако си го сложиш на вратата, понякога надписът може да е истина — някой може да е наистина добре дошъл.

Той вдигна поглед и видя усмивката ѝ.

— Може. Харесва ми.

— Можеш да си поръчаш още едно такова. Сил сигурно познава някой, който обработва метал. Ще ти направи второ, на което да пише

„Отивай си“ на галски.

— Страхотна идея. Всъщност знам как да кажа „разкарай се“ на ирландски, а това ще бъде по-интересно.

— О, Саймън, колко много ми липсваше!

Каза го през смях и когато посегна към чашата вино, той отпусна ръка на рамото ѝ.

— И ти ми липсваше, Фиона, дяволите да го вземат.

— Слава богу — тя го прегърна за пореден път ѝ на свой ред отпусна ръка на рамото му. — Така има баланс, също като двата стола на верандата.

— Май си права.

— Трябва да ти кажа нещо. Само не мисли, че те притискам. Откакто оставих Мей и Силвия, мислех единствено за горкото момиче и ужаса, който е преживяла през последните часове от живота си. Когато се прибрах и те видях, бях така облекчена, толкова щастлива, че не искам да оставам сама с ужасните си мисли. Много се зарадвах, когато те видях да ме чакаш на верандата.

Саймън понечи да ѝ каже, че не я е чакал. Глупости! Разбира се, че я чакаше и му стана приятно, че и тя толкова се зарадва.

— Върна се по-късно, отколкото очаквах, затова... По дяволите!

— Последни покупки, преди да се прибера, след това и трафикът.

— Не, не е това — сети се за двамата от ФБР и реши да не отлага за после. — Федералните идваха — Тони и партньорката му. Нямаха нищо ново, поне според мен, но...

— Просто следят как съм — тя се отдръпна и протегна ръка към виното. — Миналия път му казах, че ще се върна днес по някое време. Тази вечер няма да му звъня. Утре ще се чуем.

— Добре.

— Но искам да ми кажеш всичко, което знаеш по въпроса. Нямах как да разбера подробностите, затова искам да ми разкажеш.

— Добре, Седни. Мислех да приготвя нещо за вечеря. Ще ти разказвам, докато готвя.

— Имам нещо замразено във фризера.

Той изсумтя презрително.

— Нямам никакво намерение да ям тези момичешки глупости. Преди да ме наречеш „сексист“, погледни ме в очите и ми кажи, че всички тези диетични полуфабрикати не се правят за жени.

— Може и така да е, но това не означава, че не са вкусни или че на мъжете, които си купуват от тях, са им поникнали гърди.

— Нямам намерение да рискувам. Ще ядеш каквото ти сготвя.

Фиона се развесели, точно както се бе надявал.

— И какво смяташ да сготвиш?

— В момента работя по въпроса — той отвори хладилника, огледа какво има вътре и издърпа чекмеджетата. — Заместник-шериф Дейви се отби и ми каза в деня, когато ти замина — започна той.

Докато ѝ разказваше, сложи тънко нарязани картофи върху готварска хартия и ги пъкна във фурната. Беконът пъкна в микровълновата. Намери домати, очевидно забравен от Джеймс, и го нарязва тънко.

— Била е пребита ли? Но...

— Да, сякаш се опитва да намери своя стил.

— Но това е ужасно — прошепна Фиона. — Не ми се иска да е истина. Значи е била пребита, вързана и удушена. Все още се въздържа от изнасилване.

— Не е била изнасилена. Поне Дейви не ми каза, не го пишеше и в нито един от вестниците — той я погледна внимателно. — Сигурна ли си, че искаш да ти разкажа всичко?

— Да, трябва да знам какво предстои.

Саймън беше с гръб към нея, когато си нареди да запази спокойствие, докато подреждаше сирене, бекон и домати между филиите хляб.

— Побоят е нов елемент, освен това я е задържал значително по-дълго. Всичко останало е както преди.

— Коя е тя? Знам, че знаеш — попита тихо Фиона. — Няма как да не си разбрал.

Когато Саймън сложи сандвичите в тигана, маслото, с което ги беше намазал, зацвърча.

— Студентка. Искала е да се занимава със спорт и с проблемите на храненето. Преподавала е йога и е била личен треньор на няколко човека. Била е на двайсет, общителна, атлетична, поне така се твърди в репортажите. Единствено дете. Майката е вдовица.

— Господи, господи... — тя покри лицето си с ръце, след това потри очи. — Винаги може да стане и по-зле.

— Физически отговаря на модела. Висока, слаба, дълги крака, стегната — той обърна сандвичите. — Ако има още нещо, не беше изнесено в пресата.

— Белязал ли я е?

— Римско четири. Чудиш се кой номер е планирал за теб ли? Слушай ме внимателно, Фиона, и се опитай да си набиеш в главата, че никога не говоря неща, които не мисля.

— Знам.

Тя зачака, докато той прехвърлеше сандвичите в чиниите. След това сложи и картофите. Извади буркан туршия и сервира във всяка чиния.

Подаде ѝ едната.

— Теб няма да те бележи. Няма да може да ти сложи номер, също като Пери. Ако ченгетата не успеят да го спрат, тогава ние ще го спрем. Това е.

Фиона помълча, но стана за нож и да донесе виното. Доля чашите, след това разреза сандвича си на два триъгълника и му подаде ножа.

— Не, благодаря.

Взе чашата, отпи вино и я остави отново на масата.

— Добре — реши тя и срещна погледа му. — Както кажеш — вдигна половинката сандвич и отхапа. — Много е вкусен.

— Специалитетът на Дойл.

Тя отхапа отново и погали крака му под масата със сексапилните си червени нокти.

— Колко е хубаво да си си у дома. Ще ти призная, че една от покупките ми е невероятна смес от мед и бадеми, която използвах в спа центъра. След вечеря, след като си поиграя с кучетата, можем да вземем заедно душ. Ще те ексфолирам.

— Това някакъв код ли е?

Тя се разсмя.

— Ще откриеш сам.

— Знаеш ли защо не режа сандвичите си на триъгълници?

— Защо?

— По същата причина, поради която не искам да мириша и на мед и бадеми.

Фиона го погледна хитро и си взе картофче.

— Затова не вкусвам диетични ястия. Обзалагам се, че ще променя мнението ти за онази смес. Слушай сега. Аз ще ти изтъркам гърба — широк, силен, типично мъжки гръб — и ще видим как ще се почувстваш. В спа центъра имаше и магазин, в който продаваха интересно бельо. Купих си нещичко. Нещо съвсем незначително, което с удоволствие ще демонстрирам пред теб, стига да пробваш сместа.

— Само гръбът обаче.

Тя се усмихна и лапна ново картофче.

— Като начало.

Поигра с кучетата около час. Хвърляше им неуморно топката, те я търсеха на площадката с препятствия, след това теглеше въжето на всеки поотделно, докато накрая Саймън се уплаши, да не ѝ откъснат ръцете.

Дори докато седеше на верандата и наблюдаваше играта, той забеляза, че тя избира игри, които карат кучетата да се съсредоточават и ѝ помагат да не мисли за онова, което бяха обсъждали преди вечеря.

Щеше да се справи, помисли си той; защото умееше да оцелява. В момента насочваше енергията и нервите си към кучетата и незнайно как успяваше да ги трансформира в радост.

— Сега вече имам нужда от душ — едва изрече тя и избърса потното си лице с ръце.

— Направо ги изтощи.

— Това беше част от плана — подаде му ръка. — Така и не те попитах ти какво прави, докато ме нямаше.

— Работих. След работа двамата с Джеймс обикаляхме стриптийз баровете.

— Аха.

— Водехме и кучетата — добави той, докато се качваха на горния етаж.

— Естествено.

— Нюман е непоправим пияница.

— Това наистина е проблем — щом влязоха в стаята, тя извади кутията със сместа от плика и вдигна капака.

— Всъщност, ако искаш да научиш някоя и друга клюка, държа да ти кажа, че не сме единствените, които се подлагат на ексфолиране под душа.

— Какво?

— Една сутрин, когато дойдох, защото ми трябваше храна за кучетата, и реших, че мога да спестя разкарването на Джеймс, колата на Лори беше паркирана на алеята.

— Така ли? Виж ти, интересно. Може и тя да се е отбила също като теб. Надявам се да не е това, но...

— Той излезе, когато повиках кучетата. Изчерви се.

— Олеле — изви вежди тя и се разсмя. — Голям си сладур — тя остави бурканчето на плота в банята, смъкна ластика от косата си и тръсна коса.

Той усети как се напруга!

— Сваляй всичко — разпореди се тя. — Да видим дали ще те накарам да се изчервиш.

— Не се изчервявам и изобщо не съм сладур.

— Ей сега ще видим — тя свали ризата и го перна през ръката, когато той посегна към нея. — А, не. Вече сме се разбрали. Първо да се намокрим.

Може би това беше друг начин, по който да насочи енергията и да ограничи мрачните мисли. Но коя беше тя, че да се оплаква? Когато остана гол, той се пъкна под душа.

— Банята ти има нужда от основен ремонт.

— Ще го имам предвид — Фиона му даде знак с пръст, той се завъртя и ѝ обърна гръб. Ще ти се стори малко остричко в началото — предупреди го тя, докато загребваше от бурканчето. — Но пък е приятно.

Започна да разтрива гърба му с бавни, равномерни кръгове.

— Усецането и ароматът са страхотни. Кожата ти се събужда и се чувства много по-... А, не — възпротиви се тя, когато той понечи да се обърне към нея. — Само аз ще те пипам, докато не приключа. Подпри длани на стената, Дойл.

— И в спа центъра ли извършват същата процедура?

— Не, сега я приспособявам за домашна употреба. Вече миришеш възхитително и си толкова, ммм, гладичък — пристъпи към него и докосна гърба му с гърди, преди да използва повече смес за по-надолу. — Така добре ли е? — попита тя, докато стискаше дупето му.

— Да.

— Защо не затвориш очи? Отпусни се. Аз ще продължавам, докато не ми кажеш да спра.

Плъзна ръце по краката му, и острите гранулки първо одраскаха кожата му, а след това водата ги отми, последвана от устните и езика ѝ.

Желанието накара кръвта му да кипне и той сви юмруци. Силният аромат се смеси с парата, превърна се в толкова еротично усещане, че дори поемането на дъх го възбуждаше.

— Фиона!

— Още съвсем малко — промълви тя. — Дори не съм започнала отпред. Така няма да има... баланс. Обърни се, Саймън.

Тя коленичи пред него, водата блестеше по кожата ѝ и заглаждаше косата ѝ назад.

— Започвам отдолу и ще се придвижвам нагоре.

— Желая те. Едва ли е възможно да те желая повече.

— Ще ме имаш, колкото искаш. Но да видим дали можеш да издържиш, докато приключи с теб.

— Господи, Фиона, направо ме побъркваш.

— Това ми беше целта. Точно това исках да направя тази вечер. Все още не.

Той посегна към ръката ѝ и се изсмя напрегнато.

— Не си и помисляй да сложиш от тази гадост на...

— Нямах такова намерение — тя го погали с език и той простена. — Не можеш ли да издържиш? — измърмори тя и продължи да го измъчва с уста, докато ръцете ѝ плъзяха по краката и корема му. — Няма ли да издържиш да влезеш в мен? Пулсиращ и твърд вътре в мен. Точно това искам да усетя, когато приключи. Искам да съм твоя, докато не усетя, че повече не издържам. Няма да ти казвам да спреш. Няма да те спирам, преди да свършиш.

Тя го отведе до ръба и тогава жестоките ѝ устни се плъзнаха по корема му, по гърдите, а ръцете ѝ не спираха да рисуват кръгчета.

— Водата изстива — прошепна до устните му тя. — Трябва да...

Той я притисна до мократа стена.

— Ще трябва да изтърпиш и водата, и мен.

— Така се разбрахме — тя си пое рязко дъх и потръпна, когато той плъзна ръка между краката ѝ.

— Отвори ги по-широко.

Тя стисна рамото му и потрепери, когато навлезе в нея. Беше невъздържан и виковете ѝ звучаха с всеки допир на мократа им плът, с

всяка капка студена вода. Когато отпусна глава на рамото му, той продължи с тласъците. Ръцете му не спираха да обхождат тялото ѝ.

Негово собствено освобождение дойде силно и разтърсващо.

Той спря водата и я изведе от банята. Вдигна я на ръце и я отнесе до леглото. Отпуснаха се на чаршафите, мокри и задъхани.

— Какво... — започна тя и прочисти гърлото си. — Сега какво ще кажеш за бадемите с мед?

— Ще си купя цял кашон.

Тя се разсмя и отвори широко очи, когато той коленичи. Очите му, все още жарки, срещнаха нейните. Палците му пернаха зърната ѝ.

— Все още не съм приключил с теб.

— Но нали...

— Казах, че не съм приключил — наведе се над нея, стисна ръцете ѝ, вдигна ги над главата ѝ и я накара да хване железните пречки на рамката. — Стой така. Ще ти трябва нещо, за което да се държиш.

— Саймън...

— Каквото искам, колкото искам — напомни ѝ той, смъкна се надолу и повдигна бедрата ѝ. — Докато свърша.

Тя изпусна дъха си на пресекулки, но кимна.

— Добре.

18.

За да се убеди, че се храни здравословно, Фиона сложи няколко ягоди в корнфлейкса си. Изяде закуската облегната на плота в кухнята, докато наблюдаваше как Саймън пие кафе точно срещу нея.

— Нарочно се бавиш — реши тя. — Пиеш втора чаша кафе, за да си тук, когато хората започнат да идват за първия час.

Той бръкна в кутията, която тя все още не беше прибрала, и извади шепа люспички.

— И какво от това?

— Много ти благодаря, Саймън, почти колкото това, че снощи ме докара до секс кома, но просто не е нужно.

— Ще пия кафето, докато го изпия — той пусна корнфлейкса в кафето, за да види какво ще излезе. Пробва. Не беше никак зле.

— Ще остана докато реша — продължи той. — Ако имаш работа, върши си я, но няма да те оставя сама. Примири се.

Тя също загреба шепа корнфлейкс и го лапна.

— Друг би казал: „Фий, тревожа се за теб, не искам да рискувам, затова ще остана при теб.“

Той си взе още.

— Само че други няма.

— Самата истина. Може пък у мен да има нещо извратено, което предпочита твоя метод — може да сипваше корнфлейкс в кафето и да го чакаше да набъбне като донъти, но й се стори раздражителен. Господи, колко си падаше по този мъж! — Какво ще правим, Саймън?

— Аз смятам да си изпия кафето.

— Добре, ще използвам кафето като метафора и ще те попитам дали ще го пиеш, докато заловят човека, който убива жените и по всяка вероятност иска да прибави и мен към постиженията си.

— Да.

Кимна и загреба нова шепа корнфлейкс.

— Тогава престани да пренасяш глупавия сак всяка вечер. Ще ти направя място, ще ти освободя чекмедже. След като спиш тук, просто е смешно, че не оставяш нищо. Какво те притеснява?

— Не живея тук.

— Добре, разбрах — беше готов да наруши спокойствието си заради нея, но много внимаваше да не направи следващата крачка. — Просто ти е приятно да се мотаеш тук и да пиеш кафе с накиснат в него корнфлейкс...

— Много е вкусно.

— Ще го включа в менюто. И спиш тук, след като сме правили страстен секс под душа.

— Идеята беше твоя.

Фиона се разсмя.

— И то много хубава. Вече разбрах какви граници поставяш. Остави си тъпата четка за зъби в банята, глупчо. Остави си бельо в шкафа и закачи две ризи в гардероба.

— Вече имам риза в гардероба. Ти си я изпрала, защото я бях оставил на пода.

— Точно така. Ако хвърляш дрехи по пода, ще ги пера и прибирам, независимо дали ти е приятно или не. След като се примирявам, че пиеш кафе, ти също ще се примириш и ще престанеш да влачиш напред-назад сака, сякаш това е спасението ти.

Когато той присви очи, и тя присви нейните. Усмихна се.

— Какво? Да не би да уцелих в десетката?

— Искаш да се скараме ли?

— Нека просто кажем, че търся прословутия ти баланс. Аз давам, ти даваш — тя докосна гърди, след това посочи него и накрая размърда пръсти между двамата. — Истината е някъде по средата. Помисли си. Трябва да се подготвям за часа — добави тя и се отдалечи.

Двайсет минути по-късно, докато първата група за деня се събираше, тя проследи как Саймън тръгва към джипа си. Повика кучето си и стрелна Фиона с поглед над черните очила.

Тръгваше без сака. Беше постигнала малка лична победа.

По средата на деня се „отбиха“ Мег и Чък, Силвия и Лори, намина и Дейви за ежедневната проверка.

Очевидно нямаха намерение да я оставят сама. Колкото и да им беше благодарна за загрижеността, не беше забравила защо си беше

избрала къща на няколко километра от селото. Макар много да обичаше компания, имаше нужда от време на време да остава сама.

— Дейви, имам телефона на агент Тони, който в най-скоро време ще намине отново. Мобилният ми е в джоба, както бях обещала, между часовете имам не повече от трийсет минути. Дори по-малко, когато някой от курсистите е от острова, защото ми се мотаят в краката, докато не се появи някой от списъка „Кой кога ще наглежда Фий“. Не успявам да си свърша административната работа.

— Върви да си я вършиш.

— Наистина ли мислиш, че онзи тип ще дойде тук посред бял ден и ще се опита да ме отвлече в почивката между курса за основни умения и следващия за напреднали?

— По всяка вероятност няма — той отпи от кока-колата, която тя му донесе. — Но ако го направи, няма да те завари сама.

Фиона вдигна очи към кълбестите облаци.

— Няма да е зле да започна да сервирам разхладителни напитки.

— Може и бисквити. С тях няма да сбъркаш.

Тя го перна по рамото.

— Виж, идва човек от следващата група. Върви да служиш и закриляш някого другиго.

Той изчака колата да се приближи достатъчно и видя, че шофира жена.

— До утре. Не забравяй бисквитите.

Дейви кимна на новодошлата, докато се качваше в патрулката, а тя паркираше.

Жената слезе. Беше висока, красива брюнетка с права коса, подстригана до брадичката и градски ботуши. Изглеждаше елегантна и изискана с тесните си сиви панталони.

— Фиона Бристоу?

— Аз съм.

— Какви чудесни кучета! Може ли да ги погаля?

— Разбира се — Фиона даде знак и кучетата пристъпиха любезно.

— Много са мили — тя заметна огромната чанта на гърба си и приклепна. — Снимките в уебсайта са чудесни, но на живо са много по-симпатични.

Ами нейното куче къде беше? Не се случваше за пръв път потенциален клиент да дойде да провери обстановката и условията, преди да се запише.

— Сигурно идвате, за да наблюдавате някой час. Първият започва след около десет минути.

— С удоволствие — вдигна очи непознатата и се усмихна самоуверено. — Надявах се да ви хвана между часовете, за да поговорим. Проверих разписанието в уебсайта и се опитах да улуча момента. Само че нали ги знаете фериботите.

— Да, знам. Искате да запишете кучето си ли?

— Все още нямам куче. Искам голямо като вашите или златен ретривър, но живея в апартамент. Просто не е честно да го затварям. Щом си купя къща с двор...

Тя се изправи, усмихна се и подаде ръка.

— Аз съм Кейти Стар. Работя за...

— „Ю Ес Рипорт“ — довърши Фиона хладно. — Губите си времето.

— Трябват ми няколко минути. Пиша продължение, всъщност цяла поредица и...

— Така ли му се казва? — тя бе възмутена. — Убиецът с аления шал втора част също като продължението на някой филм.

Усмивката ѝ се стопи и очите ѝ станаха студени.

— Приемаме всичко много сериозно. Този човек вече уби четири жени в два щата. Последната жертва, Анет Келуърт, е била убита по особено жесток начин. Надявам се, че и вие приемате това изключително сериозно.

— Изобщо не ме интересува какво се надявате! Чувствата ми не са ваша работа.

— Разберете, че чувствата ви са от значение — настоя Стар. — Той пресъздава убийствата на Пери, а вие, като единствената жена, която е успяла да избяга от Пери, сигурно имате отношение към онова, което се случва в момента. Знаете какво изпитват жертвите, знаете какво цели Пери и последователят му. Ще потвърдите ли, че от ФБР са ви разпитвали за последните убийства?

— Както вече ви, казах, няма да коментирам.

— Отначало може и да нямаше желание да говориш, Фиона, но сега, след като убийствата станаха четири, а отвличанията напредват от

Калифорния към Орегон, сигурно искаш да споделиш нещо. Не е възможно да нямаш нищо за казване — на семействата на жертвите, на хората, дори на убиеца! Просто искам да ти дам възможност всички да чуят гласа ти.

— Просто искате пикантни заглавия.

— Заглавията привличат вниманието. За вниманието се плаща. Фактите трябва да излязат наяве. Жертвите трябва да бъдат чути, а ти си единствената, която може да говори от тяхно име.

Фиона си каза, че може и да има право, поне отчасти, но сега важното бе насочи вниманието към убиец номер две.

— Мога единствено да кажа, че се намирате без разрешение в частна собственост.

— Фиона! — Стар продължаваше да настоява, без да трепне. — Жени сме. Този мъж си набелязва жени. Прицелва се в млади привлекателни жени, чиито живот е пред тях. Знаеш какво е да си мишена, какво е да си жертва на насилие. Опитвам се да напиша статия, да получа информация, така че следващата жертва да знае повече и това да ѝ помогне да опази живота си, вместо да се озове в плитък гроб. Нещо, което ти знаеш и го кажеш, може да спаси живота ѝ.

— Може и да сте искрена. Може и да се опитвате да помогнете. Може би търсите поредния материал за първа страница с вашата снимка под заглавието. Може би по малко и от двете — не, не можеше да си позволи да се размеква. — Ще ви кажа обаче какво мисля. Вие му осигурявате внимание, точно както той иска. Гарантирате му внимание. Публикувахте името ми, адреса ми, професията ми. Това е от полза единствено за имитатора на Пери. Махайте се от имота ми и не смейте повече да стъпвате тук! Не ме карайте да извикам заместник-шерифа, който току-що беше тук, за да ви конвоира.

— Защо е идвал заместник-шерифа? Да не би да сте под полицейска закрила? Следователите имат ли причина да вярват, че сте набелязана за жертва?

Дотук с фактите и дрънканиците, че хората имали право да знаят! Тази нахална журналистка искаше да се докопа до сочна клюка.

— Госпожице Стар, напуснете имота ми! Няма да чуете нищо повече от мен.

— Ще напиша статията си независимо дали имам съгласието ти или не. Хората дори проявяват интерес към книга. Готова съм да те компенсирам за интервютата. Ексклузивни интервюта!

— Сега вече е по-ясно — рече Фиона и извади телефона от джоба си. — Имате десет секунди да се качите в колата си и да напуснете имота ми. Ще повдигна обвинение. Повярвайте ми!

— Ти решаваш — Стар отвори вратата на колата. Вече не се преструваше на любителка на кучета. — Проучванията показват, че е избрал следващата си жертва или се подготвя. В момента оглежда района. Запитай се как ще се почувстваш, когато научиш за жертва номер пет. Знаеш къде да ме намериш, ако решиш друго.

„Дишай — каза си Фиона. — Не се поддавай.“

Опита се да прогони случката от мислите си. Работата и животът ѝ бяха по-важни от нахалната журналистка, която се надяваше да използва трагедията като трамплин в кариерата си.

Трябваше да се грижи за кучетата, за малката си градина, а и да обърне специално внимание на връзката си.

Четката за зъби на Саймън остана за постоянно в банята. Чорапите му висяха от чекмеджетата ѝ.

Двамата не живееха заедно, напомняше си тя, но той беше първият мъж след Грег, който спеше в леглото ѝ, чиито вещи се намираха при нейните, под един покрив.

Той беше първият мъж, с когото искаше да бъде нощем, когато призраците ѝ пречеха да заспи.

Той беше при нея и тя му беше искрено благодарна, когато Тони и партньорката му се върнаха.

— Върви да работиш — подкани го тя, когато позна автомобила. — Докато съм в ръцете на федералните, съм в безопасност.

— Ще поостана.

— Добре. Покани ги. Аз ще направя кафе.

— Ти ги покани, а аз ще направя кафе.

Тя отвори вратата и я задържа отворена, за да влезе утринния хлад. Изглежда, щеше да завали. Тъкмо нямаше да полива саксиите и лехите и щеше да усложни терена за тренировките, които я чакаха следобед.

Кучета и собственици не можеха да разчитат единствено на слънчеви дни при спасителни операции.

— Добро утро! — провикна се тя. — Подрания сте. Саймън прави кафе.

— Няма да откажа — отвърна Тони. — Може ли да седнем в кухнята?

— Разбира се — спомни си неприязънта на Манц към кучетата и даде знак на животните да излязат. — Вървете да поиграете — отпрати ги тя. — Жалко, че онзи ден ви изпуснах — добави тя и тръгна към къщата. — Уж щяхме да се върнем по-рано, но се заплеснахме. Ако си търсите място, където да си починете, този спа център е просто върхът. Саймън, нали познаваш агенти Тони и Манц?

— Да.

— Заповядайте, седнете. Ще ви донеса кафе.

Саймън я остави да го налее.

— Нещо ново?

— Проверяваме всички възможности — отговори му Манц. — До една.

— Не беше нужно да се разкарвате чак дотук, за да й го кажете.

— Саймън!

— Как си, Фий? — попита Тони.

— Добре. Ежедневно ми се напомня колко хора на острова познавам, защото някой непрекъснато се отбива — с други думи идва да провери как съм — и това се повтаря по няколко пъти на ден. Успокоява ме, въпреки че от време на време ми писва.

— Можем да ти предложим обезопасена квартира. Можем да изпратим агент за постоянно.

— Вие ли ще бъдете?

Той се подсмихна.

— Няма да съм аз този път.

Фиона погледна през прозореца към двора, който тъкмо започваше да потъва в цвят. Ами хълмовете, обрасли с дървета, сред които се виеха пътеки из лупината и канната.

Тук винаги цареше спокойствие, това беше нейното убежище през всеки сезон.

Островът, помисли си тя, беше нейната обезопасена квартира. Емоционално да, но и във всякакъв смисъл на практика.

— Честно казано, мисля, че тук съм на сигурно място. До острова не е толкова лесно да се стигне, а и аз почти никога не оставам сама.

Докато обясняваше, наблюдаваше как кучетата обикалят. Бдят, помисли си тя.

— При Анет Келуърт е променил начина на действие. Може би вече не се интересува от мен, не иска повече да имитира Пери.

— Желанието му за насилие става по-натрапчиво — заяви Манц. — Пери се е опитвал да го накара да повтори същото, до най-малките подробности. Само че Номер две нито подлежи на контрол, нито на превъзпитание. Той иска да се наслади на мощта си. Затова ти е изпратил шала, затова задържа жертвите по-дълго, затова прибегва до физическо насилие. Независимо от това продължава да използва методите на Пери, избира едни и същи жертви, отвлича, убива и се отървава от телата по същия начин.

— Адаптира работата си, напипва своя стил. Извинявайте — добави Саймън, когато усети, че говори на висок глас.

— Точно така е. Келуърт може и да представлява отклонение — продължи Тони. — Може да е казала или направила нещо, може да се е случило нещо, което го е предизвикало да прибегне до насилие. Или пък се опитва да се оправя както си знае.

— Аз не съм негова жертва.

— Ти си все още жената, която успя да избяга — изтъкна Манц. — Ако говориш с пресата, тогава заставаш в центъра на събитията и се превръщаш в още по-голямо предизвикателство.

Фиона се извърна гневно към прозореца.

— Нямам никакво намерение да разговарям с журналисти.

Манц бръкна в куфарчето.

— Изданието е от тази сутрин — тя остави вестника на масата. — Статията се обсъжда както онлайн, така и по кабелните телевизии.

„ПО СЛЕДИТЕ НА АЛЕНИЯ ШАЛ“

— Не мога да ги спра да пишат. Мога само да отказвам интервюта, да не им сътруднича.

— Цитирана си. И има твоя снимка.

— Но...

Манц зачете:

„Заобиколена от трите си кучета, — пред малката си дървена къща на живописния отдалечен остров Оркас, където пурпурни маргаритки са избуяли в бели саксии, а на предната веранда се мъдрят яркосини столове, Фиона Бристоу се държи хладно и резервирано.

Високата, привлекателна червенокоса жена в дънки и тъмносиво яке, се отнася към убийството със същото спокойствие, с което е успяла да създаде и наложи тренировъчната си школа за кучета.

Била е на двайсет, на същата възраст като Анет Селуърт, когато е похитена от Пери. Също като останалите дванайсет жертви, Бристоу е била зашеметена с шокот на пистолет, упоена, завързана и оставена със запушена уста в багажника на автомобила му. Там е била държана повече от осемнайсет часа. За разлика от останалите, Бристоу успява да избяга. През нощта, докато Пери шофира по тъмните пътища, Бристоу прерязва въжето с джобното си ножче, подарък от годеника ѝ, полицай Грегъри Норуд. Бристоу напада нищо неподозиращия Пери, отнема му оръжието и се качва в колата му. Така се спасява и уведомява властите.

Почти година по-късно Пери, който е все още на свобода, застрелва Норуд и кучето му партньор Конг, което успява да нападне и рани Пери. По-късно Пери е арестуван, когато губи управление на колата си по време на опита му за бягство. След преживяното Бристоу свидетелства срещу Пери и нейните показания изиграват съществена роля при определянето на присъдата.

Сега двайсет и девет годишната Бристоу не носи видими белези от преживяното. Все още не е омъжена, живее сама в изолираната си къща, където ръководи

тренировъчната си школа за кучета и посвещава значителна част от времето си на екип «Издирване и спасителни операции с кучета», който е създала на остров Оркас.

Денят е слънчев и топъл. Двата дряна край моста над потока, който ромоли през градината, са цъфнали, а касисът искри в тихото утро. През клоните на гъстата гора се процеждат слънчеви лъчи и чуруликат птици. Униформен служител на реда пристига бавно в патрулна кола по тясната алея. Няма съмнение, че Фиона Бристоу помни и мрака, и страха.

Тя щеше да бъде № 13.

Говори за заглавието на «сериала», който е създал Джордж Алън Пери, и за заглавията, резултат от неговата жестокост. Според нея така нареченият Номер две търси внимание. Докато тя, единствената оцеляла преди появата му, иска само тишина и спокойствие, за да се наслаждава на живота, който си е създала. Но животът ѝ е завинаги променен...“

— Но аз не съм ѝ давала интервю! — Фиона хвърли вестника настрани. — Не съм ѝ казвала подобно нещо.

— Но си разговаряла с нея — настоя Манц.

— Тя дойде неканена — Фиона се опитваше да потисне нахлулия в гърдите ѝ гняв и едва се сдържаше да не накъса вестника на парчета. — Предположих, че е дошла, за да се запише в някоя от групите — тя ме подведе да мисля така. Заговори за кучета, едва след това се представи. В мига, в който разбрах коя е, я помолих да си тръгне. Не съм коментирала нищо, просто ѝ казах да си върви. Тя упорстваше. Наистина ѝ казах, че той търси внимание. Бях ядосана. Вижте как го наричат, Номер две, за да привлекат вниманието, за да му придадат загадъчност, изкарват го по-важен, отколкото е. Наистина казах, че търси внимание и тя му го осигурява. Не трябваше да го казвам — сега вече погледна Тони. — Трябваше да се сетя какво ще излезе.

— Тя е упорствала и ти си упорствала.

— А ето че съм й дала достатъчно, за да си напише статията. Казах й да се махне от дома ми. Дори я заплаших, че ще повикам Дейви — заместник-шериф Енгълуд. Той тъкмо си беше тръгнал. Не е стояла повече от пет минути. Пет проклети минути!

— Кога е станало? — попита Саймън и тя усети как по гърба й пробягва студена тръпка, щом чу тона му.

— Преди два дни. Просто забравих за случката. Накарах я да си тръгне и си помислих, честна дума, бях сигурна, че не съм й казала нищо, затова просто забравих за идването й — тя въздъхна. — Така му помага: да ме види тук, с кучетата и дърветата. Помага му да усети тихия живот на една оцеляла. Напомнила му е как съм била вързана в багажника на колата, в тъмното — поредната жертва, която обаче е извадила късмет. С едно-единствено изречение привлича вниманието му. По начина, по който го е написала, излиза, че се обръщам към него, че му показвам пренебрежението си. Той ще се хване тъкмо за това. Повече от ясно е.

Фиона погледна отново към вестника и снимката си пред къщата, отпуснала ръка на главата на Нюман, с Пек и Богарт, приседнали до нея.

— Сигурно ме е снимала, докато е била в колата. Човек би казал, че съм позирала специално.

— Няма да ти е трудно да извадиш ограничителна заповед — уведоми я Тони.

В отчаянието си Фиона притисна очи с пръсти.

— На нея й е все едно. Обзалагам се, че ще напише колонка, нещо като продължение на статията за маргаритките и столовете — ще нарисува подробна картина — защото не желая да й помогна. Няма да спре да се занимава с мен, ако направя следващата крачка. Може би аз сбърках. Може би трябваше да й дам интервю още първия път, когато се обади. Да отговарям вяло, тогава щеше да изгуби интерес.

— Ти просто не разбираш — поклати глава Саймън. Беше сложил ръце в джобовете, но Фиона знаеше, че спокойствието му е привидно. — Няма никакво значение дали си разговаряла с нея или не. Важното е, че си жива. Следователно винаги ще бъдеш част от събитието. Не само че си оцеляла, има и още. Не си била спасена, кавалерията не ти се е притекла на помощ. Борила си се и си успяла да избягаш от мъжа, убил дванайсет други жени, същият, който се е

изплъзвал на властите в продължение на цели две години. Докато новият изрод продължава да души жените с червени шалове, ти ще останеш пикантна новина — той погледна Манц. — Така че не смейте да я гледате презрително от висотата на положението си като агенти на ФБР. Докато не заловите гадняра, ще я използват, за да пълнят вестниците с материали и ще размахват името ѝ като стръв пред убиеца. Много добре знаете, че е така.

— Да не би да си мислите, че си клатим краката? — започна Манц.

— Ерин! — махна предупредително с ръка Тони. — Прав си — обърна се той към Саймън. — Говоря за медиите. Според мен, Фий, най-доброто, което можеш да направиш, е да се придържаш към изтърканото „без коментар“. Права си — продължи той, — че подобни писания ще разпалят интереса му към теб. Не се отказвай от предпазните мерки, на които разчиташ в момента. Освен това ще те помоля да не поемаш нови клиенти.

— Господи! Не съм някоя лигава глупачка, но ми се налага да си изкарвам прехраната по някакъв начин. Трябва да...

— Какво друго? — прекъсна я безцеремонно Саймън.

Фиона се врътна към него.

— Слушай...

— Млъкни. Какво друго? — попита отново той.

— Добре. Искам да ми звъните всеки ден — продължи Тони. — Искам да ми докладвате за всичко необичайно. Някой е сбъркал телефонния номер, затваря, когато вдигнеш слушалката, всички съмнителни имейли или писма. Искам името и телефона или адреса, имейла на всеки, който разпитва за часовете ти, за графика.

— А вие какво ще правите междувременно?

Тони погледна почервенялото лице на Фиона, разкривено от гняв, преди да вдигне очи към Саймън.

— Всичко, което можем. Разпитваме по няколко пъти приятели, близки, колеги, съседи, инструктори и съученици на всички жертви. Той е отделил много време, за да ги наблюдава, освен това има автомобил. Не е невидим. Все някой го е видял, което означава, че ще го открием. Освен това проверяваме миналото и контактите на всички, които имат нещо общо със затвора и по някакъв начин са общували с Пери през изминалите осемнайсет месеца. Екипът ни работи по

двайсет и четири часа в денонощието. Съдебните експерти преравят пръстта на всеки гроб, за да намерят някакви улики — косъм, влакно.

Той замълча.

— Разпитахме и Пери и ще го разпитаме отново. Той знае какво става. Познавам го добре, Фий, и усетих, че не остана никак доволен, когато му казах за шала, който си получила по пощата. Очевидно това не е влизало в плановете му, не е в стила му. Ще бъде още по-недоволен, когато уж ми се изплъзне, че Анет Келуърт е била пребита и че лицето ѝ, най-вече лицето е било обезобразено. Ще се обърне срещу възпитаника и последователя си заради тази проява на неуважение, защото ще се почувства предаден. За нищо на света не би преглътнал подобна наглост.

— Благодаря ви, че ме държите в течение, че идвате и ми обяснявате как стоят нещата — тя се опитваше да овладее чувствата си, но острият тон ги издаваше. — След малко започва часът ми. Трябва да се подготвя.

— Добре — Тони отпусна ръка върху нейната като любящ баща. — Настоявам да ми звъниш, Фий. Всеки ден.

— Добре. Може ли да ми оставите вестника? — обърна се тя към Манц, когато жената понечи да го сгъне. — Статията ще ми помага да не отстъпвам нито крачка.

— Разбира се — Манц се изправи. — Ще се появят и други, след като тази статия е излязла. На твое място, ще започна да проверявам всичките си обаждания и ще сложа табели „Частна собственост. Влизането забранено“. Обясни на курсистите си, че имаш неприятности с планинари, който непрекъснато се мотаят наоколо и се тревожиш за кучетата — добави тя, преди Фиона да успее да каже и дума.

— Да, добре, чудесна идея. Ще се погрижа.

Тя ги изпрати, след това изчака Саймън да излезе при нея на верандата.

— Решил си да ми се караш, задето не съм ти казала за журналистката ли? Добре, но ще почакаш. Първо аз.

— Ти вече си се накиснала сама.

— Не е това. Първо ще ти кажа няколко неща. Ядосан си ми, при това много, въпреки това ме защити пред агент Манц. Искане ми се да ти кажа, че не беше необходимо, дори и да се обидиш. Освен това

невинаги се налага да защитаваш някого — това се прави за хора, на които държиш, за онези, които имат нужда от подобно нещо. Затова ти благодаря. Същевременно побеснях от начина, по който се намеси. Пренебрегна мнението ми и ясно показа, че ще се погрижиш да изпълнявам онова, което ми е наредено.

— Показах ясно намеренията си, така че да разберете и ти, и федералните.

Тя се завъртя рязко към него.

— Не си въобразявай дори за секунда, че...

— Млъкни, Фиона! — очите му горяха. — Млъкни, и то веднага — направи крачка към нея.

Полегналият наблизко Пек изръмжа предупредително. В отговор Саймън обърна глава, погледна строго кучето и вдигна пръст, за да го накара да замълчи.

Кучето се отпусна веднага, но продължи да ги наблюдава.

— Ако си решила да ми се караш, тогава ти ще се наредиш на опашка. Можеш да повтаряш колкото си искаш, че си в състояние сама да се грижиш за себе си. Пет пари не давам, защото няма да си сама този път, така че престани. Може да ми казваш, че съм глупак, задето не съм си оставил четката за зъби, и си права. Но ще ти кажа, че ти си глупачката, ако си въобразяваш, че ще вземаш сама решенията за всичко останало. Просто няма да стане.

— Не съм казала...

— Млъкни. Пълна простотия е, дето разправяш, че не си ми казала, че е идвала журналистка, защото си забравила. Не искам повече подобни номера. Човек не забравя подобни случки.

— Не съм...

— Не съм свършил, по дяволите! Това шоу не е само твое. Не знам как си работила преди с ченгето, но сега случаят е различен. Сега вече и аз имам право на глас. Помисли си и ако прецениш, че не желаяш, ми кажи. Просто ще признаем, че сме се чукали, защото ни е било кеф, и всеки ще продължи по пътя си.

Тя пребледня и се напрегна.

— Това беше грозно, Саймън.

— Естествено. Клиентите ти идват, а мен ме чака работа — той тръгна към джипа си, когато две коли минаха по моста.

Джос, очевидно свикнал с настроенията на господаря си, бързо скочи в джипа.

— А на мен не ми даде да кажа и дума — измърмори Фиона и се опита да диша дълбоко, за да може да посрещне новодошлите.

19.

Фиона нарочно остави частния си урок за края. Често наричаше тези уроци „поправителни“, и то не само за кучетата.

Пухкавият рижав померански шпиц Клоуи — цели два килограма — правеше каквото си иска със собствениците си, тормозеше целия квартал, джавкаше, ръмжеше и се нахвърляше яростно върху другите кучета, котки, птици и деца и обикновено се опитваше да ухапе всичко, което му се изпречеше на пътя, когато не беше в настроение.

Силвия беше седнала на верандата и се опитваше да плете на една кука — новото ѝ хоби. Беше изнесла кана с прясна лимонада и масленки, докато Фиона слушаше собственичката, която повтаряше същото, което вече ѝ беше казала по телефона.

— Тази зима двамата със съпруга ми трябваше да се откажем от ваканцията — обясняваше Лиси Чайлдс, докато галеше косматата топка, вперила подозрителен поглед във Фиона. — Никой не иска да я гледа цяла седмица, нито да остане вкъщи, ако тя е там. Толкова е миличка, сладуранката ми, но е неспасяема.

Лиси я целуна звучно, а Клоуи облиза цялото ѝ лице.

Фиона забеляза, че Клоуи е със сребърен нашийник, обсипан с многоцветни камъчета — надяваше се да са най-обикновени, не скъпоценни, имаше розови боти, отворени на пръстите, които разкриваха розов педикюр.

И двете със собственичката ухаеха на „Принцес“ на Вира Уонг.

— На годинка ли е?

— Да, току-що отпразнувахме първия ѝ рожден ден, нали, кукличке?

— Помните ли кога започна да се държи по този неконтролируем начин?

— Ами... — Лиси гушна Клоуи. Забележителният квадратен диамант на ръката ѝ блестеше като късче лед, а Клоуи не спираше да показва на Фиона острите си като ножове зъбки. — Никога не е

обичала другите кучета, не понася и котки. Възприема се като човек, защото е моето бебче.

— Спи в леглото ви, нали?

— Ами... да. Има си чудесно легълце, но предпочита да го използва като кутия за играчки. Обожава писукащите играчки.

— Колко има?

— Ами... — Лиси погледна глупаво и отметна назад русата си грива. — Непрекъснато ѝ купувам нови. Просто не мога да устоя. Купувам ѝ и малки дрешки. Много обича да е модно облечена. Знам, че я глезя. И Хари много я глези, но просто не можем да ѝ устоим. А и тя е такава душичка. Просто е малко ревнива и лесно кипва.

— Защо не я пуснете?

— Не обича да ходи навън. Особено когато... — тя погледна през рамо към мястото, на което се бяха отпуснали Орио и кучетата на Фиона. — Когато наоколо има други кучета.

— Лиси, нали ми плащаш, за да превърна Клоуи в по-щастливо куче, което умее да се приспособява към обстоятелствата. От всичко, което ми каза, и от онова, което виждам, мога да кажа не само че Клоуи се възприема като водач на глутницата, а като двукилограмов диктатор. Разбирам, че тя страда от класическия синдром на малките кученца.

— Господи! Има ли нужда от лекарства?

— Трябва да престанете да я допускате в леглото си, като мислите, че след като е малка, ѝ е позволено да върши онова, което никой не би позволил на по-голямо куче.

— Но тя наистина е мъничка!

— Размерът не променя поведението, нито пък причините, поради които кучето го проявява — в повечето случаи собствениците бяха най-голямата пречка. — Ти не можеш да я изведеш, без да попаднеш в стресова ситуация, хората отказват да идват у вас. Спомена, че двамата с Хари обичате да каните гости, но от месеци насам никой не е идвал на вечеря.

— Просто последния път, когато опитахме, Клоуи толкова се разстрои, че се наложи да я затворим в спалнята.

— Където е съсипала новата ви кувертюра и още куп неща.

— Беше ужасно!

— Не можете да я оставите, без тя да направи някоя поразия в изблик на гняв, затова и вие двамата сте престанали да излизате. За вас вече няма нито партита, нито вечери, нито театър. Каза, че е ухапала майка ти.

— Само я одраска. Тя...

— Лиси, искам да те попитам нещо. Със сигурност си пътувала със самолет, влизала си в магазини и ресторанти, където някое дете върши каквито поразии пожелае, пречи на всички, рита предната седалка, отговаря грубо на родителите си, досажда, вика, оплаква се и какво ли още не.

— Господи, разбира се, че ми се е случвало — тя изви очи с досада. — Толкова е дразнещо. Просто не разбирам защо... О! — Лиси най-сетне се усети и изпусна шумно дъх. — Не се държа като безотговорна майка.

— Напротив. Пусни я долу.

В мига, в който розовите боти на Клоуи докоснаха земята, тя се изправи на задните си крака, заджавка и задраска по ленените панталони на Лиси.

— Недей, миличка, недей...

— Не — спря я Фиона. — Не ѝ обръщай внимание, когато се държи лошо. Ти трябва да се наложиш. Покажи ѝ коя е господарката.

— Спри веднага, Клоуи, или няма да получиш никакви вкуснотии на път към нас.

— Не така. Първо, спри да мислиш „да, но тя е толкова малка и сладичка“. Престани да мислиш за размера ѝ и приеми, че е просто куче, което се държи неприлично. Дай — Фиона взе кайшката.

— Дръпни се — нареди тя на Лиси и се изправи между тях.

Клоуи джавкаше и ръмжеше, опита се да нападне и да ухапе непознатата.

— Стига! — нареди остро Фиона, без да откъсва поглед от очите на кучето. Клоуи продължи да ръмжи, но се подчини.

— Разсърди се — отбеляза нежно Лиси.

— Ако ръмжеше лабрадор или немска овчарка, щеше ли да изпитваш симпатия?

Лиси прочисти гърлото си.

— Не. Права си.

— Като я глезиш, не ѝ даряваш щастие. По този начин я превръщаш в нахалница, която тормози всички, а това не я прави щастлива.

Фиона започна да говори на кучето. Клоуи се съпротивляваше, опитваше се да се върне при Лиси, но тя просто скъси каишката и я накара да застане редом с нея.

— Щом разбере, че няма награда, че няма да получи ласки за лошото си поведение, че ти си господарката, ще престане. И ще се почувства по-щастлива.

— Не искам да бъде нещастна нахалница. Нали затова съм тук. Никак ме няма във възпитанието и дисциплината.

— Тогава оправи нещата — разпореди се Фиона. — Тя зависи от теб. Когато е превъзбудена и усещаш, че излиза от контрол, ѝ говори твърдо, поправи грешката ѝ, в никакъв случай недей да ѝ говориш по този бебешки начин. Така само увеличаваш нивото на стрес. Тя очаква ти да поемеш контрол и ще бъде по-щастлива, когато го направиш.

През следващите десет минути Фиона работеше с кучето, поправяше допуснатите грешки и го награждаваше.

— Тя те слуша!

— Защото разбра, че аз съм господарката и ме уважава. Проблемите ѝ с поведението се дължат на начина, по който се държат околните с нея, и на начина, по който е убедена, че трябва да се отнасят с нея.

— Като с глезла.

— Не става въпрос за писукащите играчки, за вкусотиите и дрешките. Защо да не си позволите подобни глезотии, след като ви доставя удоволствие? Всичко обаче се дължи на онова, което е позволено, на онова, което поощрявате, на неприемливото поведение и че допускате тя да ви контролира. Тя напада големите кучета, нали?

— Непрекъснато. Отначало беше смешно. Как да не се посмееш? Сега вече стана страшно и аз изтръпвам всеки път, когато я изведа на разходка.

— Прави го, защото сте ѝ позволили да влезе в ролята на водач на глутницата. На нея ѝ се налага да защитава тази позиция всеки път, когато се изправи пред друго куче, човек или каквото и да било животно. Това е допълнителен стрес за нея.

— Затова ли се задавя от лай? Защото е стресирана.

— И това, и защото ви казва какво да правите. Хората възприемат померанчетата като кресливи кучета, защото собствениците им позволяват да станат такива.

Сега обаче не джавка, помисли си Фиона, когато спря да се занимава с кученцето, а Клоуи вдигна глава и очите ѝ с формата на бадемчета кротко премигнаха.

— Сега вече е спокойна. Искам да направиш същото. Повърви с нея напред-назад. Контролирай я.

Фиона подаде каишката на Клоуи на Лиси и кученцето веднага вдигна лапа, за да издраска крака на господарката си.

— Лиси! — повиши глас Фиона.

— Добре. Клоуи, престани.

— Говори убедено — нареди Фиона.

— Престани, Клоуи!

Клоуи седна, наведе глава първо на едната, после на другата посока, сякаш преценяваше положението.

— Сега я разходи. Настоявай да върви редом. Ти я разхождаш, не тя теб.

Фиона отстъпи назад. Знаеше, че обучава не само кучето, ами и собственика — дори повечето внимание бе насочено към господарката. Постигнатият напредък и дали клиентът ще остане доволен зависеха от желанието на човека да продължи с обучението у дома.

— Тя ме слуша!

— Справяш се чудесно — ето че и двете вече са спокойни, помисли си Фиона. — Сега тръгвам към вас. Ако понечи да се държи неприлично, искам да я поправиш. И не се стягай. Ти просто разхождаш сладуранското си кученце. А имаш готино, възпитано и щастливо малко куче.

Когато Фиона приближи, Клоуи излая и скочи напред. Фиона не разбра коя е по-изненадана — миниатюрната кучка или стопанката ѝ — когато Лиси изсъска строго „Стига“ и дръпна Клоуи да застане редом.

— Отлично. Ще пробваме още веднъж.

Продължиха да повтарят, докато най-сетне Клоуи започна да върви кротко до стопанката си.

— Браво. Сил, би ли ни помогнала. Сега Сил си тръгва. Сил, спри да си побърбите.

— Дадено — Силвия се отпрати към тях. — Много ми е приятно.

— Добре. Господи — Лиси спря и премигна, когато кучето направи същото, без да ръмжи и джавка. — Вижте я какво направи.

— Страхотно! Изключително куче — Силвия се наведе, за да погали Клоуи по пухкавата глава. — И много възпитано. Браво, Клоуи, добро момиче.

— Сега ще използваме Нюман — реши Фиона.

— Господи!

— Лиси, само не се стягай. Спокойно. Нюман няма да реагира, освен ако не му позволя. Ти владееш положението. Тя зависи от теб. Поправяй я самоуверено, бързо и веднага, когато се налага.

Фиона, в компанията на Нюман, тръгна към Клоуи. Померанчето пощуря.

— Поправи я — нареди Фиона. — Бъди строга, Лиси — добави тя, когато обърканата ѝ клиентка се поколеба. — Не, не я вдигай на ръце. Виж. Клоуи, престани! Престани веднага! — повтори Фиона, погледна животинчето в очите и вдигна предупредително пръст.

Клоуи се подчини с ръмжене.

— Нюман не е опасен. Очевидно — добави тя, когато лабрадорът седна спокойно. — Дръж се спокойно и ѝ нареждай какво да прави всеки път, когато се държи неприемливо.

— Но той е много по-голям. Тя е уплашена.

— Точно така, уплашена е и е стресирана. Ти също. Трябва да се отпуснеш, да я оставиш и нея да се отпусне. Тя ще разбере, че няма от какво да се страхува — Фиона даде сигнал на Нюман и той легна с въздишка.

— Нали каза, че живеете близо до парк и някои от съседите ви си водят кучетата там.

— Да. Престанала съм да водя Клоуи, защото се дразни.

— Ще бъде хубаво, ако пак започнеш да я водиш там, за да има с кого да си играе и да си намери приятели.

— Никой не я харесва — прошепна Лиси. — Тя се обижда.

— Никой не обича грубияните, Лиси. А пък хората, особено кучкарите, предпочитат възпитаните кучета. А красиво и умно куче като Клоуи ще си намери лесно приятели. Нали нямаш нищо против?

— Много ми се иска.

— Кога за последно си я водила в парка?

— Боже, поне преди три или четири месеца. Тогава стана един инцидент. Тя едвам одраска едно куче, но Хари каза, че било най-добре да не я вода повече там.

— Според мен пробвай отново.

— Мислиш ли? Само че...

— Погледни — Фиона вдигна пръст. — Не реагирай. Запази спокойствие и говори тихо.

Лиси погледна кучето, а след това притисна уста със свободната си ръка, докато наблюдаваше как Клоуи души предпазливо Нюман.

— Тя го опознава — обясни Фиона. — Маха с опашка, наострила е уши. Интересно ѝ е. Спокойно — добави тя и даде знак на Нюман.

Когато той се изправи, Клоуи се отдръпна. След това застина на място, когато той наведе глава, за да я подуши. Размаха отново опашка.

— Той я целуна!

— Нюман обича красиви момичета.

— Тя вече си има приятел — очите на Лиси се напълниха със сълзи. — Глупаво е. Знам, че е глупаво, въпреки това се вълнувам.

— Не е глупаво, разбира се, че не е глупаво. Ти я обичаш.

— Тя никога не е имала приятелчета. Вината е била изцяло моя.

Много си права, помисли си Фиона, но и не е чак толкова просто.

— Лиси, ти си я взела, защото я обичаш и защото искаш да бъде щастлива. Сега вече си има приятел. Помогни ѝ да се сприятели и с други.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Лиси протегна ръка с драматичен жест и стисна ръката на Фиона.

— Имам ти пълно доверие.

— Поправяй я, когато се налага. През останалото време се дръж спокойно и не ѝ позволявай волности.

Фиона повика кучетата на верандата, едно по едно, за да даде време на Клоуи да привикне. Имаше някои забележки, отдръпване и страх, но много скоро Фиона забеляза, че започва парти с душене и махане на опашки.

— Никога досега не съм я виждала да се държи така. Нито се страхува, нито драска краката ми, за да я взема.

— Да ѝ дадем награда. Пусни я от каишката, за да потича с момчетата и Орио.

Лиси прехапа устни, но се подчини.

— Вървете да си играете — нареди Фиона.

Щом останалите хукнаха, Клоуи се разтрепери и остана на място.

— Тя е...

— Чакай — прекъсна я Фиона. — Дай ѝ малко време.

Богарт доприпка обратно и близна Клоуи няколко пъти. Този път, когато хукна при останалите, Клоуи заситни след него в мъничките си маркови ботушки.

— Тя си играе — прошепна Лиси, когато Клоуи скочи, за да стисне въжетото, което Богарт беше повлякъл. — Тя наистина си играе с приятели.

Фиона прегърна Лиси през раменете.

— Да поседнем на верандата и да пийнем лимонада. Ще я наблюдаваш оттам.

— Трябваше да си взема камерата. Не съм и помисляла...

— Слушай. Седни при Силвия. Аз ще донеса моя фотоапарат, а после ще ти пусна снимките по имейла.

— Ще се разплача.

— Може — Фиона погали Лиси по рамото и я поведе към верандата.

По-късно, седнала удобно на верандата, Силвия изпрати с поглед Лиси и Клоуи.

— Сигурно ти доставя голямо удоволствие.

— Но е уморително.

— Как иначе, ти ѝ отдели цели два часа.

— Тя — те — имаха нужда. Според мен ще се справят. Лиси трябва да удържи фронта и да научи и Хари какво да прави. И момчетата ни много помогнаха — тя се протегна и почеса Пек по задния крак.

— След като разрешихме проблема на Клоуи, кажи какво ще правим с твоя.

— Със сигурност ще ни бъде необходимо нещо повече от здрава ръка и кучешки бисквитки.

— Той много ли е ядосан?

— Много.

— Ами ти?

— Не съм сигурна.

След като кучешкото парти беше приключило, три пъстри колибрита се стрелнаха над касисовите храсти, за които Стар беше написала в противната си статия.

Цветовете ѝ доставиха удоволствие, но същевременно ѝ напомниха за неприятностите сутринта.

— Старая се да запазя спокойствие, защото в противен случай ще се разпищя и няма да мога да спра. А пък Саймън е ядосан, че не пища и не правя нищо. Струва ми се, че това е част от проблема, че не ахкам и не охкам: „О, ти си голям, силен мъж, моля те, погрижи се за мен“. Или нещо в този дух.

Силвия продължаваше да се люлее на стола и да отпива лимонада.

— За мен, Фий, е просто необяснимо как е възможно прозорлива и чувствителна жена като теб да не разбира колко болезнено трудно ни е и на нас, останалите.

— Напротив, Сил, разбирам. Как да не разбирам. Просто ми се иска...

— Не, мила, нищо подобно. Твоето разрешение е да ни изолираш, като не ни казваш никакви подробности и не споделяш страховете си. Ти вземаш решения сама за всичко, което трябва да бъде направено. Тъй като донякъде съм съгласна, ставам малцинство.

И двете бяха обзети от чувство за вина, примесено с разочарование и раздразнение.

— Не е вярно, че ви изолирам.

— Не казвам, че се случва често. Ти си разумна жена и с право се гордееш с уменията си да се грижиш за себе си и да се справяш сама с проблемите. Гордея се с теб. Само че се тревожа, че нуждата ти да постъпваш по този начин ще те убеди, че е наложително да го правиш всеки път. Ще ти бъде по-лесно да получиш помощ, ако помолиш.

— Може и така да е. Може. Но честно да ти кажа, Сил, не мисля, че като не съм споменала пред Саймън или някой друг за противната

журналистка има някакво значение. Това бе нещо, което просто се случи и аз се справих. Дори да ви бях разказала, тя пак щеше да публикува статията.

— Така е, но поне щяхме да сме подготвени.

— Добре — уморена и почти победена, Фиона с характерния си жест притисна очите си с пръсти. — Добре.

— Не искам да те разстройвам, нито да те подлагам на още по-голям стрес. Просто си помисли... Помисли дали не е дошло времето да позволиш на хората, които държат на теб да се намесят.

— Добре, кажи ми, какво според теб трябва да направя.

— Ще ти кажа какво ми се иска да направиш. Искан ми се да си събереш нещата и да заминеш за Фиджи, докато не хванат маниака. Знаем обаче, че не е възможно. Не само защото знаем, че не обичаш промени в обстановката, ами защото имаш дом, бизнес, сметки за плащане и живот, които не можеш да зарежеш с лека ръка.

— Да, така е. Направо полудявам, Сил, защото имам чувството, че хората не разбират всичко това. Ако се завра в някоя пещера, ще си изгубя бизнеса, дома, да не говорим за самоуважението. Положих много усилия, за да създам всичко това.

— Според мен, миличка, хората го разбират, но им се иска да се завреш в пещерата. Според мен ти правиш каквото е по силите ти, което трябва — само дете не питаш и не позволяваш на другите да ти помогнат. Тук не става въпрос да помолиш Джеймс да ти гледа къщата и кучетата, докато заминеш някъде за три дни, нито да позволяваш на Саймън да споделя леглото ти. Става въпрос да си открита, Фиона, напълно открита. Да проявиш доверие.

— Господи — въздъхна Фиона. — Буквално се хвърлих в краката на Саймън.

Силвия се усмихна.

— Наистина ли?

— Признах му, че се влюбвам в него. И какво излезе — нищо! Пълна неразбория.

— Ти това ли целеше?

— Не — ядосана на себе си и на всичко останало, Фиона се изправи. — Не. Но той не е от хората, които казват какво мислят, освен ако не е побеснял. А дори и тогава...

— Не говоря за него. От него също има какво да се желае, но сега става въпрос за теб, Фиона. Тревожа се за теб, и то много! Искам да си щастлива и в безопасност.

— Няма да поемам никакви рискове. Обещавам ти. И повече няма да допускам грешки като с журналистката — тя вдигна ръка. — Кълна се най-тържествено.

— Няма да забравя. Каж ми сега какво искаш от Саймън.

— Честно да ти кажа, не знам.

— Не знаеш или не си позволяваш да мислиш по този въпрос?

— И двете. Ако всичко беше нормално, ако тази неразбория не ме притискаше — може би щях да се замисля. Или може би нямаше да има над какво да мисля.

— Затова със Саймън сте в това положение.

— Да, това също има значение. И времето, и събитията.

— Днес съм настроена да давам съвети — заяви Силвия. — Така че ще ти дам още един. Според мен обръщаш на убийствата много повече внимание, отколкото на вас двамата със Саймън. Като гледам как вървят нещата, Фий, ми се струва, че трябва да направиш нещо.

Тя изви вежди, когато кучетата застанаха нащрек.

— Въпросният човек в момента идва по моста. Аз тръгвам, за да се заемеш с него — Силвия се надигна и прегърна Фиона. — Да знаеш, че много те обичам.

— И аз те обичам. Не знам какво бих правила без теб.

— Тогава действай и не забравяй, че може и да си е тръгнал бесен, но сега се връща — прошепна тя.

Силвия целуна Фиона по бузата и грабна огромната си сламена чанта. Повика Орио и се насочи към джипа на Саймън. Фиона не чу какво му казва, но забеляза, че той погледна към верандата, докато мащехата ѝ говореше.

След това сви рамене.

Нищо ново.

Тя остана на мястото си, макар да не беше съвсем сигурна дали постъпва правилно.

— Ако идваш по задължение, смятай се за освободен. Ще помоля Джеймс да преспи у нас или ще отида у Мей.

— Какво задължение?

— Защото, признавам открито, съм загазила. Знам, че си ми ядосан и затова ти казвам, че не си длъжен да идваш. Няма да остана сама.

Той мълча известно време.

— Искам бира — качи се по стълбите и влезе в къщата.

— Ами... — тя се втурна след него. — Така ли разрешаваш проблемите? Така ли действаш?

— Зависи от проблема. Искам бира — повтори той, извади бутилка и я отвори. — Ето, взех си бира. Проблемът е решен.

— Не говорех за проклетата бира!

— Добре — той мина покрай нея и излезе на задната веранда.

Тя хвана мрежестата врата и я блъсна след себе си.

— Не си позволявай, да ми обръщаш гръб.

— Докато ти премине гадното настроение, аз ще поседна, за да си изпия бирата.

— Докато се... Днес сутринта си тръгна побеснял оттук и надут като пуяк. Прекъсваше ме на всеки пет секунди и ми нареждаше да млъкна.

— И сега ще повторя същото.

— Какво ти дава право да ми казваш какво да правя, какво да мисля и какво да казвам?

— Абсолютно нищо — той надигна бирата към нея. — Същото важи и за теб, Фиона.

— Аз не ти казвам какво да правиш. Предоставям ти избор и ти казвам, че няма да търпя подобно поведение.

Той я стрелна с поглед — разтопено злато, плувнало в лед.

— Не съм някое от кучетата ти. Няма да ме дресиращ.

Тя го зяпна, напълно шокирана.

— Не се опитвам да те дресирам! За бога!

— Напротив. Това се е превърнало в твоя втора природа. Лошо, защото съм готов да се обзаложа, че ти се иска да промениш поне сто неща у мен. Но ти решаваш. Ако предпочиташ Джеймс да остане тази вечер, обади му се. Ще си тръгна веднага щом дойде.

— Просто не разбирам защо се караме — тя прокара ръце през косата си и се облегна на перилата. — Просто не разбирам! Как стана така, че изведнъж се превърнах в човек, който е затворен, дръпнат,

прекалено голям инат или твърде тъп, за да поиска помощ? Не, това изобщо не е вярно. Няма такова нещо.

Той отпи дълга глътка и я погледна.

— Нали си се измъкнала от багажника?

— Какво?

— Измъкнала си се сама. Никой не ти е помогнал. Не е имало кой да ти помогне. От теб е зависело дали ще живееш, или ще умреш. Сигурно е било страшно. Просто не мога да си представя. Пробвах, но не успях. Искаш ли да останеш затворена в проклетия багажник?

Сълзи опариха очите ѝ и тя усети как се вбесява.

— Какви ги дрънкаш?

— Можеш да продължиш да се измъкваш сама. Готов съм да се обзаложа, че ще направиш точно така. Но остава и втората възможност да позволиш на някого да ти подаде ръка. Набий си в главата, че това не те прави нито некадърна, нито безпомощна нещастница. Ти си най-силната жена, която познавам, а аз познавам предостатъчно силни жени. Така че реши как ще го даваш отгук нататък и ми кажи.

Тя се обърна и притисна ръка до гърдите си, сякаш за да притъпи болката.

— Май сама се наврях в багажника.

— Това са пълни глупости.

— Ти откъде знаеш? Не си бил там. Проявих се като глупачка, бях безотговорна и му позволих да ме нападне.

— Мили боже! Убил е дванайсет жени преди теб. Да не би да мислиш, че и те са били безотговорни глупачки? И те ли са се оставили в ръцете му?

— Аз не... Да — тя му обърна гръб. — Може би. Не знам. Знам обаче, че онзи ден допуснах грешка. Няколко секунди промениха всичко. Абсолютно всичко.

— Ти си останала жива. Но Грег Норуд е загинал.

— Знам, вината не беше моя. Ходих на терапия. Знам, че Пери носи пълна отговорност за нещастията. Знам, че е така.

— Може да знаеш, но въпросът е дали вярваш, че е така.

— Убедена съм. През повечето време поне. Не се замислям над този въпрос. Не влача оковите със себе си.

— Може и да не ги влачиш съзнателно, но аз ти чувам как дрънчат.

Как само го мразеше, когато беше прав!

— Тук си създадох живот и съм щастлива. Всичко това нямаше да го има... Няма да имам всичко това, ако миналото се повтори. Как е възможно всичко да се случва отново? — попита тя. — Как, за бога, е възможно? — тя си пое дъх на пресекулки. — Искаш да призная, че се страхувам ли? Вече ти казах, че ме е страх. Направо съм ужасена. Това ли искаш да кажа?

— Не. Ако има как, той е готов да плати, за да те чуе да изречеш тези думи и да те накара да почувстваш страха.

Той я наблюдаваше как изтрива сълза от бузата си. И той бе готов да плати за същото, помисли си Саймън. За тази единствена капчица тъга.

Тази самотна сълза задуши последните искри гняв, които той бе подклаждал цял ден.

— Не знам какво искам от теб, Фий. Не съм сигурен. Просто не мога да разбера. Знаем единствено, че трябва да ми имаш пълно доверие. Имам нужда да ми се довериш и да ми позволиш да ти помогна да се измъкнеш от гнусния багажник. Довери ми се! След това ще видим какво ще правим и накъде ще поемем.

— Тези думи ме плашат също толкова.

— Да, сигурно — той отново надигна бутилката бира, без да откъсва очи от нея. — В добра каша си се накиснала.

Тя се засмя безпомощно.

— Така си е. Не съм имала сериозна връзка след смъртта на Грег. Само две краткотрайни забежки. Сега мога да кажа, макар да ме е срам, че не съм постъпила правилно. Не че съм ги измамила, поне не повече, отколкото те мен. Независимо от всичко, не е справедливо. Нямах никакво намерение да започвам сериозна връзка с теб. Търсех компания, исках да имам до себе си човек, с когото мога да разговарям, исках секс. Щеше да ми е приятно да изкарам неангажиращ флирт. Погледни ме само, та аз съм зряла жена! Просто не е честно да се държа по този начин.

— Мен това не ме притеснява.

Тя се усмихна.

— Може и да не те притеснява, Саймън, но вече е очевидно, че и двамата хлътнахме доста по-дълбоко, отколкото очаквахме. Ти искаш

доверие, докато аз се стремя към следващия етап от обвързването. Според мен двамата с теб се плашим един друг.

Той стана.

— Както вече казах, това не е проблем за мен. Ще издържа. Ами ти?

— Готова съм да опитам.

Той протегна ръка и пхна кичур коса зад ухото ѝ.

— Да видим как ще потръгне.

Тя пристъпи напред, въздъхна и го прегърна.

— Добре. Вече се чувствам по-добре.

— Какво ще кажеш да пробваме нещо по-различно? — той приглади косата ѝ. — Да излезем на вечеря.

— Навън ли?

— Предлагам ти да те заведа на вечеря. Тъкмо ще облечеш рокля.

— Може.

— Имаш рокли. Виждал съм ги в гардероба ти.

Тя вдигна глава към него.

— Много ми се иска да облека рокля и да изляза с теб на вечеря!

— Добре. И не се мотай до утре. Гладен съм.

— Дай ми петнайсет минути — тя се надигна на пръсти и докосна устните му със своите. — Така е по-добре.

Тъкмо влизаше, когато телефонът иззвъня.

— По работа е. Дай ми една минута. Фиона Бристоу — тя се протегна към бележника и химикалката. — Да, сержант Каспър. Откога? — тя пишеше бързо и кимаше, докато той, предвидил всичките ѝ въпроси, даваше подробна информация. — Веднага ще се свържа с останалите от екипа. Да, петима водачи, пет кучета. Мей Фунаки ще поеме едната база, както и преди. Ще се видим там. Нали знаете номера на мобилния ми телефон? Точно така. Тръгваме до час. Няма проблем.

Тя затвори.

— Много съжалявам. В Национален парк „Олимпик“ са изчезнали двама туристи. Трябва да позвъня на останалите и тръгвам веднага.

— Добре. Идвам с теб.

— Но ти нямаш опит! — възпротиви се тя, докато набираше Мей. — Мей, имаме работа — тя ѝ предаде набързо информацията. — Телефонна верига — обърна се тя към Саймън, когато затвори. — Мей ще се обади на следващия.

— Тръгвам с теб. Първо, няма да те пусна да отидеш сама. Щом операцията започне, оставате с кучето, нали така?

— Да, но...

— Второ, ако ще обучаваш кучето ми, искам да имам по-добра представа в какво. Идвам с теб!

— Ще стигнем по тъмно. Ако дотогава не ги открият, издирването ще бъде посред нощ и по всяка вероятност ще прекараме нощта при доста сурови условия.

— Аз да не би да съм някой лигльо?

— Не бих казала.

Тя отвори уста, за да изнегодува отново, но усети какво се кани да направи той.

— Добре. Имам резервна раница. Имам и списък на всичко, което трябва да вземеш. Повечето неща вече са вътре. Взemi списъка и провери всичко ли е сложено. Трябва да позвъня и на Сил, за да я помоля да се грижи за кучетата, докато ни няма.

Фиона извади резервната раница и му я подхвърли.

— Когато отидем, аз съм водач на глутницата. Налага се да го приемеш.

— Шоуто е твое, ти определяш правилата. Къде е списъкът?

20.

Те се оказаха добре организиран екип, каза си Саймън. По време на пътуването шестимата подхвърляха по някоя и друга дума, недоизказваха изреченията си, използваха кодови фрази като дългогодишни колеги.

Той постъпи както обикновено. Отпусна се на седалката и продължи да ги наблюдава.

Проляната във взаимоотношенията между Джеймс и Лори беше съвсем отскоро и двамата се споглеждаха тайно, бързо, докато останалите ги стрелкаха с развеселени погледи. Чък и Мег Грийн обсъждаха планове си за уикенда — задачите в градината май щяха да оглавят списъка — с лекота, типична за стара семейна двойка.

Фиона редовно позвъняваше на ченгето Каспър, за да разбере дали няма развитие по случая, съобщаваше му кога очаква да пристигнат и други подробности.

Малката изненада, на която се натъкна, бе пристигането на друго ченге — шериф Тайсън от остров Сан Хуан.

Изглежда, ставаше нещо между двамата със сексапилната ветеринарна лекарка, реши Саймън.

Връзката им беше още по-нова от тази на Джеймс и Лори и по всяка вероятност все още не бяха наясно с чувствата си.

Вечерният въздух щипеше, докато Чък насочваше лодката по белите гребени на вълните в реката. На кучетата им беше приятно, защото и на седналите, и на изтегналите се на дъното, очите им блестяха.

Ако не бяха двамата изгубени туристи и съмненията, че може да са ранени, тази вечерна разходка щеше да е приятна.

Изяде сандвичите, които Мег беше донесла, и остави мислите си да се лутат.

Беше сигурен, че са изключили възможността да е било извършено убийство, защото тогава нямаше да похапва сандвич с шунка, сирене и пикантна горчица на претъпкана с хора лодка, която миришеше на влага и мокри кучета.

Погледна Фиона. Тя седеше и се поклащаше всеки път, когато някоя вълна удареше лодката, притиснала мобилния телефон към ухото си и драскаше нещо в бележника — не, Фиона никога не драскаше, тя записваше прилежно и старателно всичко — на коленете си, а вятърът подмяташе набързо сплетената ѝ плитка. Измамно слабото тяло беше скрито в груби панталони, леко яке и износени ботуши.

Нима можеше да я остави? По дяволите!

Определено не беше негов тип. Дори хиляда пъти да си го повтаряше, нищо нямаше да се промени. Беше успяла да му влезе под кожата, да нахлуе в кръвта му. Двамата вече имаха сериозна връзка.

Колкото бе омаян от нея, толкова и се дразнеше, а това беше странна и опасна комбинация. Чакаше с нетърпение ефектът ѝ да отmine.

Но очевидно късметът му беше изневерил.

Може би, след като нещата се оправеха, щеше да се отдръпне за малко. Можеше да отиде да види семейството си за седмица. От опит знаеше, че след едноседмична раздяла чувствата няма да се засилят, напротив, ще се размият. За съжаление нищо не се разми, докато нея я нямаше, но този път със сигурност щеше да бъде различно, защото той щеше да замине.

Мей се настани до него.

— Готов ли си?

— След малко ще разберем.

— На първата си спасителна операция бях уплашена до смърт и не по-малко развълнувана. Тренировките, упражненията, маневрите бяха наистина важни, но истинската операция... тя си е истинска. Хората зависят от теб. Говорим за истински хора с чувства, семейства и страхове. Когато Фий заговори за екипа за пръв път, си казах, че ще се справя. Нямах представа колко е трудно. Не само по отношение на времето, преживяването те изцежда емоционално.

— Въпреки това продължаваш да участваш.

— След като веднъж си попаднал в екип, няма начин да се откажеш.

— Ти ръководиш базата.

— Точно така. Занимавам се с координацията между кучета и водачи, записвам данните, поддържам контакт, осъществявам връзка с останалите спасителни екипи, ченгетата и рейнджърите. Нямам

обучено куче, тъй като осинових две със специални нужди, но мога да работя с опитно животно, ако се налага. Фий разправя, че твоят Джос бил само за тази работа.

— Да, така казва — той ѝ предложи пликчето си с чипс. — Бързо напредва, когато тя го обучава — поне така ми се струва. Готов е да направи салтомортале, за да ѝ достави удоволствие.

— Всички кучета реагират така, когато са с Фий. Тя има дарба.

Ветеринарната лекарка се намести, сви колене и обърна гръб на Фиона.

— Тя как е, Саймън? Старая се да не повдигам често този въпрос. Знам, че обича всичко в живота ѝ да бъде изрядно и подредено.

Точно така, помисли си той. Съвършено точно казано.

— Уплашена е. Затова е твърдо решена да се справи.

— По-спокойно ми е като знам, че си при нея.

Силвия беше казала същото, спомни си Саймън. Само че го беше казала предупредително. Сякаш му намекваше да не я разочарова.

Когато слязоха на брега, група доброволци им помогнаха да се прекачат в джипове, които ги откараха до базата. Той забеляза, че се действа бързо, напрегнато и много ефективно. И тук всичко беше изрядно и подредено. Всеки имаше някаква цел и задача и всеки знаеше какво трябва да върши.

Фиона се намести между него и някакъв тип, Боб, без да откъсва поглед от бележника, над който продължаваше да бъде приведена.

— Какво правиш?

— Списък с предварителните сектори. Съобразявам се с данните, които имам досега. Пътуването е дълго, тъмно е, но поне има луна. Вероятно на зазоряване ще се разрази гръмотевична буря, но сега е ясно, така че ще направим всичко по силите си. Как е синът ти, Боб?

— Есента отива в колеж. Нямам представа как стана. Двамата с жена ми ми помагат с храната.

— Ще се радвам да ги видя. Боб и семейството му държат местна хижа. Редовно помагат, когато организираме спасителна операция. Сержант Каспър каза, че туристите, които търсим, били отседнали при теб.

— Да, бе! — Боб имаше обветрено лице с квадратна челюст. Стискаше волана с едрите си ръце с изпъкнали кокалчета и

превключваше от една на друга скорост, сякаш се намираще на магистрала. — Пътуват заедно с друга двойка. Сутринта излязоха на зазоряване, взеха си обяд в кутии. Едната двойка се върна преди вечеря. Казаха, че се били разделили и поели в различни посоки. Очаквали приятелите им да се върнат преди тях.

— Не отговарят на мобилните си телефони.

— Не, но понякога има места без покритие, макар че се опитваме да се свържем с тях от пет, пет и половина.

— Официалното издирване започна някъде към седем.

— Точно така.

— Те в добра форма ли са?

— Изглеждат стегнати хора. Около трийсетте. Жената е с нови ботуши и модерна раница. От Ню Йорк са. Имаха намерение да останат две седмици, да ходят за риба, да правят преходи, да разглеждат, да поостанат в спа центъра.

— Аха.

Саймън забеляза хижата — ширнала се двуетажна сграда, осветена като за Четвърти юли. Някой беше опънал брезент, под който имаше нещо като полева кухня с дълга маса, отрупана с храна, кани кафе и стекове минерална вода.

— Благодаря ти, че ни докара, Боб. Нямам търпение да пийна чашка от кафето на Джил — тя застана зад Саймън. — Би ли помогнал с кучетата? Трябва да пийнат вода. Аз трябва да координирам всичко със сержант Каспър, докато Мей организира базата.

— Разбира се.

Тя се приближи до униформено ченге с огромно шкембе и обветрено лице, месесто като на булдог. Стиснаха си ръцете и когато Мей отиде при тях, мъжът протегна ръка и на нея, преди да започне да ръкомаха. Мей тръгна към хижата с бърза крачка.

Фиона си наля чаша кафе, докато двамата с Каспър говореха.

— Мей каза, че ти било за пръв път — отбеляза Тайсън и подаде ръка на Саймън. — Аз съм Бен Тайсън.

— Така е, но със сигурност на вас не ви е за пръв път, шерифе.

— Казвай ми Бен. Не ми е за пръв път, въпреки че обикновено оставам на отправната точка — той посочи с брадичка Фиона и Каспър и двамата със Саймън поведоха кучетата към огромна галванизирани вана с вода.

— Ясно. Те какво правят?

— Сержантът я запознава с подробностите, разказва ѝ всичко, което знае. Колко човека е изкарал, кои сектори покриват, от колко време са навън. Обсъждат последното местоположение на изчезналите. Фий проверява картите да не би да стане грешка, но той ще ѝ посочи всичко важно — пътища, хълмове, бариери, водоизточници, пътеки. Така ще успее по-добре да изработи стратегия за екипа си. Мей каза, че били излезли на преход с приятели, така че Фий ще иска да поговори и с приятелите, преди да даде инструкции на екипа.

— Това ще отнеме страшно много време.

— Отстрани сигурно изглежда точно така, само че ако прибързаш и не обърнеш внимание на някоя дреболия, като нищо ще направиш пропуск. По-добре да отдели необходимото време сега, за да опипа и усети обстановката и да прецени възможностите.

— Да опипа и усети ли?

Бен се усмихна.

— Уверявам те, че аз бях дотук. Въздушни джобове, запазени следи и какви ли още не дивотии. Работил съм на няколко пъти с Фий и екипа ѝ. Имам чувството, че носят ѝ е като на някое от кучетата — Бен се наведе и почеса Богарт между ушите.

През следващите двайсет минути Саймън обикаляше, пи кафе, наблюдава доброволците и униформените, които се връщаха, за да докладват докъде са стигнали и да си починат.

— Настаняваме се във фойето — каза му Джеймс. — Ако искаш, ела на следващия брифинг.

— Добре.

— Имаш ли опит в преходите?

— Малко — призна Саймън, докато влизаха.

— А нощем?

— Никакъв.

Джеймс се ухили.

— Доста ще се поизпотиш, но пък ще се научиш.

Саймън огледа фойето в стил рустика. Беше пълно с кожени столове, тежки дъбови маси в тъмни цветове, метални лампи и груба посуда. Фиона беше застанала край масата, на която беше монтирана обемиста радиостанция, имаше отворен лаптоп и бяха разгънати карти.

Зад нея се виждаше едромащабна топографска карта на района. Мей стоеше изправена пред бяла дъска.

— Търсим Ела и Кевин Уайт, бели, на дваисет и осем и трийсет. Ела е метър и шейсет, петдесет килограма, с кестенява коса и кафяви очи. Облечена е с дънки и червена риза върху бяла тениска и тъмносиньо яке с качулка. Кевин е един и седемдесет и пет, седемдесет килограма. Той е с дънки, кафява риза, бяла тениска и кафяво яке с качулка. И двамата са с туристически обувки, според приятелите им марка „Рокпорт“, размери трийсет и седем и четирийсет и три.

Тя прелисти бележника, но Саймън си каза, че изобщо не е необходимо. Тя помнеше всичко.

— Тръгнаха са в седем сутринта с друга двойка — Рейчъл и Тод Чапъл. Поели са на юг, покрай реката.

Тя се върна към картата и използва лазерна показалка.

— Придържали са се към отъпканите пътеки, няколко пъти са спирали, към единайсет и половина са си починали за около час — ето тук, доколкото си спомнят свидетелите — за да си изядат обяда, приготвен в хижата. Тук са се разделили. Ела и Кевин са продължили на юг. Другата двойка тръгнаха на изток. Разбраха се да се срещнат в хижата между четири и четири и половина, за да пийнат по чаша. В пет все още ги нямало, не отговаряли на мобилните си телефони и приятелите им се притеснили. Продължили да звънят и обиколили района до към шест, когато Боб подал сигнал. Официалното издирване започнало в шест и петдесет и пет.

— Ако продължат на юг, ще навлязат в района на Бигхорн, в гъсталаците.

— Точно така.

— Там теренът е доста тежък.

— Ела е опитен планинар.

Тя посочи районите, които вече бяха претърсени, и определи секторите на всеки екип. Саймън забеляза, че използва природни забележителности като граници.

— Допълнителни данни. Свидетели твърдят, че Кевин бил болестно амбициозен. Обичал да се състезава. Двамата с Тод имали крачкомери и се хванали на бас. Който извърви най-много километри, печели, а губещият черпи — напитки и вечеря. Той обича да печели. Сигурно се е изсилит.

— Знам, че е късно, но времето и луната ни помагат. Претърсваме основно секторите си. Аз ще огледам вече проверените места. Данните ни са подробни, но на място може да открием нещо ново.

Тя погледна часа.

— Навън са от четиринайсет часа, а за последно са се хранили преди девет часа. Имат вода, протеинови блокчета, ядки, но водата сигурно са я свършили по някое време следобеда. Да проверим по радиото, след това ще ви раздам пликите с техни вещи.

Щом излязоха, Фиона метна на гръб раницата.

— Сигурен ли си? — попита тя Саймън.

Той огледа непрогледно гъстия мрак в гората наоколо.

— Сигурен съм, че няма да те пусна сама.

— Компанията ти ще ми бъде приятна, но е малко прекалено, ако мислиш, че някакъв побъркан сериен убиец е чул за двама изгубили се планинари и за участието на екипа ми, а междувременно е успял да дойде и да заложил капан.

— Ще спорим ли, или ще търсим хората?

— Аз мога и двете — тя подаде миризмата на Богарт. — Това е Ела. А това — Кевин. Подуши Кевин. Да вървим да ги намерим! Хайде да намерим Ела и Кевин.

— Защо започваш още отсега? Мислех, че ще обикаляме места, на които са били други.

— Да, точно така. Само че той има нужда да влезе в крачка. Може двамата да са се изгубили или да са тръгнали към хижата и да се прибират. Може един от двамата да е ранен и да не може да върви в тъмното.

— И като душат чорапи, ще ги открият ли?

Тя се усмихна и включи фенерчето, за да виждат пътеката по-добре.

— Ти нали обичаш корнфлейкс?

— Да.

— Надявам се това да не те отврати. От хората падат мъртви парченца кожа, също като люспички корнфлейкс, които съхраняват мириса на човека. Носят се по въздуха, вятърът и теченията ги подемат. Пътят на течението е тесен и е най-концентриран при източника.

— Тоест при човека.

— Именно. С увеличаване на разстоянието се разнася, но Богарт ще успее да проследи миризмата. Проблемът, който може да го отклони, е прекалено силен вятър, висока влажност, пълно безветрие, блата, смяна на посоката на вятъра — всичко зависи от климатичните условия и терена. Това ми е работата — да преценя условията и да направя план за действие, да помогна на кучето да проследи миризмата.

— Много сложна и объркана работа.

— Понякога е точно така. Ако денят е горещ и няма никакъв полъх, а се намираме сред гъсталаци, миризмата няма да се разнесе и обхватът ни ще бъде ограничен. Тогава трябва да се пренастроим. Затова пък един поток или течение ще разнесат миризмата в нова посока и водачите пак трябва да се пренастройват.

Това си беше цяла наука, реши той, искаше се и много обучение, а също и инстинкт.

— Откъде знаеш, че кучето следва миризмата, а не се мотае?

Светлоотразителите по якето ѝ и онези, които беше лепнала на неговото, блестяха в призрачно зелено на лунната светлина. Лъчът от фенерчето подскочи по пътеката, храстите и дивите цветя.

— Той си знае работата. Познава добре играта. Виж, вече забърза, но се връща и проверява отново назад, за да е сигурен, че е на прав път. Души въздуха и продължава. Добро куче е той.

Протегна ръка и стисна пръстите на Саймън.

— Така и не излязохме на вечеря.

— Излязохме. Сандвичът не беше никак лош. Какво търсиш?

— Следи — тя продължи да насочва светлината настрани. — Стъпки, счупени клони, обвивки от бонбони, каквото и да е. Нямам обонянието на Богарт, затова разчитам на очите си. Но човек има нужда и от усет. Господи, каква красота! Това е едно от най-любимите ми места на света. А сега, когато лунните лъчи си пробиват път през зеленината и искрят наоколо, е просто невероятно. Фенерчето осветява горски гъби — аризема. В най-скоро време ще намеря време да се запиша на курс по ботаника, за да науча повече за растенията наоколо.

— Защото имаш прекалено много свободно време.

— Човек винаги може да намери време за онова, което иска. Силвия се зае с плетене на една кука.

Той сви вежди, тъй като не разбра каква е връзката.

— Браво.

— Просто казвам, че човек може винаги да намери време за нещо ново. Знам основни неща за флората и фауната, знам какво не трябва да пипам, докато съм на спасителна операция. Ако пък нещо не знам, просто заобикалям и не пипам.

— Каж ми тогава защо влачим на гръб гадна храна?

— Когато огладнееш, няма да ти се стори гадна.

Всеки път, когато Богарт й дадеше сигнал, тя спираше и маркиреше мястото. По всичко личеше, че туристите са минали оттук преди часове, но кучето успешно следваше миризмата.

Знае си работата, реши Саймън, точно както бе казала Фиона.

— Преди две години открихме един планинар недалеч оттук — продължи тя. — Беше наред лято, адска жегга. Беше обикалял два дни. Обезводнен, с разранени инфектирани крака, а отровният бръшлян го беше докоснал на места, на които никой не би искал да го докосват.

Продължиха да вървят безкрайно дълго, както се стори на Саймън. Луната осветяваше пътя им, а тя си помагаше и с фенерчето. Спря, извика, послуша се и включи радиото, за да се чуе с екипа си. След това отново пое след кучето; Беше неуморна, отбеляза Саймън. И двамата. Нямаше съмнение, че жената и кучето работят здраво и изпитват удоволствие от това.

Тя му посочваше познати, неща. Пън, полазен от буболечки, лишеи в странни цветове.

Когато Богарт спря, за да пийне вода, тя му подаде отново миризмата, докато наоколо ехтяха гласовете на бухали и нощни птици.

Богарт застана нащрек и започна да души наоколо.

— Ето, тук са спирали, за да обядват. След това са се разделили. Стъпките са много — тя приклепна. — Внимавали са да не замърсяват, не мога да отрека. Няма никакъв боклук.

Кучето се дръпна настрани, за да се облекчи, и Саймън реши, че няма да е зле и той да направи същото, затова навлезе по-дълбоко сред дърветата, докато Фиона сви ръце пред устата си и извика.

— Добре се движим — обясни тя, когато Саймън се върна. — Все още няма полунощ. Можем да починем тук и да тръгнем, щом се развидели.

— Така ли щеше да действаш, ако не бях с теб?

— Сигурно щях да повървя още.

— Тогава да продължим.

— Първо ще си починем малко — тя седна на земята, извади пакетче ядки и хапки за кучето. — Важно е да имаме енергия и да прием достатъчно вода. Ако ли не, ще изпратят някой да търси нас.

Подаде ядките на Саймън и нахрани кучето.

— Случвало ли се е да не откриеш търсения?

— Да. Ужасно е, когато се връщаш с празни ръце. По-лошо няма. По-зле дори, отколкото ако откриеш човека прекалено късно.

Тя бръкна в пликчето.

— Тези двамата са млади и силни. Предполагам, че той не е преценил издръжливостта си, объркал се е или и двете. Но телефоните ме притесняват.

— Може батериите да са се изтозили. Или пък да няма обхват. Може да са ги изгубили, да са паднали някъде.

— Или едно от тези неща, или всички накуп — съгласи се тя. — Има диви животни, но е много малко вероятно да са се натъкнали на животно и да не са успели да се измъкнат. Ако някой от двамата е с изкълчен глезен, са се забавили много, особено ако нямат достатъчно опит. В тъмното са изгубили ориентация, сигурно са уморени и много вероятно ранени.

— Вървели са колко, четири часа дотук?

— Да, но не са се движили по права линия, спирали са, правили са снимки. Кевин е искал да ускорят крачка по всяка вероятност, за да спечели облога, когато са тръгнали на юг. Сигурно е имал намерение да повървят още час, може би два — което е прекалено за един ден, след като целият ти опит идва от Пето Авеню. Накрая решават да тръгнат направо и да се върнат в хижата, за да пият коктейли.

— Така ли мислиш, че е станало?

— Съдя по онова, което казаха приятелите им. Той е добър човек, всезнайко, но забавен. Обича предизвикателствата, не може да им устои. Тя обича да пробва нови неща, да ходи по нови места. В гората е студено — Фиона отпи от бутилката вода, докато оглеждаше сенките. — Те обаче имат якета. Сигурно са изтощени, уплашени и ядосани.

Усмихна му се.

— Ще издържиш ли още час?

— Кевин не е единственият, който има състезателен дух — той се изправи и й подаде ръка.

— Радвам се, че дойде — тя се изправи и се притисна към него. — Настоявам обаче да ме изведеш на вечеря, когато се върнем.

Вървяха цели деветдесет минути, като криволичеха след кучето, което следваше миризмата. Фиона непрекъснато се провикваше, на така и не получи отговор, а след време луната се скри зад облаци.

— Вятърът променя посоката си. По дяволите! — тя вдигна лице и той бе готов да се закълне, че души въздуха като куче. — Бурята ще ни хване. Най-добре да разпънем палатката.

— Просто така ли?

— Тази вечер не можем да направим нищо повече. Богарт е уморен. Вече нямаме светлина, а и миризмата се губи — тя извади радиото. — Спираме за два часа, почиваме си, после тръгваме пак — погледна го и стисна радиото. — Не си струва да се връщаме в базата. Само ще се намокрим, ще се уморим още повече, а на сутринта трябва пак да минаваме същия път. Легло и топъл душ или да останем тук и да си починем?

— Ти решаваш.

Тя наклони глава.

— Казваш го, защото си съгласен с мен ли?

— По-лесно е, когато се съгласявам с теб.

Тя съобщи в базата къде са намират и си записа местоположението на останалите. Саймън забеляза, че нямаше празни приказки. Всичко бе делово.

След като тя свали раницата си и започна да разпъва палатката, той отново изпадна в положението да следва инструкциите ѝ. Не можеше да не признае, че няма представа какво прави. Последният път, когато бе лагерувал на палатка, беше дванайсетина годишен. А и нейната палатка по нищо не приличаше на онази, която бе използвал той навремето.

— Ще ни бъде тесничко, но поне ще останем сухи. Първо ти. Настанни се, така че да имаш място да се опънеш. Двамата с Богарт ще влезем след теб.

Палатката наистина се оказа тясна. След като кучето се сви на топка до кръста му, а Фиона от другата страна, не остана никакво място.

— Струва ми се, че кучето ти си е завряло носа в задника ми.

— Добре че си с панталони — Фиона се намести. Можеш да се примъкнеш към мен.

Да се примъкне ли, помисли си той, но беше твърде уморен, за да измисли саркастична забележка. Затова се притисна в нея и пъкна ръка под главата ѝ. Сигурно утре сутринта щеше да е напълно изтръпнала, но поне направи малко местенце.

Изтреця гръмотевица и след секунда небето сякаш се продъни. Заваля пороен дъжд.

— Щеше да е толкова романтично — реши Фиона, — ако палатката беше по-голяма и бяхме излезли на излет и имахме една хубава бутилка вино.

— Кучето ти хърка.

— Да, и така ще бъде през цялата нощ. Тази вечер се потруди здравата — тя извърна леко глава, за да го целуне. — Също и ти.

— Трепериш. Студено ли ти е?

— Не, добре съм.

— Трепериш — повтори той.

— Просто ми трябва време, за да се отпусна. Не се чувствам комфортно в затворени пространства.

— Ти... — сети се веднага и се прокле, задето бе толкова недосетлив. Тя е била затворена, вързана, със запушена уста в багажника на автомобил, докато убиецът я е откарвал към смъртта. — Господи, Фиона.

— Недей — тя го сграбчи, когато той понечи да се размърда. — Просто остани, където си. Затварям очи и всичко ще премине.

Едва сега долови бесните удари на сърцето ѝ, които валяха също като дъжда.

— Трябваше да се върнем.

— Не, това означаваше да изгубим твърде много време и енергия. Освен това съм прекалено уморена, за да се оставя на паниката.

Така ли наричаше треперенето, и ударите на полудялото си сърце? Привлече я до себе си и я прегърна, а с другата си ръка и погали гърба ѝ. — Така по-добре ли е или по-зле?

— По-добре. Приятно е. Просто ми дай минутка, за да се приспособя.

Светкавица превърна нощта в ден и освети всичко в палатката. Той забеляза, че страните ѝ са пребледнели, а очите — затворени.

— Да не би Тайсън да чука ветеринарната?

— Не мисля, че са стигнали до чукането, господин Романтик. Според мен все още се опознават на лично ниво.

— И чукането е на лично ниво, ако го направиш както трябва.

— Сигурна съм, че тя ще ми каже, когато се стигне до чукане.

— Защото ти си ѝ казала, че ние с теб се чукаме, така ли?

— Тя и сама можеше да стигне до този извод, но да, разбира се, че ѝ казах. При това ѝ разказах какво се случи в най-големи подробности. Прииска ѝ се да я беше изучава първо нея.

— Жалко, да изпусна такава възможност! — сърцето ѝ започваше да се успокоява. — Мога да ѝ се реванширам.

— Закъснял си. Сега вече никога няма да прави секс с теб. Имаме си неписани правила. Ти вече не си включен в менюто, когато става въпрос за приятелките или роднините ми.

— Изобщо не е честно, след като си приятелка с всички на острова.

— Може и така да е, но правилата са си правила — тя изви глава назад и отново го докосна с устни. — Благодаря ти, че ме разсейваш и не позволяваш на неврозата да ме завладее.

— Нямаш никаква невроза. Просто си уплашена, което те извинява. По принцип си отвратително стегнат и скупен човек. А освен това не си и мой тип.

— Но имаш намерение да ме чукаш.

— При първа възможност.

Тя се разсмя и се отпусна напълно.

— А ти си груб тип, не притежаваш абсолютно никакви социални умения и си циничен. Въпреки това имам намерение да се възползвам от всяка възможност, за да се изучаваме. Все едно, не съм сигурна какви се явяваме един на друг, но по всичко изглежда, че се получава.

— Искам да съм с теб!

Не беше сигурен защо го каза — може би думите му бяха предизвикани от близостта им, от дъжда, който барабанеше по материята на палатката, и от загрижеността му за нея, макар тя да беше спряла да трепери. Независимо от причината това беше истината.

— Това е най-хубавото, което някога си ми казвал — промълви Фиона. — Още повече при тези обстоятелства.

— Топло ни е и сме сухи — изтъкна той. — А те не са — добави накрая, сякаш беше прочел мислите ѝ.

— Не са. Ще прекарат ужасна нощ.

Този път той надигна глава и докосна косата ѝ с устни.

— Значи утре сутринта трябва да ги открием.

ТРЕТА ЧАСТ

*„Но що е слугата ти, кучето, та да
извърши това голямо нещо?“*

„4 Царе“, 8:13

21.

Събуди се обгърната от пълен мрак, неспособна нито да помръдне, нито да проговори. Главата ѝ пулсираше като отворена рана и ѝ се гадеше. Напълно дезориентирана, ужасена, тя се опита да се пребори с онова, което я притискаше, но ръцете ѝ бяха вързани зад гърба, а краката — напълно парализирани.

Загърчи се, изви се и се опита да си поеме дъх.

Очите ѝ, широко отворени, като на диво животно, се завъртяха. Тя чу жужене, натрапчиво, нестихващо, и си помисли — последва нов прилив на паника — че е попаднала в пещерата на диво животно.

Не, не беше това. Двигател. Автомобил. Намираше се в автомобил. Беше затворена в багажника на автомобил. Мъжът. Мъжът на пътеката за джогинг.

Сега вече си спомни ясно всичко — и грейналото утринно слънце, и нежното синьо небе, опнато като платно над наситените цветове на есенния пейзаж. Сякаш вкуси мириса на есента.

Мускулите ѝ се затоплиха. Почувства се отпусната, гъвкава. Усети прилив на сили. Обичаше това чувство — опияняващото усещане, че е сама в свят на цветове и аромати. Беше сама и разполагаше със свободата да тича.

Тогава видя мъжа, който се приближаваше бодро към нея. Нищо особено. Разминаха се, той продължи и светът отново бе неин.

Но... той се препъна и падна, а тя спря ли, за да му помогне? Не помнеше, нямаше представа какво точно се случи. Спомените ѝ бяха мътни.

Видя обаче лицето му. Усмивка, очи — нещо проблесна в тези очи — секунда преди да нахлуе болката.

Болка. Сякаш я беше поразила светкавица.

Замая я в мига, в който усети под себе си вибрация. Пътуваха по неравен път, подсказа ѝ глас от далечно кътче на съзнанието ѝ.

Спомни си предупреждението и на чичо си, и на Грег. „Не излизай да тичаш сама. Паникбутоната да ти е винаги под ръка. Бъди нащрек.“

Беше пренебрегнала предупрежденията с лека ръка. Какво толкова можеше да ѝ се случи? Едва ли ще ѝ се случи точно на нея.

А, ето че се случваше. Беше отвлечена.

Ами всички онези момичета, за които чете във вестниците. Беше ѝ мъчно за убитите, докато не ги забрави и не продължи живота си.

И тя ли щеше да стане една от тях, и тя ли щеше да се превърне в едно от мъртвите момичета от криминалните хроники, и тя ли щеше да влезе във вестникарските статии?

Но защо? Защо?

Плачеше, бореше се и пицеше. Само че изолирбандът на устата ѝ пречеше, възетата се врязваха в кожата ѝ и тя усети острия мирис на собствената си кръв и пот.

Накрая долови и мириса на смърт.

Събуди се в пълен мрак. Писъкът клокочеше в гърлото ѝ и тя успя да го задържи, когато усети тежестта на ръката на Саймън, прехвърлена върху нея, когато чу равномерно дишане — неговото и на кучето.

Паниката лазеше по кожата ѝ като паяк, свиваше гнездо в гърдите ѝ.

Затова писъкът остана в главата ѝ, пронизително силен.

Махай се! Вън! Вън!

Тя се измести към отвора на палатката и пропълзя навън, където хладният влажен въздух я перна по лицето.

— Чакай! Спри — извика тя, когато Саймън стисна раменете ѝ. — Остави ме. Просто искам глътка въздух — знаеше, че не е на себе си, но не можеше да направи нищо. Тежък камък притискаше гърдите ѝ и тя усети как главата ѝ се люшва, подета от силна вълна. — Не мога да дишам.

— Можеш! — той затегна прегръдката си, изправи я на колене и я разтърси силно. — Дишай! Погледни ме, Фиона. Веднага. Дишай! Хайде!

Тя си пое въздух на къси, неуверени глътки.

— Сега го изпусни. Прави каквото ти казвам. Дишай, издишай. По-бавно. За бога, по-бавно!

Фиона го погледна с почуда. Той за какъв, по дяволите, се имаше? Заблъска гърдите му, но се озова пред непоклатима стена. Саймън я разтърси отново.

И тя най-сетне успя да си поеме дълбоко въздух.

— Продължавай. Седни, Богарт. Вдишай, издишай. Погледни ме. Вдишай и издишай. Така, вече е по-добре. Продължавай.

Пусна я. Тя се стараеше да вдишва и издишва, отпусна се назад, а Богарт побутна ръката ѝ с нос.

— Всичко е наред. Вече съм добре.

— Пий. Бавно — Саймън сви ръцете ѝ около бутилката с вода. — Бавно казах.

— Знам. Вече ми мина. Добре съм — тя въздъхна дълбоко, след това отпи предпазливо. — Благодаря. Извинявай. Олеле! — отпи отново. — Очевидно не съм била чак толкова уморена, след като получих пристъп на паника. Просто спомените се върнаха. Стана така, че... Господи, много отдавна не ми се беше случвало, но предполагам, че беше предизвикано от обстоятелствата.

Вече дишаше по-спокойно. Прегърна Богарт през врата.

— Държа се ужасно — обърна се тя към Саймън. — Само че точно това ми трябваше, за да ми попречи да припадна. Можеш да започнеш да даваш уроци.

— Уплаши ме до смърт. По дяволите!

Преди тя да каже и дума, той вдигна ръка, за да я спре, след това се изправи и закри по подгизналата почва.

— Мама му стара! Хич ме няма в тези неща.

— Не съм съгласна.

Той се обърна към нея.

— Предпочитам да се правиш на инат.

— И аз го предпочитам. Пристъпите на паника и въздействието на спомените, които ме докарват почти до безсъзнание, ме карат да се срамувам.

— Това не е шега работа.

— Не, това е реалността. Моята реалност — тя прокара ръка по лепкавото си от пот лице. — Добре че се случват все по-рядко.

— Недей — спря я той, когато тя понечи да се изправи. — Бяла си като призрак. Ако се опиташ да се изправиш сама, ще паднеш.

Той пристъпи към нея и ѝ помогна да стане.

— Не ти отива да си бледа, крехка и уязвима — прошепна той.
— Ти си умна, смела и силна — пристъпи към нея. — А това е достатъчно, за да ми се иска да го убия.

— Сигурно не е редно, но, Господи, много ти благодаря. Пери обаче е тикнат в затвора и все едно е мъртъв.

— Въпрос на гледна точка. Ако го пребия, ще се почувствам по-добре.

Сърцето му, забеляза тя, биеше по-силно и бързо от нейното. Но това я дари с утеха.

— След като чак толкова жадуваш за насилие, да знаеш, че му счупих носа, когато го изритах в лицето, след като отвори багажника.

— Чакай малко. Но това е страхотно! Не съм напълно доволен, ала не е никак зле.

Тя отстъпи крачка.

— Вече всичко е наред, нали?

Той я погали по бузата.

— А ти добре ли си?

— Да, но се радвам, че е на зазоряване, защото няма земна сила, която да ме накара отново да вляза в палатката. Би ли ми изнесъл раницата? Вътре имам кубчета бульон. Ще кипнем вода.

— Бульон в ранни зори?

— Закуска за шампиони, особено когато добавиш и протеиново блокче — беше много по-добре, помисли си тя, ако успееше да се съсредоточи в онова, което предстоеше, вместо да се връща към миналото. — Щом похапнем и почистим, ще се обадя в базата, за да разбере кой къде е и да ми кажат прогнозата за времето.

— Добре. Фиона? Ако случайно някога сме на същия хал, да знаеш, че ще ти взема по-голяма палатка.

— Ще се наложи.

Бульонът беше безвкусен, но поне беше топъл. А след като опита протеиновите блокчета — истинска гадост — Саймън се зарече, че ако дойде отново, ще си вземе „Сникърс“.

Тя събра лагера по същия начин, по който вършеше всичко останало. Действаше бързо и ефективно. Прибра всичко по местата, откъдето ги беше извадила.

— Така, прогнозата за времето е добра — обяви тя. — Ще бъде слънчево, двайсетина градуса, но чак следобед ще стане толкова, лек

южен вятър. Продължаваме към северната част на гъсталака. Теренът не е тежък, но ще има малко хълмове, склонове и няколко скалисти участъка. На места шубраците ще станат почти непроходими, особено встрани от отъпканите пътеки. Предполагам, че след такъв дълъг преход, ще избягват трудните места и на югоизток, където е значително по-стръмно.

— Просто не мога да разбера защо са се забили чак тук.

— Предполагам, че след като той е такъв маниак и иска на всяка цена да печели, е настоял да се поизсилят. Дори да се е стреснал, поне отначало не си е признал. Такъв човек не би избрал по-лесен маршрут, не би тръгнал веднага надолу. Като нищо може отново да е поел по стръмното.

— Защото иска да се докаже.

— Сигурно. Попитах жената, с която пътувах, дали е от хората, които биха спрели, за да помолят някой да ги упъти, и тя се изсмя. Смехът ѝ беше нервен. Дори да видел, че върви към ада, пак нямало да попита накъде е правилната посока. Така че, когато са разбрали, че положението е зле, вече е било прекалено късно.

— А тук има къде да се изгубиш — той как щеше да постъпи, запита се Саймън, надолу ли щеше да тръгне, или нагоре, щеше ли да се развика за помощ, или да продължи напред?

Не беше сигурен и се надяваше никога да не разбира.

— Ако не познаваш обстановката, всеки бор изглежда съвсем същия като останалите. Както и да е, разширяваме периметъра на търсене — тя вдигна поглед. — Да ти покажа ли на картата?

— Да не би да си решила да ме зарежеш в тоя пущинак?

— Само ако ме нервираш.

— Ще рискувам.

— Тогава да тръгваме — тя метна раницата на гръб, подаде на Богарт миризмата, за да има ориентация да продължи.

Неуверени слънчеви лъчи блестяха по валмата мъгла и се стрелкаха към листата, които се опитваха да се отърсят от нощната буря. Саймън не беше наясно какво се опитва да подуши Богарт, защото всичко наоколо му се струваше чисто, влажно и потънало в зеленина.

Теренът стана по-неравен, въпреки това ситни цветчета изпъстриха пътя им, изникнали от пукнатини в скалите, вдигнали

главици, за да се порадват на слънцето или избуяли покрай потоци, които да утолят жаждата им.

Той прескочи повалено дърво с огромна хралупа, издълбана от времето и животински нокти и зъби.

— Виждаш ли нещо?

— Пейка — измърмори той. — Оформяш седалка, просто така. Има си задна облегалка, също и странични. Става от едно-единствено дърво. За основа може да се оформи крак като гъба.

Надигна се отново и забеляза, че Фиона и Богарт го чакат.

— Извинявам се.

— Богарт и без това имаше нужда от вода — подаде бутилката на Саймън. — На мен много ми трябва пейка.

— Тази не става за теб. Прекалено масивна и тежка е. Няма да...

— Няма да ми отива. Разбрах — тя поклати глава и се обади в базата.

Въпреки че имаше слънце, Фиона продължи да използва фенерчето и да оглежда храстите и пътеката, докато кучето подтичваше напред.

— Отново попадна на следата. Почивката му се е отразила добре.

— Светът на открито е истински букет от миризми за кучето. Как да не се разсейва? Я, заек! Или пък нещо друго. Джос ще хукне да гони дори паднало листо.

— Всичко зависи от обучението, практиката и повторенията. Не това е играта обаче. Играта е да открие източника на миризмата, която съм му дала.

— Играта е да се отклони от следата — изтъкна Саймън.

— Има такова нещо понякога — тя последва кучето и заизкачва стръмния склон, като заобикаляше драките. — Тук са допуснали грешка. Богарт няма да се отклони, за разлика от хората. Вече не са на пътеката, защото са видели или сърна, или мармот и са искали да се снимат. Напълно възможно е да са се опитали да минат напъряко. Има си причини пътеките да са обозначени, въпреки това хората се отклоняват.

— Кучето е поело по правилната следа, но ти също излезе права. Маниакът Кевин е тръгнал нагоре вместо надолу.

Богарт спря, за да изчака хората да го настигнат.

— Може да са искали да намерят забележителна гледка, затова са тръгнали нагоре. Само че... чакай. Богарт! Спри!

Тя насочи фенерчето към къпиновия храст наблизко.

— Тук си е закачил якето — прошепна тя и посочи малък кафяв триъгълник. — Добро куче. Браво, Богарт. Отбележи находката — помоли тя Саймън. — Ще съобщя в базата.

По-рано му беше показала как да маркира находките, когато попаднат или на стъпки, или на други доказателства, че издирваните са били на съответното място. След като завърза флагчето, Саймън даде на Богарт вода, пи и той. Фиона не спираше да вика Кевин и Ела.

— Все още нищо. Само че гъстата растителност пречи на звука да се разнесе. Затопля се, вятърът е все още слаб, което е добре за нас. Той иска да тръгва. Надушил е следата. Да намерим Кевин и Ела. Хайде, търси!

— Коя е най-дългата ти спасителна операция?

— Четири дни. Беше страшно. Деветнайсетгодишно момче, разсърдило се на семейството си, тръгнало от лагера им, след като вечерта си легнали. Изгубил се, започнал да се върти в кръг и паднал лошо. Беше в разгара на лятото — жегата, насекоми, влага. Намериха го Мег и Зина. Бил в безсъзнание, обезводнен, със сътресение на мозъка. Имаше късмет, че оцеля.

Богарт бе започнал да върви на зигзаг, движеше се на изток, след това пое на запад, накрая се обърна на север.

— Той се обърка.

— Не — поправи го Фиона, докато наблюдаваше езика на тялото на Богарт. — Те са били объркани.

Десет минути по-късно Саймън забеляза мобилен телефон — или по-точно остатъците от мобилен — заклещен в пукнатината на скала.

— Виж!

Той ускори крачка и настигна Богарт.

— Орлов поглед — рече Фиона. — Счупен е — тя приклепна, за да го извади. — Счупен е. Погледни. Опаковка от бинт на земята, а това прилича на кръв — дъждът не е отмил всичко.

— Един от двамата е паднал. Ударил се е в скалата и е изпуснал телефона.

— Може и така да е. Използвани са само два бинта, което е добре — тя кимна, докато той вадеше флаг, без дори да я пита. Тя отново сви ръце около устата си и се провикна. — По дяволите и пак по дяволите! Колко далече ли са стигнали? Ще се обадя.

— И яж нещо — той бръкна в раницата. — Я, че ти си имала „Милки Уей“!

— Имам, да. Десертните блокчета те зареждат с бърза енергия.

— А аз трябваше да ям онези противните. Седни за пет минути. Яж нещо. Пийни вода.

— Близо сме. Сигурна съм. Той усеща.

— Само за пет минути.

Тя кимна, седна на скалите и изяде едно десертно блокче, докато разговаряше с Мей.

— Реорганизираме издирването. Имаме две находки досега, а Лори попадна на нещо, което показва посоката, в която са поели. Въздушните спасители ще се насочат натам. Попаднала е на червен телефон, със сигурност на жената. Мей ще провери, но не мога да си представя Кевин да си купи червен телефон.

— Тогава по всяка вероятност кръвта е нейна.

— Сигурно. Той е луд по нея, поне така разправят приятелите им. Направо ѝ обожавал. Ако тя е ранена, значи той е изпаднал в паника. Побъркал се е от тревога. А когато човек се паникьоса, допуска грешка след грешка.

— Защо не се е обадил оттук?

Фиона извади своя мобилен телефон.

— Не става. Тук няма покритие. Нали затова наричат тези места пущинак. Сигурно се е опитал да намери сигнал, накрая се е изгубил или просто се е отклонил от пътеката.

Поеха отново. Богарт се бе „заплеснал“, реши Саймън, докато го наблюдаваше как ситни напред и само от време навреме поглежда неспокойно назад, сякаш се опитваше да каже: „Няма ли да побързате?“.

— Изгубили са се — тихо рече Фиона. — Уплашени са, защото са наясно, че това не е никаква игра. Единият от тях е ранен, нищо че раната може да е съвсем лека. Уморени са. Нови ботуши.

— Нови ботуши ли?

— Ела. Тя е тръгнала с нови ботуши. Със сигурност са ѝ излезли мехури. Би трябвало да поемат по по-лек път, надолу или някъде на равно, и сигурно са спирали често, защото я боли. Снощи се разрази буря. И двамата са мокри, студено им е и са гладни. Чу ли?

— Кое?

Тя вдигна пръст и се заслуша.

— Реката. Чува се бученето на река.

— След като каза, вече я чувам.

— Когато е уплашен, изгубен, човек често се опитва да се качи нависоко, за да види по-добре с надеждата някой да го види и него. Само че това невинаги е възможно, особено ако си ранен. Другият инстинкт е да тръгнеш към водата. Това е важна природна забележителност, ще те отведе нанякъде, ще ти донесе облекчение.

— Ами какво стана с небезизвестната инструкция да останеш на място и все някой ще те открие?

— Никой не се вслушва в този съвет.

— Очевидно. Той откри нещо — Саймън посочи Богарт. — Я виж там горе. На този клон има чорап.

— Браво, наистина имаш орлово око. Браво на Богарт. Търси! Хайде, тръгвай, да намерим Ела и Кевин!

Откриха и втори чорап стотина метра настрани и Фиона кимна.

— Значи са тръгнали към реката, а той отново е започнал да мисли. Тук е можел да използва телефона. Виж! — показва на Саймън, че нейният има покритие. — Нещо е станало. Той обаче се опитва да върви по по-лек терен и се е насочил към реката.

— Още кръв, нови бинтове — посочи Саймън.

— Сухи. Станало е след бурята. Тези са от сутринта.

Тя заговори по-високо, за да окуражи кучето и да извика на изгубените. Този път Саймън чу, че отнякъде далече долетя глас, който се провикваше в отговор.

Богарт из лая щастливо и хукна напред.

Саймън усети как вълнението приижда като вълна, когато пое след Фиона и кучето.

След малко видя мъж, кален, неугледен, който куцукаше нагоре по полегат склон.

— Слава богу! Слава богу! Съпругата ми... е ранена. Изгубихме се. Тя е ранена.

— Всичко е наред — докато вървеше с бърза крачка към мъжа, Фиона извади бутилката вода. — Ние сме от „Издирване и спасителни операции с кучета“. Вече не сте изгубени. Пийнете вода. Всичко е наред.

— Жена ми, Ела...

— Всичко е наред. Богарт. Добро куче. Браво на кучето! Намери Ела. Намери я. Той ще отиде при нея. Ранен ли си, Кевин?

— Не. Не знам — ръката му трепереше. — Не съм. Тя падна. Поряза си крака, коляното я боли. Има ужасни мехури и май е с температура. Моля ви.

— Ще се погрижим за нея.

— Аз оставам с него — Саймън прегърна Кевин, така че изтощеният мъж да се облегне на него. — Ти върви.

— За всичко съм виновен аз — започна Кевин, когато Фиона затича след кучето. — Просто...

— Сега не се тревожи. Тя далече ли е?

— Малко по-надолу, до реката. Опитах се да излезем някъде на открито след снощи. Имаше буря.

— Знам.

— Опитахме се да се предпазим. Господи. Къде сме? Къде, по дяволите, се намираме?

Саймън не беше сигурен, но видя как Фиона и Богарт се навеждат над някаква жена.

— Открихме ви, Кевин, Това е най-важното.

Той раздаде на всички десертни блокчета, кипна вода, за да направи бульон. Фиона преглеждаше раната и слагаше нова превръзка на подутото коляно на Ела, после се погрижи за огромните мехури и по нейните крака, и по краката на Кевин.

— Аз съм пълен идиот — измърмори Кевин.

— Самата истина — усмихна се увитата в одеяло Ела. — Все забравя да си зареди телефона. А пък аз така се заплеснах да снимам, че сме се отклонили от пътеката. Тогава той реши да продължим нататък, а пък не гледах къде стъпвам и паднах. И двамата сме големи идиоти. Ще изгоря тези ботуши при първа възможност.

— Заповядай — Саймън й подаде чаша бульон. — Не е вкусен като „Милки Уей“, но сигурно ще ти помогне.

— О, много е вкусен! — заяви Ела след първата глътка. — Снощи, когато се разрази бурята, мислех, че ще умрем. Честна дума. Когато на сутринта се оказа, че сме все още живи, знаех, че ще се спасим. Сигурна бях, че някой ще ни намери — обърна се и протегна ръка към Богарт, а в очите ѝ заблестяха сълзи на благодарност. — Това е най-прекрасното куче на света!

Богарт размаха опашка и отпусна глава на бедрото на Ела.

— Ще пратят офроуд — Фиона върна радиото на колана си. — Ще ви измъкнем оттук. Приятелите ви помолиха да ви предадем, че вие печелите баса и ще добавят огромна бутилка шампанско към аперитива и вечерята.

Кевин отпусна глава на рамото на съпругата си. Богарт близна ръката му, за да го успокои.

— Тя дори не му е сърдита — отбеляза Саймън, докато подскачаха по черния път.

— Облекчението след оцеляването е по-силно от гнева. Двамата са споделили наситено със страх преживяване и сигурно, докато са се лутали, са се карали предостатъчно. Това обаче е минало. Двамата са живи, обзети са от еуфория. Ами ти?

— Аз ли? Аз прекарах невероятно. Не съм очаквал подобно нещо — добави след малко той.

— Така ли?

— Мислех си, че просто излизаш в гората, ходиш си напред-назад, вървиш след кучето, пиеш някакво подобие на кафе, сварено сред пущинака, и се тъпчеш с ядки.

— Не си много далече от истината.

— Да, но имаш цел, също като кучето. Трябва да откриеш изгубените, при това колкото е възможно по-скоро. Да, истина е, че вървиш след кучето, но ти го насочваш, играеш си на детектив, на психолог и на следотърсач.

— Хм.

— А през всичкото време не забравяш, че си ръководител на екип — не само по отношение на кучето, ами и на останалите — твоите хора, ченгетата, всички, които са плъзнали да търсят из гората

изчезналите. Когато ги откриеш, влизаш в ролята на парамедик, на изповедник, на най-добра приятелка, майка и водач.

— Ние сме с много лица. Искаш ли да пробваш?

Той поклати глава.

— Вече получи кучето ми. Да се занимава той. На мен ми стига. Слава богу! — въздъхна Саймън, когато хижата се показа между дърветата. — Искам горещ душ, топло ядене и няколко литра кафе. Това част от услугата ли е?

— Тук ще бъде.

Отначало се възцари хаос. Облекчение, сълзи, прегръдки, дори след като парамедиците поеха нещата в свои ръце. Някой го шляпна по гърба и тикна чаша горещо кафе в ръцете му. Никога досега не беше вкусвал по-хубаво кафе.

— Браво! — Чък му подаде поничка, не по-малко вкусна от кафето. — Страхотна работа. Има стая, ако искаш горещ душ.

— Точно колкото и следващата глътка въздух.

— Ама и вие каква нощ сте изкарали навън, а? Но пък сутринта беше върхът.

Той погледна, също като Чък, към Ела и Кевин, докато качваха носилката на Ела в линейката.

— Тя как е?

— Коляното ѝ е бинтовано стегнато, ще ѝ направят няколко шева. Но са по-добре, отколкото се очакваше. Ще я оправят. Обзалагам се, че никога няма да забравят тази ваканция.

— И аз няма да забравя операцията.

— Най-хубавото е, когато ги открием — рече Чък и замахна с юмрук. — Върви да вземеш душ. Джил ще направи прословутите си спагети с кюфтета. Да знаеш, че не си живял, ако не си опитал кюфтетата ѝ. Ще направим оперативка, докато обядваме.

Когато влезе, една майчински настроена жена го прегърна и пъкна ключ в ръката му. Той тръгна към стълбите, попадна на Лори и получи поредната прегръдка. Преди да се качи на втория етаж, на два пъти му стиснаха ръката и отново го шляпнаха по гърба. Леко замаян, той откри стаята и хлътна вътре.

Тишина, помисли си той. Прекрасна тишина — или поне някакво подобие на тишина, тъй като шумът от долния етаж и коридорите бе заглушен от вратата.

Усамотение.

Пусна раницата на един стол, извади втория си чифт чорапи, боксерите и ризата, които Фиона бе настояла да вземе, и сгъваемата четка за зъби, която тя му даде.

Тръгна към банята, но преди това надникна през прозореца. Хората продължаваха да се лутат наоколо. Кучетата, очевидно развълнувани от играта, следваха хората или се гонеха.

Не забеляза Фиона. Изгуби я от поглед в мига, в който се върнаха при базата.

Той се съблече и пусна душа. Горещата силна струя го перна и той усети как цялото му тяло въздиша с наслада.

Може и да не беше разглезен гражданин, помисли си Саймън, подпрял се с длани на плочките, докато горещата вода го обливаше, но, мили боже, обожаваше баните с удобства.

Чу почукване на вратата и тъкмо се канеше да изръмжи, когато чу гласа на Фиона.

— Аз съм. Искаш ли компания или ще го раздаваш соло?

— Компанията гола ли ще бъде?

Усмихна се, когато чу смеха ѝ.

Има усамотение, помисли си той, и усамотение. Когато тя отвори вратата на душ кабината, висока, слаба и гола, той реши, че предпочита втория вид.

— Влизай, водата е чудесна.

— Господи! — също като него, тя затвори очи и се отпусна. — Не е просто чудесна, истинско блаженство е.

— Къде беше?

— А, трябваше да нахраня Богарт и да му дам вода, да се видя със сержанта и да се разберем кога да направим оперативката. Ще говорим, докато обядваме. Чака ни великолепен обяд.

— Разбрах. Не съм бил живял истински, ако не съм опитал кюфтетата.

— Самата истина — тя отпусна назад глава и остави водата да облее косата ѝ. Остана така, със затворени очи, и си затананика от удоволствие.

— Обадох се на Сил и ѝ казах, че ще приберем момчетата на път към къщи.

— Още задачи?

- Трябваше да свърша някои неща.
- Има и още нещо за вършене — той я обърна към себе си.
- Всеки празнува както умее.
- Тя въздъхна и се отпусна за целувка.
- Твоят начин определено ми харесва.

22.

Оказа се, че кюфтетата са наистина страхотни. Докато се хранеше, Саймън разбра, че вечерята му напомня за дома. Имаше много шум, вечно някой някого прекъсваше, всички се надвикваха и на масата беше сложено огромно количество храна.

Но пък по света имаше най-различни семейства.

Предположи, че сред тези хора той е просто „гаджето“ — дразнец, но предсказуем — човек, когото продължаваха да преценяват, макар че го бяха приели с отворени обятия.

Не можеше да каже нищо за веселото настроение, обзело всички, вече заразило и него. Докато наблюдаваше как Кевин куцука към тях след часове, прекарани навън и изминатите километри, нещо в него трепна.

По-скоро е задоволство, реши Саймън, нещо като пробуждане, като доза пречистен наркотик, който оставя след себе си чувство на гордост.

И Мей, и Фиона си водеха бележки и обсъждаха документацията, дневници и доклади от операцията.

Забеляза, че Фиона изобщо е забравила за пристъпа на паника.

— Ти ще добавиш ли нещо, Саймън? — той погледна към Джеймс.

— Не, Фиона каза всичко. Аз просто ѝ правех компания.

— Дори така да е, ти се справи блестящо. Справи се страхотно за новак — обади се Фиона. — Издръжлив е, умее да се ориентира. Оправя се добре с карта и компас и има орлов поглед. С малко обучение ще бъде готов приблизително по времето, когато бъде готов и Джос.

— Приет си, ако изявиш желание — обърна се към него Чък.

Саймън бодна едно кюфте на вилицата си.

— Вземете кучето.

— Ще те вземем на най-високата тарифа.

Развеселен, Саймън погледна Мег, докато навиваше паста на вилицата си.

— Това е уловка, нали?

— Естествено.

— Но пък е изкусително.

— Ти си помисли — обади се Мей. — Защо не доведеш Джос на някоя от тренировките ни? Тъкмо ще видим как се справя.

На връщане бяха развеселени и спокойни, а кучетата дремеха в лодката. Лори и Джеймс също се бяха унесли, допрели глави, докато Мей и Тайсън се бяха усамотили на кърмата.

Екипът се беше разпаднал на двойки, помисли си Саймън и стрелна с поглед седналата до него Фиона, свела глава над записките си. Май и той беше в една от тези двойки.

Щом пристигнаха на Оркас, последваха прегръдки. Никога досега не беше виждал хора, които чак толкова да обичат да се прегръщат и мляскат.

На връщане седна зад волана.

— Ето че почти обядвахме навън — отбеляза Фиона. — Изядох толкова много спагети, че мога да не ям дни наред. Освен това мога единствено да кажа, че срещата ни беше неповторима.

— С теб никога не е скучно, Фиона.

— Благодаря.

— Животът ти е наситен с прекалено много събития, не спираш да обмисляш това или онова и на човек няма как да му доскучае.

Тя се усмихна и извади телефона си. Апаратът изпиука.

— Фиона Бристоу. Да, Тод. Bravo. Много се радвам. И ние също. Не е нужно. Много съм доволна, че върнахме Кевин и Ела живи и почти здрави. Да, разбира се. И на теб.

Тя затвори телефона.

— Пет шева и шина за коляното на Ела. Сложили са им системи заради обезводняването, погрижили са се за мехурите и ожулените места. Накратко, и двамата ще се оправят и в най-скоро време ще ги пуснат да се върнат в хижата. Искали да ти благодарят.

— На мен ли?

— Ти беше част от екипа, който ги откри. Как се чувстваш?

Саймън не отговори веднага.

— Адски ми е гот.

— Нали? Винаги е така.

— Купувате сами необходимата екипировка — и радиостанциите, и палатките, и одеялата, и комплектите за първа помощ, абе, всичко — не че обмисляше възможността да се присъедини. — Забелязах, че записваш какво сме използвали. Със собствени средства ли ще възстановиш всичко?

— Не всичко. Радиостанцията ни е подарък. Нямах представа каква нужда имахме от нея. Родителите на детето, което открихме, ни я купиха. Някои искат да ни платят, но това може да ни докара проблеми. Затова пък, когато предложат да ни купят одеяла или да ни заредят с едно-друго, винаги се съгласяваме.

— Дай ми списъка. Аз ще възстановя всичко. Какво? Нали бях част от екипа? — попита той, когато тя се намръщи.

— Да, но не виждам защо се чувстваш длъжен да...

— Не предлагам да помогна, защото се чувствам длъжен да го направя.

— Щом е така, ще ти напиша списък.

Спряха пред дома на Силвия, взеха кучетата, което отне безкрайно дълго време, защото животните не можеха да се нарадват на стопаните си. Той трябваше да признае, че шантавото кученце му е липсвало, освен това му стана безкрайно приятно, че се прибира заедно с Фиона, а автомобилът е пълен с щастливи кучета.

— Да ти призная ли какво искам? — попита го тя.

— Казвай.

— Искам една висока тънка чаша, пълна с бяло вино и един час да се излеждам в правения ми по поръчка люлеещ се стол на верандата. Искаш ли да ми правиш компания?

— Защо пък не?

Тя протегна ръка и той преплете пръсти с нейните.

— Чувствам се великолепно! Уморена съм, но пък ми е хубаво. Ами вие, момчета? — тя се извърна за миг към преплетените на задната седалка тела. — Чувстваме се страхотно. Можете да си поиграете, докато двамата със Саймън прием вино и гледаме залеза. Поне така си мисля. Ще се чувстваме уморени и щастливи, ще ни е гот, докато...

— Фиона...

— Ммм? — тя погледна разсеяно към него. Строгостта, изписала се по лицето му, заличи радостта ѝ и тя усети как я обзема тревога. — Какво? Какво има?

Погледна напред, когато той намали по алеята към къщата.

На пощенската ѝ кутия беше завързан ален шал, който потрепваше на лекия бриз.

Всички мисли я напуснаха и за момент тя остана неподвижна, потънала в мрак, в невъзможност да диша.

— Къде ти е пистолетът? Фиона!

Викът му я накара да се стегне.

— В раницата.

Саймън се пресегна и прехвърли раницата ѝ в скута си.

— Извади го, заключи вратите. Остани в колата и позвъни на ченгетата.

— Не. Какво? Чакай. Къде отиваш?

— Да огледам къщата. Той едва ли е тук, но не искам да рискуваме.

— Да не би да си въобразяваш, че ще те пусна да отидеш там невъоръжен, без каквато и да било защита? — също като Грег, помисли си тя. Щеше да го сполети същото като Грег. — Ако ти слезеш, слизам и аз! Ще чакаме ченгетата. Моля те! Няма да го понеса втори път. Просто няма да мога.

Тя извади телефона и набра номера на шерифа.

— Обажда се Фиона. Някой е вързал ален шал на пощенската ми кутия. Не, със Саймън съм, в самото начало на алеята. Не. Не. Да, добре. Разбрах.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Тръгват. Казаха да останем тук. Знам, че искаш да постъпиш по друг начин. Знам, че инстинктите ти нашепват друго.

Тя дръпна ципа на раницата и извади пистолета. Напълно спокойно провери пълнителя и дръпна предпазителя.

— Ако той е тук и се е притаил. Не искам да ходя на погребението на мъжа, когото обичам. Все едно че ще убие и мен, Саймън, защото няма да успее да преживее същото втори път.

— Все едно че ме затваряш в кутия.

— Казвам ти истината, за бога! Просто остани с мен. Умолявам те да останеш с мен. Моля те, много те моля, не ме оставяй сама!

Той реши да я послуша. Щеше да постъпи както бе решил, ако се беше разплакала, но спокойният ѝ овладян глас го възпря.

— Дай ми бинокъла си.

Тя дръпна друг цип на раницата си и му го подаде.

— Никъде няма да ходя, просто искам да огледам.

— Добре.

Слезе от автомобила, но остана до него. Чу я как успокоява кучетата, докато оглеждаше алеята и дърветата. Бяха избуяли млади листенца, но той се опита да различи какво се крие в сенките. Подухна ветрец и той отстъпи крачка встрани, за да има по-добра видимост, и застана на алеята.

Красивата ѝ къща бе притихнала сред горските сенки. Из градината ѝ танцуваха пеперуди, стръкчетата трева и лютичетата потрепваха при всеки порив на вятъра.

Той се върна и отвори вратата.

— Изглежда, всичко е наред.

— Прочел е статията. Искан да ме изплаши.

— Точно така. Не вярвам да е оставил подписа си и все още да е тук.

— И аз мисля, че си е отишъл. Постигна, каквото искаше. Наистина съм уплашена. Ченгетата идват. Всичко е както преди и аз не спирам да мисля за него. С всички ни е така. Позвъних на агент Тони.

— Браво. Ето ги и ченгетата.

Саймън затвори вратата и изчака двете патрулки да се приближат. Чу, че Фиона слиза от другата страна и едва се сдържа да не ѝ каже да се качи обратно. Нямах да го послуша, реши той, а и сигурно нямаше нужда.

Видя как шерифът слезе от първия автомобил. Беше го виждал няколко пъти в селото, но така и не бяха разговаряли, и не се беше налагало. Патрик Макмеън беше пристегнал шкембе с широк колан. Саймън реши, че докато е бил в гимназията, е играл футбол — вероятно като нападател — и сигурно и досега играеше с приятели през почивните дни.

Очила, тип авиаторски, скриваха очите му, но едрото му лице изглеждаше строго, а едната си ръка бе дръпнал назад, върху оръжието.

— Фий, оставаш в колата. Ти си Саймън Дойл, нали? — Макмеън подаде ръка. — Оставаш при Фий. Дватамата с Дейви ще отидем да огледаме. Мат остава при вас. Той ще снима, след това ще прибере шала в плик за доказателства, за да е на сигурно място. Заклучи ли вратата, когато излезе?

— Да?

— Ами прозорците, затворени ли са?

— Ами... Мисля, че да.

— Затворени са — увери го Саймън. — Проверих ги всичките, преди да тръгнем.

— Добре. Фий, би ли ми дала ключовете? Щом огледаме, ще се обадим на Мат. Става ли?

Тя заобиколи, когато Саймън извади ключовете от стартера, и свали онзи, който беше за входната врата.

— Става и за предната, и за задната.

— Добре — отвърна той. — Не мърдай.

Макмеън се качи отново в патрулната, заобиколи колата на Фиона и подкара по алеята.

— Съжалявам, Фиона — Мат, едва навършил години, за да има право да си купува бира, я потупа по ръката. — Моля те, качете се с господин Дойл обратно в колата. — Погледна сложения до бедрото ѝ пистолет. — И спусни предпазителя.

— Той е много по-млад от мен. За Мат говоря — уточни Фиона, когато се качи отново в колата. — Наскоро навърши двайсет и една. Обучавах техния териер. Няма да го заварят вътре — промърмори тя и нервно прокара юмрук по гърдите си. — Нищо няма да им се случи.

— Помоли ли някой да мине и да огледа, докато те нямаше.

— Не съм. Нямаше ме само една вечер. Ако се бях забавила, Сил щеше да намине, за да полее цветята: и да ми прибере пощата. О, господи, ако бях се забавила и...

— Само че не се е случило — прекъсна я Саймън. — Няма смисъл да го мислиш. Всички на острова и наоколо щяха да знаят, че тази сутрин си на спасителна операция. Нямаше да има достатъчно време, за да направи каквото и да било.

Освен, помисли си Саймън, ако не беше останал на острова.

— Всичко е заради статията. Обърни внимание на времето. Първия шал ми го изпрати, след като излезе първата. Просто иска да

ми подсказе, че е наблизо. Наистина е близо.

— Той е арогантен, а арогантността води до грешки.

— Дано си прав — тя не откъсваше поглед от шала, докато се насилваше да мисли. Виж следите, нареди си тя. — Тук валя ли снощи? Бурята засегна ли острова? Би трябвало. Но шалът е сух или поне достатъчно сух, щом се вее. Но пък днес имаше слънце. Сигурно го е оставил през нощта. Или пък толкова рано, че да е сигурен, че няма да мине автомобил.

— Вече от двайсет минути сме тук, а аз не видях да минава кола.

— Така е, въпреки това има риск. Той не е просто арогантен, ами е и глупав. Ако е дошъл през нощта, значи е трябвало да отседне някъде или пък разполага със собствена лодка. Само че, ако е дошъл с лодка, му трябва кола.

— Важното е, че е бил тук. Все някой трябва да го е видял.

Приближаваше някаква кола. Едва пълзеше по пътя.

— Туристи — отбеляза тихо Фиона. — Летният сезон вече започва. Идват и си отиват с ферибота и това е най-лесният начин да изчезнат. Може да не е дошъл и да си е отишъл в един и същ ден. Може да е наел стая или бунгало или пък...

Стресна се, когато Мат почука на прозореца.

— Извинявай — рече той, когато тя свали стъклото. — Шерифът каза, че е чисто.

— Благодаря, Мат, много ти благодаря.

Оглеждаше внимателно наоколо, докато Саймън шофираше. Всичко й беше до болка познато. Възможно ли бе да е вървял тук, питаше се тя. Възможно ли бе да е поел риска да се натъкне на кучетата? Възможно ли бе напълно де е загърбил предпазливостта и здравия разум? Може и да е рискувал, когато се е промъкнал, за да огледа по-добре къщата, сигурно се е надявал да я види, както си седи на верандата или плеви градината.

Обикновени неща, ежедневни, с които се занимават всички.

Може би е очаквал да отиде да си вземе пощата или да тръгне нанякъде по работа, да проведе час, да поиграе с кучетата.

Рутинни занимания.

Мисълта, че може да е идвал преди, че може да я е наблюдавал — също като Пери — я изпълни с ужас, който остави горчив вкус в устата й.

Макмеън отвори вратата, когато Саймън спря.

— Няма следи от взлом. Вътре май нищо не е пипано, но ти най-добре ще прецениш. Обиколихме отвън, но ще накарам Дейви и Мат да огледат отново, да разширят периметъра, докато ние поговорим вътре. Става ли?

— Разбира се, шерифе. Позвъних на агент Тони. Прецених, че се налага. Не че искам да омаловажа онова, което правиш, но...

— Фиона, откога се познаваме?

Тя въздъхна облекчено, когато чу спокойния му глас.

— Откакто започнах да идвам през летата при татко.

— Значи достатъчно дълго. Не се притеснявам ни най-малко, че може да омаловажиш работата ми. Сега влез вътре и огледай внимателно. Ако видиш нещо, което не си е на мястото, веднага ми кажи. Дори да ти се стори, че нещо е пипано.

Това ѝ беше хубавото на малката къща, помисли си Фиона. Не се налагаше да обикаля безкрайно дълго. Въпреки това отне доста време, докато отвори чекмеджетата и шкафчетата.

— Всичко е точно както го оставих.

— Добре. Да седнем и да поговорим.

— Искаш ли нещо за пиене? Мога да...

— Недей. Не искам — той седна и продължи с вече познатия и на двамата доброжелателен тон, който Саймън реши, че има за цел да успокои изплашените. — Накарах Дейви да се заеме със случая не защото не ми се занимава, а защото прецених, че с него ще ти е най-спокойно. Не мисли, че те пренебрегвам.

— Ами ти откога ме познаваш?

Той ѝ се усмихна и бръчиците в ъглите на очите му се очертаха още по-дълбоко.

— Точно така. Кажи сега, вчера по кое време тръгна?

— Обадиха ми се в седем и петнадесет. Не обърнах внимание в колко точно тръгнахме, но в никакъв случай не сме се бавили повече от петнадесет минути. Имах нужда от време, за да позвъня на Мей, да проверя раниците, да заключа и да натоваря колата. Оставихме кучетата — освен Богарт — у Сил и се отправихме към Чък. В седем и петдесет и пет целият екип беше готов за операцията по издирването.

— Добро време!

— Стараем се.

— Знам. Знам, че ти си подбрала хората. Чудесно си се справила. Днес в колко часа се върнахте?

— Бяхме у Чък към три и половина, след това отидохме да приберем кучетата. Обадох ти се веднага, на минутата, веднага след като видяхме шала. Мокър ли беше? Или само влажен? Мислех...

— Ти да не би да се опитваш да ми вършиш работата? — той размаха пръст и продължи все така приятелски. — Сух. Снощи валя. Не беше потоп, както при вас, но доста поваля. Досега обаче шалът може и да е изсъхнал, защото денят беше слънчев. — Не е бил тук, когато Дейви е минал в девет сутринта.

— Така ли?

— Теб може и да те нямаше, Фий, но ние наблюдаваме къщата. Много хора слизат от ферибота в хубав ден като днешния. Предполагам, че е дошъл днес и е пообиколил с кола. По някое време между девет днес сутринта и четири и петнадесет следобед е вързал шала. Казах, че е бил с кола, защото ти си доста далече от селото. Едва ли е вървял пеша чак дотук или е чакал някой да го вземе на стоп.

— Няма начин — промърмори тя, — бил е с кола. Комби или с голям багажник.

— Поръчах на двама, на които имам доверие, да държат ферибота под око и да проверяват пристигащите. Ако видят сам мъж, веднага ще запишат регистрационния номер. Ще проверим хотелите, мотелите, къмпингите, дори къщите под наем, но ще ни отнеме известно време. Ще проверим всички мъже, които пътуват сами.

— Сега вече се чувствам по-добре — прошепна тя.

— Радвам се. Само че не искам да рискувам, Фиона. Не го казвам като шериф, а като приятел на баща ти и на Силвия. Не искам да оставаш тук сама. Ако държиш да останеш, някой трябва да е с теб. На всяка цена заключвай вратата — и денем, и нощем — добави той и смръщените му вежди подсказаха на Саймън, че много добре знае за навика ѝ да оставя вратите да зеят незаклучени.

— Добре. Обещавам.

— Така. Когато шофираш, прозорците да са вдигнали, а вратите заклучени. Носи си телефона и ми направи списък на всичките си клиенти. От първия до последния! Ако пак те повикат за спасителна операция, незабавно предупреди полицията. Искам да знам къде отиваш, за да проверя сигнала.

— Няма да остане тук — намеси се Саймън, — мести се у нас. Още днес. Ще си вземе каквото ѝ е необходимо и ще се приготви, преди да си тръгнете.

— Не мога просто да...

— Чудесна идея! — Макмеън не обърна никакво внимание на Фиона и кимна на Саймън.

— Това вече е друго. Но и там да не остава сама.

— Ало! — вдигна и двете си ръце Фиона. — Не че се опитвам да създавам проблеми, не че оспорвам предпазните мерки, но не мога просто така да се изнеса от дома си и да си зарежа бизнеса. Тук водя курсове и...

— Ще работиш другаде. Събирай си багажа!

— Ами...

— Ще ни оставите ли за минута? — обърна се Саймън към Макмеън.

— Веднага — столът му изскърца по пода. — Ще поизлезе навън.

— Ти не усещаш ли колко ме дразниш, когато ме прекъсваш? — попита Фиона.

— Сигурно точно толкова, колкото и ти, щом започнеш да спориш, когато ти се каже нещо разумно.

— Не е вярно. Разумното трябва да се съчетава с практичното. Имам три кучета. Имам бизнес, а тук е всичко, което ми е необходимо, за да водя курсовете.

Извинения, не причини, реши той. Нямахше никакво намерение да се вслушва в глупостите ѝ.

— Практично ли каза? Веднага ще ти представя практичната страна. Моята къща е значително по-голяма и имам много повече място за кучетата. Няма да си сама, защото аз ще съм при теб. Работя там. Ако дойде да те търси, просто няма да те намери. Ако проклетите съоръжения ти трябва чак толкова, ще ги преместим. Или просто ще ти направя нови. Да не би да си мислиш, че няма да мога да направя тъпата дъсчена люлка?!

— Не става въпрос за това. А и не е само това — тя вдигна ръце и притисна бузи. — Не ми даде дори пет секунди, за да помисля. Дори не си направи труда да ме попиташ съгласна ли съм.

— Нямам никакво намерение да те питам. Просто ти казвам да събереш каквото ти трябва. Глутницата вече има нов водач.

— Изобщо не е смешно.

— Изобщо не ми е смешно и на мен. Днес ще вземем каквото можем от съоръженията. Останалото ще пренесем утре. По дяволите, Фиона, той е бил на сто метра от къщата ти. Ти ме накара да остана, да потисна инстинктите си и онова, което искам, за да остана с теб тук. Сега е твой ред.

— Трябват ми пет секунди, за да помисля — тя му обърна гръб, свила юмруци до бедрата си, и пристъпи към прозореца.

Домът ѝ — това ли беше причината? Първото сигурно нещо от новия ѝ живот. Сега, вместо да устои, да го защити, тя щеше да му обърне гръб.

Възможно ли беше да е такъв инат, толкова глупава?

— Времето ти изтече.

— Млъквай! — сопна се тя. — Прогонена съм от собствения си дом, така че ми дай минута, за да размисля.

— Добре. Имаш една минута, след това тръгваме.

Тя се обърна.

— Ядосан си, защото трябва — или поне чувстваш, че трябва — да го направиш. Едно е да идваш да преспиваш тук, друго е да се пренесе в дома ти.

— Добре. Какво искаш да кажеш?

— Нищо не казвам, просто отбелязвам. Трябва да позвъня. Не мога просто да си събера багажа. Трябва да позвъня на клиентите си, най-малкото на онези, които ще дойдат утре, за да им кажа, че съм преместила школата. Временно — добави тя, за свое успокоение и за негово. — Номерът на Джеймс е запаметен на четири. Ако му звъннеш, ще дойде и ще ни помогне да пренесем нещата.

— Добре.

— Трябва да прехвърля всички обаждания на твоя номер. Заради клиентите го правя, да не би някой да позвъни за спасителна операция.

— Пет пари не давам.

— Напротив, даваш — отвърна уморено тя. — Много ти благодаря за онова, което правиш, още повече, че ти идва в повече.

— Предпочитам да се чувствам притиснат от обстоятелствата, вместо нещо да ти се случи.

Тя се засмя.

— Нямаш представа колко ми е приятно да го чуя. Ще се постарая да не те притеснявам много. Хайде, иди да кажеш на шериф Макмеън, че печелиш. Аз започвам да организирам нещата.

Той не беше сигурен дали е спечелил, тъй като се сдобиваше с четири кучета и жена, които щяха да живеят в къщата му, да му се мотаят в краката, но въпреки това излезе. Макмеън прекъсна разговора със заместниците си и тръгна към верандата, когато видя Саймън да слиза по стълбите.

— Тя отиде да си събере нещата.

— Добре. Въпреки това ще минаваме оттук по няколко пъти на ден, за да проверяваме дали всичко е наред. Когато идва, за да си провежда часовете...

— Няма да идва. Ще ги води у нас. Сега ще позвъня на Джеймс, за да ми помогне да разглобим и пренесем всичко.

Макмеън изви вежди и погледна уредите.

— Още по-добре. Виж, на Мат му свършва смяната. Той е млад и силен. Ще ти помогне. Няма да отнеме много време. Нали ти си правил тези столове?

— Сега вече са нейни.

— Ясно. Питам се дали правиш пейки. Другия месец имаме годишнина със съпругата ми. Имам магазин, нещо като „Направи си сам“, какво ли няма там. Мислех си сам да се пробвам с една пейка. На такава пейка ѝ предложих навремето. Само че много бързо разбрах, че няма да се справя.

— Ще я направя.

— Нещо с хубави широки странични облегалки. И тя обича червено.

— Добре.

— Разбрахме се. Ще обсъдим подробностите по-късно. Ти върви да си донесеш инструментите, за да разглобим каквото трябва. Аз ще пратя Мат да се заеме с по-елементарните сглобки — тръгна към колегите си, но спря. — Наистина ли правиш мивка от пън?

— Наистина.

— Много искам да я видя. Мат! Започни да пренасяш кучешките такъми в джипа на Саймън.

Накрая позвъни на Джеймс, защото се оказа, че имат нужда от трети чифт ръце и втори автомобил. Джеймс доведе и Лори, а към тях се беше присламчил и Коби.

Първоначалното раздражение на Саймън, че около него щъкат прекалено много хора и кучета, премина бързо, когато осъзна, че понякога хората не се пречат, ами помагат и улесняват трудните, почти непосилни на пръв поглед задачи.

Оказа се, че Фиона не е приготвила един или два сака с дрехи. Беше приготвила цели куфари, кучешки легла, храна, играчки, каишки, лекарства, чинии, четки за ресане, а това дори не включваше платформите, дървените люлки, пързалката и тунела. Оставаше документацията ѝ. Господи, тази жена беше пълна с папки! Добавяха се лаптопът, раниците с картите и нетрайната храна от хладилника.

— Цветните лехи и зеленчуковата градина са с програмирано поливане — обясни тя, когато той заяви, че нямало да пренася сандъчета с цветя, — така че няма проблем. Само че тези трябва да се поливат редовно. Освен това ще създадат приятна атмосфера. И още нещо, Саймън, ти сам се набути в тази каша.

Нямаше какво да отговори на тези думи.

— Добре, де, добре. Просто... Я започвай да товариш гадостите си.

— Ако ми кажеш къде.

Той започна да товари последните неща и се запита как, по дяволите, бе успяла да натъпче всичко това в къщата си, достойна за седемте джуджета. Как бе подредила всичко толкова спретнато и прибрано и не се притесняваше за онова, което оставяше?

— Където намериш място. Остави бумагите в някоя от свободните стаи и не ми пипай нещата.

Той се върна, за да помогне на Джеймс да сглоби тренировъчните уреди.

Застанала до Фиона, Лори изви очи.

— Води!

— Не съм сигурна накъде, но май се качваме на втория етаж, за да си намерим подходящо място.

Щом влязоха, Лори се огледа.

— Приятно. Много приятно. Просторно, не е претрупано, интересни мебели. Малкото, които е сложил. Разхвърляно — добави тя, докато се изкачваше по стълбите, — но пък приятно.

— Сигурно тук има поне три или четири пъти повече място, отколкото у нас — Фиона надникна в една от стаите, намръщи се, когато видя гирите, щангите и фитнес уредите, нахвърляните на купища дрехи и неотворените кашони.

Влезе в друга стая. Тук бяха струпани кутии с боя, четки, мечета, кофи, инструменти, резачки.

— Добре, тук сигурно може. Ще ми трябва бюро и стол. Изобщо не помислих.

Тя се намръщи, когато видя прахта по пода и мръсния прозорец.

— Ужасна бъркотия — измърмори тя. — Знам какво си мислиш. Но не мога да търпя мръсно и разхвърляно — тя остави кашона с папките и се завъртя. — Ще го преживея.

Щом съм с него, помисли си тя. Поне засега.

23.

Реши да се заеме първо с кабинета си. Това означаваше, че първо трябва да почисти. Можеше да изтърпи безпорядъка. Къщата не беше нейна. Независимо дали беше временно настанилата се в дома му любовница или не тя нямаше намерение да работи сред толкова прах.

Докато Лори и Джеймс отидоха да ѝ донесат бюрото и стола — и лампата, и настолния часовник — тя потърси препарати за чистене. Очевидно Саймън не се занимаваше с „дреболии“, затова позвъни на Лори и я помоли да донесе от нейните препарати.

Запита се как е възможно човек — особено кучкар — да живее без бърсалка за под.

С подръчни материали тя почисти прахта, трупала се в продължение на няколко месеца по прозорците, пода и дървенията и откри, че килерът към стаята е всъщност баня.

Същата тази баня, въздъхна тежко тя, очевадно не беше чистена, откакто той се беше нанесъл. Добре че основното ѝ предназначение досега бе да събира прах.

Беше на колене, когато той влезе.

— Какво правиш?

— Замислям следващото си пътуване до Рим. Според теб какво правя? Чистя банята.

— Защо?

— Това, че питаш, обяснява нещата — тя седна на пети. — Може да ми се допишка. При мен се случва по няколко пъти на ден. Предпочитам — можеш да ме наречеш капризна — да върша тази работа на чисто място.

Той тикна ръце в джобовете си и се подпря на вратата.

— Не съм използвал нито стаята, нито банята. Все още.

— Сериозно. Нямаше да се сетя.

Той огледа чистата стая, в която кутиите с боя бяха подредени спретнато до четките, мечетата и кофите върху брезента.

— Тук ли ще се настаниш?

— Имаш ли нещо против?

— Не. Пода ли си измила?

— Да, с мокър парцал. Държа да подчертая, че като човек, който работи с дърво, би трябвало по-добре да се грижиш за подовете. Поне от време на време използвай препарати.

— Имам някъде. Сигурен съм, че имам — тя го бе притеснила.
— Бях много зает.

— Ясно.

— Нали нямаш намерение да излъскаш цялата къща?

Фiona избърса челото си с ръка.

— Кълна се най-тържествено! Но тук ще работя аз. Трябва да е чисто и подредено. Ще затварям вратата, за да не те шокирам.

— Държиш се гадно.

Долови веселите нотки в гласа му и се усмихна.

— Да, наистина. Мръдни, за да довърша. Благодаря ти, че ме приюти, Саймън.

— Аха.

— Много ти благодаря. Знам, че ти нарушавам спокойствието, обърквам ти ежедневието и нахлувам в личното ти пространство.

— Я млъквай!

— Просто исках да ти благо...

— Млъквай! — повтори той. — Важната си ти. Това е. Сега си имам работа.

Отново се отпусна, когато той излезе. „Млъквай! Важната си ти. Това е.“ Тъй като го казваше той, все едно слушаше стихотворение от Шели.

Когато най-сетне подреди кабинета си и сложи бюрото до прозореца с изглед към гората, бе готова да убие за чаша вино и удобен стол. Само че не можеше да остави дрехите си в саковете.

Трябваше да открие спалнята на Саймън, след това да открие и него, за да го попита къде да прибере дрехите си.

Изненада се, когато видя, че леглото му е оправено — е, почти оправено, помисли си тя. Леглата на кучетата бяха нахвърляни в един ъгъл, а вратата към терасата бе оставена отворена, за да влиза въздух.

Надникна в гардероба и установи, че е сбутал дрехите си, за да направи място за нейните. Трябваше й чекмедже. Още по-добре щеше да бъде, ако имаше две. Пристъпи към скрина и го отвори предпазливо.

Беше го изпразнил заради нея. Очевидно беше помислил предварително, реши тя, вдигна глава и подуши въздуха.

На лимон ли миришеше?

Обзета от любопитство, тя отвори вратата на банята и се подпря на касата. Беше чистена наскоро — миришеше на цитрусови плодове, порцеланът блестеше, а металните части бяха лъснати. Кърпите висяха подредени. Усети как се разтапя.

Сигурно я е проклинал с всяко движение, но поне ѝ показваше, че държи на нея. А това беше най-важното.

Прибра дрехите си, подреди тоалетните принадлежности, след това слезе, за да го намери.

Той беше в кухнята и гледаше през отворената задна врата тренировъчните уреди.

— Някои трябва да се подменят — заяви той, без да се обръща към нея. — Платформата не става за нищо.

— Сигурно. Джеймс и Лори тръгнаха ли си?

— Да. Тя сложи храната в хладилника и помоли да ти предам, че утре ще ти позвъни. Предложих им бира — добави той гузно, — но те отказаха.

— Сигурно са били уморени след цялата тази работа.

— Да. И на мен ми се пие бира на брега.

— Супер. Върви. Аз имам да довърша още нещо и после ще дойда.

Той отвори хладилника и извади бутилка бира.

— Да не тръгнеш да чистиш.

Тя махна с ръка.

— Няма.

— Добре. Оставям Нюман и вземам останалите.

Тя кимна. Не можеше да остане сама, помисли си тя. Дори тук.

Изчака той да излезе, чу го как нареди на Нюман да стои при нея. След това се настани пред плота, отпусна глава, за да остави сълзите си да рукнат.

Само че те не идваха. Беше ги съдържала твърде дълго, осъзна тя. Беше ги заключила в себе си, а те се бяха събрали на болезнена буца в гърлото и ѝ причиняваха главоболие.

— Добре — въздъхна Фиона и стана.

Вместо бира си наля чаша вода. Още по-добре, реши тя. Полезно е.

Излезе навън, където чакаше верният Нюман.

— Да се поразходим.

Той скочи веднага и се отри в нея.

— Знам, ново място, но е хубаво, нали? Ще ни бъде добре тук. После ще видим.

Веднага забеляза места, които бяха за цветя, и място, много подходящо за идеални свежи подправки.

Само че не си беше у дома и не можеше да пипа, напомни си тя.

— Въпреки това, тук плаче за няколко цветни петна. Не мога да повярвам, че не се е сетил. И това ми било човек на изкуството! — спря, когато стигнаха на склона към плажа. — Ами това тук? Направо невероятно.

Извити стълби водеха към тесен плаж, в който с тих плясък се разбиваха вълните. Звездите трепкаха и създаваха усещане за спокойствие. Саймън вървеше по пясъчната ивица в компанията на трите кучета, които душеха пясъка и водата.

Сигурно тези самотни разходки под звездите, където водата и брегът се сливат, са му липсвали. Липсвала му е тишината, тихият мокър шепот на вълните в края на деня, но той се беше откъснал от всичко това, за да бъде с нея.

Каквото и да се случеше между тях, тя нямаше да забрави какво бе сторил за нея.

Наблюдаваше го. Той извади жълти топки за тенис от чантата на колана си. Метна ги една след друга във водата и кучетата се втурнаха след тях.

Щяха да миришат невероятно, помисли си тя, докато ги наблюдаваше как плуват след подскачащите по вълните топки.

В същия момент чу смеха на Саймън над плясъка на вълните, който се разнесе в тишината и пропъди демоните.

Погледни ги само, помисли си тя. Чудесни са, свършени! Моите момчета.

Нюман потръпваше.

— Какво пък толкова. Четири смрадливи кучета е същата работа като три. Върви! Върви да играеш!

Той весело се спусна по извитите стъпала и излая доволно. Саймън хвърли четвъртата топка във въздуха, улови я и я метна във водата. Нюман се втурна след нея.

Фиона също се отпрати надолу, за да се присъедини към играта.

В стаята си в мотела, недалече от Сиатъл, Франсис Екъл четеше последното известие от Пери и пиеше вечерната си чаша уиски с лед.

Не му пукаше за тона на писмото, изобщо не му пукаше. Думи като „разочарован“, „контрол“, „целенасоченост“ и „необходимо“ сякаш изскачаха от текста и дразнеха нетърпимо гордостта му, егото му.

Досадни писания, реши той и смачка листа на топка. Скучно, тъпо и дразнещо. Пери не трябваше да забравя кой е в затвора и кой е на свобода.

Това им беше проблемът на наставниците, а той знаеше много добре, защото преди да еволюира, самият той беше наставник. Скучно, тъпо и дразнещо.

Само че, дотук.

Сега вече владееше живота и смъртта. Можеше да ги наблюдава, да им се надсмива. Вдъхваше страх у жертвите си, всяваше ужас, причиняваше болка, заличаваше надеждата и едва тогава поразяваше. Виждаше всичко в очите им, наслаждаваше се на страха, болката, надеждата и отчаянието.

Пери никога досега не беше усещал подобен прилив на мощ и усещания. Ако беше, ако наистина беше вкусил подобно нещо, нямаше непрекъснато да дудне за предпазливост и контрол — или както той обичаше да се изразява, „чистото убийство“.

Убийството на Анет му достави най-голямо удоволствие. Защо? Защото чу плющенето на юмруците си, когато се забиваха в плътта ѝ, когато костите се пукаха. Защото усети всеки удар, също както и тя.

Защото имаше кръв — видя я, подуши я. Имаше възможност да наблюдава как цъфват синините, как се оформя моравото петно по кожата, да се наслаждава на промяната в звука — глух удар, плющение...

Бяха се опознали, нали така? Отделиха време, споделиха болката и така убийството стана много по-интимно. Превърна се в нещо

истинско.

Сега, като се замисли, той осъзна, че работата на Пери е била безкръвна, като в лаборатория, дори безлична. При толкова малко вложена страст едва ли бе изпитвал истинско удоволствие. Единственият път, когато Пери се беше отклонил и си беше позволил кърваво насилие, не беше успял да се справи. Затова сега живееше в килия.

Затова и неговото собствено израстване и творческият му подход бяха за предпочитане.

Затова се беше преродил в по-висша форма на творец.

Дошло беше времето да прекъсне връзките си с Пери. От него нямаше какво повече да научи, а и нямаше желание да предава на друг знанията си.

Опомни се, стана и вдигна смачканата бележка. Приглади я с ръка и я пхна в папката при останалите.

Вече беше започнал да описва живота си в книга, която щеше да е неговото откровение, творческият връх на работата му. Беше приел факта, че ще я издадат посмъртно. Примирил се беше, че неизбежният край прави всеки миг от живота по-сладък.

Никакъв затвор. Никога нямаше да се остави да го затворят. Животът му дотук беше прекаран в самоналожен затвор. Искаше слава. Накрая, когато настъпеше неизбежният край, той щеше да се покрие с лаври.

Засега просто щеше да остане неуловима сянка, която се изплъзва на светлината, безименна, никому неизвестна. Или пък щеше да е познат единствено на избраните от него, които преминават от живота към смъртта и образът му проблясва в очите им.

Вече беше избрал следващата.

Поредната промяна, каза си той. Поредният етап от еволюцията. Докато я проучваше, докато я преследваше също както вълк преследва заек, щеше да обмисли как да протекат взаимоотношенията им.

Каква изтънчена ирония, която бе сигурен, че ще превърне тръпката в незабравимо преживяване.

Скоро след това щеше да дойде и редът на Фиона.

Той извади вестника, разгърна го и погали лицето ѝ с ръка. С нея щеше да изпълни задължението си към Пери и да изплати напълно дълга си.

Тя щеше да е последната носителка на аления шал. Колко подобаващо, реши той. Щеше да е върховното му творческо постижение. Щеше да е неговото кресчендо, последният му поклон пред Пери.

Беше напълно убеден, че на нея ще се наслади най-много. Тя щеше да изпита повече болка и повече страх от досегашните му жертви.

Как само щяха да гракнат хората, когато я вземеше, когато сложеше край на живота ѝ. Нямаше да говорят за нищо друго. Щяха да обсъждат случилото се и да треперят пред мъжа, убил оцелялата след безплодния опит на Пери.

„Номер две“.

Когато прочете името, което му бяха дали, той поклати глава и се изкиска.

Усети прилив на гордост.

Щеше да положи Фиона в плитък гроб, който тя сама щеше да си изкопае. След това вече нямаше да има Номер две. Щеше да се превърне в някой друг, в нещо друго, да открие друг символ, с който да започне следващия етап от работата си.

От една страна, мислеше си той, докато отпиваше нова глътка уиски, Фиона щеше да бъде краят му, но от друга — начало.

Агент Манц затвори телефона и удари с юмрук по бюрото.

— Най-сетне! Май имаме нещо.

Тони откъсна поглед от монитора.

— Какво?

— При проверката на адресите и договорите на затворническия персонал и външните агенции се появи Франсис Екъл, преподавател в „Колидж Плейс“ — английска литература и творческо писане. На четири пъти е водил часове в затвора през последните две години и половина. След зимната ваканция не се е върнал на работа. Пуснал е оставката си по пощата и е обяснил, че става въпрос за семеен проблем.

— Ти провери ли го?

— Няма семейство, не и истинско. Прехвърлян е при различни приемни семейства откакто е навършил четири. Не е оставил адрес. И

домашният, и мобилният му телефон са прекъснати.

— Да намерим още информация. Открий негови колеги, данни за приемните семейства. Криминално досие?

— Абсолютно нищо. Няма роднини, няма съпруга, нито деца — макар да говореше спокойно, очите ѝ блестяха. — Пери е присъствал и на четирите му лекции в затвора. Проверих кредитните карти на Екъл. От януари няма движение. Никакви разходи, но не е прекъснал договорите си с банките. Това е всичко.

— Да, това е всичко. Може да е починал.

— Тони, инстинктът ми подсказва, че е той. Виж, знам, че искаш да се свържеш с Бристоу още днес или, утре, но първо трябва да го проверим, да поговорим с хората, които са го познавали лично.

— Добре. Да проверим банковите му сметки, да видим няма ли да излезе нещо. Преподавател по литература. На хонорар. Неженен, живее сам, на четиридесет и две. Чиновникът, с когото говорих, каза, че Екъл бил отнесен, изкарвал си часовете напълно безлично и безпроблемно. Няма близки приятели, а училището било малко.

И очите на Тони заблестяха.

— Започвай да звъниш! Аз ще набележа местата, от които започваме.

Саймън метна брезент върху почти завършения шкаф. Почувства се малко глупаво, но не искаше Фиона да го види, нито да започне да го разпитва. Може би не искаше да се замисля защо го прави за нея веднага след като го е поискала.

Стори му се странно, когато се събуди сутринта и тя не беше до него. Трябваше да поостане в леглото, мислеше си той, докато нанасяше трети пласт лак върху дървената мивка. Но Фиона нямаше как да измени на навиците си — тя беше свикнала да става с първите лъчи на слънцето. Беше някъде наоколо, в къщата.

Банята ухаеше на нея, също както от кухнята се носеше ароматът на кафето, което тя беше направила, преди той да стане.

А най-странното беше, че нямаше нищо против. След първоначалното объркване усети, че наистина няма абсолютно нищо против, макар че щом отвори чекмеджето в кухнята, забележа, че приборите са подредени по видове.

Огледа се и му се стори, че кухнята е по-чиста, но тъй като не помнеше в какъв вид я е оставил, не беше много сигурен.

Пригответи се, за да започне работа и откри, че е нахранила кучетата, провела е с тях кратък урок, взела е душ, облякла се е и поливаше сандъчетата с цветя.

Чу, когато запристигаха автомобилите на първите курсисти и излезе на верандата, за да види кой идва.

Нарочно намали музиката, за да я чуе, ако извика, което бе огромна жертва от негова страна. Докато провеждаше сутрешните курсове, тя не го прекъсна нито веднъж.

Дори Джос го беше изоставил.

Не че имаше нещо против, напротив, така бе още по-добре. Не се притесняваше, че по лака ще полепнат кучешки косми, нито че дребосъкът ще разнася пръчки и топки и ще иска внимание.

Беше нарязал повече от достатъчно плоскости, някои вече бяха кантирани, а часовникът в работилницата показваше, че още няма дванадесет на обяд, затова сложи поредната ръка лак на мивката и се полюбува на лъскавината, която подчертаваше нюанса на дървото.

Забеляза движението с крайчеца на окото си и спря, за да я погледне, когато приближи с кучетата.

— Не ги пускай, ако обичаш. Лакът не е изсъхнал. Ще се изтръска веднъж и навсякъде ще се разхвърчат косми.

— Долу. На място. Искаш ли сандвич или...

Тя спря и остана с отворена уста. Той усети безмерно задоволство, когато видя как Фиона се втренчи в произведението му.

— Господи! Да не би това да е моят пън? Пънът ли е наистина?

— Моят пън.

— Невероятно! — не можа да се сдържи и протегна ръка да го докосне.

Той я перна през ръката.

— Олеле! Добре, извинявай, не е изсъхнал.

Пъхна ръце в задните си джобове, за да не се изкуши да пипне отново и той отново да я плесне. Обиколи мивката и я огледа от всички страни.

— Запазил си корените и сега прилича на омагьосана гора. Кой да предположи, че корените ще придадат на мивката такъв невероятен вид! Ти си знаел. Ами горната част? От какво е горната част?

— От дърво със запазена шарка. Открих го преди месеци. Просто ми трябваше подходяща долна част.

— Цветът е прекрасен. Прилича на опушено стъкло. Невероятно красива е станала, Саймън. Знаех, че ще е интересна, но не съм предполагала, че ще създадеш такава красота.

Той обикновено се притесняваше от хорските хвалби. Странното беше, че докато наблюдаваше възхищението в погледа ѝ, изпитваше огромно задоволство.

— Още не съм я довършил.

— И какво ще я правиш, когато я завършиш?

— Не знам — прииска му се да ѝ я подари. Отиваше ѝ невероятно много. — Може да я продам, може и да я запазя.

— Ще усещаш магията всеки път, когато си миеш ръцете. Никога вече няма да погледна някой пън по същия начин! — тя се засмя. — Както и да е, имам два часа до първия следобеден курс. Ако си гладен, ще направя сандвичи — той я погледна и се замисли.

— Виж, не желая да ме глезиш, защото ще свикна и ще искам винаги да го правиш.

Тя го погледна.

— Колкото и да е странно, разбрах сложната ти мисъл. Добре, тогава имам предложение.

— Какво предложение?

— Аз ще те погледея с един сандвич, а ти ще ми изрежеш няколко летви. Записала съм размерите.

Тя извади лист и му го подаде.

Саймън се намръщи.

— За какво са?

— За мен — усмихна се Фиона.

— Добре. Само че не си записала ширината.

— А, да! Хм. Ами толкова — тя приближи палец и показалец.

— Около половин сантиметър. От какво дърво?

— От каквото и да е. Каквото имаш под ръка.

— Ами лак?

— Господи, това е прекалено сложно. Някакъв безцветен. Не ми трябва нищо специално.

— Добре. Ще ги изрежа, когато приключа.

— Става.

Получи се чудесно, помисли си по-късно Саймън. Той получи сандвич, без да му се налага да го прави, а през остатъка от работния

ден повече не се видяха. Независимо от обещанията ѝ, тя беше чистила, макар и ненатрапчиво. Чу, че мете верандата, а когато се сети, че е забравил да напазарува и отвори хладилника, за да си вземе нещо за пиене, блясъкът вътре замалко да го ослепи.

Долови и подозрителното бучене на пералнята.

Добре, значи пак щеше да направи нещо за нея. Например нови съоръжения за тренировки.

Когато излезе навън, забеляза, че крачи из двора, притиснала телефона до ухото си. Нещо става, помисли си той и Саймън тръгна към нея.

— Да, разбира се, добре. Благодаря ви, че ми звъннахте. Да, честно. Добре. Чао — тя затвори. — Беше агент Тони. Днес щеше да идва, но имали някаква работа. Май са попаднали на следа. Внимаваше да не издаде нищо, но съм убедена, че имат следа. Беше прекалено сдържан.

— Прекалено ли?

— Правеше се на спокоен — тя прокара длан между гърдите си, както винаги, когато се опитваше да се успокои.

— Все едно се стараеше да не показва нито въодушевление, нито интерес — обясни тя. — Може и да си въобразявам, но останах с такова чувство. Не ми каза нищо, защото не искаше да се развълнувам — тя затвори очи и си пое въздух. — Добре че следобедът ми е запълнен с курсове. Поне няма да се побъркам от мислене.

— Знам, че няма да спреш да мислиш. Ти си си такава — застана зад нея и подръпна сплетената ѝ на плитка коса. — Да не би да ми переш дрехите, мамче?

— Моите пера — отвърна надменно тя. — Може и да съм сложила някои от твоите, за да не въртя празна пералня.

Той я бодна по рамото.

— Внимавай!

Фиона сви юмруци, но той тръгна отново към работилницата.

— Вече направих радикалните промени. Смених чаршафите.

Саймън поклати глава и продължи напред, сподирян от смеха ѝ.

Тони и партньорката му провериха първо последния известен адрес на Екъл, апартамент в малък триетажен блок, близо до кампуса.

Никой не отговори, когато почукаха на номер 202, но от другата страна на коридора някой откряна врата.

— Няма я.

— Нея ли?

— Изнесе се преди две седмици — вратата се отвори по-широко. — Младо момиче, това бил първият ѝ апартамент под наем. Вие кого търсите?

Двамата агенти се представиха. Едва тогава жената отвори цялата врата.

— ФБР?! — все едно пред нея беше застанал Дядо Коледа.

Беше жена към седемдесетте, с лъскави очи като копчета, зад очила със сребърна рамка.

— Обожавам сериалите за ФБР по телевизията! Всичките съм ги гледала. И сериалите за ченгета. Малката да не би да е загазила? Нищо не мога да кажа за нея. Беше дружелюбна и любезна. Чистичка, въпреки че се обличаше както повечето млади момичета.

— Искахме да говорим с Франсис Екъл.

— А, той напусна след Коледа. Майка му се била разболяла. Поне така ми каза. Обзалагам се, че е бил включен в програмата за защита на свидетели. Или пък е сериен убиец. Точно такава муцуна има.

Манц изви вежди.

— Госпожо...

— Хобейкър. Стела Хобейкър.

— Госпожо Хобейкър, може ли да влезем и да поговорим?

— Знам, че беше странен тип — тя размаха пръст. — Влизайте. Можете да седнете — заяви тя и отиде да спре телевизора. — Не пия кафе, но държа по малко, за да има, когато дойдат децата. Имам и безалкохолни напитки.

— Няма нужда — успокои я Тони. — Казахте, че господин Екъл се е изнесъл след Коледа.

— Точно така. Видях го, когато изнасяше куфарите, посред бял ден, когато в блока няма никого, само аз съм тук. „На екскурзия ли заминавате?“, попитах го аз. А той ми се усмихна както обикновено, без да ме погледне в очите и рече, че отивал да гледа майка си, защото била паднала и си счупила крака. Толкова години живее тук, а нито веднъж не я е споменавал. Щот почти нищо не казваше. Много беше

затворен — добави тя и кимна многозначително. — Такива казват, че били хората, които ще накълцат някого и няма да им мигне окото. Иначе беше тих и затворен.

— Спомена ли къде живее майка му?

— Каза, когато го попитах, че живеела в Кълъмбъс, Охайо. Я сега ми кажете — попита тя и отново размаха пръст, — има ли той майка на изток и защо никога досега не е ходил да я вижда, нито пък тя е идвала да види него? — тя докосна с пръст носа си. — Тая работа понамирисва! Размириса се още повече, когато не се върна. Остави си мебелите — поне повечето. Така каза наемодателят, когато най-сетне дойде да почисти. Нямахше много неща, имаше обаче купища книги, но сигурно ги е продал през интернет.

— Много сте наблюдателна, госпожо Хобейкър.

Тя посрещна забележката на Тони с хитра усмивка.

— Така си е и понеже повечето хора не обръщат внимание на стариците, ми се разминава. През последните месеци влачеше разни колети и купища пощенски пратки, а после се връщаше с празни ръце. Затова реших, че си е продал книгите. Не че има значение. Обзалагам се, че са му трябвали пари. Не си плати и наема за януари. После говорих с наемодателя и разбрах, че си е напуснал работата и е опразнил банковата си сметка. Взел е всичко, до последното пени — жената стана сериозна. — Но вие сигурно знаете.

— А имаше ли приятели, идваха ли му гости? — попита Манц.
— Имаше ли си гадже?

Госпожа Хобейкър изсумтя презрително.

— Нито веднъж не съм го видяла с жена, нито пък с мъж. Това е неестествено. Не мога да отрека, че бе много любезен. Говореше като учен човек, но няма да ти каже и дума, ако не го заговориш пръв. Какво е направил?

— Просто искаме да поговорим с него.

Тя кимна с разбиране.

— Както вие бихте се изразили, „рутинна проверка“, но това означава, че е направил нещо нередно. Караше един малък автомобил, с пет врати. Един ден просто натовари вътре всичко и замина. И още нещо ще ви кажа, щот съм любопитна и обичам да си вра носа навсякъде, а и с хазяина му си поговорихме. У тях нямаше нито една снимка, никога не получи нито писмо, нито картичка. Очевидно

нямаше намерение да се връща, ако питате мен. Изобщо не е заминал, за да се грижи за майка си с уж счупения крак. Ако имаше майка, сигурно щеше да я убие, докато спи!

Манц отвори вратата на колата.

— На това му викам прозорлива жена.

— Екъл със сигурност не е убил майка си, докато е спяла, защото майка му е починала от свръхдоза, когато е бил на осем.

— Зарязала го е, Тони. Ако това не е нашият извършител, да стана танцьорка във Вегас.

— Имаш хубави крака, Ерин, но това няма да промени отношението ми към теб. Да намерим наемодателя, да видим какво ще кажат в колежа, след това отиваме отново в затвора.

24.

Някой ден, помисли си Фиона, щеше да е хубаво да изпита чувство, различно от ужас, когато видеше патрулната на Дейви да приближава.

— Сега вече загажихме — пошегува се една от курсистките и се усмихна напрегнато.

— Не се притеснявай, имам връзки. Джейна, виж защо Лотъс обикаля така.

— Надушила е нещо.

— Може би се опитва да разбере какво е новото, което е усетила. Ти също трябва да разбереш. Поработи с нея. Помогни ѝ да се съсредоточи. Наблюдавай опашката ѝ, козината, дишането. Всяка реакция означава нещо, а нейната е различна от кучето на Майк например. Връщам се веднага.

Тя тръгна към Дейви. Сърцето ѝ биеше все по-силно с всяка измината крачка.

— Извинявай, че ти прекъсвам часа. Не нося лоши новини. Колко време ти остава?

— Петнадесет, може би двадесет минути. Какво...

— Не нося лоши новини — повтори той. — Само че не искам да говоря с теб пред публика. Мога да почакам. Просто не прецених времето.

— Не, ние трябваше да сме приключили, но групата помоли за допълнително издирване на „трупове“ в пресечена местност. Само четирима са, аз разполагах с предостатъчно време, така че... — тя сви рамене.

— Ще те оставя да си довършиш работата. Може ли да погледам?

— Разбира се.

— Фий? — повика я Джейна и вдигна отчаяно ръце. — Тя просто отказва да разбере! Струва ми се напълно объркана и много отегчена. Правилни сме го вкъщи. И то успешно.

Съсредоточи се, нареди си Фиона.

— Сега не сте си вкъщи. Запомни, че новото място, новата обстановка, предизвикват проблеми.

— Да, така е, помня какво ни каза преди, но ако преминем по-нататък, всяка издирвателна операция ще бъде на ново място.

— Точно така. Затова, колкото повече опит натрупа, толкова по-добре. Всеки път научава нещо ново. Умна е, любопитна е, но днес просто не ѝ върви. Освен това усеща разочарованието и неодобрението ти. Първо се успокой.

За теб важи същото, помисли си Фиона и погледна към мястото, където беше застанал Дейви и наблюдаваше часа.

— Върни се на мястото, откъдето тя започна да се върти в кръг и да губи интерес. Освежете се, награди я и започнете отново. Ако днес не успява да се справи, тогава я отведи при източника, остави се да го открие и тогава я награди.

Двете бяха добър екип. Само че жената беше нетърпелива и очакваше бързи резултати. Въпреки това влагаше и време, и енергия и, имаше много силна връзка с кучето си.

В същото време Майк и австралийската му овчарка празнуваха находката си. Кучето доволно прие наградата и похвалите, преди Майк да си сложи пластмасови ръкавици и да измъкне цилиндъра, в който бяха поставени парчета от човешки кости.

Третият курсист беше вирнал нос и опашка, което ѝ подсказа, че в най-скоро време ще открие своя източник.

Един ден, помисли си тя, някой от тях може да се отзове на повикване, да търси в гората, по хълмовете, в полето или по улиците на град и да открие човешки останки. Ако ги откриеше, щеше да помогне на семейството да намери покой, а на полицията — отговори.

Тела... Също както тялото на Анет Келуърт, затрупани с няколко сантиметра пръст, изоставени като счупена играчка, а отговорният за смъртта дебнеше някъде новата си жертва.

Щеше ли да има още една? Дали щеше да е по-наблизо? И дали нямаше да повикат нейния екип да търси тялото? Щеше ли да бъде в състояние да се включи? А екипът би ли взел някое от любимите ѝ кучета, за да търси тяло, което можеше да се окаже нейното?

Да, можеше да се окаже нейното, ако човекът, когото не познаваше, успееше да постигне целта си.

— Откри го — извика Джейна и се наведе да прегърне Лотъс. —
Справи се!

— Страхотно!

Новините не били лоши, напомни си тя, докато прибираше пръснатите по време на търсенето пособия. Извади по една кока-кола от хладилника и за двамата.

— Добре — започна тя, — казвай.

— Федералните имат следа. Мислят, че са попаднали на когото трябва.

— Следа ли? — усети как коленете ѝ треперят. Подпря се с една ръка на високия стол край плота, за да не падне. — Каква следа?

— Търсят определен човек, който е имал контакт с Пери в затвора. Лектор на хонорар. Преподавател по литература в Колидж Плейс.

— Каза, че го търсят.

— Точно така. Напуснал е работа, събрал си е багажа и е заминал по някое време между Коледа и Нова година. Опразнил е банковата си сметка, зарязал е мебелите и е пропуснал да си плати наема. Разправят, че напълно пасвал на профила. Работата е там, че няма абсолютно никаква връзка с Пери почти цяла година. А това е дълго време.

— Той е търпелив. За Пери говоря. Невероятно търпелив е.

— В момента федералните притискат Пери. Опитват се да разберат какво знае. Освен това проверяват въпросния тип. От всичко научено досега става ясно, че е самотник. Няма никакви приятели, нито пък семейство. Майка му е била наркоманка, така че е бил даден на приемно семейство още преди тя да почине от свръхдоза. По време на смъртта ѝ момчето е било на осем.

— Проблеми с майката — прошепна тя, докато надеждата и страхът се бореха за надмощие. — Също както при Пери.

— Да, това е общото между двамата — Дейви извади факс от джоба си и го разгъна. — Познаваш ли го?

Тя огледа внимателно снимката. Обикновено лице, грижливо поддържана брада, типична за преподавател, и разрошена коса.

— Не. Не го познавам. Наистина не го познавам. Това ли е той?

— Него търсят. Не го наричат заподозрян. Много внимават да не употребят прибързано думата. Но са убедени, че това е човекът и сега няма да мирясат, докато не го открият — той потри рамото ѝ с една ръка. — Искам да знаеш, че са ухапали яко.

— Как се казва?

— Франсис Екъл. Възрастта, височината, теглото и цветът на косата са написани във факса. Задръж снимката, Фий. Той може да е променил външния си вид. Може да се е обръснал, да си е боядисал косата. Запази я и ако мернеш човек, който дори малко да прилича на въпросния тип, не се колебай, обади се веднага.

— Не се тревожи, ще се обадя.

Лицето на доскоро непознатия убиец вече се бе запечатало в главата ѝ.

— Нали каза, че бил преподавател.

— Да. Досието му е чисто. Имал е тежко детство, но не е създавал абсолютно никакви проблеми — поне няма нищо черно на бяло. Ще поговорят с приемните семейства, със служителите от домовете за изоставени деца. Вече са се задействали, започнали са да разпитват и колеги, и шефове, и съседни. Засега не е изскочило абсолютно нищо, но когато човек задълбае...

— Хората се дресират също като кучетата. Те могат да се научат както на лошо, така и на добро поведение. Всичко зависи от мотивацията и методите.

— Ще го пипнат, Фий — Дейви сложи ръце на раменете ѝ и ги стисна лекичко, когато очите им се срещнаха. — Бъди сигурна, че ще го пипнат.

Дейви си тръгна и тя се втурна в работилницата на Саймън.

Той бе застанал пред струга, музиката гърмеше, а машината жужеше, докато той оглеждаше и оформяше парче светло дърво.

Купа, сети се тя, от онези страхотните, които на пипане бяха като коприна и изглеждаха тънки като хартия.

Остана да го наблюдава как нагласява и обръща купата, как изпипва произведението си.

Той изключи машината.

— Усетих те, че ми дишаш въздуха.

— Извинявай. Ти защо нямаш такава? Трябва ти една, два пъти по-голяма, за плота в кухнята, в която да слагаш сезонните плодове.

Той свали протекторите за уши и предпазните очила.

— Това ли дойде да ми кажеш? — Джос пусна кора от дърво в краката му и той сведе поглед. — Виж сега какво ще стане.

— Ще ги заведе да си поиграят преди следващия час. Ето, Саймън — тя му подаде факса и забеляза как застава нащрек.

— Пипнали ли са го?

Фиона поклати глава.

— Търсят го. Дейви каза, че мислят... Трябва да седна.

— Върви навън, на въздух.

— Не си усещам краката — засмя се нервно тя и се заклатушка навън към верандата пред работилницата.

Няколко секунди по-късно, той ѝ донесе бутилка вода.

— Дай ми да го видя — тикна бутилката в ръцете ѝ и дръпна факса. — Кой е този скапаняк?

— Никой. Средностатистически безличен тип, но не съвсем. Донесете въже! — четирите кучета престанаха да се блъскат и да просят внимание и хукнаха за въжето. — Няколко минути спокойствие. Дейви дойде, за да ми каже, че ФБР са им казали. Името му е Франсис Екъл.

Той продължи да оглежда снимката, докато я слушаше. Кучетата се върнаха. Хитрият Нюман се оказа победител.

Саймън стисна въжето.

— Вървете да си играете — нареди им Саймън и взе въжето.

— Не проверяват ли хората, преди да ги назначат на работа в затвора?

— Би трябвало — добави тя след малко. — Въпросът е, че в миналото му няма абсолютно нищо съмнително. Досега поне не са открили нещо. Само че той е имал контакт с Пери и е променил поведението си. Драстично. Сигурна съм, че има неща, които не са казали на шерифа, а също и че Дейви знаеше повече, отколкото ми каза. Знам, че е така, защото Тони ми беше обяснил как действат.

— Значи преподава в малък колеж — отбеляза Саймън. — По цял ден оглежда дългокраки колежанки, които изобщо не му обръщат внимание. Въпреки това за един обикновен човечец да се превърне в имитатор на Пери, скокът е огромен.

— Не е чак толкова голям, ако е имал такава склонност, но не е знаел как да я впрегне и насочи. А може и да не му е стигала смелост.

Това бе начинът, по който тя тренираше кучетата си. Откриваше потенциала им, хващаше се за потиснатите желания, насочваше ги, развиваше ги систематично и променяше поведението им.

— Преди спомена колко важна била мотивацията — изтъкна тя. — Прав беше. Много е възможно Пери да е открил подходящата мотивация, подходящата игра, подходящото удовлетворение, ако щеш.

— Обучил е заместник.

— Екъл е изнасял лекции там четири пъти — добави тя. — Пери се е записал за всичките. Той е хамелеон. За Пери говоря. Умее да се приспособява. Приспособил се е към условията в затвора, научил се е свежда глава, когато се налага. Проявил се е като примерен затворник и отново се превръща в незабележим човечец.

— И вече не му обръщат внимание — Саймън сви рамене. — Може и така да е.

— Той е невероятно наблюдателен. Нали така е избирал жертвите си, така е успявал да остане незабелязан толкова дълго. Сигурно е дебнал десетки жени, а след време се е отказвал от тях, преди да попадне на по-подходящи, на онези, които бе похитил. Наблюдавал ги е, преценявал е поведението им, личностните им качества.

— Зарязвал ги е, ако се окажели неподходящи за целта му.

— Не само това, ами и внимателно е пресмятал риска. Една може да е твърде пасивна, друга да не е никакво предизвикателство, трета да е прекалено буйна и да му е трудно да я отвлече — тя прокара ръка между гърдите си. Не можеше да се успокои. — Той знае какво да търси у хората. Затова е убил толкова много жени, пътувал е и е хващал нови. Схващам логиката му. И аз мога да преценя дали някое куче притежава нужните качества и дали куче и водач ще постигнат хармония. Веднага ми става ясно дали животното е подходящо за следотърсач или става единствено за домашен любимец. Потенциалът проличава, когато знаеш къде и какво да търсиш. След като го откриеш, започваш да го моделираш. Пери знае къде и какво да търси.

Може би тя имаше нужда да вярва, че е така, помисли си Саймън, но пък звучеше убедително.

— Значи според теб Пери е забелязал потенциал у новия.

— Възможно е. А може Екъл да е потърсил Пери. Рядко някой би устоял на подобно ласкателство. Убийствата са шедьовърът на Пери. Ако е било така, ако тези двамата са установили връзка, значи Пери е знаел откъде да започне да го моделира. Саймън, мисля си, че ако е така, отплатата за обучението съм аз.

Тя погледна снимката.

— Ще ме убие, за да се отплати на Пери, задето го е забелязал, задето е усетил потенциала му и го е избрал.

Кучето на Пери, реши Саймън, което иска да достави удоволствие на господаря си.

— Пери никога няма да си получи наградата.

— Трябваше първо да дойде при мен. Ето че и двамата допуснаха грешка. Когато номер две започна, аз бях спокойна. Чувствах се в безопасност и щях да бъда съвсем лесна мишена. Вместо това той реши да ме остави да живея в страх. Тъпо.

Саймън забеляза как тя се променя, видя как нервността преминава в гняв и желязна самоувереност.

— И преди съм живяла с този страх, но сега съм по-голяма, по-умна и по-силна, отколкото тогава. При положение че не съм толкова уязвима, каквото и да се случи, това е предимство. Освен това имам теб. Имам и тях.

Тя погледна към кучетата, които водеха битка, като дърпаха разръфаното въже.

— Така е. По-голяма си, по-умна и по-силна. Браво. Само че ако той се опита да те пипне с пръст, аз съм този, който ще го размаже — тя се обърна и го погледна. — Никога не говоря просто за да се намирам на приказки.

— Знам. Така съм по-спокойна, въпреки че понякога поведението ти ме отчайва. Много по-добре се чувствам, когато те чуя да го казваш, и знам, че говориш напълно сериозно. Също така се надявам да не се наложи да изпълниш закана си. Сега вече знаят как изглежда, знаят и името му. Ще си повтарям, че в най-скоро време ще го пипнат.

Тя въздъхна и за момент отпусна глава на рамото му.

— Трябва да се подготвя за следващата група. Би ли задържал Джос при теб през следващия час — час и нещо?

— И защо?

— Не е нито толкова зрял, нито толкова спокоен като моите момчета, а ще имам урок с агресивен ротвайлер.

— Агресивен ротвайлер, значи? Къде ти е бронята?

— Имахме вече няколко урока и животното напредна доста. В подобни случаи обикновено аз ходя в дома на кучето, но при сегашните обстоятелства помолих клиента да доведе Хълк.

— Хълк^[1] ли каза? Точното име. Носиш ли си пистолета?

— Престани. Това ми е работата — напомни му тя.

— Ако те ухапе, много ще се ядосам. Чакай малко.

Той стана и влезе вътре. Фиона прецени, че ако продължат разговора в посоката, в която бяха поели, той със сигурност щеше да се ядоса. Рядко се случваше някое животно да я ухапе, но все пак се беше случвало.

Той донесе една кутия.

— Летвичките, които поиска.

— Супер. Благодаря.

Завърши часа без дракотина и реши през следващия един час да поработи в кухнята. Тъй като разполагаше с време, можеше да се възползва и от така наречения домашен фитнес на Саймън, след като приключеше с онова, което бе намислила.

Кучетата не бяха единствените, които се нуждаеха от обучение. Доволна от първата замислена задача, тя изпразни един от кухненските шкафове, изтърка го и като следваше предварително направеното разпределение, пъкна в първото чекмедже разграничителните летвички. Пасваха чудесно.

Почти бе готова с третото чекмедже, когато телефонът звънна. Тъй като бе ангажирана с подреждането на шпатулите, лъжиците, вилиците и ножовете за сервиране на определените им места, тя посегна към слушалката, без да мисли.

— Ало?

— О, извинете, изглежда съм набрал грешно... Търся Саймън.

— Тук е, но в момента е в работилницата. Да го повикам ли?

— Не, няма нужда. Сигурно музиката гърми и машината бръмчи. Затова не отговаря на мобилния. С кого разговарям?

— С Фиона. А вие коя сте?

— Джули, Джули Дойл. Аз съм майката на Саймън.

— Здравейте, госпожо Дойл — Фиона се намръщи и затвори чекмеджето. — Знам, че Саймън ще иска да говори с вас. Ще ми отнеме не повече от минутка да...

— Предпочитам да поговоря с теб, ако ти си същата Фиона, за която Саймън ми разказа.

— Той... Наистина ли?

— Той може й да не говори много, но аз с годините съм се научила как да изтръгвам истината от него. Тренировка на кучета, а?

— Да.

— Как се справя кутрето?

— Джос е страхотен. А Саймън е влюбен в животното. Двамата са чудесен екип.

— Занимаваш се и със спасителни операции. Саймън спомена пред брат си, че си искала да обучиш кучето за спасител.

— Споменал е пред брат си ли?

— А, непрекъснато си пишем имейли цялото семейство. Но поне по веднъж в седмицата ми се иска да го чувам по телефона. Така по-лесно мога да науча нещо, освен това се опитвам да го убедя да си дойде за малко вкъщи.

— Трябва — Фиона усети как я бодва чувство на вина. — На всяка цена.

— Да, сигурно ще си дойде, когато всичко се нормализира. Знам, че имаш трудности. Как се справяш?

— Госпожо Дойл...

— Казвай ми Джули. Права си, как да обсъждаш подобно нещо с напълно непозната. Просто ми кажи дали си се пренесла при Саймън.

— Да. Той е... той е изключителен. Много е великодушен, подкрепя ме, проявява разбиране, търпелив е.

— Май ще се окаже, че съм сбъркала номера.

Фиона се разсмя и се облегна на плота.

— Говори често за теб. Явно много те обича.

С нея се разговаряше лесно. Вече успокоена, Фиона отвори отново чекмеджето и започна да подрежда, докато двете с Джули Дойл се опознаваха.

Вратата се отвори и тя се озърна през рамо.

— А, ето го и Саймън, така че ще ти го дам. Много ми беше приятно.

— Значи в най-скоро време ще си поприказваме отново.

— Майка ти — изрече само с устни Фиона и му подаде слушалката.

— Здравсти.

Той погледна отвореното чекмедже и поклати глава.

— Вече си поговорих с прекрасната Фиона. На теб почти няма какво да ти кажа.

— Защо не ми звънна на мобилния? На някои от нас им се налага да работят, за да има какво да ядат.

— Звънях ти на мобилния.

— Е, да, работех — той отвори хладилника и извади кутийка кока-кола. — Всичко наред ли е?

— Всичко е наред. Саймън, ти живееш с жена!

— Нали не се каниш да пратиш свещеник?

Тя се разсмя гръмогласно.

— Напротив, много се радвам, че си предприел тази крачка.

— Заради онази работа е.

— Тя мисли, че си чудесен, великодушен, че я подкрепяш и си много търпелив — Джули замълча за секунда. — Да, и аз останах без думи. Да ти кажа ли какво става според мен, Саймън, доколкото мога да преценя с майчинското си шесто чувство?

— Какво?

— Някои от острите ти ръбове започват да се заглеждат.

— Разправя ли си просиш, Джули Лин?

— Щом си я прося, ще я получа. Много ни бива в кавгите, нали?

Развеселеният Саймън отпи глътка кока-кола.

— Така си е.

— Харесва ми тонът ти, когато говориш за нея. Повече няма какво да кажа. Поне засега.

— Добре.

— Следващия път, когато се видим, ще ти кажа каквото имам да ти казвам. Саймън, ще направиш ли нещо за мен?

— Казвай.

— Бъди внимателен. Ти си моето второ синче. Грижи се за твоята Фиона, но бъди много внимателен.

— Става. Не се тревожи, мамо, моля те.

— Да молиш една майка за подобно нещо е напълно безсмислено. Трябва да вървя. Имам си по-важни неща за вършене, отколкото да си говоря с теб.

— Аз също.

— Открай време беше трудно дете. Обичам те.

— И аз те обичам. Поздрави татко. Чао — той затвори и отпи нова глътка кока-кола. — Значи подреждаш чекмеджетата в кухнята ми.

— Да. Ако решиш, можеш да ги обърнеш наопаки, когато ти се прииска. Но като върша нещо такова, не мисля за други неща. Освен това си ми направил чудесни летвички.

— Аха.

— Много ми беше приятно да си говоря с майка ти. Беше ми приятно и да слушам гласа ти, докато ти говореше с нея. Ставаш различен.

Той се намръщи и остави кока-колата.

— Какво е това?

— Кое?

— Нищо. Няма значение. Обърни се.

— Защо.

— Искам да видя дали ротвайлерът не те е ухапал за задника.

— Не ме е хапал нито по задника, нито другаде.

— По-късно ще проверя — той отвори едно от чекмеджетата. — Господи, Фиона, подредила си ги като хирургически инструменти.

— Много се срамувам.

— Държа да подчертая, че нито един от нас двамата не готви, така че би ли ми обяснила какъв е смисълът чекмеджетата в кухнята да са с прегради и да са така прецизно подредени?

— За да можеш да откриваш разни неща, когато ти потрябват. Но какъв е смисълът да държиш всички тези джунджурии, след като не готвиш?

— Изобщо нямаше да имам подобни боклуци, ако мама не... Както и да е, няма значение.

— Мога да нахвърлям отново всичко в безпорядък, ако така ще се почувстваш по-добре.

— Мисля по въпроса.

Тя се усмихна.

— Ще оправя и шкафовете. Приеми го като мое хоби.

— Това не означава, че ще прибирам нещата на местата, на които си ги сложила.

— Ето, виждаш ли колко добре се разбираме?

— Лисица си ти! И не си въобразявай, че не съм го разбрал. Израснал съм покрай друга една лисица.

— Забелязах.

— Тъкмо това е проблемът. Хем не си като нея, хем си същата.

— Ти май всъщност не злословиш, защото съм ти подредила чекмеджетата в кухнята, а защото се питаш дали това не е прелюдия към опитите ми да организирам живота ти.

— Както кажеш.

— И в духа на разговора държа да те предупредя, че ще се опитам, поне в някои отношения, да направя точно това. Мисля си, че знам кога е подходящият момент да се оттегля, да се предам или да се приспособя, но това не означава, че няма да те дразня със слабостта си всичко да е подредено. Същевременно — вдигна тя пръст, за да не му даде възможност да я прекъсне — съм убедена, че някаква част от творческата ти енергия идва от хаоса около теб. Не го разбирам, но го приемам. Това не означава, че безпорядъкът, който оставяш около себе си, не ме дразни до полуда.

Той усети, че го е поставила на мястото му.

— Направи доста смислено изложение.

— Освен това трябва да ти кажа още нещо. Раздразнението, което изпитвам понякога, ме разсейва. След това просто избледнява и го забравям. Независимо от обстоятелствата лошото ми настроение в подобни случаи не трае дълго. Сега обаче е различно. Имам много по-важни неща, за които да се притеснявам, от това дали си сложил тирбушона на мястото му, или си изритал мръсните си чорапи под леглото.

— Безспорно.

— Знам. Просто искам да изясним всичко. Може ли да ти ползвам нещата?

— Не е нужно да питаш — той тикна ръце в джобовете си и изсумтя. — Не ми задавай повече подобни въпроси.

— Все още не съм разбрала къде си поставил границите, Саймън, затова питам... — тя затвори чекмеджето, което той беше оставил отворено. — Ако не питам, ще ги прекрача — пристъпи към него и притисна лицето му между дланите си. — Нямам нищо против да попитам и ще приема спокойно отговор „не“.

Фиона излезе. Той остана загледан след нея, все още с ръце в джобовете, смръщил вежди.

[1] Герой от комикс, по-късно и филм, в който учен експериментатор се превръща в зеленото чудовище Хълк. — Б.пр. ↑

25.

Не можеше да разбере дали са скарани. Дори не разбираше кога е нацупена и това го влудяваше. Същевременно го очароваше.

Ако знаеше, че е вкисната и готова за разправия, щеше да се подготви, да се спусне пръв в атака или да затвори очи примирено. Само че несигурността го вадеше от равновесие.

— Тя това иска, нали? — обикаляше навън с кучетата и си говореше сам. — Мисля по въпроса, мисля за нея и не знам какво да правя. Хлъзгава е като змиорка.

Стоеше намръщен зад къщата и се чудеше какво да направи. Веднага забеляза прозорците, които Фиона беше измила. Все още не се беше справила с всичките, но щеше да стигне и до тях. Да, със сигурност щеше да ги измие. Откъде, по дяволите, намираше време? Да не би да ставаше посред нощ, готова да вземе противния препарат за прозорци и да започне да чисти?

Сега, когато слънцето блестеше по чистите стъкла, той не можеше да пренебрегне избелялата боя по рамките на прозорците. Но кога да намери време да боядиса тъпите прозорци? Нали ако боядисаше тях, трябваше да боядиса и вратите?

Щом боядисаше вратите, трябваше да боядиса и верандите, защото изглеждаха ужасно.

— Всичко си беше съвсем наред, преди тя да се захване с миенето, а аз рано или късно щях да свърша с тази работа. Качвай се.

Щом чу командата, Джос доволно се заизкачва по стълбата и тръгна надолу, когато стопанинът му даде знак с ръка. Саймън даде вкусна хапка на кучето, след това повтори упражнението два пъти, преди да се преместят на дървената люлка.

Другите кучета са качваха, провираха през тунела, скачаха и криволичеха като използваха съоръженията за тренировка с удоволствие, също като деца, озовали се на площадка за игра в парка.

Саймън вдигна очи, когато Богарт изляя. Минаваше по дъска, не по-широка от греда в спортен салон.

— Фукльо. Знаем, че го можеш — Саймън повали Джос по главата. — Върви да му покажеш, че и ти можеш. Да не би да си някой смотаняк? — заведе кучето до гредата и я огледа. — Не е много висока. Ще се справиш. — Саймън потупа гредата. — Качвай се!

Джос запристъпва от крак на крак и приседна. Погледна гредата, след това и Саймън, сякаш искаше да каже „Какво пък толкова?“.

— Не ме засрамвай пред другите момчета. Знаем, че можеш! Хайде, хоп горе!

Джос наклони глава и наостри уши, когато Саймън извади бисквитка и я остави на гредата.

— Искаш ли я? Вземи си я сам. Хайде, хоп!

Джос скочи, лапна бисквитката и почти тупна от другата страна.

— Точно това му бях казал да направи — Саймън погледна студено другите кучета, след това се наведе над Джос. — Това ще бъде и твоята версия. Хайде да пробваме отново.

Отне няколко опита, дори се наложи той също да демонстрира — добре че никой не гледаше, — докато Джос най-сетне успее да се задържи.

— Браво, получаваш шестичка! Сега върви напред. Хайде, върви напред — той извади ново лакомство и го задържа далече от муцуната на мъника, като го отдръпваше непрекъснато, докато Джос не достигна другия край на гредата. — Браво, момче! Ти си истинско цирково куче.

Развълнуван и весел от постижението на животното, той почеса Джос.

— Хайде да пробваме отново. Ако използваме десетобалната система, засега получаваш осем цяло и пет. Само че нашата цел е кръгла десетка.

Поработиха още над това умение, докато го усъвършенстваха, преди да започнат неравно състезание по борба, в което силите бяха четири към едно.

— Тя не е единствената, която умее да тренира кучета. Видя ли как се справихме, видя ли само... Мама му стара.

Опомни се и скочи на крака. Той играеше с кучета, работеше с кучета. Разнасяше в джобовете си кучешки бисквити толкова често, колкото губеше дребните си пари и джобното си ножче. В какъв ли цвят да боядиса прозорците и верандите?

Сам беше изработил летвичките на шкафовете си в кухнята, така че нямаше на кого да се сърди.

— Ама че шантава работа.

Тръгна към къщата. Граници ли? Не била знаела къде са границите. Е, сега щеше да разбере.

Нямаше да позволи да го подмятат и манипулират, нито пък да го дресират и превръщат в нещо, което не искаше да бъде.

Ще види тя кое е черно и кое бяло!

Чу тежкото ѝ дишане, когато изтрополи по стълбите. Господи, помисли си той, може пък тренировката да я е изтощила и да не ѝ достигне дъх да спори с него.

Щом се озова пред вратата занемя.

Не забеляза чистия под и прозорците, нито липсата на потната риза, която беше захвърлил на пода, докато местеше разни неща вчера.

А и как да забележи каквото и да било, след като в момента виждаше единствено нея.

Тя правеше някакви хватки от непознато на него източно бойно изкуство, сякаш се канеше да пребие някого. Това го поуспокои.

По лицето ѝ се стичаха струйки пот, потникът ѝ също бе мокър. Дългите ѝ стройни крака, подчертани от тесни черни панталонки, риташа и се извиваха, а жилавите ѝ мускули изпъкваха.

Още малко и щеше да хапне някоя муха от удивление, помисли си той, докато тя, застанала на един крак, риташе, а след това се отпускаше на другия и пак риташе.

Изглежда бе издал някакъв звук, защото тя се завъртя и зае стойка като за бой — очите ѝ бяха студени и безжалостни. Щом го видя, Фиона се отпусна и се разсмя.

— Не видях, че си влязъл — тя си пое въздух. — Уплаши ме.

Не изглеждаше уплашена, помисли си той.

— Какво беше това? Таекуондо ли?

Тя поклати глава и отпи глътка вода от бутилката на една от пейките.

— Почти изцяло тай чи.

— Виждаш съм хората да правят тай чи. Със забавени движения.

— Плавните движения показват контрол, практика и добра форма — тя извиси пръст. — Тук най-важното е да насочиш енергията си.

— Но преди минута ти изпълняваше нещо съвсем различно.

— Има основателна причина много от движенията да са с красиви имена от природата като например „поривът на вълната“.

Тя му показва съвсем бавно, после изпълни същото движение плавно, грациозно разпери ръце, насочи длани към него, след това ги изтегли назад, с вдигнати нагоре ръце.

— Ако обаче ускоря движението и го използвам при самоотбрана, ще стане така...

Тя го блъсна назад и Саймън изгуби равновесие, а след това го изтегли напред и той полетя в обратната посока.

— Видя ли?

— Беше неочаквано.

Тя се ухили, разтвори крака, присви колене и му даде знак.

— Добре, разбирам, че си гледала „Матрицата“ — подхвърли той и тя се разсмя.

— Ти си по-силен от мен, по-едър, по-висок, имаш по-дълги ръце и крака. Може дори да си по-бърз, но това все още не сме го проверили. Ако трябва да се защитавам, трябва да насоча силите си и да използвам твоите. Преди тренирах всеки ден, бях като обсебена. Тай чи, пауър йога, бокс...

Той наостри уши.

— Бокс ли каза?

— Да — тя вдигна юмруци. — Какво ще кажеш за два рунда?

— Може би по-късно.

— Занимавах се и с кикбокс, боди пъмп, пилатес и каквото друго можеш да се сетиш. Така се чувствах във форма и в безопасност. След това се отпуснах, уменията ми закърняха. Престанах да се юркам, докато... ти знаеш.

— Не приличаш на човек изгубил форма.

— Мускулите ми са се отпуснали. Ще си върна уменията. А сега имам и мотив.

— Покажи ми. Не, чакай. Не дойдох за това. Ти пак направи същия номер.

— Кой номер?

— Разсея ме. Потна, със сексапилно тяло. Не ти трябва Тай чи, за да изкараш един мъж от равновесие.

— Виж ти — размърда тя рамене. — Сега вече се чувствам всемогъща.

— Става въпрос за това — посочи той.

— За прозорците ли?

— За прозорците. Защо си измила прозорците?

— Защото обичам чисти прозорци. Обичам да поглеждам навън и ми става по-приятно, когато не ми се налага да се вирам през един пръст мръсотия.

— Това е само част от проблема.

— А каква е другата част?

— Другата е, че така забелязвам останалите, които са още мръсни, и се чувствам гузен. Също така се вижда и че дървенията има нужда от боядисване.

Тя посегна отново към бутилката и отвъртя капачката.

— Май препаратът за прозорци и парцалът станаха прекалено подозрителни.

— И още нещо — той бръкна в джоба ѝ извади шепа кучешки хапки.

— Благодаря, но се опитвам да ги спра.

— Много смешно. Всеки ден тъпча в джобовете си от противните гадости. Дори не се замислям вече, просто ги слагам. Прекарах цял половин час, може би повече, да се занимавам с кучетата.

Тя търпеливо отпи глътка вода.

— И всичко това, защото съм измила един прозорец ли?

— Не, но пак стигаме до същото. Къщата мирише на лимон, а следващия път, когато изляза, сигурно ще се замисля дали пак да не ти купя цветя от селото.

— О, Саймън!

— Млъкни. И няма значение, че трябва да се притесняваме за големи неща, тъй като основните са си основни. Така че...

Той пристъпи към прозореца и лепна длан на чистото стъкло.

— Остави го така — нареди той и посочи размазания отпечатък, който беше оставил.

— Добре. Но защо?

— Не знам защо. Не мога да обясня, но ако искам да го няма, сам ще го избърша. Ти не го пипай.

Така, помисли си той. Сега вече се разбраха.

Тя се разсмя с пълно гърло. Превиде се на две и подпря длани на бедрата си.

— Слушай, може да ти се стори глупаво, но...

Все още превита, тя му даде знак с ръка да излезе.

— Не много, но достатъчно. Господи! Скапвам се от работа, за да се поддържам силна и да мога да се справя с всичко, което предстои, за да не се налага да се крия под леглото и да треперя, а ти постигаш същото за някакви си пет минути.

— Какви ги приказваш?

— Караш ме да се чувствам силна, способна, дори уникална, защото ме възприемаш по този начин. Не те въртя на пръста си, Саймън, дори не ми е минавало през ум. Истината е, че изобщо нямам желание да правя подобно нещо. Но тъй като има една малка частица от теб, която знам, че се тревожи, бих могла, напълно безпроблемно да приема онова, което предстои. Абсолютно всичко. Чувствам се силна, сексапилна, способна и уникална — тя напрегна левия си бицепс. — Опияняващо, направо невероятно!

— Браво, чудесно.

— А, да, и още нещо. Не беше нужно да правиш тази глупост, за да се докажеш — тя посочи прозореца. — Фактът, че се чувстваш глупаво, задето си се заиграл с кучетата, просто ме трогва.

— Господи.

— Не просто ме трогва, ами ме очарова. И така, аз съм трогната, очарована, силна, сексапилна и способна. И всичко това ти ми го поднесе закуп. Никой досега не ме е карал да се чувствам по този начин. Абсолютно никой. Тъкмо затова — тя посочи отново прозореца и се засмя, докато той я гледаше напълно объркан, — нищо че беше тъпо и необмислено, съм влюбена в теб. Саймън — пристъпи и го прегърна през врата, — доставяш ми страхотен кеф! — тя притисна устни към неговите, звучно и доволно. — Отпечатъкът от дланта ти задължително остава. Всъщност мисля да нарисувам сърце около него. А сега искаш ли да ти покажа някои основни движения, преди да се пъхна под душа, след което ще си наляя чаша вино? Освен ако не искаш преди това да ми покрещиш за нещо.

— Престани — измърмори той, стисна ръката ѝ и я дръпна.

— С кое? Да не би да си решил да ме изхвърлиш от къщата?

— Не ме изкушавай да го направя. Водя те в леглото. Трябва да получа поне някакво удовлетворение от цялата тази работа.

— Господи, какво очарователно предложение, но аз наистина трябва да се изкъпя, преди да...

— Искам те потна — той използва момента, дръпна я и я стовари на леглото. — Ще ти покажа аз едни движения.

— Сигурна бях — тя се опита да се надигне. — Ами ако не съм в настроение? — Фиона притаи дъх, когато той изтегли мокрия потник през главата ѝ и го захвърли настрани. — Ами ако...

— Ще приказваш по-късно — той обхвана гърдите ѝ и потри зърната им с мазолестите си пръсти. — Оправила си леглото.

— Ами, да.

— И каква беше ползата?

Фиона потрепери и той я положи по гръб.

— Имаш намерение да ми покажеш къде допускам грешка, така ли?

— Точно така, дяволите да го вземат! — той хвана ластика на късите ѝ панталонки и ги дръпна силно надолу.

Тя се усмихна и прокара пръст от ключицата до корема му, а след това измина отново същия път обратно.

— Ами започвай да ми показваш.

Той се съблече, като не я изпускате от поглед. Тя също.

— Просто те искам гола — заяви той и са надвеси над нея. — Знаем какво да правя с теб, само когато си гола.

— Харесва ми онова, което правиш с мен, когато съм гола.

— Значи и това ще ти хареса.

Той притисна потръпващите ѝ устни със своите в гореща целувка. Усети как диво блъска сърцето ѝ, обходи влажната ѝ от пот кожа с ръце и отпусна тяло върху нейното.

Тя беше силна и способна. Тъкмо това я правеше неустоима, но в този момент той искаше да я усети слаба и безпомощна. Искаше да е негова, единствено и само негова.

Използва езика и пръстите си и усети как цялото и тяло трепне от удоволствие.

След това я ухапа лекичко, за да усети как препуска пулсът ѝ.

Устните му притиснаха нейните и тя вдигна ръце към лицето му по начина, който знаеше, че го размеква, след това зарови пръсти в

косата му.

Задъха се, когато прокара пръст по вътрешната страна на бедрото ѝ и се върна бавно, за да я погали и да усети топлината и влагата ѝ.

Извика името му и изви бедра, но той се отдръпна.

Тялото ѝ тръпнеше, издигаше се към божественото освобождение, ала то секна за миг. Дори след като го повика отново по име, той я погали и я накара отново да се гърчи. Устните му започнаха мъчителен поход по гърдите ѝ.

Издигаше я и я водеше към върха, след това се отдръпваше и я оставяше объркана и несигурна.

— Желая те, Саймън. Моля те!

Продължи да си играе с нея, докато тихите ѝ викове преминаха в стонове и ръцете ѝ замачкаха кувертюрата, която бе изпълнала сутринта.

Навлезе в нея с един силен и бърз тласък, който бе истински шок за тялото ѝ. Оргазмът я разтърси цялата, тя го чу, усети го и въздъхна в мига на освобождение. Тялото ѝ продължаваше да потръпва, да се извива под неговото, а тя да забива нокти гърба му, докато ръцете ѝ не се отпуснаха безпомощно на леглото.

Той я вдигна и главата ѝ се отпусна на рамото му.

— Обгърни ме с крака.

— Аз...

— Искам да те усетя — той леко хапеше шията и раменете ѝ. — Само за това мисля! Обгърни ме с крака.

Тя се подчини и отново се гмурна в бурята, която я поде, докато не усети, че се изгубва. Имаше чувството, че както бе останала без сили, можеше да лежи така до сутринта.

Изглежда, се беше унесла, тъй като онова, което видя след време, бяха четири космати муцуни, притиснати към вратата на терасата. Гърдите на Саймън се надигаха спускаха равномерно, но пръстите му продължаваха да си играят с косата ѝ, да пълзят през нея, да я въртят на спирални и да я подръпват. Тя се усмихна.

— Кучетата искат да влязат — прошепна.

— Може и да искат, но ще трябва да почакаат.

— Ще ги пусна — но не помръдна. — Умирам от глад. Сигурно тренировка във фитнеса, последвана от тренировка в леглото, изостря апетита.

Тя се сгуши до него. Само още минута, каза си. След малко щеше да пусне вътре кучетата с тъжните очи, да се изкъпе и двамата да решат какво да похапнат за вечеря.

Протегна се и погледът ѝ попадна на часовника до леглото.

— Какво? Този часовник верен ли е?

— Не знам и не ми пука.

— Ама... Да не би да съм заспала? Цял час ли съм спала? Било е нещо като следобеден сън.

— Фий, това си беше истински следобеден сън.

— Но аз никога не спя следобед!

— Добре дошла в моя свят.

— Господи! — тя се надигна и прокара пръсти през косата си. Тъй като най-близката дреха беше една тениска, тя я дръпна и я облече набързо.

Колко жалко, че покриваше дупето ѝ, отбеляза той.

Фиона отвори вратата и кучетата връхлетяха вътре.

— Извинявайте, момчета. Вървете да се оплачете на Саймън. Аз трябва да се изкъпя.

Тя хукна към банята. Четирите кучета се подредиха край леглото, размахали опашки, зяпнали втренчено, само носовете им потръпваха.

— Да, така. Точно така. Правих секс с нея. И то много секс. Вас какво ви интересува? Само един от вас има топки, но тъй като всички ми пилят да му ги клъцна, скоро и той няма да има.

Разпозна блясъка в очите на Джос.

— Дори не си въобразявай, че ще ти позволя да се качиш на леглото — предупреди го Саймън и за всеки случай покри с длан собствените си топки. — Защо не ми донесете една бира? Поне веднъж направете нещо полезно.

Но тъй, като нито едно от тях явно нямаше желание да го послуша, той стана и отиде да си вземе сам.

Когато слезе долу, реши, че предпочита вино. Спомни си, че и тя беше споменала, че ѝ се пие вино. Наля в две чаши и отпи, а след това надникна в хладилника.

Щяха да умрат от глад, реши той, ако единият не отидеше да напазарува. Бръкна във фризера и реши, че все пак някое от нейните замразени ястия е по-добре от гладна смърт.

Взе чашата ѝ с вино и последван от кучетата тръгва нагоре по стълбите.

Нюман изджавка тихо секунда преди той да види жената на предната веранда.

Тя му се усмихна чаровно през мрежестата врата.

— Здравейте!

Първата мисъл на Саймън беше, че има късмет, че си е обул боксерките.

— Мога ли да ви помогна?

— Надявам се. Много ми се иска да поговорим за няколко минути. Аз съм Кейти Стар от „Ю Ес Рипортър“. Това не е ли автомобилът на Фиона Бристоу и нейните кучета?

Много докарана фръцла, помисли си той.

— Веднага ще ви кажа какво ще направя за вас. Ще ви кажа да се въртнете и тутакси да се качите в колата си. Хайде, махайте се и не се мяркайте повече тук!

— Господин Дойл, аз просто си върша работата и се старая да го правя колкото е възможно по-точно и прецизно. Информацията ми е, че следствието е открило следи. Казаха ми, че сега госпожица Бристоу живее при вас и се надявах да науча мнението ѝ за работата на следователите. Искрено се възхищавам на работата ви — добави тя. — Много бих искала някой ден да напиша статия и за вас. Откога имате връзка с госпожица Бристоу?

Саймън хлопна вратата в лицето ѝ и заключи. Реши да ѝ даде три минути да се разкара от имота му, след което щеше да позвъни на шерифа и с огромно удоволствие да повдигне обвинение за неразрешено нахлуване в чужда собственост.

Качи се на горния етаж и завари Фиона със заливана назад мокра коса да седи на леглото.

— Видях я през прозореца, така че няма нужда да се чудиш дали да ми кажеш или не.

— Няма — той ѝ подаде чашата вино.

— Съжалявам, че се е домъкнала и че те е подхванала и теб, но вината не е моя.

— Не е твоя. Тя каза, че знаела за новите следи. Не знам дали просто опипваше почвата или има някой, който ѝ пуска информация.

Фиона изруга приглушено.

— Най-добре да кажем на агент Тони. Просто за всеки случай. Ти какво й каза?

— Да се маха и тъй като тя не помръдна, просто затворих и заключих вратата.

— Значи си по-умен от мен.

— Мислех да й кажа нещо, но после реших да й тегля една майна на тази идиотка. Това беше всичко. Ако ще увисваш нос, да знаеш, че страшно ще се вкисна.

— Няма да увисвам нос. Просто събирам сили, за да звънна на ФБР и в офиса на шерифа и да съобщя за нахалството й. Сега вече ще поискам ограничителна заповед, просто за да се позабавлявам.

Той протегна ръка и я погали по косата.

— Това настроение ми харесва повече.

— И на мен. Хайде да решим какво ще вечеряме.

— Да пъкнем някоя замразена манджа в микровълновата не е никакво решение.

— Мислех си за пържолите в хладилника.

— Пържолите ли имаме? — настроението му веднага се подобри.
— Имали сме пържолите?

Тя се усмихна и стана.

— И още как!

— Добре, а откъде са се взели въпросните пържолите? Да не би да си скрила някъде някое вълшебна теле?

— Не, но имам вълшебна мащеха, която прави доставки. Помолих Силвия да ни донесе две пържолите, картофи и кламери. Достави ги днес заедно с пресни зеленчуци и плодове, защото мисли за всичко. Затова имаме кажи-речи всичко в хладилника.

Той прецени, че няма никакъв смисъл да й казва, че вече е ровил в хладилника и не е останал с такова впечатление. Сигурно страдаше от заболяването, което майка му не спираше да му навира в очите — мъжка хладилна слепота.

— Ти се обади по телефона, а аз ще запаля грила.

— Добре. Нали знаеш, че си по долни гащи?

— Ще си обуя панталоните. Само че ако ще ядем зеленчуци, тогава ти ще се занимаваш с тях. Аз отговарям за пържолите.

— Става, ще се обадя от долния етаж.

Когато тя слезе долу, той обу грижливо сгънатите си работни панталони, оставени на леглото.

Преди да слезе се отби в малкия си фитнес.

Добре, също както и в останалата част от къщата, и тук миришеше на лимонов препарат. Важното беше, че дланта му още стоеше на прозореца.

На това му се казваше странен компромис.

Заслиза по стълбите, изруга, върна се и отвори едно от чекмеджетата. Извади си чиста тениска и я облече.

Тя сигурно вече беше извадила пържолите, реши той.

Пържоли, чиста тениска. Това пък беше поредният компромис от негова страна.

26.

Тони наблюдаваше Пери на монитора. Беше седнал пред металната маса, окован, със затворени очи, на физиономията му трептеше усмивка сякаш слушаше приятна музика. Лицето му беше бледо от престоя в затвора, подпухнало след седемте години прекарани тук. Изглеждаше вгълбен. Бръчките се бяха очертали като скоби от двете стражи на устата му, а около очите имаше истинска паяжина, но те единствено му придаваха вид на безобиден човечец, който използва намалението за пенсионери в местния ресторант.

Наистина приличаше на добродушен чичко, на тих и скромнен съсед, който отглеждаше рози и не пропускаше да окоси ливадата. От тези, които бяха толкова обикновени, че хората ги подминаваха по улиците, без да ги погледнат втори път или да проявят интерес към скромната им особа.

— Използва я по същия начин, по който Бънди е използвал чара си и фалшивия гипс на ръката — измърмори Тони.

— Кое?

— Тази маска, която сякаш казва: „Аз съм просто добродушен дядка“. Все още се ползва от нея.

— Може. Но разговаря с нас без адвоката си, а това е поредният му номер — Манц поклати глава. — Какво ли е намислил? Какво ли му минава през главата? Никой не го познава по-добре от теб, Тони.

— Да, никой не го познава.

Докато наблюдаваше изражението на Пери, непрекъснато си мислеше, че престъпникът знае, че го наблюдават.

— Много го бива да ти внушава това или онова, да казва точно каквото искаш да чуеш. Просто не можеш да достигнеш до същността на този човек. Всеки, до който се докосне по някакъв начин, му е полза. Нали си чела досието, Ерин? Знаеш, че единствено благодарение на лошия му късмет и героизма на кучето успяхме да го хванем.

— Ти просто нямаш никаква вяра в екипа и в себе си. Щяхте да го пипнете.

— Той се измъкваше успешно цяла година, и то след като вече знаехме как изглежда и как се казва. Фиона ни го поднесе на тепсия, а ни отне месеци и убийството на полицай, преди да го хванем. Това той никога нямаше да си прости напълно. Погледни го — добави Тони. — Подпухнал мъж, минал средната възраст, окован, затворен, въпреки това продължава да намира начини. Открил е Екъл и му е подпалил фитила.

— Ти май не спиш достатъчно.

— Обзалагам се обаче, че мръсникът спи като бебе. Всяка нощ по лицето му се разлива същата самодоволна усмивка както сега. Той си има план. Той винаги има план и цел във всичко, което върши. Не му трябва адвокат, за да говори с нас, защото ще ни каже единствено онова, което е решил да ни каже.

— Той няма представа, че сме по следата на Екъл.

— Дали?

— Че откъде може да знае? А като му кажем единствено онова, което искаме, все едно че му отмъщаваме. Екъл е прецакал първоначалния план и това ще го извади от релсите.

— Да разберем какво ще стане.

Когато влязоха, Тони кимна на надзирателя край вратата. Пери запази спокойствие, остана със затворени очи, все още усмихнат, докато Тони съобщаваше имената, датата и часа за протокола.

— Отказал си се от правото си да ползваш адвокат по време на срещата.

Пери отвори очи.

— Здравейте, агент Тони. Стари познайници сме, нямаме нужда от адвокат. Агент Манц, днес сте наистина прелестна. Много ми е приятно, че имам посетители, които да придадат цвят на монотонния ми ден. Напоследък честичко си бъбрим. Очаквам всяко ваше посещение с огромно нетърпение.

— Това ли те интересува? — попита Тони. — Вниманието, разнообразието сред монотонните дни?

— Това определено е истински плюс. Как върви ловът? Нямам търпение да науча нещо ново. Престоят ми тук е с ограничен достъп до света навън. Това, разбира се, е напълно разбираемо, но е много жалко.

— Ти получаваш „новини“, Пери. Не се съмнявам в способностите ти.

Пери скръсти ръце и се облегна напред.

— Бих казал, че при създадите се обстоятелства, много ми допадна статията, която умната млада жена беше написала. Кейти Стар, нали така се казваше? Предполагам, че това е псевдоним, ако ли не, името ѝ е подарък от съдбата. Както и да е, начинът, по който пише, ми харесва, тъкмо научих новостите около Фиона. Трябва да ѝ предадете, че мисля за нея.

— Сигурно. Как да забравиш жената, която те е наричала.

— При това в лицето.

— Ще направи същото и с възпитаника ти — вметна Манц. — Ако е достатъчно тъп, за да я погне.

— Вие ми приписвате твърде много заслуги — веригите на Пери издрънчаха, когато той махна с ръка. Вече не съм в положение да обучавам когото и да било, дори да исках, а аз нямам подобно желание. Говорихме и преди по този въпрос, а както казах тогава, от досието ми в тази институция личи, че съм приел наложеното ми от съда и обществото наказание. Съобразявам се с правилата и вместо да си търся неприятности, ги избягвам. След като всички знаем какъв бе животът ми навън, не е изненадващо, че нямам много посетители. Безгрешната ми сестра, разбира се. Да не би да сте решили, че тя е поела оттам, откъдето съм прекъснал аз?

Тони не отговори. Отвори папката и извади снимка. Подхвърли я на масата.

— Може ли? — Пери взе снимката на Екъл и я огледа. — Този ми се струва твърде познат. Един момент, аз никога не забравям лица. Да, разбира се. Идвал е няколко пъти тук. Литература и творческо писане. Знаете колко силен интерес проявявам към книгите — работата в библиотеката много ми липсва. Бях се записал за неговите курсове. Надявам се да се запиша на нови. Затворът не изключва образованието. Според мен обаче е посредствен преподавател. У него няма искра, но несретниците не могат да бъдат придирчиви.

— Обзалагам се, че той те намира за по-добър учител — обади се Манц.

— Много сте мила. Да не би това да е вашият начин да кажете, че аз съм го вдъхновил? Би било прекрасно, но не можете да ме

държите отговорен за действията на другите.

— Ние ще го спрем — изтъкна Манц. — Ще го тикнем в кафез също като твоя, но ти имаш възможност и това много ти допада. Дай ни информация, която да доведе до ареста му и ще се погрижим животът ти тук да не бъде чак толкова монотонен.

По лицето му премина сянка на омраза.

— Какво ще направите? Ще се постараете всяка неделя да ми сервират сладолед и да получавам по един допълнителен час на седмица в двора ли? Нищичко не можете да направите за мен, агент Манц. Ще прекарам остатъка от живота си на това място. Приел съм го. Ако бе възможно просяците да имат право на глас, щях да си пожелаая да не съм просяк.

— Когато го заловим, той ще проговори. Също както проговори свещеникът, когото също си оплел в мрежите си — добави Манц. — Не ни отне много време да си признае, че е изнасял незаконно писмата ти в продължение на цяла година.

— Това е кореспонденция с групата за молитва — отвърна Пери и преплете пръсти като вярващ. — Преподобният Гарли разбираше нуждата ми от духовна утеха, от спокойствие в душата ми, на което системата не обръща никакво внимание.

— Всички тук знаят, че ти нямаш душа.

— Екъл ще те прегази — продължи Манц — и ти вече знаеш, че става точно така. Когато го стори, животът ти тук ще стане още по-... Как да се изразя? Още по-задушаващ. Ще бъдеш обвинен в конспирация и убийство. Годишите, които ще прибавят към присъдата ти няма да означават абсолютно нищо, но ще се погрижим временцето ти тук да се превърне в истински ад.

Пери продължаваше да я наблюдава с познатата си спокойна и приятна усмивка.

— Да не би да мислите, че вече не е така?

— Може да стане още по-зле — обеща Тони. — Повярвай ми, като ти казвам, че ще направя живота ти тук невъзможен. И защо, Пери? Заради това — той посочи снимката. — Той е прецакал нещата, защото е нетърпелив мърляч. Ти ни водеше за носовете години наред, а на този му дишаме във врата няколко месеца, след като излезе на сцената. Той не може да стъпи и на малкия ти пръст.

— Ласкателства — въздъхна Пери. — Много съм податлив на ласкателства. Познаваш слабостите ми, Дон.

— Завързал е аления шал на пощенската кутия на Фиона Бристоу — Манц не откъсваше очи от Пери и забеляза проблясък на раздразнение. Значи имаше неща, които все още не знаеше. — Никога няма да я довърши вместо теб, от твое име.

— Той е постъпил... незряло.

— Знаеш какво е направил на Анет Келуърт, нали? Пребил я е, преди да я умъртви — той поклати отвратно глава, за да покаже на Пери, че споделя чувствата му.

— Той не притежава стила ти, Джордж, не притежава и класата ти. Той губи контрол, започва да се перчи. Ти никога не би се принизил дотам. Ако го спипаме без твоя помощ, ще платиш дяволски висока цена заради грешките му.

— Познаваш добре слабостите ми — повтори след малко Пери. — Познаваш и силата ми. Аз съм наблюдател. Наблюдавах господин Екъл. Заинтересувах се от него, тъй като тук няма нищо интересно. Може пък наблюденията ми да се окажат от полза за вас. Може да имам някои теории, предположения. Може дори да си спомня някой разговор, някоя негова забележка или друга полезна информация, но ще искам нещичко в замяна.

— Какъв вкус да има сладоледът?

Пери се усмихна.

— Искам нещо по-сладко. Искам да говоря с Фиона. Лично.

— Няма начин — срязва го веднага Манц.

— Аз пък мисля, че има — Пери не откъсваше очи от Тони. — Искате ли да спасите човешки живот? Искате ли да измъкнете от ноктите му жената, която дебне в момента? Да не би да предпочитате да я оставите да умре? Значи сте готови да оставите и други да умрат, вместо да уредите един разговор? Какво би казала Фиона? Нека тя реши.

— Трябва да го притиснем още повече — настоя Манц. — Да му влезем под кожата. Видя ли, че реагира, когато каза, че Екъл не може да стъпи и на малкия му пръст. Това подхрани егото му.

— Просто потвърдих заключението, до което той сам беше стигнал.

— Именно, значи трябва да натискаме това копче. Остави на мен. Сама ще го обработя. Ласкателства и страх от жена може да му подействат по-добре.

— Ерин, той почти не ти обръща внимание — беше негов ред да шофира и Тони се настани зад волана. — Според него ти дори не си част от цялата тази работа. Не си присъствала по време на разследването, което го тикна тук, а развоят на нещата е свързан с това разследване. Той отново е в центъра на събитията. Екъл е просто оръжието му.

Манц си сложи предпазния колан с рязко движение.

— Не ми е приятно да му изпълнявам прищевките.

— Нито пък на мен.

— Тя дали ще се съгласи?

— Със съжаление смея да заявя, че ще каже „да“.

Докато екипът на ФБР пътуваше на изток, Франсис Екъл дебнеше поредната си жертва. Тази вечер бе на работа до късно, помисли си той. Закъсняваше само с около час, но му достави удоволствие, че влага много в работата си. Остана доволен, когато забеляза, че както обикновено, спря в „Старбъкс“, за да си купи нещо.

Капучино с обезмаслено мляко и двойно кафе.

Тази вечер имаше йога и ако побързаше, щеше да има дваайсет минути за бягащата пътека в лъскавия фитнес, в който тя обичаше да се глези.

Беше забелязал, благодарение на членството си от трийсет дни насам, че рядко се качваше на уреда за повече от дваайсет минути, а в повечето случаи дори тях пропускаше.

Никога не докосваше тежестите, не се интересуваше от останалите уреди. Просто обичаше да се показва във впит клин.

Не беше по-различна от курвите, които се пъчеха по ъглите.

След това щеше да измине пеша трите пресечки до работата си, да вземе колата от паркинга и да измине с нея седемстотин и петдесетте метра до дома си.

В момента не се чукаше с никого.

Обръщаше внимание на кариерата си. И на себе си. Интересуваше се най-вече от себе си.

Егоистична мръсница. Уличница!

Усети как гневът му набъбва. Толкова хубаво усещане. Великолепно. Горещо, горчиво.

Представи си как забива юмруци в лицето ѝ, в корема ѝ, в гърдите. Усещаше как се чупи скулата, разнасяше се мирис на кръв, когато устната ѝ се сцепеше, виждаше болката в подпухналите, почти затворени очи.

— Дай ѝ урок — прошепна той. — Точно така!

— Хайде, приятел, мърдай.

Ръцете му потрепериха, той сви юмруци и се въртна към човека, който чакаше зад него. Гневът му бе готов да избликне, гордостта му надигна глава, когато човекът отстъпи крачка назад.

Беше му обърнал внимание. Всички го гледаха.

„Трябва да се слееш с тълпата, Франк. — Напомни си той. — Знаеш как става. Ако не те виждат, можеш да направиш абсолютно всичко, което поискаш. Всичко, без изключение.“

Гласът на Пери звучеше в ухото му. Насили се да се обърне и да сведе поглед. Беше му писнало да се слива с тълпата. Беше му писнало никой да не го забелязва.

Само че... само че...

Не можеше да мисли при този невъобразим шум. Хората говореха за него, зад гърба, му. Винаги ставаше така. Щеше да им даде да се разберат. Щяха да видят те!

Все още не. Рано беше. Сега трябваше да се успокои, да си спомни за подготовката, да се съсредоточи над целта.

Когато отново вдигна очи, забеляза, че плячката му е тръгнала към вратата, стиснала чашата си в ръка. Лицето му пламна от неудобство. За малко да я изпусне, за малко да му се изплъзне.

Дръпна се от опашката с наведена глава. Нямахше да е тази вечер. Дисциплина, контрол, внимание. Сега трябваше да се успокои, да овладее обхваналото го вълнение.

Тя щеше да има още една вечер свобода, още един ден живот. А той щеше да се порадва на удоволствието, че дори без да съзнава, вече е попаднала в капана.

Фиона се замисли за вуду кукла. Сигурно Силвия можеше да накара някой да ѝ направи кукла, която да прилича на Кейти Стар. Щеше да забожда игли в нея или просто да удря главата ѝ в масата. Какво като е детинско, ефектът щеше да е терапевтичен.

Затова пък Саймън не се интересувахе ни най-малко от онова, което тя смяташе да публикува. Може и да беше прав. Сигурно беше прав. Само че твърдението ѝ, че имала информатор от ФБР, който бил казал, че имат заподозрян в случая с Номер две не ѝ даваше мира.

Тя не го беше казала просто така.

Отнякъде изтичаше информация. Тя бе напълно сигурна в чутото, затова и смяташе да го публикува, но преди това беше дошла до Оркас.

Имаше намерение отново да използва името на Фиона. Този път щеше да я свърже със Саймън. „Готиният дизайнер, който замени изтънчения Сиатъл за тиха къща на остров“.

Във вестника дори бяха публикували кратък материал за него, за работите му от дърво, за уменията му да съчетава практичното и творческото в изделия от природни материали.

Дрън-дрън.

Искаше ѝ се да каже сто неща на Кейти Стар, но нали репортерката очакваше тъкмо това.

Непрекъснатото споменаване на името ѝ в медиите затрудняваше работата с клиентите. Тя не можеше и не искаше да отговаря на въпроси, а те не се сдържаха и питаха.

Тъй като непрекъснато изникваха въпроси, а в блога се появяваха разни откачени, ѝ се наложи да закрие страницата с въпроси. Върна се към стари, вече четени материали.

Отчаяно търсеше нещо, което да насочи мислите ѝ в различна посока, затова реши да се насочи към нов проект. Намери Саймън в работилницата. Обработваше нещо на струга и използваше малък инструмент за оформяне, за работата с който очевидно бяха необходими изключителна точност и внимание.

Тя отстъпи крачка назад и запази мълчание, докато той не изключи машината.

— Какво?

— Можеш ли да направиш това?

Той захвърли настрани защитните си очила и разгледа снимката.

— Това е сандъче за цветя.

— Известно ми е какво представлява.

— Ако трябва да сме точни, това е сандъчето на Мег, което държи на прозореца. Помолих я да го снима и да ми го изпрати по имейла. Саймън, трябва да върша нещо.

— Май аз ще съм този, който ще върши нещо.

— Да, поне отначало. Но аз ще насадя цветята. Би ли направил четири? — тя усети жалната нотка в гласа си и ѝ стана неприятно, затова реши да подходи по друг начин. — Едва ли искаш сандъчета с цветя на прозорците, но не можеш да не се съгласиш, че изглеждат страхотно, а и ще придадат свеж вид на фасадата. На Коледа пък можеш да ги украсиш с... Добре де, няма — поправи се тя, когато забеляза как я гледа опулено. — Добре, добре, няма да споменавам повече идеята за сандъчета от южната страна на къщата. Извинявай. Много се извинявам. Само като погледне човек тук, му става ясно, че и без това си достатъчно зает и без аз да ти намирам допълнителна работа. Какво е това?

Тя посочи брезента, който беше метнал върху някакъв шкаф.

— Не ти влиза в работата.

— Добре. Отивам да почистя нещо щом е така.

— Фиона!

Тя се спря до вратата.

— Хайде да се поразходим.

— Няма нужда, недей. Вършиш нещо, а проблемът е, че аз нямам работа. Затова ще си намеря някакво занимание.

— Значи да отида на разходка сам, за да можеш ти да се цупиш, така ли?

Тя въздъхна тежко, след това се върна при него и го прегърна.

— Бях решила да се цупя, но мога да поотложя малко — вдигна очи. — Просто не мога да си намеря място, това е. Свикнала съм да ходя когато и където поискам. Или излизам с кучетата, или се качвам в колата и отивам в селото. Отбивам се при Силвия или при Мей. Обещах да не ходя никъде сама, но не съм и предполагала, че направо ще се побъркам като съм вързана тук. Затова ти досаждам, затова всичко ме дразни. По-скоро дразня теб.

— Не ме дразниш — отвърна той и тя се засмя.

— Заемай се с работата си. Аз ще направя снимки на момчетата и ще обнова сайта.

— Ще излезем по-късно. Ти върви направи нещо за вечеря или каквото там искаш.

— Чувствам как здравият ми разум се завръща. Ще те чакам да свършиш — тя отвори вратата и спря. — Саймън...

— Сега пък какво?

— Агенти Тони и Манц дойдоха.

Постара се да си придаде ведър вид, докато пресичаше двора. Тони поздрави кучетата и Джос веднага му предложи въже, докато Манц чакаше няколко крачки по-назад.

— Фиона! Саймън! — въпреки че беше в черен костюм, Тони подръпна въжето на Джос. — Дано не ви прекъсвам работата.

— Не, напротив. Тъкмо се оплаквах, че днес имам твърде много свободно време.

— Като затворничка ли се чувстваш?

— Малко. Не, напротив, точно като затворничка.

— Помня какво ти беше преди. Напредваш обаче, Фий. Ще направим всички по силите си, за да приключим случая и да можеш да се върнеш към нормалния си ритъм на живот.

— Изглеждате уморен.

— Денят беше дълъг — той погледна Саймън. — Може ли да поговорим вътре?

— Разбира се — Саймън погледна към къщата. — Четохте ли последния „Ю Ес Рипорт“? — попита той. — Тя е много разсеяна. Няма нужда от допълнително напрежение. Освен това си имате птиченце, което не спира да чурулика.

— Работим по въпроса.

— И ние не сме особено доволни — добави Манц, когато влязоха вътре. — Ако Екъл разбере, че го търсим, ще се покрие.

— Това отговаря на най-важния въпрос. Още не сте го намерили. Ще пиете ли нещо? — попита Фиона. — Кафе? Разхладителна напитка?

— Нека просто седнем. Ще ви кажем всичко, което знаем — Тони седна и се приведе напред, подпрял лакти на колене. — Знаем, че е бил в Портланд на пети януари, защото тогава е продал колата си в автокъща. Няма друг автомобил, регистриран на негово име, но

проверяваме покупките в района на Портланд приблизително по същото време.

— Може да си е купил нова кола от частно лице и да не я е регистрирал — сви рамене Саймън. — Може да е с фалшива лична карта. Може да се е качил на автобус или да е купил кола, за която е прочел в безплатните обяви.

— Прав си, въпреки това проверяваме. Трябвало е да се придвижва по някакъв начин. Трябвало е някъде да отседне. Купувал е бензин, храна. Ще преобърнем всеки камък, ще използваме всички средства, с които разполагаме. Включително и Пери.

— Днес вече разговаряхме с него — продължи Манц. — Знаем, че двамата с Екъл са поддържали връзка като трети човек е изнасял и внасял писмата им в затвора.

— Кой е той? — попита Саймън.

— Свещеникът, когото Пери успешно е омотал в затвора. Той е изнасял писмата на Пери и ги е пускал до различни хора на различни места — обясни Тони. — Пери твърдял, че са членове на групата за молитви, в която участвала сестра му, и свещеникът приел думите му за чиста монета. Той донасял отговорите на Пери, пуснати по пощата, отново от различни хора и места.

— Дотук с максималната сигурност — измърмори Саймън.

— Пери е успял да изпрати писмо няколко дни след като е било открито тялото на Келуърт, но за него не е имало абсолютно нищо повече от три седмици.

— Значи Екъл се дистанцира, така ли? — Фиона погледна от единия агент към другия. — Така ли мислите?

— Връзва се. Екъл е спрял да поддържа връзка — добави Тони. — А Пери не е никак доволен от тази работа. След като вече знае, че сме идентифицирали Екъл и го търсим, Пери не е никак доволен.

— Казахте ли му? — прекъсна го Саймън. — Нали така ще може да му даде нови инструкции?

— Накратко казано, Пери повече няма да изнася съобщения — настоя Манц. — Вече не може да разчита на куриера си. В изолация е и ще остане в изолация, докато не изправим Екъл пред съда. Екъл не оправдава очакванията му и Пери е лишен от привилегиите, които си беше извоювал благодарение на добро поведение.

— Да не би да мислите, че той щеше да ви каже как да намерите въпросния Екъл, ако знаеше къде е? — попита Фиона. — Защо му е да ви казва?

— Той иска да пререже пъпната връв, Фий. Не е никак доволен, че протезето му допуска грешки, че е поел по свой път. Пери знае, защото ние му казахме и заради същите тези грешки Екъл няма да успее да се добере до теб — Тони изчака секунда. — Ти си оставаш единственият му провал, причината, заради която е в затвора. Той не е спрял да мисли за теб.

— Изобщо не звучи обнадеждаващо.

— Нямаме на какво да разчитаме. Пери знае, че ще остане в затвора до края на живота си. Никога няма да излезе. Накрая гордостта ще го подтикне да ни каже онова, което искаме, но може да заловим Екъл и без негова помощ.

— Кой знае кога ще стане!

— Той ни предложи информация. Много внимаваше да ни представи онова, което знае под формата на наблюдения, предположения и теории, но е готов да се обърне срещу Екъл, ако му дадем каквото иска.

— А той какво иска? — тя вече знаеше. Дълбоко в себе си знаеше.

— Иска да говори с теб. Лично. Няма да ми кажеш нищо ново — рече Тони, когато Саймън скочи на крака. — Вече съм се нарекъл с всички имена, които в момента напират на езика ти.

— Готови сте да я подложите на това, карате я да седне с човека, който се опита да я убие, и то единствено, за да ви подхвърли мизерни трошици, така ли?

— Зависи от нея. Зависи от теб — обърна се той към Фиона. — На мен тази работа не ми харесва. Не ми е приятно да те карам да вземаш подобно решение. Аз лично не бих му дал нищо.

— Тогава недейте — сопна се Саймън.

— Има предостатъчно причини да не го прави. Той може да лъже. Може да получи каквото иска и да заяви, че не знае абсолютно нищо или пък да ни даде информация, която да ни прати в погрешната посока. Само че поне според мен няма да стане така.

— Ваша работа е да спрете мръсника. Не нейна.

Манц го погледна студено.

— Вършим си работата, господин Дойл.

— А пък на мен ми се струва, че я карате нея да ви върши работата.

— Тя е ключът. Пери иска нея, мислил е единствено за нея в продължение на осем години. Заради нея е обучил Екъл, заради нея е готов да го предаде.

— Престанете да говорите така, все едно че ме няма! — възмути се Фиона. — Просто престанете. Ако откажа, той ще млъкне.

— Фиона!

— Чакай — тя посегна към ръката на Саймън и усети как гневът блика от кожата му. — Чакай. Той няма да каже нищо. Ще протака седмици, дори месеци. Способен е да го направи. Ще чака, докато не се появи следващата жертва. Ще изчака още една, така че аз да разбера, че е мъртва, и да се почувствам виновна, че не съм се срещнала с него.

— Глупости!

— Точно така ще се чувствам — тя стисна по-силно ръката на Саймън. — Той уби Грег, за да ме нарани, в състояние е да направи и това. Би искал да го направи. Той очаква да откажа. Вероятно се надява да откажа, за да умре още една жена. Така ще му хареса. Знаете, че е така.

— Знам — потвърди Тони. — Той умее да чака, а чакането му дава време да мисли. Той ни смята за по-нисши. Убеден е, че е нямало да го хванем, ако не е бил направил малкия си гаф, затова е преценил, че Екъл има време за още една или две.

— Нямаше да има никакъв гаф, ако не беше убил Грег. Нямаше да реши да убива Грег, ако не се бях измъкнала. Значи всичко опира до мен. Уредете каквото е необходимо. Ще отида колкото е възможно по-скоро.

— По дяволите, Фиона!

— Ще ни оставите ли за минутка?

— Ще ви изчакаме навън — реши Тони.

— Трябва да го направя — обърна се тя към Саймън, когато останаха сами.

— Как ли пък не!

— Нямаш представа какво ми беше, когато той уби Грег. Аз самата не можех да се позная през седмиците и месеците след

убийството му. Бях напълно съсипана! Намекваш за лошите ми настроения. Те са нищо в сравнение с едно време. Абсолютно нищо в сравнение с чувството за вина, мъката, депресията и отчаянието — тя стисна ръцете му с надеждата да го накара да усети нуждата ѝ въпреки гнева си. — Помагаха ми. Ходех и на терапевт, но приятелите и семейството ме изтеглиха от черната дупка, в която бях попаднала. И агент Тони. Можех да му звъня и денем, и нощем, да разговарям с него, когато не можех да разговарям с майка си, с баща си, със Сил или с някой друг. Той разбираше. Сега нямаше да иска да го направя, ако не беше сигурен, че ще успея да помогна. Това е истината — тя си пое дъх, за да се успокои. — Ако не го направя, ако поне не опитам и някоя друга жена загине, мисля, че нещо у мен ще се пречупи. Той ще победи. Не постигна нищо, когато ме отвлече. Не победи и когато уби Грег. Но, Саймън, човек не може да понася удари до безкрай. Дотук бяха два. Това ще бъде за последно. Искам да го погледна в очите. Искам да го видя зад решетките и да си кажа, че е там благодарение на мен. Той иска да ме използва, иска да ме манипулира — тя поклати глава, обзета от ярост, която бе изписана на лицето ѝ. — Майната му! Аз ще го използвам. Искрено се надявам, да им каже нещо, което да ги отведе при Екъл. Много се надявам. Независимо дали ще им каже или не, аз ще съм го използвала, ще съм сторила необходимото и ще мога спокойно да живея с последствията. Аз ще бъда победителката. За пореден път ще съм го навряла в миша дупка. Когато всичко приключи, той ще разбере, че е точно така.

Саймън се отдръпна, пристъпи до прозореца, загледа се навън, след това се завъртя към нея.

— Обичам те.

Напълно слисана, Фиона се отпусна на страничната облегалка на канапето.

— Господи!

— В момента съм ти бесен. Не помня някога да съм бил ядосан на друг през целия си живот. А съм се ядосвал на достатъчно хора.

— Виж, наистина се опитвам да те разбера, но главата ми се завъртя. Значи си ми ядосан, защото ме обичаш, така ли?

— Това е фактор, но не и основната причина. Ядосан съм, защото ще направиш каквото си намислила, защото е типично в твой

стил. Ядосан съм, защото не мога да те вържа за леглото и да те спра.

— Напротив, можеш. Ти си единственият, който може.

— Хич не ми приказвай празни приказки — предупреди я Саймън. — Бесен съм ти! Освен това мисля, че си най-невероятната жена, която познавам, а мама се нарежда доста високо. Ако заплачеш — предупреди я той, когато видя, че очите ѝ се пълнят със сълзи, — кълна се, че...

— Денят ми беше отвратителен. Просто ме остави на мира — тя стана. — Ти никога не говориш неща, които не мислиш.

— Абсолютно вярно. И какво от това?

— Ами тактът, дипломатичността, но няма да говорим по този въпрос сега, Саймън — имаше нужда да го докосне. Прокара пръсти по гърдите му. — Саймън, всичко, което ми каза, каквото и друго да беше казал или направил, нямаше да ме убеди, че не съм на прав път.

— Браво — заяви горчиво той. — Радвам се, че ти помогнах.

— Ще ми го кажеш ли отново?

— Кое?

Тя удари гърдите му с юмруци.

— Не ставай гаден!

— Обичам те.

— Радвам се, защото и аз те обичам. Значи има баланс, нали така, Саймън — тя притисна бузите му с длани и го целуна силно. — Моля те, опитай се да не се притесняваш. Той ще пробва да ме обърка. Това е единствената сила, която притежава в момента. Няма обаче да успее, защото ще отида въоръжена с нещо, което той никога няма да има и никога не е разбирал. Когато сторя необходимото, ще си тръгна от него и ще знам, че се връщам при теб. Знам, че ти ще ме чакаш и ще ме обичаш.

— Да не би да очакваш да повярвам на тези дивотии?

— Не ти пробутвам никакви дивотии. Казах ти самата истина. Да вървим да направим каквото е необходимо и да приключим веднъж и завинаги, за да се върна и да се порадвам на хубавата част.

Двамата излязоха.

— Кога можем да тръгнем? — попита Фиона.

Тони я погледна.

— Уредили сме влизане утре сутринта. Двамата с агент Манц ще си намерим хотел на острова, а в девет и петнайсет самолетът ни

излита от „Сий Так“. Ще те придружаваме през цялото време, Фий. И на отиване, и на връщане, и ще присъстваме на разговора с Пери. Ще я върнем следобеда — обърна се той към Саймън.

Отивам, свършвам каквото трябва и се връщам, каза си Фиона.

— Ще накарам някой да поеме утрешните ми часове. Не ви трябва хотел. Ще останете у нас. Къщата ми е празна — добави тя, без да даде възможност на Тони да откаже. — Така ще спестите време.

— Много благодаря.

— Ще донеса ключовете.

Саймън изчака Фиона да влезе.

— Ако я разстрои, ще ви го изкарам през носа.

Тони кимна.

— Няма проблем.

27.

Фиона обичаше да лети, макар възможностите за пътуване да бяха малко и нарядко. Обичаше ритуала, хората, които наблюдаваха отстрани, усещането, очакването да тръгне от едно място и да прелети до друго.

В този случай обаче полетът бе необходимост, средство за постигането на цел, нещо, което да издържи.

Мисли много какво да облече и сама не успя да си обясни защо външният ѝ вид и излъчването ѝ имат толкова голямо значение.

Изборът ѝ се въртеше около костюма, но ти и отхвърли, защото бяха прекалено официални или строги. Поколеба се дали да не се спре на дънки — обичайното ѝ облекло, но реши, че са прекалено ежедневни. Накрая облече черни панталони, бяла риза и сако в турско синьо.

Семпло облечена, но сериозна и делова.

Точно това бе най-важното, каза си тя, докато седеше между Тони и Манц. Начинът, по който се беше облякла, впечатлението, което щеше да създаде, щяха да наложат тона на разговора.

Пери си мислеше, че ръководи нещата, разсъждаваше тя. Макар да бе в строго охраняван затвор, той се беше постарал да диктува правилата.

Той имаше нещо, което от ФБР искаха, нещо, от което се нуждаеха, така че властта бе в неговите ръце, а тя възнамеряваше да го лиши от тази власт.

Дрехите щяха да ѝ помогнат да си напомня — щяха да напомнят и на него — че тя бе тази, която щеше да излезе безпроблемно, да се върне към живота си и свободата.

Той обаче оставеше в килията.

Каквото и да кажеше иди направеше, нямаше да промени този факт. В това се изразяваше нейната власт. Затова тя щеше да контролира разговора.

— Искам да поговорим за някои от процедурите — наклони се към нея Тони. — Ще минеш през охраната, ще се наложи да попълниш

някои документи.

По начина, по който я наблюдаваше, разбра, че агентът се пита дали нервите ѝ ще издържат.

— Винаги има разни бумаги.

— Ще ни придружат до стая за разпити, вместо до обичайната зала за посетители. Пери ще ни чака там. Китките и глезените му ще бъдат оковани, Фий. Няма да те оставим сама с него нито за секунда. Той няма да има възможност да те докосне.

— Не се страхувам от него — това бе истина. — Наистина не се страхувам. Единственото, което ме притеснява, е, че може да сме дошли напразно. Той ще си получи своето, ще се срещне с мен, а няма да каже нищо, което да е от полза. Ще ми бъде адски неприятно да му доставя удоволствието да остане в една стая с мен, да ме огледа. Всъщност аз ще си доставя същото удоволствие като него и ще знам, че накрая ще си тръгна, докато той ще остане затворен.

— Добре. Не го забравяй. Мисли все за това и не забравяй, че в мига, в който решиш, че искаш да си тръгнеш, свиждането приключва. Ти решаващ, Фий. От самото начало до края.

Тони я хвана за ръката, когато навлязоха в турбулентност.

— Не пожела да повикаме адвоката му, изрично подчерта, че не иска да присъства. Мисли си, че контролира нещата, че владее положението.

— И аз си мислех абсолютно същото. Нека вярва в каквото иска. Нека ме огледа добре — гласът ѝ стана по-твърд и предизвикателен. Турбулентността беше отвън. — Няма да види уплашена или покорна жена. По-късно следобед ще си играя с кучетата, ще похапна пица и ще изпия чаша вино, а довечера ще спя с мъжа, когото обичам. Него ще го върнат в килията и аз пет пари не давам какво мисли той, стига да ви каже онова, което знае.

— Не му казвай нищо, което може да използва срещу теб — добави Манц. — Никакви имена, никакви места, нищо, свързано с ежедневието ти. Доколкото можеш, прикривай реакциите си. Той ще се опита да те разиграва или за да те уплаши, или за да те ядоса. Ще пробва всичко, за да се вмъкне под кожата ти. Ние няма да мърдаме от стаята, надзирателят също ще бъде вътре. Цялата среща ще се записва.

Тя се преструваше, че слуша и попива инструкциите и успокоенията им. Никой, дори Тони, не знаеше какво изпитва. Никой,

помисли си тя, абсолютно никой нямаше представа, че в едно закътано кътче на съзнанието си тя се наслаждаваше, че ще го види отново, че ще го види окован, в същото положение, в което бе тя навремето. Когато се изправеше отново пред него, щеше да е заради нея, заради Грег, заради, всички онези жени, чиито живот той беше отнел.

Той нямаше представа, че щеше да ѝ даде повод да ликува.

Откъде можеше да знае, след като и тя самата не знаеше допреди малко?

Приемаше всичко това като пътешествие. Рано сутринта се качиха на ферибота, после на самолета, а след това щяха да се прехвърлят в автомобил. Всяка отделна отсечка ѝ носеше успокоението, че се отдалечава от дома, и Пери няма нито да разбере, нито да види онова, което тя виждаше и изпитваше всеки ден.

Югоизточен Вашингтон не бе просто далече, а беше почти друг свят. Около нея не бяха полята и хълмовете, които познаваше, селата с плъпнали туристи, където срещаше познати лица, чуваше познати гласове и непрестанния шум на вълните. Тук ги нямаше потоците, горите и дълбоките зелени сенки.

Затворът, построен от червени тухли и камъни, ѝ се стори застрашителен. Квадратното безлично крило, където бяха строго охраняваните затворници, беше мрачно и студено. Тъмното кътче в нея се надяваше животът му отсега нататък да продължи да бъде все така еднообразен, мрачен и пуст.

Всяка желязна решетка ѝ доставяше радост.

Той си мислеше, че ѝ е причинил болка, че я е сломил, като е поискал тази среща, но истината беше, че ѝ правеше невероятна услуга.

Отсега нататък, всеки път, когато си помислеше за Пери, щеше да си представя стени, решетки, надзиратели и тежко въоръжение.

Охраната я провери и тя попълни и подписа необходимите документи.

Пери никога нямаше да разбере, че като я накара да отвори тази врата, ще ѝ помогне да я затръшне завинаги, без да оставя дори процеп — нещо, което никога нямаше да успее да стори, ако не беше дошла.

Когато влезе в стаята, където той чакаше, Фиона беше напълно готова.

Беше доволна, че е облякла дрехи в тези сдържани цветове, че е опънала косата си и я е сплела на римска плитка, че се е постарала да си сложи грим. Усети как той я огледа, когато влезе, че забеляза всичко.

Бяха минали осем години, откакто я бе заключил в багажника на колата. И двамата знаеха, че в момента срещу него не стои същата жена.

— Здравей, Фиона. Мина много време. Разхубавила си се. Очевидно новият живот ти се отразява добре.

— Не мога да кажа същото за теб и за твоя живот.

Той се усмихна.

— Успях да си създам поносимо ежедневие. Ще ти призная, че до последно се съмнявах, че ще дойдеш. Как пътува?

Опитва се да води шоуто, реши тя. Налага се малка поправка.

— Да не би да поиска да се видим, за да си приказваме празни приказки?

— Много рядко имам посетители. Сестра ми — сигурно я помниш от процеса, — а напоследък и нашият любим специален агент и привлекателната му нова партньорка. Разговорът е истинско удоволствие.

— Ако си въобразяваш, че съм дошла, за да ти доставя удоволствие, жестоко се лъжеш. Но да ти отговоря на въпроса, пътуването беше безпроблемно. Навън е приятен пролетен ден. Нямам търпение да му се порадвам, след като изляза навън.

— Виждам, че си станала зловничка — той я погледна със съжаление, сякаш бе възрастен, който се опитва да коригира поведението на капризно дете. — А беше толкова сладка и чистосърдечна млада жена.

— По онова време ти изобщо не ме познаваше. Не ме познаваш и сега.

— Нима? Завряла си се на онзи остров. Между другото, пропуснах да ти изкажа съболезнования за смъртта на баща ти. Често си мисля, че хората, които избират да живеят на някой остров, приемат водата, която ги заобикаля, като крепостен ров. Имаш си кучета, водиш курсове. Работата на треньора е интересна. Моделираш другите според собствените си предпочитания.

— Така би подходил ти — поеми водачеството, отклони го в друга посока, каза си тя. — За мен това е начин да помогна на някого да използва потенциала си в областта, която владее.

— Да използва потенциала си. Да, в това отношение сме единодушни.

— Това ли откри у Франсис Екъл? Потенциал?

— Виж ти, виж ти! — отпусна се той назад и се засмя. — Защо размаха камшика, след като си говорехме така сладко?

— Мислех, че ще искаш да ми разкажеш за него, след като си го насъскал да ме погне. Той, разбира се, оплеска нещата. Разби на пух и прах наследството ти... Джордж.

— Хем се опитваш да ме поласкаеш, хем да ме подразниш. Да, не би агентите да са те подготвили? Те ли ти казаха какво да кажеш и как да го кажеш? Ти си една послушна малка кукличка, а, Фиона?

— Не съм дошла нито да те лаская, нито да те дразня — говореше безизразно, а очите ѝ го наблюдаваха спокойно. — Не ме интересува нито едното, нито другото. Никой не е в състояние да ми каже какво да кажа или да направя или кога да действам. За разлика от теб. Ти добра кукличка ли си в килийката си, Джордж?

— Змийче! — той се изсмя високо, но в очите му имаше всичко друго, но не и веселие. Беше напипала болното му място, усети го и реши да увеличи натиска. — Винаги съм ти се възхищавал в това отношение, Фиона. Класическото перчене на червенокосите, истинско клише. Доколкото си спомням, не беше чак толкова хаплива, след като любовникът ти и вярното му куче бяха поразени от куршуми — заболя я. Едва издържа на болката. — Имаш нужда от лекарства и „терапия“ — добави той и вдигна пръсти, за да покаже нагледно кавичките. — Имаш нужда от бащински настроения агент, който да те защитава от мен и от пресата, която точи лиги пред вратата ти. Горкичката нещастна Фиона! Първо е героиня, благодарение на щастливо стечение на обстоятелствата, след това се превръща в трагичен образ, готов да се пречупи всеки миг.

— Горкичкият нещастен Джордж — отвърна тя със същия глас и видя как нещо в очите му проблясва. — Първо всички се страхуват от него, а сега му се налага да си наеме жалко подобие на себе си, за да му довърши работата, която сам се оказа некадърен да довърши. Ще бъда напълно честна с теб. Пет пари не давам дали ще кажеш на ФБР

нещо за Екъл. Дори се надявам да не кажеш, защото той ще се опита да довърши онова, което ти не можа, по своя си начин. Ти ми отне нещо, сега аз ще ти отнема нещо. Ако не го открият навреме и той все пак се добере до мен, готова съм да го посрещна — беше се привела напред, което му позволи да я огледа добре. Даде му възможност да усети решимостта ѝ и тайната, която криеше. — Готова съм за него, Джордж. За теб не бях готова, а виж къде се озова. Така че, когато той дойде за мен, ще изгуби също като теб. За пореден път. Толкова силно го желая, че нямам думи. Ти не си единственият, който го възприема като бледо копие. И за мен е такъв.

— А да си се замисляла, че той иска точно това? Той успешно те манипулира, за да усетиш тази сила и чувство на сигурност.

Фиона се изсмя и отново се облегна назад.

— Кой е некадърникът сега? Той изобщо не е онова, което ти си въобразяваш. Да преценява характера и способностите е едно от уменията на добрия дресьор. Тук не става въпрос единствено за преподаване, за даване на инструкции, ами да усетиш ограниченията и патологията на онези, които обучаваши. И този път си оплескал нещата. Знаеш, че си се изложил, защото ако не беше, аз нямаше да съм тук.

— Тук си, защото така поисках.

Надяваше се изречението ѝ да е нещо средно между отегчено и развеселено, защото сърцето ѝ блъскаше до пръсване. Тя вземаше надмошцие.

— Не можеш да искаш нищичко от мен. Не можеш да ме уплашиш, нито злобното псе, което си насъскал по мен. Единственото, което ти остава, е да поискаш сделка.

— Никой не знае кого ще нападне псето. Никой няма представа колко кървави трупове ще остави по пътя.

Тя наклони глава на една страна.

— Да не би да си въобразяваш, че това е в състояние да смути съня ми? Аз си имам крепостен ров. Искрено ще съжалявам, ако прецака нещо, преди да се добере до мен. Според мен, Джордж, си изпуснал псето от каишката и то е хукнало накъдето му видят очите. А що се отнася до мен — тя нарочно погледна часа, — повече време не мога да ти отделия. Радвам се, че се видяхме, Джордж — заяви тя и се надигна. — Ти наистина ме развесели.

— Ще те изпратя — изправи се и Манц.

— Ще си намеря нов. Рано или късно ще си намеря нов! — Фиона се обърна през рамо и видя как е свил окованите си ръце на масата. — Винаги ще мисля за теб, Фиона.

Тя му се усмихна.

— Колко тъжно, Джордж.

Манц кимна и надзирателят отвори вратата. В мига, в който вратата хлопна зад тях, Манц поклати глава и вдигна ръка.

— Ще ни отведат до залата за наблюдение, където да изчакаш.

Фиона продължаваше да се владее, следваше Манц и не казваше и дума, вперила очи напред. Чу се изщракване, когато тежките електронни врати се отвориха, а след това затвориха. Тя потръпна.

Влязоха в малка стаичка с електронни устройства и монитори. Манц не обърна никакво внимание на служителите и посочи два стола в отсрещния край на стаята.

Наля чаша вода и ѝ я подаде.

— Благодаря.

— Търсиш ли си работа?

Фиона отново вдигна поглед.

— Моля?

— От теб ще излезе добър агент. Не отричам, че имах съмнения относно идването ти. Мислех, че ще започне да те разиграва. Очаквах да те смачка, да те стъпче и да си тръгнем с празни ръце. Само че ти успя да го завъртиш на малкия си пръст. Не му даде онова, което той искаше, да не говорим, че той не получи нищичко от онова, което очакваше.

— Много мислих какво да кажа и как да го кажа. Как да... подходя — обясни ѝ Фиона, но не можа да се овладее и ръцете ѝ започнаха треперят.

— Мога веднага да те изведа. Наблизо има кафене. Тони ще ни намери там.

— Не, предпочитам да остана, освен това знам, че предпочиташ да се върнеш вътре.

— И тук ми е добре. Повече няма да посмее да подмята нито една жена. Тони ще се справи и без мен. Откъде знаеше какво да кажеш, как да го представиш?

— Истината ли искаш?

— Да, искам истината.

— Работя с кучета, давам частни уроци на собствениците на кучета, които имат проблеми с поведението — някои от тях са агресивни. Никога не бива да показваш страха си. Ти дори не го осъзнаваш понякога, но трябва да се владееш, защото животните усещат. Не бива по никакъв начин да им позволяваш да владеят положението, дори за секунда. Не бива да губиш самообладание, напротив, трябва да налагаш силата си. Да ръководиш нещата.

Манц се замисли.

— Да не би да казваш, че се отнесе към Пери като към своенравно куче?

Фиона въздъхна тежко.

— Горедолу. Мислиш ли, че се получи?

— Според мен ти си свърши работата. Сега остава ние да свършим нашата.

Пери протакаше, съобщаваше информацията на части, спираше, за да поиска храна, след това отново започваше да говори. Фиона потисна надигания се пристъп на клаустрофобия, тъй като остана затворена твърде дълго в малката стаичка. Но нали сама отказа предложението на Манц да напусне затвор и да чака някъде другаде.

Искаше да разбере какво става, затова чакаше, докато Манц си беше сложила слушалките, за да може да говори с Тони, когато се налага. Фиона отказа предложението да ѝ донесат нещо за ядене.

Наближаваше часът, в който Тони ѝ беше казал, че ще си бъде вкъщи, когато най-сетне тръгнаха от затвора. Фиона беше спуснала прозореца на колата и си поемаше дълбоко въздух.

— Сега вече може ли да използвам телефона си? Трябва да предупредя Саймън и Силвия, че ще закъснея.

— Давай. Аз ще позвъня на мащехата ти — каза ѝ Тони. — Оставих на Саймън съобщение на гласовата поща. Той не се обади.

— Ако машината в работилницата му е включена и музиката гърми, няма как да го чуе. Сил обаче ще му каже. Днес следобед е поела часовете ми. Ще изчакам да се качим на самолета.

— Ерин каза, че не си яла нищо.

— Чувствах се твърде неуверена. Кажете ми, получи ли се нещо?

— Да се надяваме.

— Защо?

— Ерин остана на телефона, за да провери част от информацията, която ни даде Пери, и в момента изпраща агенти на местата, откъдето Екъл е трябвало да получава писмата през следващите няколко седмици. Каза ни и двете самоличности, които Екъл използва.

— Не е малко. Дано да не ви заблуждава.

— Той иска да заловим Екъл. Първо, защото вече не му се подчинява, и второ — май това беше основната причина — не иска да спечелиш отново. Не смее да рискува да се изправиш срещу Екъл и да победиш. Ти го убеди не само че можеш да го сториш, ами че нямаш търпение да се срещнете лице в лице. Бога ми, та ти успя да убедиш и мен!

— Предпочитам да не се налага да го доказвам.

Манц се върна.

— Агентите ни тръгнаха към местата, а на най-близкото изпратихме цял екип. Друг екип ще охранява колежа „Келуърт“, тъй като следващата мишена би трябвало да е там, ако се съобразява с плана на Пери.

— Едва ли ще стане, но е най-добре да се подсигури.

— Издадохме заповед за задържането на Екъл, включително и за двете фалшиви имена. Освен това направихме страхотно попадение, Форд „Таурус“ от 2005 с калифорнийски номера издаден на един от двата псевдонима. Джон Уилям или Джон Мичъл.

Тони стисна ръката на Фиона.

— Няма да се наложи да доказваш каквото и да било.

Рано следобед друг път, мислеше си Саймън. Както я даваха, едва ли щяха да се приберат преди шест. Поуспокои се малко, когато чу гласа ѝ — беше оставила съобщение на гласовата поща, — но нямаше да се успокои напълно, докато не я видеше лично.

Зае се с работа и тъй като Силвия беше поела часовете и бе натоварила онова, което беше направил, което му спести едно разкарване до селото. Освен това му сготви обяд. Не беше зле.

Постави и последното сандъче на мястото му, след като беше прекарал почти цял ден превит над тях, след това излезе в двора,

заобиколен от глутницата кучета, които не се отделяха от него цял ден, за да прецени ефекта.

— Не е зле — промърмори той.

Не използва дизайна, който Фиона беше откраднала от Мег — какъв е смисълът да правиш нещо, което можеш да си купиш от скапан каталог? Както и да е, неговите бяха по-хубави. Харесваше му съчетанието от махагоново и тиково дърво, заоблените форми и келтските мотиви, резбовани отпред.

Цветята трябваше да са пъстроцветни, реши той. Ако тя се опиташе да му пробута разни скучни пастелни бурени, просто нямаше да се получи. Искаше наситени, натрапчиви цветове, които да се забелязват отдалече. Какъв беше смисълът да се садят цветя, ако не се забелязват отдалече?

Кучетата се обърнаха едновременно и той инстинктивно завъртя глава. Слава богу, помисли си, когато видя колата на алеята.

Едва се удържала не хукне към нея, да я измъкне през прозореца и да провери всеки сантиметър от тялото ѝ, за да е сигурен, че е недокосната, здрава и непроменена.

Чакаше с едва сдържано нетърпение, докато тя седеше в автомобила и приказваше с агентите.

Били са с теб през целия ден, помисли си той. Кажи на скапаняците чао и се прибирай вкъщи. Хайде, идвай си.

Фиона най-сетне слезе и тръгна към него. Той дори не забеляза кога колата потегли.

Чу смеха ѝ, когато кучетата се втурнаха към нея, за да я посрещнат, и забеляза как страните ѝ поруменяват, докато ги галеше и рошеше козината им.

Сега е мой ред, помисли си той и тръгна след тях.

— Къш оттука! — нареди им и чак след това я погледна. — Прекалено много се забави.

— На мен ми се стори още повече. Имам спешна нужда от прегръдка. Искам една дълга, силна прегръдка. Хайде, Саймън, искам да чуя как пропукват ребрата ми.

Той я прегърна с всичка сила, така че наистина ѝ се стори, че ще ѝ счупи костите. След това я целуна по косата, по слепоочията, по устните.

— Става все по-добре и по-добре — въздъхна тя. — Много по-добре. Миришеш божествено. На дървени стърготини, кучета и гора. Миришеш на домашен уют. Много се радвам, че се прибрах.

— Добре ли си?

— Да. Ще ти разкажа. Първо искам да взема душ. Знам, че все още съм под въздействието на случилото се, но просто... имам нужда от душ. След това пъхваме една замразена пица във фурната и аз ще... Ти си направил сандъчета за прозорците!

— Днес ми остана малко свободно време, защото те нямаше да ми се пречкаш.

— Направил си сандъчетата — прошепна тя. — Толкова са... Точно каквито трябва. Благодаря ти.

— Това са моите сандъчета за моята къща.

— Точно така. Благодаря ти.

Той отново я притисна към себе си.

— Добре че ги направих, иначе щях да полудея. Двамата със Сил се подкрепяхме, за да не откачим. Трябва да й позвъниш.

— Вече й звъннах. Говорих и с нея, и с мама, и с Мей, докато бях на ферибота.

— Значи си изцяло на мое разположение. И на тяхно — добави той, когато кучетата се отпуснаха в краката им. — Хайде, върви под душа, а аз ще се оправя с пицата — стисна брадичката ѝ и я задържа, докато оглеждаше лицето ѝ. — Не те е докоснал.

— Не и по начина, по който се надяваше.

— Тогава мога да чакам за останалото. И без това съм гладен.

Излязоха да похапнат на задната веранда, докато последните лъчи на слънцето се промъкваха през дърветата, а птиците чуруликаха като пощурели. Имаше скрит смисъл, каза си Саймън. Бяха свободни, докато Пери беше зад решетките.

Гласът ѝ беше спокоен, докато му разказваше за посещенията в затвора.

— Просто нямам представа откъде дойде част от всичко това. Бях обмислила отговорите си, подхода, тона, напористото отношение, но другото се оказа част от мен, думите просто се лееха, сякаш някой ги беше записал в главата ми. Казах му, че дори Екъл да убива други

жени, това, изобщо не ме засяга. Обикновено не мога да лъжа, просто е напълно неестествено за мен, затова заеквам и сричам, но този път думите се редяха една след друга, без всякакъв проблем.

— И той се върза.

— Очевидно се върза. След това им каза каквото трябваше — явки, адреси, на които се получават писма, фалшиви имена. Вече успяха да проследят лек автомобил и регистрационен номер на едно от фалшивите имена. Разпратиха агенти навсякъде.

— И ти нямаш нищо общо оттук нататък.

— О, Саймън, поне така си мисля — тя вдигна ръце и за момент притисна с пръсти очите си. — Мисля, че бях дотук. А пък беше съвсем различно от онова, което очаквах, за което бях подготвена.

— Как така?

— Пери беше побеснял от гняв. Очаквах да ме гледа със самодоволство, да се радва на умението си да дърпа конците дори от затвора. До един момент се държа точно така, но отдолу прозираха и гняв, и разочарование. Когато видях това, когато го усетих и разбрах какво всъщност изпитва, какво му трябва, имах чувството, че... — тя сви юмрук на масата и го погледна. — Усетих, че съм стъпила на здрава почва. Чувствах се непоклатима и сигурна — тя вдигна отново поглед. Бистрите ѝ сини очи бяха станали спокойни. — Усетих, че всичко между мен и него все още тлее в сенките, в мрака, но всеки момент ще угасне. С него е свършено.

— Радвам се, че е така — той чу истината, почувства я и разбра, че до този момент също е носил част от тази сянка у себе си. — Струваше си. Само че докато Екъл не се озове на същото място, нещата тук няма да се променят. Никакви рискове няма да поемаме, Фиона.

— Ще се примиря. Имам си сандъчета за прозорците и пица — тя отпусна юмрука си и посегна към ръката му. — Но най-важното е, че имам теб. Така че — пое си дълбоко въздух тя, — кажи ми друго. Какво друго направи, освен сандъчетата?

— Няколко неща са. Хайде да се поразходим.

— По брега или в гората?

— Първо в гората, след това и на брега. Трябва ми още един пън.

— Саймън! Да не би да си продал мивката?

— Тази ще я запазя, но Сил я видя и каза, че имала клиент, който щял да пририта за същата.

— Наистина ли ще я запазиш?

— Банята на долния етаж има нужда да се пораздвижи.

— Ще стане страхотно! — тя погледна кучетата, след това и Саймън. Нейните момчета, помисли си тя. — Хайде, момчета! Да помогнем на Саймън да си намери пън.

Екъл също усети нещо. Усети свободата.

Имаше си нова задача, нов дневен ред. Нова жертва.

Знаеше, че е прерязал пъпната връв, която го свързваше с Пери и вместо да се почувства като немощна, полуразпаднала се марионетка, изпита прилив на сили и жизненост. Усещанията му бяха нови; неизпитвани досега, дори по времето, когато Пери му помагаше да се добере до отдавна потисканото си „аз“, до човека, който бе крил години наред.

Заради това беше длъжник на Пери и възнамеряваше да му се отплати. Само че това бе дългът на ученик към учител. Истинският учител, мъдрият учител знаеше, че ученикът трябва да поеме по своя път, да си го проправи и да избере посоката.

Беше прочел с интерес и гордост статията в „Ю Ес Рипорт“. Прецени стила, гласа, съдържанието и даде на Кейти Стар петица.

Точно както бе постъпвал в предишния си живот, той се зае да редактира текста, да поправи и нанесе корекциите с червена химикалка.

Можеше да ѝ помогне да подобри стила си, в това нямаше съмнение. Освен това се замисли дали да не се свърже с нея, за да ѝ сътрудничи, да придаде на статиите ѝ повече дълбочина.

Не бе и предполагал в каква страст се превръща лошата слава, колко примамливо пикантен е вкусът ѝ, когато привикнеш. Само че новото му „аз“ искаше да вкуси още и още, преди да настъпи краят. Искаше да си направи пиршество, да се отпусне и наслади на всичко.

Искаше да се възползва докрай от наследството.

Докато проучваше навиците на потенциалните си ученици и ежедневието им, той прочете и други нейни статии, поразрови ѝ откри

данни за нея както лични, така и професионални, и забеляза качества, които притежаваха и други от учениците му.

Най-вече жените.

Курви. Всички жени бяха курви до мозъка на костите си.

Умната, находчива Кейти беше прекалено упорита, действаше твърде прибързано и бе прекалено сигурна в себе си. Тя бе истинска манипулаторка, която нямаше да приеме нито инструкции, нито конструктивна критика.

Това обаче не означаваше, че няма да е полезна.

Колкото повече я наблюдаваше, толкова повече научаваше, толкова повече искаше. Тя щеше да бъде следващата и дори първата, макар да имаше възможност да е последната. Тя щеше да е неговият избор, не една от мишените на Пери.

Беше по-зряла и не особено атлетична. Застояваше се зад бюрото по-дълги часове, барабанеше по клавиатурата и говореше по телефона, вместо да тренира.

Пънеше се в лъскавия си фитнес център, за да се фука с тялото си.

Точно така, тя обичаше да показва тялото си, но не го владееше, не го дисциплинираше. Ако останеше жива, щеше да се превърне в дебела и мудна повлекана.

Всъщност той ѝ правеше услуга, щеше да сложи край на тази работа, докато беше все още млада и стегната.

Имаше доста работа в Сиатъл. На два пъти промени регистрационните си номера и пребоядиса колата. Сега, когато се върнеше на острова, ченгетата, които наблюдаваха пристигащите на ферибота автомобили, нямаше да разберат, че става дума за същото возило, не че това особено го интересуваше.

Но пък Пери го беше обучил много да внимава.

Замисли се кое е най-доброто време и място, за да я отвлече, след това просто зачака синоптичната прогноза за Сиатъл да му даде окончателното предимство.

Кейти отвори чадъра и излезе в проливния дъжд. Беше работила до късно, доизкусуричаваше някои от подробностите в следващата си

статия. Засега нямаше нищо против, че работи в сбутан кът в малка сграда в дъждовния Северозапад.

Тази работа щеше да ѝ послужи като трамплин.

Поредицата, която пишеше, привличаше не само вниманието, което искаше, не само от страна на читателите, а и от страна на големите клечки. Ако успееше да поддържа искрата още малко, много скоро щеше да настъпи моментът, когато щеше да затвори лаптопа и да започне да си търси апартамент в Ню Йорк.

Фиона Бристоу, Джордж Пери и Номер две ѝ бяха осигурили билета от Сиатъл към Голямата ябълка. Там щеше да пусне книгата си.

Трябваше да притисне Фиона за още нещичко, мислеше си тя, докато ровеше за ключовете. Нямаше да е никак зле, ако Номер две си избере нова студентка, за да може пламъкът да се разгори и статиите ѝ да минат на първа страница.

Ако федералните успеяха да разнищят случая, пак нямаше да е зле. Тя поддържаше връзка с информатора си и знаеше, че екип Тони-Манц са разпитвали Пери за пореден път. Най-голямата пикантерия беше, че самата Фиона ги е придружила.

Изправила се е пред мъжа, който я беше отвлякъл и бе убил гаджето ѝ. Как само ѝ се искаше да се беше превърнала в муха, за да кацне на стената. Макар да нямаше достъп, тя бе научила предостатъчно от информатора си и разполагаше с материал за дълга статия, която да пусне в утрешното издание.

Натисна копчето за централно отключвано и когато светлината в купето светна, забеляза, че задната ѝ гума е спаднала.

— По дяволите! — отстъпи назад, за да я огледа. Докато се обръщаше, бръкна ѝ чантата, за да си извади телефона. В същия момент той изникна от мрака.

Появи се изневиделица, беше като сянка.

Чу гласа му.

— Здравсти, Кейти! Какво ще кажеш за едно ексклузивно интервю?

Болката я проряза, когато електричеството разтърси всяка клетка от тялото ѝ. Дъждовният сумрак избухна в бяло, а писъкът заклокочи в гърлото ѝ. Беше зашеметена! Реши, че я е ударил гръм.

После бялото премина в черно.

Отне му по-малко от минута, докато я завърже и натъпче в багажника. Остави чантата ѝ, компютъра и чадъра на задната седалка. Щяха да останат там засега. Внимателно изключи и мобилния ѝ телефон.

Преизпълнен със сила и гордост, той подкара в дъждовната нощ. Предстоеше му много работа преди да се наспи.

28.

Телефонът на Кейти се оказа истинска съкровищница. Докато го проверяваше, Екъл преписа внимателно всички имена и номера, прегледа кого е търсила и кой ѝ е звънял, календара ѝ, бележките. Остана силно впечатлен, че почти всичките ѝ ангажименти — с изключение на предстоящия преглед при зъболекар — са свързани с професионалните ѝ интереси.

Много интересно, отбеляза той, докато чистеше телефона, двамата с Кейти имаха толкова много общи неща. Нямаха никаква връзка със семействата си или близки приятели и се опитваха амбициозно да си проправят път в избраните области.

И двамата искаха да си създадат име, да оставят следа.

По този начин краткото време, което щяха да прекарат заедно, щеше да е изключително ценно.

Той хвърли телефона в кошчето за боклук на паркинга, където спря, след това излезе и потегли към мотела на трийсет и пет километра, където щеше да приключи с последната част от работата.

Плати в брой за една нощ, след това паркира далече от светлината. Макар да бе сигурен, че няма нужда, той отвори чадъра ѝ, за да скрие лицето си, докато слизаше от колата. Хората, които отсядаха в подобни мотели, не си седяха в скапаните стаички и не зяпаха през прозорците към мокрия от дъжда паркинг, въпреки това най-разумно бе да внимава.

Отвори багажника.

Тя се беше ококорила уплашено, лицето ѝ бе разкривено от болката и шока, от които той щеше да се възползва. Щеше да се бори, но той бе научил някои хитринки и бе завързал китките и глезените ѝ така, че можеше единствено да се гърчи като червей. Най-добре беше да не мърда и да пази тишина през цялата нощ.

— Ще поговорим на сутринта — обеща той, извади спринцовка от джоба си и махна капачето. Письците ѝ звучаха като гневен шепот, заглушен от плющенето на дъжда, докато той стискаше ръката ѝ и

навиваше ръкава. — Сега спи дълбоко — рече той и бодна спринцовката.

Върна капачето на мястото му. И тя, също както и останалите, нямаше да оживее, така че нямаше защо да се притеснява, че може да се зарази от многократно използваната спринцовка. Забеляза как очите ѝ помръкват, когато наркотикът започна да действа.

Заклучи багажника, извади куфара си и вещите ѝ и ги пренесе по изпочупените, плочки към стаята.

Миришеше на застояло и секс, на цигарен дим и на евтин препарат, който не бе успял да замаскира вонята. Беше се научил да не обръща внимание на подобни гадости, както и на пышкането и виковете от съседните стаи.

Пусна телевизора и прищрака каналите, докато не попадна на местните новини.

Уби част от времето, като прерови портфейла на Кейти. Носеше почти двеста долара в брой — за да плаща на информатори или може би за подкупи, реши той. Парите щяха да му дойдат добре, което бе плюсьт от смяната на мишените. Колежанките имаха по пет или десет долара, а понякога и не носеха пари.

Откри паролата за компютъра, скрита под шофьорската книжка. Остави я за по-късно.

Натрупа на отделни купчинки онова, което щеше да запази, и вещите, които щеше да изхвърли, докато похапваше от бонбонките „ММ“, които откри в джоба ѝ, а след това прерови несесера с гримове.

Тя не носеше снимки. Естествено, та нали това бе неговата работна и много сериозна Кейти. Затова пък имаше карта на Сиатъл и още една на Оркас, грижливо сгънати.

На картата на Оркас беше отбелязала няколко маршрута от ферибота. Позна пътя до къщата на Фиона и се запита какви ли са другите. Ако му останеше време, щеше да ги прегледа.

Одобри, че носи няколко химикалки и остри моливи, малко кубче листчета и бутилка вода.

Запази ментовите ѝ бонбони, мокрите кърпички, салфетките, извади личните ѝ документи и кредитните карти, за да ги нареже и изхвърли.

Взе от нейните дребни, за да си купи „Спрайт“ и пакет чипс „Лейс“ от автомата пред стаята.

След като вече бе готов, той отвори компютъра. Както и при телефонните обаждания и имейлите, и тук записките ѝ бяха кратки. Само че той умееше да навързва следите, още повече че я беше следвал неотлъчно известно време.

Той, Пери и Фиона може и да не бяха единствените, за които пишеше, но със сигурност бяха най-важните. Тя беше събирала късчета информация от различни източници.

Упорство и амбиция, вашето име е Кейти Стар.

Добре се беше справила, помисли си той, докато проверяваше подробностите от миналото на Пери, на Фиона, на предишни и настоящи жертви.

Тя беше събрала подробна информация за спасителния екип на Фиона, за приятелите ѝ, за курсовете по дресировка, за майка ѝ, за мащехата ѝ, за баща ѝ, за мъртвия любим. Имаше нещичко и за настоящето ѝ гадже.

Много прецизна работа. Уважаваше подобен подход.

Разбра, че е събирала информация и сведения по въпроси, които едва ли интересуваха репортер, решил да напише серия от статии.

— Пише книга — прошепна той. — Пишеш книга, така ли, Кейти?

Той включи едната от двете флашки, които откри в чантата ѝ. Вместо роман или някоя кримка, той попадна на следващата ѝ статия.

Беше за утрешното издание.

Прочете я два пъти така задълбочено, че дори не забеляза, че двойката в съседната стая започна да се чука.

Предателството — защото не се съмняваше, че Пери го е предал — го проряза болезнено. Сякаш камшик се усука около врата му. Той скочи от мястото си и започна да крачи из мизерната стая, като ту стискаше, ту отпускаше юмруци.

Неговият наставник, човекът, който му беше станал близък като баща, се беше обърнал срещу него, а това предателство щеше — почти сигурно — да ускори края му.

Замисли се дали да не побегне, просто да зареже плановете си, които така прецизно бе изпипал, и да поеме на изток. По пътя щеше да убие репортерката, щеше да я изхвърли някъде далече от ловните си полета, както се изразяваха полицаите.

Щеше да промени отново и външния си вид, и самоличността си. Щеше да промени всичко — и колата, и регистрационните номера, а след това...

След това какво, запита се той. Отново ли щеше да стане обикновен, отново ли щеше да се превърне в нищо? Щеше да намери друга маска и да се скрие зад нея? Не, връщане назад нямаше, никога нямаше да се превърне отново в жалкото подобие на човек, което беше досега.

Вече по-спокоен, той се изправи със затворени очи, приел бъдещето. Май щеше да се окаже неизбежна истина, че бащата съсипва детето си. Може би това затваряше кръга, отвеждаше пътуването до по-добър, макар и горчив край.

Винаги бе знаел, че краят ще дойде. Този нов живот, наситен със събития и чувства, беше преходен. Но той се надяваше, той беше убеден, че разполага с повече време. Ако имаше повече време, със сигурност щеше да надмине във всяко отношение Пери, своя учител, любителя на книги.

Не, нямаше връщане назад, не можеше да се върне назад. Нямаше да се крие като плъх. Щеше да продължи напред, както го бе замислил.

Или щеше да живее, или да умре. Но той никога, абсолютно никога нямаше да си позволи старото безлично съществуване.

Седна и прочете статията отново и този път усети намесата на съдбата. Та нали затова отвлече журналистката? Всичко се случваше така, както бе писано да се случи.

Това можеше да го приеме.

Откри книгата малко след като съседите по стая приключиха с креватните упражнения и се измъкнаха от стаята, за да се приберат по къщите си, по всяка вероятност при своите половинки, на които току-що бяха изневерили. Прочете откъс и забеляза, че тя работи на части — обработва сцени и глави, без да следва реда като след това свързва събитията.

Погледна към ключовете ѝ с известно съжаление. Как само му се искаше да прерови апартамента ѝ! Със сигурност имаше още файлове, бележки, книги и номера.

Зачете отново, този път нанесе някои промени, добави факти. Щеше да запази компютъра, флашките, за да съчетае нейната работа

със своята, стига да оцелееш след предстоящия етап. За пръв път от месеци наред той усети възбуда и възторг, предизвикани от нещо различно от убийство. Щеше да включи части от собствената си книга, която бе започнал от първо лице като вмъкне откъси с репортерската ѝ гледна точка от трето лице. Щеше да противопостави написаното от нея със собствената си гледна точка.

Неговата еволюция и нейните наблюдения.

С помощта на Кейти, щеше да създаде своя песен, своя история. Смъртта, дори неговата, щеше да е наследството му.

В конферентната зала, където двамата с Тони работеха, Манц задържа телефона в една ръка, докато с другата тракаше по клавиатурата.

— Да, разбрах. Благодаря. Тони — тя затвори и махна с ръка, — току-що ми казаха, че „Ю Ес Рипорт“ утре пускат статия на Стар. Има анонс онлайн. Трябва да го видиш.

Той пристъпи към бюрото и зачете над рамото ѝ.

Заглавието гласеше:

„ЛИЦЕ НАЗАЕМ

ФИОНА БРИСТОУ ОТИВА В ЗАТВОРА ЗА СРЕЩА С ПЕРИ

ЕКСКЛУЗИВНО ОТ КЕЙТИ СТАР“

— По дяволите — измърмори Тони. Тихият му глас бе повъздействащ от вик. — Номер две ще прочете статията и ще постави Фий на първо място. Тя автоматично се превръща в мишена номер едно.

— А Стар се качва по стълбицата. Това е трамплинът в кариерата ѝ. Каквото и да е инвестирала, за да получи тази информация, в момента то ѝ се отплаща.

— Трябва да открием откъде изтича информация. И трябва да видим проклетата статия. Ще натисна издателя ѝ, редактора. Тя пречи на разследването, като издава важна информация, с която по всяка вероятност се е сдобила по незаконен начин.

— Да, ще пробваме и ще се проточат разговори с адвокатите и на двете страни. Имам по-добра идея. Аз ще се заема, докато ти натискаш. Ще се пробвам да се вмъкна под маската на Стар.

— Тя никога не би разкрила източника си — Тони отиде при кафе машината. — Всичко ще отрече.

— Знам, въпреки това отивам още сега. Извън работно време сме. Ще се опитам да измъкна нещо от нея, докато тя се опитва да измъкне нещо от мен. Може пък да науча нещичко — Манц погледна часовника си, докато обмисляше сценария. — Каквото и да се случи, тази вечер ще я прибера за възпрепятстване на работата ни, за намеса във федерално разследване, за тормоз на федерален свидетел. Ще ѝ струпам на главата всичко, което се сетя, докато тя се позовава на Четвъртата поправка за свободата на пресата.

Тони отпи глътка кафе.

— Добре, ами после?

— Ще я оставим да се поизпоти. Тя ще настоява за адвокат, ще звъни на шефа си, но ние можем да задържим нещата поне за малко. Тя иска внимание, но също така иска и информация. Ако се престорим, че имаме още, може да се опита да ни разиграва. Така ще ни спечели време.

— За какво?

— За да разберем кой е издайникът, за да я пречупим.

Тони се замисли и приседна на бюрото на Манц.

— Искаш източникът или източниците ѝ да започнат да се потят ли?

— Струва си да пробваме. Сигурно ще си изгубим времето, но поне ще я раздрусаме, ще я понатиснем. Тя е избрала пряк път нагоре, Тони, и използва Бристоу, когато може. Можем да се обединим с медиите. Можем! Ние ще използваме тях, те ще използват нас. Така се прави. Само че тя не се интересува от сътрудничество. Тя иска да се изстреля нагоре.

— Мен не ме подработвай. Аз продължавам, ще играя играта с шефовете ѝ. Ти, ако искаш, давай директно. Каж ми кога ще я

закопчаеш и аз ще уредя необходимото.

Той разтри напрегнатия си врат.

— Може пък той да не види вестниците. Може утре да отиде на някое от уговорените места или пък да спре колата си на място, което наблюдаваме.

Манц кимна и си облече самото.

— Ако следи текущите събития, а ние много добре знаем, че ги следи, Стар издава всичките ни следи и достатъчно информация, за да го предупреди. Малко вероятно е да тръгне да проверява адресите за писмата. Според мен той е приключил с Пери, а ако все още не е, в мига, в който научи, че Бристолу е ходила при него, ще го отреже.

Тя спря на вратата.

— Ще ѝ кажеш ли какво предстои?

— Както вече каза, късно е. Остави я да се наспи. Утре ще ѝ съобщим. Позанимавай се със Стар, Ерин, след това я доведи и ще я дообработим.

— Нямам търпение.

Беше толкова хубаво да е навън, да се занимава с нещо, което не включваше клавиатура или телефон. Манц нямаше нищо против дъжда. Истината бе, че времето в Сиатъл я устройваше прекрасно. Беше ѝ приятно в слънчеви дни да вижда Маунт Рейниър, също както ѝ беше приятно чувството за уют и интимност, което създаваше дъждът.

Тази вечер щеше да има още нещо хубаво. Щеше да измъкне Стар или от офиса ѝ, или от топлия ѝ апартамент ѝ да я остави да заприлича на мокра кокошка под проливния дъжд.

Много ѝ се искаше да спипа журналистката както професионално, така и лично. Тя не бе от жените, които подкрепят други жени само защото са жени, и възприемаше Стар като напориста амбициозна кариеристка, готова да прегазии всеки по пътя си и дори да остави трупове.

Беше изминала твърде трънлив път, за да стигне до сегашния си пост в Бюрото, но нито веднъж не си беше позволила да кривне от правия път, не беше прегазиила никого.

Не се беше съобразявала обаче с онези, които заслужаваше да бъдат наритани.

Чистачките ѝ работеха на пълни обороти, а насрещните фарове намаляваха видимостта, докато шофираше към вестника. Стар сигурно си беше тръгнала, но редакцията беше на път към апартамента. Нищо не ѝ пречеше да провери.

По пътя обмисли стратегията си. Започваше любезно и внимателно, реши тя, щеше да остави журналистката да забележи умората и стреса. Щеше да пробва да ѝ въздейства като на жена. Инстинктът ѝ подсказваше, че този подход ще бъде напълно безрезултатен, че Стар ще го приеме като слабост.

Нищо. Така щеше по-малко да ѝ пука, когато нанесе удара си и обвини Стар във възпрепятстване на следствието и може би дори в подкуп на федерален служител.

Щеше да прецени на място.

Влезе на паркинга и изви вежди, когато видя тъмночервената тойота. Погледна регистрацията и се увери, че е на Стар.

Да не би да работеше и нощем? Добре.

Спря до нея и забеляза спадналата задна гума.

— Лош късмет — измърмори Манц, усмихна се и паркира до тойотата.

Посегна към чадъра и инстинктивно усети, че нещо не е наред. Остана за момент в колата, оглеждайки паркинга и сградите. Беше тъмно, но охранителните лампи светеха. А в офиса ти трябва да свети, ако решиш да работиш до късно.

Остави чадъра в колата и отметна якето назад, за да може по-лесно да извади оръжието.

Не се чуваше никакъв друг шум, освен плющенето на дъжда и профучаването на някой и друг автомобил. Почти нямаше движение, а и малкото автомобили минаваха далече от паркинга и не виждаха какво става тук. Освен това заради дъжда всичко блестеше.

Тя обиколи колата, огледа сплесканата гума и импулсивно протегна ръка, за да пробва вратата.

Беше отключена.

Реши да отиде до сградата и заблъска по заключените стъклени врати. Когато охранителят тръгна, през фойето към нея, тя веднага разбра, че човекът е пенсионирано ченге.

Около шейсет, може би дори шейсет и две, реши тя, наблюдателен човек.

Показа му идентификацията си през стъклото.

Той я погледна внимателно и натисна интеркома.

— Проблем ли има?

— Аз съм специален агент Ерин Манц. Търся Кейти Стар. Колата ѝ е на паркинга, задната дясна гума е спукана. Колата е оставена отключена. Бихте ли ми казали дали е в сградата и ако не е, в колко часа е излязла.

Той огледа паркинга, след това отново вдигна очи към нея.

— Чакайте.

Манц извади телефона. Каза името си, идентификационния си номер и помоли за домашния телефон на Стар, за мобилния и служебния.

Когато набра мобилния, се включи гласова поща, тъкмо когато охранителят се върна.

— В девет и четирийсет се е подписала и си е тръгнала. В сградата няма никой. Дори чистачите приключиха — той се поколеба за момент, след това отключи вратата. — Пробвах да ѝ позвъня на домашния и на мобилния, но се включи гласовата поща — обясни той.

— Тя сама ли живее?

— Според охраната във фойето е излязла сама.

— Има ли видеозапис на паркинга?

— Не. Само до вратата. Излязла е сама. Нещо обичайно за нея — добави той. — Тя не обича групите, не е близка с колегите си. Ако е проблем с колата, тя има ключ и щеше да се върне, за да се обади на пътна помощ. Не би направила друго. Никой не е влизал или излизал двайсет минути след нея нито от единия, нито от другия вход.

Манц кимна и набра партньора си.

— Тони? Имаме проблем.

Час по-късно, агентите успяха да убедят портиера да отключи апартамента на Кейти Стар, събудиха редактора ѝ и взеха показания и от охраната, и от чистачите.

Редакторът отказа да включи служебния ѝ компютър.

— Не и без заповед. По всяка вероятност е по следите на нещо или се чука с гаджето си.

— Има ли гадже? — попита Манц.

— Откъде да знам? Стар не говори за личния си живот. Спукана ѝ е гумата. Сигурно си е повикала такси.

— Нито една от местните компании не е имала повикване от този адрес.

— И затова искате да се вържа, че става нещо нередно ли? Просто искате да ѝ ровите във файловете. Няма да стане без заповед.

Манц извади телефона си, когато чу звъна, и се обърна намръщено, за да отговори.

— Къде? Не го изпускате. Тръгваме. Имаме сигнал от мобилния ѝ телефон.

— Ето, видяхте ли? — сви рамене редакторът. — Сигурно е с гаджето си или запива някъде. Заслужила си го е.

— Запивала била — процеди Манц, докато стояха, на мокрия паркинг на отбивката за тирове. Тя си сложи тънки ръкавици. — Оставил е телефона включен, за да получим сигнал и да дойдем тук.

Зачака нетърпеливо, докато екипът съдебни експерти заснемат сцената.

Взе айфона.

— Трябва да го проверим — тя погледна Тони. — Със сигурност е Екъл. Не е никакво съвпадение, че са я отвлекли от паркинга пред офиса ѝ. Той я е спипал. Измъкна я изпод носовете ни. Тя не пасва на профила на жертвите, но е удобна за него. Пасва му като ръкавица. Просто не се сетихме навреме.

— Така е — той ѝ подаде плика за доказателствен материал, за да пусне в него телефона. — Има поне два часа преднина, макар да е очаквал повече, много повече. До утре сутринта никой няма да забележи, че я няма, а дори и тогава редакторът ѝ да се вкисне, че не се е появила, няма да повика ченгетата. Ще минат още часове, докато някой не забележи, че колата ѝ е на паркинга.

— Той си мисли, че има дванайсет, може би петнайсет часа преднина. Истината е, че разполага с два. Да се захващаме за работа. Веднага! Аз ще карам, ти поеми телефона — Тони тръгна към колата.

— Искаме униформени да проверят всеки хотел, мотел и ваканционно селище. Първо да отидат в по-отдалечените мотели, в евтините. Той е свикнал да живее с оскъдни средства. Не му трябват удобства. Избирал е места, на които никой не се вглежда прекалено много и на никой не му пука — след малко Тони продължи: — Той има нужда от провизии. От храна. Да проверят заведенията за бързо хранене, откъдето може да си поръча храна за из път. Бензиностанции и магазините в тях са му най-удобни, защото по този начин ще си набави всичко наведнъж и ще продължи.

— Взел е компютъра ѝ. Тя е излязла с него, значи трябва Екъл да го е взел. Може би ще го използва. Да го проследим. Той си мисли, че няма проблем поне до сутринта. Може да ѝ изпратим имейл. Измисляме име, адрес и ѝ пращаме съобщение. Нещо, с което да ѝ подсказем, че знаем. Имам информация за Номер две, искаш ли я? — Манц погледна Тони. — Може и да захапе. Ако отговори, ще го проследим.

— Пазарете се с него, дръжете го на линия. Трябва да се получи. Извикайте компютърните спецове.

Екъл спеше върху тънката кувертюра облечен. Въпреки това умът му работеше. Очакваше го толкова много работа, имаше да си представи и да предвиди безкрайно много неща. Животът му никога досега не бе бил толкова пълноценен, а сега дори сънят му беше наситен цветове, движения и звуци.

Представяше си какво ще направи с Кейти — с умната, изобретателна Кейти. Имаше съвършеното за целта място, то го чакаше с желаното си усамотение. А иронията му се струваше сладка като бонбон.

После, след като приключеше с нея — или може би не напълно — щеше да се занимае с Фиона. Докато онези търсеха едната, той щеше да се възползва от изпуснатата плячка на Пери.

Може би щеше да я накара да гледа какво прави на Кейти, щеше да я накара да види как преминава от света на живите в света на мъртвите. Щеше да разполага с твърде малко време за Фиона, така че трябваше да се възползва.

Затова сънуваше две жени, изранени, облени в кръв. Сънуваше жалните им очи. Сънуваше как го умоляват, как се опитват да се спазарят с него. Щяха да вършат каквото той им кажеше, да говорят онова, което искаше. Щяха да го слушат, както никой досега.

Щеше да бъде центърът на живота им. Докато не ги умъртвеше.

Сънуваше стая със спуснати ролетки, така че да не влиза светлина, стая, боядисана в червено, сякаш наблюдаваше всичко през тънък червен копринен шал. Сънуваше приглушени вопли и пронизителни писъци.

Събуди се стреснат. Чу собствения си дъх и очите му зашариха наоколо.

Да не би да имаше някой на вратата? Бръкна под възглавницата и напипа пистолета 22 калибър, с който щеше да си пръсне мозъка, когато разбереше, че няма път за бягство.

Никога нямаше да влезе в затвора.

Притаи дъх и се ослуша. Чуваше се единствено дъждът. Не, не беше само дъждът. Щрак, щрак, сякаш някой завърташе топката на вратата, но...

Изпусна дъха си.

Имейл. Беше оставил компютъра включен, докато се зареждаше.

Дръпна лаптопа на леглото и погледна неотворения имейл. Отнасяше се за Номер две и щом прочете името, той потръпна.

Внимателно провери адреса в контактите на Кейти.

Беше нов.

Остана загледан в темата, в името на изпращача. Полазиха го тръпки. Отвори го.

„Кейти Стар,

Четох материалите ти за Номер две. Според мен си забележително умна и находчива. Но и аз съм умен и находчив. Имам информация, която интересува и двамата ни. Струва ми се, че ще ти свърши работа за следващия материал. Мога да отида и в полицията, но те няма да искат да ми платят. Искам десет хиляди долара в брой и да бъда споменат като анонимен източник. Момичето вече е мъртво, така че не мога да ѝ помогна, но ще помогна на теб

и на себе си. Ако искаш онова, което предлагам, уведоми ме до утре до обяд. След това ще предложи информацията си на друг.

Св (Свидетел)“

— Не. Не — той поклати глава и блъсна с пръст екрана веднъж, след това и втори път. — Лъжеш! Лъжеш. Нищо не си видял. Никой не ме вижда. Абсолютно никой!

Освен тях, помисли си той. Освен жените, които убиваше. Те го виждаха.

Това беше номер, най-обикновен номер. Скочи от леглото и трескаво закри из стаята. Хората бяха лъжци. Мошеници!

Той казваше истината, накрая им казваше истината, нали? Когато затягаше шала около вратовете им, гледаше ги право в очите и им казваше. Казваше им името си, казваше им кой ги е убил и защо.

Казваше цялата истина.

— Казвам се Франсис Екъл и сега ще те убия. Ще те убия, защото мога, защото ми харесва.

Те умираха с истината, която беше дар.

Ами този Св? Той — или тя — лъжеше? Опитваше се да смъкне пари на негов гръб.

Никой не го виждаше.

Замисли се за мъжа на опашката в „Старбъкс“. Сети се за пъпчивия служител на бензиностанцията, който го подмина, без да крие отегчението си. Представи си рецепциониста с мазна коса от нощната смяна в мотела, който миришеше на трева и се подсмиваше, докато му подаваше ключа.

Може би.

Седна отново и прочете имейла. Можеше да отговори, да поиска допълнителна информация, преди да започнат да обсъждат плащането. Тя щеше да постъпи точно така.

Наля си пръст уиски и отново се замисли.

Съчини отговор, редактира го, изтри го, после го написа отново. Когато пръстът му се насочи към клавиша за изпращане, той се поколеба.

Възможно беше да е капан. Може би ФБР се опитваха да заврат дългите си носове и тук, опитваха се да спипат Кейти или дори него. Не беше сигурен, затова стана и отново започна да крачи, отпи нова глътка и пак се замисли.

Само за всеки случай, реши той. Сигурността бе на първо място.

Взе душ, изми си зъбите, обръсна наболата си коса и брадата. Натъпка нещата си в сака.

След това изпрати имейла и излезе от стаята. Купи си кока-кола, за да се зареди с кофеин, но усети, че не му е необходим.

Мисълта, че някой го е видял, възможността да бъде измамен, го възпламеняваше. Възбуждаше го.

Тайно в душата си се надяваше някой наистина да го е видял. Така усилията му щяха да си струват.

Удари с длан по багажника, докато минаваше.

— Какво ще кажеш да се поразходим, Кейти?

— Господи, той отговори! — Манц скочи към компютърния специалист. — Захапа! Можеш ли да проследиш източника?

— Дай ми минутка — помоли той и започна да трака по клавишите.

„Св,

Интересувам се от достоверна информация, и то много. Няма да преговарям за пари, ако не ми дадеш допълнителни данни. Десет хиляди са много пари, а вестникът ще иска достоверност. Твърдиш, че си свидетел. Свидетел на какво? Трябват ми повече подробности, ти избери какви, преди да продължим.

Можем да се срещнем на обществено място, което ти посочиш, ако не желаш да напишеш подробностите.

Нямам търпение да обсъдим въпроса.

Кейти Стар“

— Достатъчно умен е и няма да скочи, преди да научи нещо повече — отбеляза Тони. — Същевременно е и достатъчно любопитен

и няма да пропусне възможността.

— И не е в движение — добави Манц. — Сигурно е на място, където има достъп до интернет. Буден е, но не е в движение. Отне му по-малко от час да отговори, като първо е обмислил какво да напише. Бил е пред компютъра ѝ, когато изпратихме имейла.

— Пипнах го! — специалистът посочи екрана.

Всички се задействаха. Агенти, снайперисти, специалисти по водене на преговори — заповедите бяха да заобиколят мястото, да влязат безшумно.

— Агентът, който е събудил рецепциониста, каза, че четирима сами мъже са се регистрирали тази вечер — обясняваше Манц, докато пътуваха. — Двама са платили в брой. Никой от вчерашните клиенти не е останал днес. Не е разпознал Екъл по снимката, не е обърнал внимание на нито един от автомобилите и не знае дали са влезли в стаите сами или не. Той е надрусан и не дава пет пари какво става около него.

— В стаите до тези, дадени на четиримата, да се настанят екипи. Всички на позиция. Има вероятност да я е взел със себе си.

Паркираха пред денонощната закусвалня до мотела и облякоха бронешилетки. Докато Тони преценяваше района, кимна на един от агентите.

— Казвай, Кейдж.

— Ограничихме вероятността до две стаи. В другите две са прелюбодейци. Едната двойка се чукат като за световно, а в другата стая жената пили на мъж, че било крайно време да зареже скапаната си съпруга.

— Ами другите две?

— Единият спи и хърка толкова гръмко, че ще падне таванът — той замълча и притисна с пръст слушалката на ухото си. — Току-що чух женски глас да казва: „По дяволите, Хари, няма ли да престанеш?“ Значи остава само една. Номер четиристотин и четиринайсет. Ъглова стая от източната страна отзад. Екипът твърди, че цари гробна тишина. Нищо не се чувало.

— Покрийте другите стаи и блокирайте паркинга. Не трябва да го изпускате.

— Разбрано.

— Рецепционистът ще смърди ли, ако избием вратата?

— Надрусан е до козирката. Каза да правим каквото се налага и сигурно пак си е свил цигара и зяпа порно.

Тони кимна, докато вървяха.

— Искам да се придвижим бързо. Искам светлина в мига, в който влезем. Да го заслепим, мамицата му. Екипът да го притисне както глутница вълци притискат елен. Ами колата?

— Нито една не отговаря на описанието, а регистрационните табели и пред мотела, и пред закусвалнята са различни.

— Може да я е сменил — подметка Манц. — Може да е в една от тези.

— Няма да остане там дълго.

Той се отдръпна, за да направи място на екипа да заеме позиция. Най-съкровено му желание беше да избият вратата. Същевременно искаше всичко да мине безпроблемно и да опази хората живи.

Акцията мина точно както беше поръчал. Все още с извадено оръжие, той пристъпи напред, когато чу виковете „Чисто! Чисто!“ откъм стаята. Стомахът го присви. Не искаше да чуе подобно нещо. Още преди да стигне до вратата, знаеше, че Екъл им се е изплъзвал.

29.

Фиона намаза влажната си кожа с крем и затананика мелодията, която не я оставяше намира, откакто влезе под душа. Не се сецаше коя е песента, нито пък думите, но веселата мелодия бе напълно подходяща за настроението ѝ.

Имаше чувството, че е завила зад ъгъла и е затворила вратата. Харесваше ѝ философията, че като затвори една врата, се отваря друга.

Може и да беше наивно, но тя беше сигурна, че ФБР ще проследят Франсис Екъл, при това бързо, след като разполагаха с новата информация. Освен това тя беше помогнала да извлекат тази информация.

Отново се беше измъкнала от багажника, реши тя.

Продължаваше да си тананика, когато влезе в спалнята. Изви вежди, щом видя, че леглото е празно. Обикновено намираще Саймън, захлупил се с възглавница, за да си доспи, докато тя слезеше долу да направи кафе.

Обичаше рутината, помисли си тя, докато се обличаше. Беше ѝ приятно, като знаеше, че кучетата са навън, за да потичат, че Саймън слизаше, когато кафето беше готово, че двамата излизаха на верандата, за да закусят.

Изглежда тази сутрин толкова му се е пиело кафе, че не я беше изчакал да излезе от банята.

Обу си войнишко зелени панталони и върза косата си на опашка, защото я чакаха сутрешни часове.

Следобед имаше прозорец, който щеше да ѝ стигне, за да отиде до разсадника.

Все още не можеше да ходи никъде сама, затова Саймън трябваше да отдели време и да я придружи. Искаше да насади цветя в новите сандъчета.

Изтича на долния етаж като си представяше петуниите, сакъзчетата и предстоящата тренировка с препятствия.

— Мирише на кафе! — гласът ѝ затанцува в кухнята. — Ядат ми се щруделчета. Защо не...

В мига, в който видя изражението му, сянка закри слънцето.

— Господи! По дяволите. Казвай бързо.

— Отвлякъл е журналистката. Кейти Стар.

— Но...

— Извинявай, че го казах направо — той бутна в ръцете ѝ чаша кафе. — Вземи. Седни и ще ти разкажа останалото.

Ти се насили да седне.

— Мъртва ли е?

— Не знам. И те не знаят. Тони се обади, докато ти беше в банята. Искал да дойде, за да ти го съобщи лично, но в момента не може да остави работата.

— Няма нищо. Сигурни ли са? — тя поклати глава, преди той да каже и дума. — Тъп въпрос. Нямах да звъни, ако не бяха сигурни. Опитвам се да млъкна, за да ми кажеш всичко, но думите сами напират. Тя не е подходящият тип. С пет години по-възрастна е. Тя е... — поклати глава за втори път. — Не. Греша. Тя не е типа на Пери. Този вече показва, че иска да остави своя почерк, нали така? Писнало му е да върви по стъпките на Пери. Момчето е пораснало и иска да поеме по свой път. А тя — журналистката — го направи звезда, придаде му важност. Тя му измисли името. Познава го, затова връзката с нея е много по-интимна и вълнуваща. Тя е негова — Фиона си пое дъх. — Извинявай.

— Ти си специалистката по въпросите на поведението, не аз. Но и аз мисля така — той се вгледа в очите ѝ, за да прецени дали е готова за останалото. — Отвлякъл я е снощи, от паркинга пред службата ѝ.

Фиона едва потисна желанието си да го прекъсне.

— Почти го бяха хванали — прошепна тя. — Никога не са се доближавали толкова много до Пери, не и след някое отвличане. Тя е още жива. Сигурна съм. Те как мислят? Той знае ли?

— Според тях той просто е предпазлив или е имал намерение да си тръгне от мотела преди утрото. Пратили са му втори имейл, в който твърдят, че са го видели как погребва последната жертва. Той не е отговорил. Все още.

— Тя е още жива. Кучетата са пред вратата и се чудят защо се бавим. Да излезем навън. Имам нужда от въздух.

Фиона стана и остави недокоснатата чаша кафе.

Животните усетиха настроението ѝ и изскимтяха, отриха се в краката ѝ и забутаха с носове ръцете ѝ.

— Толкова много я намразих — призна Фиона. — И все още я мразя, въпреки че ми прилошава, като си помисля какво преживява в момента. Омръзна ми тази война.

— Нормално е. Онова, което тя преживява, не променя факта какво представлява.

— Но ще го промени — тя притисна пръсти към очите си, след това отпусна ръце. — Ако оживее никога няма да бъде същата. Нея ще нарани повече от останалите, защото сега вече познава вкуса на този вид насилие. Същото е като при куче, което хапе и го оставят да му се размине. Ако отговори на имейла, ще могат да го проследят отново, дори да тръгне на път ще го настигнат. Ще анализират, ще пресметнат, знаят как да предвидят нещата. Така че тя има по-голям шанс от останалите. Ще има нужда от този шанс.

— Ще има. Разпитали са всички в мотела и един го е видял. Чакал жената, с която имал среща, и надникнал навън, когато чул колата. Обърнал му внимание, защото Екъл паркирал в далечния край на паркинга, а навън било истински порой.

— Видял е Екъл, така ли? Видял ли е как изглежда?

— Не е успял да го огледа добре. Екъл отворил чадър и го бил наклонил така, че да крие лицето му, а и човекът надникнал само за миг. Сигурен е обаче, че колата е тъмна — черна, тъмносиня или тъмносива — но в дъжда било трудно да определи.

— Сменя колите или ги пребоядисва. Ето че знаят неща, за които той не подозира.

— Човекът работи с художника на ФБР. Дори се е съгласил да се подложи на хипноза. Очевидно е свестен. В момента разпитват и рецепциониста. Сигурни са, че си е обръснал брадата.

— И това е нещо — тя се опита да не мисли колко километри в националните паркове може да измине незабелязано мъж без брада в тъмен на цвят автомобил.

— Какво искаш да правиш?

— Искам да се завия през глава, да мисля и да проклинам господ. Вместо това ще проведе сутрешните си часове, а следобед ще те замъкна в разсадника, за да изберем цветя за новите сандъчета.

— В такъв случай ще спра за дървен материал и ще оставя някои готови изделия в хотел „Инлет“.

— Добре. В четири трябва да съм тук.

— Добре, значи в четири ще си тук.

Тя се насили да му се усмихне.

— Докато сме в селото, предлагам да си вземем филм. Нещо весело.

— Може ли порно?

— Не може. Трябва да си купиш порно по интернет, доставят ти го невзрачни куриери, но на този остров е абсолютно сигурно, че всички ще разберат какво гледаш. Тук е така.

— Ще се примиря и без голотии и мръсни приказки.

— Добре — тя го погали по бузата. — Трябва да се подготвя.

Саймън покри ръката ѝ със своята, преди тя да се отдръпне.

— Вече няма мърдане, защото ме оплете в паяжината си и се влюбих в теб — целуна я. — Независимо, че ми забраняваш порно.

— Ако можех да бродирам, със сигурност щях да ти направя възглавничка с тези думи — тя също го целуна. — Хайде, момчета, време е за работа.

Екъл си купи вестник, за да го прече на спокойствие на ферибота. Сутринта би на Кейти нова доза, преди още да е преминало действието на предишната.

Искаше тя да кротува. Това беше една от грешките на Пери, която той нямаше да допусне, Пери искаше да са в полусъзнание, докато са вързани. Така Фиона го беше прецакала.

На Екъл му беше приятно, че Кейти е в безсъзнание, напълно безпомощна в багажника. Чувстваше се доволен, че ще изпадне в ужас, когато се събуди на напълно непознато място. Сякаш беше телепортирана.

Засега обаче щеше да се наслади на пътуването с ферибота, препълнен с туристи и летовници. Предпочиташе да си остане в колата през целия път, но така щеше да привлече вниманието. Освен това щеше да му се отрази добре да се смеси с хората и да си поприказва с тях. Така щеше да си осигури по-добро прикритие.

Нарочно се заговори с двама младежи планинари, които бяха без кола. За да е готов за Оркас, той, беше проучил пътеките, парковете и местата за къмпинг, а при предишните си идвания ги беше посетил. Затова говореше компетентно и от благодарност те го почерпиха с кафе.

Той отказа.

— Знам какво е да тръгнеш на преход на вашата възраст. Момчето ми е колкото вас. Следващата седмица ще дойде с майка си.

— А ти сам ли ще се подвизаваш дотогава?

Екъл се усмихна. Просто и двамата щяха да му послужат за постигане на крайната цел.

— И още как! Сам, малко спокойствие, тишина и стек бира.

— Ясно, но ако все пак решиш да походиш, днес тръгваме от езерото Каскейд.

— Може, но май... — знаеше израза. Как беше? Усети как вратът му пламна, докато момчетата го наблюдаваха с любопитство. — Абе май ще си взема червеи за риболов — заяви той и си представи как задържа двете глави под водата. — Слушайте, ако сте тръгнали към езерото, да ви закарам до Росарио. Така няма да биете целия този път.

— Сериозно? Страхотно! — момчетата се спогледаха и кимнаха.

— Мерси, Франк.

— Няма защо. Почти стигнахме. Хайде, да сложим багажа ви в колата и да се качваме.

Беше се представил като Франк Блинкънстаф от Олимпия. Гимназиален учител, със съпруга Шарън и син Маркъс. Дватамата, разбира се, не го попитаха нито за Шарън, нито за Маркъс. Интересуваха се най-вече от себе си, пълни егоцентрици, които пет пари не даваха за него. За тях той беше просто средство, с което да постигнат целта си, както и те за него.

— Багажникът ми е пълен — обясни той с ведра усмивка, но отзад има предостатъчно място.

Момчетата се поколебаха, след което свиха рамене.

Накрая той слезе от ферибота покрай наблюдателните полицаи, които оглеждаха колите, но не се интересуваха от баща, тръгнал на почивка със синовете си.

Никой не го забеляза, помисли си той. Просто чудесно!

Остави пасажерите си и напълно забрави за тях. Те бяха призраци, също като студентите, които бяха влизали и излизали от часовете му. Идваха, отиваха си, бяха незначителни и безполезни.

Най-важният му пътник щеше в най-скоро време да се размърда, напомни си той, затова трябваше да следва разписанието, ако искаше да настани и нея, и себе си, преди тя да дойде в съзнание.

Време бе за следващото действие.

Усети прилив на възбуда. Никой нямаше да го види. Щяха да забележат единствено Франк Блинкънстаф от Олимпия. Мина през пълното с народ селце, пое по криволичещите пътища и навлезе в парка. Избърса потните си длани в дънките, когато си помисли за Фиона. Вече бе толкова близо, че почти можеше да я докосне!

Бдителният полицаи при ферибота изобщо не подозираше, че ѝ остават едва няколко дни живот. През тези дни щеше да яде, да спи и да води курсовете си. Можеше и да се разхожда. Това бяха дните, преди да се отплати на наставника си и да превърне и нея, и Пери в призраци, които просто бяха преминали през живота му.

След като свършеше тази задача, щеше да се прероди. Най-сетне щеше да бъде самостоятелен.

Независимо дали щеше да живее, или да умре, щеше да бъде самостоятелен.

Шофираше по лъкатушеция път и намаляваше на завоите. Усмихна се, когато гората стана по-гъста. Дърветата от двете страни бяха като зелени завеси, които щеше да държи спуснати, докато работеше.

Зави по тясна алея. Възторгът му бе толкова силен, че ръцете му се разтрепериха.

Видя колата пред живописната хижа, закътана сред дърветата. Хазяйката го очакваше, точно както беше обещала.

Забеляза, че прозорците са отворени — проветряваше за него. На верандата имаше цветя. Не биваше да забравя да ги полива, да не би тя да се домъкне някой ден.

Паркира до нейния автомобил и тя слезе. Наложил се да повтаря името ѝ много пъти, за да я приеме като истински човек.

— Госпожо Грийн!

— Мег — напомни му тя и пристъпи с протегнатата ръка. — Добре дошъл. Добре ли пътува?

— Чудесно. Нямах представа колко се радвам, че дойдох! — той се усмихваше дори когато кучето ѝ приближи, за да го поздрави. — Здравсти, момче, как е?

— Двете със Зина пооправихме хижата.

— Не трябваше да се безпокоиш. След няколко дни идват Шарън и Маркъс. Отсега да знаеш, че ще се влюбят в къщата.

— Дано. Оставих ти някои основни неща и хич не казвай, че не е трябвало. Това е част от услугата. Да ти помогна ли с багажа? Трябва да те разведа. Зина! Дръпни се.

— Сигурно е подушила риболовните ми принадлежности — обясни Екъл, докато кучето душеше багажника. Гласът му стана безизразен. Представи си как рита кучето, докато се превърне в кървава пихтия, а след това души собственичката. — После ще внесе багажа. Няма нужда да ми показвате отново, гос... Мег. Първо искам да се поразтъпча.

— Както кажеш. Оставила съм ключовете на плота в кухнята, има и списък с всички телефони, които ще ти трябват. Сложила съм го на хладилника. В брошурата в хола има информация за хижата, менюта от ресторантите, магазини, данни за парка. Сигурен ли си, че не искаш чистачка?

— Няма нужда — щеше да я убие, ако не го оставеше на мира. Да, щеше да я убие и нея, и смрадливото ѝ куче, което не спираше да души, ако не се разкараха до една минута. Нямахше избор, налагаше се да я изтърпи.

— Ако решиш друго, или имаш нужда от нещо, просто звъни. Приятно прекарване, наслади се на тишината. Успех с писането.

— Какво?

— Писането. Нали ще пишеш пътепис?

— Да, да. Замислих се за нещо друго — той се разхихика, най-близкото подобие на смях, което успя да докара. — Днес сутринта не съм пил достатъчно кафе.

— На хладилника съм ти оставила половин килограм.

Трийсет секунди, помисли си той. Живееш или умираш!

— Благодаря.

— Ще те оставя да се поразходиш. Хайде, Зина.

Той изчака и тъй като пръстите му бяха започнали да треперят, пъхна ръце в джобовете си, докато кучето ситнеше след нея към колата. Забеляза как животното погледна към багажника на неговата кола и носът му потрепна.

Ще те ритам, докато не се превърнеш в кървава пихтия, а след това ще те заровя с кучката, която те стопанисва.

Разтегли устни в усмивка и извади треперещите си пръсти от джоба, за да помахна на Мег.

След това започна да си поема дълбоко въздух и да го изпуска, също като машина, докато тя се отдалечаваше по алеята и най-сетне се скри сред дърветата.

Нахалните любопитни кучки нямаха работа тук.

Трябваше му време, докато се настани. Трябваше да затвори всички прозорци, да ги заключи и да дръпне завесите. В уютната спалня, която бърбивата хазяйка му беше показала предишния път и той бе заявил, че е сякаш правена за въображаемия му син, покри леглото с найлон.

Свали багажа и подреди прилежно нещата си в гардероба, на тоалетката, в банята, докато се наслаждаваше на тишината и простора. Беше свикнал с мотелските стаи, с изкорубените легла, с грозните звуци и миризми.

Това тук бе истински разкош.

Доволен от подготовката и от усамотението, той излезе отзад. За кратко остана неподвижен, за да се порадва на тишината и спокойствието.

След това отвори багажника.

— Пристигнахме вкъщи, Кейти! Ще те заведа в стаята ти.

Тя трепна, докато идваше в съзнание. Усети, че ѝ става лошо, че всичко я боли. Беше напълно объркана. Имаше чувството, че се носи по замръзнала река, из която се блъскат ледени блокове и бодат тялото ѝ. Червени и черни петна блестяха пред очите ѝ. Продължаваше да ѝ се повдига. В главата ѝ нахлу кръв и тя чу някой да си тананика. Неочаквана, изгарящо силна болка прободде ръката ѝ и тя изхлипа, но така и не успя да си поеме въздух.

Когато започна да се бори и изви очи, тананикането спря.

— Най-сетне се събуди! Проспа банята. Уверявам те, имаше нужда. Беше се оплескала цялата и вонеше адски. Нищо чудно, че

тъпото куче се скъса да души.

Тя се опита да се вгледа в надвесилото се над нея лице, но всичко бе твърде силно, твърде ярко — и очите, и усмивката. Инстинктивно се сви.

— Одеве не ми остана време да се представя. Аз съм Франсис Екъл. Но знам, че ти предпочиташ да ме наричаш Номер две.

Страхът я задуши и тя поклати глава, неспособна да повярва, но жестоката му усмивка стана по-широка.

— Голям съм ти почитател. Ще ти дам ексклузивно интервю. Това ще бъде историята на живота ти, Кейти. Само си помисли. Ще научиш всичко, ще вкусиш всичко — погали я по бузата. — Мирише ми на „Пулицър“! Това, разбира се, няма да ти капне безплатно, но ще поговорим и по този въпрос. Ще те оставя да се настаниш — наведе се и прошепна на ухото ѝ: — Ще те нараня. Ще ми бъде безкрайно приятно. Помисли си — отдръпна се и отново ѝ се усмихна широко. — Цялото това вълнение ми разпали апетита. Отивам да си направя нещо за хапване. Ти искаш ли нещо? Не? — разсмя се на собствената си шега, а по нейните бузи рукнаха сълзи. — До скоро.

Беше толкова приятно да се занимава с нещо нормално, с нещо забавно. Най-хубавото, каза си Фиона, бе да обиколи разсадника и да си поприказва със съседите. Едва сега си даде сметка колко изолирана е била през изминалата седмица.

Липсваха ѝ излизанията, пазаруването, клюките, който си обменяше с този или онзи.

Беше ѝ приятно дори при дърводелеца и в железарския магазин.

Саймън пък отхвърляше предложенията ѝ или свиваше рамене, когато беше съгласен с нещо. Накрая тя се спря на далии.

— Хайде, избирай! Всички имат стебло и венчелистчета.

— И това го казва мъжът, който е прекарал половината си живот надвесен над релси за чекмеджета.

— Само че въпросните чекмеджета няма да измръзнат при първата слана.

— Затова далията е добър избор, тъй като не цъфти дълго.

— Тази — измъкна той първата, която му попадна.

Тя се разсмя отново и взе още две.

— Супер! Сега искам и от сините — посочи тя туфа лобелия. — След това... Здравей, Мег! Как си, Чък?

Приятелите ѝ се обърнаха. Ръцете на Мег бяха пълни с карамфили.

— Здравсти! Леле, че са красиви — Мег се усмихна на Саймън. — Значи си направил сандъчета за прозорците.

— Да — потвърди той ѝ двамата с Чък се спогледаха като мъченици.

— Нова леха ли ще правиш? — попита Фиона.

— Не. Трябваше да отскоча до вилата, заради новия наемател, а Чък остана, за да почисти бараката за инструменти.

— Когато тя е около мен, не мога да изхвърля нищо.

— Не се знае какво може да ти потрябва, а той е готов да изхвърли старата вана.

— Боклуци — измърмори Чък.

— Няма изобщо да е боклук, ако я сложа на двора и насадя в нея карамфилите. Смятам да зароя единия край, все едно случайно е попаднала там. Ще бъде като произведение на изкуството на сред градината.

— Мег винаги гледа как да използва старите вещи.

Фиона постави цветята в количката.

— Не обичам да изхвърлям.

— Това ни е спасението — обясни Чък. — Обзавела е вилата с мебели втора ръка и от гаражните разпродажби, които организира.

— Значи имате наемател — отбеляза Фиона, докато избираше лобелия.

— За две седмици. Съпругът е дошъл сам до края на седмицата. Жена му и синът му идват следващата — Мег също избра лобелия, приближи я до карамфилите и реши, че си отиват. — Момчето имало някакво състезание по плуване, което не искало да изпусне. Бащата е учител и пише пътеписи. Дано напише за хижата и Оркас. Няма да е зле. Но пък е странен тип — добави тя, когато продължиха напред. — Дойде преди два месеца и поиска да я види. Искал тихо местенце, усамотено, за да може да пише на спокойствие.

— Нормално.

— Явно обича да е сам, защото тази сутрин ме разкара на бърза ръка. Отказа чистачка, затова искрено съчувствам на жена му. Но пък

плати в брой, предварително, цялата сума, което означава, че мога да си купя достатъчно цветя.

— Как проверяваш наемателите?

Мег мигна, когато чу въпроса на Саймън.

— Не мога да направя почти нищо. Повечето хора идват по за седмица-две, дори за един уикенд, когато не е сезон. Искаш предварително депозит и се надяваш да няма неприятни изненади. Не сме имали сериозни проблеми. Да не би да мислиш да си купиш вила, за да я даваш под наем?

— Не. Обаждат ли се много с предплатени карти?

— Не са много, но има и такива. Някои хора не желаят да ни дават номерата на кредитните си карти.

— Как изглежда?

Мег погледна Фиона, която беше станала неестествено мълчалива.

— А, той е... Господи боже, да не би да мислите, че може... Господи, Саймън, плашиш ме! Той е към средата на четирийсетте. Имам фотокопие на шофьорската му книжка, защото искаме някакъв документ, но не си спомням кога е рожденият му ден. Гладко обръснат, плешив като яйце. Говори добре, приятелски настроен е. Разказа ми за съпругата си, спомена, че синът му много щял да хареса мястото. Дори попита дали синът му може да доведе приятел за няколко дни.

— Просто сме малко изнервени — обясни Фиона и погали Мег по ръката.

— Искате ли да минете и да ви запознаем? — попита Чък.

— Не можем да проверяваме всеки, който наеме вилата ви или е на къмпинг за няколко дни — изтъкна Фиона. — Нали наблюдават ферибота.

Това трябваше да е достатъчно.

Тя изчака да се качат в джипа и да си тръгнат.

— Понякога забравям колко много се притесняваш. Не свивай рамене — предупреди го тя, но Саймън направи тъкмо това. — Така е още от самото начало. Нещо като сянка. Аз все за това мисля, но пък си повтарям да не мисля и затова забравям, че този проблем ти тежи и на теб.

Той мълча почти километър и половина.

— Не те исках. Разбра ли?

— Саймън, пазя думите ти в сърцето си.

— Не те исках, защото много добре знаех, че ще ми се пречкаш и ще ме дресиращ. Ти просто си такава. Сега обаче трябва да опазя онова, което е мое, и да се погрижа за него.

Фиона изви вежди.

— Нещо като кученце ли?

— Като каквото искаш.

— Трябва да помисля.

— Ченгета, федерални, добре. Те си вършат работата. Само че никой няма да мине през мен, за да стигне до теб. Абсолютно никой!

Този път Фиона замълча и не продума, докато не завиха към къщата.

— Знаеш, че съм в състояние и сама да се грижа за себе си. Не, чакай — това ти е добре известно. След като го знаеш, като чувам какво ми казваш и като знам, че го казваш напълно сериозно, се чувствам закрияна повече отвсякога — тя си пое въздух. — Затова ще насадя сандъчетата, след това ще изкарам вечерния си курс. Надявам се да открият Кейти Стар жива, при това скоро, много скоро, тогава вече ще се отървем от сенките и ще останем само ти и аз.

— И цяла глутница кучета.

Фиона се усмихна.

— Точно така.

Екъл излезе свеж от банята, с чисти боксерки и тениска. Проснатата на леглото Кейти хленчеше, тъй като изолирбандът не ѝ позволяваше да говори. Извърна очи към него — едното подутото и почти напълно затворено.

— Така вече е по-добре. Не бях сигурен как ще ми се отрази изнасилването, тъй като сексът никога не е бил от особено значение. Само че ми хареса. Съвършено ново преживяване за мен и много важно. След изнасилването напрежението си отиде и няма нужда да се притеснявам дали някоя курва ще си отвори краката.

Той придърпа стола пред малкото писалище и седна до леглото.

— Обичам да причинявам болка. Открай време съм го знаел, но тъй като не беше прието и не беше по „правилата“... — той вдигна пръсти, за да сложи въздушни кавички — потиснах нуждата. Не съм

щастлив човек, Кейти. Просто върших механично каквото трябва, живеех в сивота. И все така, докато не се появи Пери. Длъжник съм му. Длъжник съм и на Фиона. А пък останалото... Ти? Останалото е мое, само мое. Така — той ѝ показа малкия диктофон, който извади от чантата ѝ, и го остави на нощното шкафче. — Ще го пусна и ще поговорим. Ще ми кажеш всичко, което знаеш, всичко, което информаторът ти или информаторите ти са изпели. Ако писнеш, дори веднъж, ще сложа отново лепенката на устата ти и ще започна да ти чупя пръстите. Няма кой да те чуе, но ти няма да пициш. Нали, Кейти? — щом зададе въпроса, посегна и изви малкия пръст на едната ѝ ръка, вързана назад, докато не посиня. — Нали, Кейти?

Тя поклати глава и се сгърчи от болка.

— Добре. Сега също ще те заболи — дръпна с един замах изолирбанда и забеляза със задоволство, че тя сподави вика си. — Много добре. Кажи „благодаря“.

Дишаше на пресекулки, гърдите ѝ трепереха, но тя облиза пресъхналите си, устни и успя да прошепне едва доловимо:

— Моля те. Вода! Много те моля.

— Това ли? — той вдигна бутилката. — Прежадняла си сигурно — стисна косата ѝ и я дръпна назад. Сипа вода в устата ѝ, но тя се задави и се закашля. — По-добре ли е? Кажи?

Тя му благодари.

30.

Разполагаха с повече, отколкото очакваше.

Тони и партньорката му бяха ходили в „Колидж Плейс“, макар Кейти да не можеше да потвърди дали са били в училището или в апартамента му. Дори след като счупи два от пръстите ѝ, тя не можа да му каже нищо повече. Информаторът не ѝ беше дал никакви данни или просто не бе знаел нищо по въпроса.

Те обаче бяха ходили там. Сигурен беше. Бяха ровили в нещата му, бяха се вглеждали във всеки аспект от ежедневието на човека, който беше навремето. Не че имаше значение, помисли си той. Миналото вече не беше негово. То принадлежеше на друг живот, на сивотата.

Както очакваше, наблюдаваха ферибота, а пък Фиона се беше пренесла в къщата на любовника си. Никога не оставаше сама.

Беше се погрижил за първото и бе намислил как да се справи с второто усложнение. Гвоздеят в плана му лежеше в безсъзнание върху найлона.

Замисли се за имейла. Оказа се капан, точно както подозираше. Сега вече бе напълно сигурен. Въобразяваха си, че ще го излъжат, че ще го надхитрят, но той бе твърде умен.

Замисли се за кратко дали да не натъпче журналистката отново в багажника и да не се качи на сутрешния ферибот, за да се върне на сушата или да се прехвърли на някой от съседните острови. Само че по този начин нямаше да може да се разправи с Фиона, а дългът си оставаше дълг.

Още повече че, ученикът щеше да надмине учителя си с убийството на Фиона. Поправянето на грешките на Пери щеше да е част от наследството му.

Щеше да остави въздействаща песен и история.

Жалко, че не можеше да отдели повече време на Кейти, не можеше да рискува два или три дни с нея, както се беше надявал. Затова нямаше да разполага с много време, за да обсъдят книгата.

Налагаше се сам да се справи и да се заеме със следващата фаза по-скоро, отколкото бе планирал.

Погледна я и сви рамене. Колко много неща още искаше да стори с нея.

Реши отново да прегледа картите, след това да поспи няколко часа и да си изпържи вкусна закуска. Искаше да се заеме със задачите си преди зазоряване.

Когато излезе навън, си каза, че е постъпил добре, като ѝ е счупил пръстите на ръцете, вместо на краката. Нямахше никакво желание да я носи по целия път.

Саймън не надуваше музиката и си намирал работа на верандата на работилницата. Така можеше да вижда и чува кой идва и си отива.

Ето още нещо, което му бе причинил Екъл, помисли си той — не можеше да се съсредоточи над работата си, нито да пуска високо музиката.

Вече бе решил да продължи по този начин още седмица, след това, независимо каква работа имаше Фиона, щеше да я отведе за известно време отук. Решението му не подлежеше на обсъждане. Щяха да отидат на гости на родителите му в Спокейн и по този начин щяха да уцелят с един куршум два заека, тъй като майка му не спираше да настоява да се запознае с Фиона всеки път, когато разговаряха по телефона или си пишеха имейли.

Вече беше избрал чука, с който да закове пирона. Щеше да пожертва топките на кучето си. Фиона настояваше Джос да бъде кастриран и непрекъснато оставяше брошури и листовки в къщата. Не можеше да отрече, че е много настоятелна и упорита.

Извинявай, космати приятелю, помисли си той.

След това щяха да отпътуват — цялата глутница ако тя настояваше — за Спокейн. Дори беше готов да наеме някой тъп ван, ако се наложеше. Шофирането отнемаше време, така че колкото повече се забавяха, толкова по-добре.

Ако Тони и Манц не бяха успели да заковат Екъл, докато се върнеха, значи не заслужаваха значките си.

Вдигна поглед, когато чу мотор на автомобил, и остави четката, с която лакираше двата високи стола. Беше полицейската патрулка.

Надяваше се новините да са добри.

— Дейви! — Фиона излезе от къщата. — Как само нацели момента. Последният ми клиент си тръгна преди десет минути. Следващите ще дойдат след двайсет — тя притисна ръка между гърдите си, сякаш дъхът ѝ отказваше да излезе. — Жива ли е?

— Все още не са я открили, Фий.

Фиона се свлече на стъпалата на верандата. Прегърна кучетата, които се скупчиха около нея.

— Изпратиха ни скица. Това е най-доброто, което са успели да направят двамата свидетели от мотела. Донесох ти копие.

Той извади скицата от папката и ѝ я подаде.

— Изобщо не прилича на него, на онази снимка. Очите нещо се разминават.

— Свидетелите не са били сигурни. Съчетали са двата варианта.

— Лицето му... Струва ми се по-месесто и без брада изглежда по-млад. Само че шапката... Тя крие много.

— Рецепционистът нощна смяна е бил почти напълно безполезен, така ни казаха. Другият го е зърнал съвсем за кратко. Екъл обаче е оставил отпечатъци в мотела. Сравнили са ги с отпечатъците от апартамента му. Съвпадат. Повече не се е вързал на имейла, поне досега — той кимна на Саймън. — Предполагат, че втори път няма да захапе, затова са решили днес следобед да пуснат името и тази скица в медиите. Ще започнат да излъчват информация по всички телевизионни канали и интернет след около два часа. Все някой ще го разпознае, Фий.

Саймън мълчеше, но взе скицата от ръката на Фиона и я огледа.

— Ще лепнем скицата и на фериботите, и на пристанищата — продължи Дейви. — Вестникът на Стар предлага награда от четвърт милион за информация, която може да отведе властите до нея или до Екъл. Тази бомба ще гръмне в лицето му, Фий.

— Така изглежда. Надявам се единствено Стар да бъде спасена.

Накара я да върви. Дори след като изпи насила протеиновата напитка, им отне цели три часа. Тя падаше често, не че имаше

значение. Искаше да оставят добри следи. Влачеше я, когато се налагаше, и се наслаждаваше на всяка крачка. Знаеше какво прави и как да стигне.

Съвършеното място. Великолепно, нищо, че той го казваше.

Когато най-сетне спряха, лицето ѝ беше мръсно от потта и прахта, осеяно с пурпурни натъртвания. Издрасканите места бяха хванали коричка. Дрехите ѝ, които преди това беше изпрал, вече приличаха на дрипи.

Тя не плачеше и не се бореше, когато той я блъсна към едно дърво. Главата ѝ клюмна, а завързаните ѝ ръце се отпуснаха немощно в скута.

Наложи се да я шамароса няколко пъти, за да я свести.

— Ще те оставя тук за известно време. Но ще се върна, не се притеснявай. Може да умреш от обезводняване, прегряване или инфекция — той сви рамене с безразличие. — Надявам се това да не стане, защото много ми се иска да те убия със собствените си ръце. Ще стане веднага, след като убия Фиона. Тя е за Пери, а ти — за мен. Господи, как воняш, Кейти! Не че има значение, но е гадно. Както и да е, когато приключим, ще напиша материал за теб и ще го изпратя от твое име. Ще получиш „Пулицър“. Посмъртно, наистина, но ще е твой. До скоро.

Лапна някаква черна таблетка — явно имаше нужда да се подсили — и затича бързо. Сега, след като нищо не му тежеше, прецени, че ще се върне за по-малко от половината време, което му бе необходимо да довлече дотук нещастницата. Щеше да бъде в хижата преди зазоряване или малко след това.

Очакваше го много работа, преди да се върне.

Саймън я наблюдаваше колко усилия влага в работата си. Изчака и последният автомобил да си замине и тя да се върне в къщата.

Откри я в кухнята, притиснала студена кутийка с диетична кока-кола до челото си.

— Днес е горещо — тя отпусна кутийката и я отвори. — Имам чувството, че небето се е снишило, а слънцето всеки момент ще подпали върховете на дърветата.

— Върви да си вземеш душ и да се поохладиш. Имаш време — настоя той и не изчака отговор. — Силвия ще дойде и ще поеме последните ти два часа.

— Какво? Защо?

— Защото изглеждаш ужасно и сигурно се чувстваш още по-зле. Снощи почти не спа и не отричай, защото спя до теб и много добре знам. Притеснена си, изтощена. Върви да си вземеш душ и полегни за малко. Отдай се на някое от лошите си настроения, ако искаш, стига да не съм наоколо. След два часа ще поръчам вечеря.

— Чакай малко — тя остави кутийката. — Часовете са си мои, бизнесът си е мой и аз ще взема решение. Не си позволявай да решаваши дали мога, или не мога да си ръководя бизнеса, нито кога да лягам да спя. Не си ми шеф!

— Да не би да мислиш, че искам да съм ти шеф? Да не би да мислиш, че искам да се грижа за теб? Нищо подобно! Пълна досада е.

— Никой не те е карал да се грижиш за мен.

Той я стисна за ръката и я издърпа от кухнята.

— Ако не ме пуснеш, ще те просна на земята.

— Я да видим как ще стане — той я отведе в антрето и я накара да застане пред огледалото. — Виж се! Не си в състояние да проснеш на земята и пеленаче. Така че можеш да се цупиш колкото си искаш, защото оставам с теб. Освен това съм по-едър, по-силен и по-зъл.

— Моля те да ме извиниш. Наистина не изглеждам върховно. Много ти благодаря, че пощади чувствата ми и изтъкна, че изглеждам ужасно.

— Чувствата ти не са най-важното в момента.

— Боже, каква новост! Ти си вършиш работата, а аз ще си върша моята и дори ще ти направя услуга. Когато приключа, ще се пъкна в подобие то ти на допълнителна стая и ще спя там, за да не те притеснявам и да можеш да се напиш на спокойствие.

Той долови в острия ѝ тон нещо средно между ярост и желание да ревне. Не че щеше да помогне.

— Ако се опиташ да проведеш следващия час, ще вдигна скандал и всичките ти клиенти ще се разбягат. Ще го направя, да знаеш!

— Ти за какъв се имаш? — тя го блъсна с много повече сила, отколкото Саймън предполагаше, докато гледаше преbledнялото ѝ

лице. — Редиш ултиматуми, заплахи, изнудваш ме! За какъв, а?

— За човека, който те обича, дяволите да те вземат!

— Хич не ми го пробутвай!

— Няма какво друго — тъпо се получи, усети той. Беше позволил на избухливия си характер да измести разума и да провали стратегията. Това не беше правилният подход спрямо нея и той го знаеше. — Няма да го понеса — каза й истината, което бе по-трудно, отколкото заплахите. — Не мога да те гледам такава — привлече я към себе си. — Трябва да си починеш! Моля те да си починеш!

— Не ме молеше.

— Добре. Сега те моля.

Тя въздъхна тежко.

— Наистина изглеждам ужасно.

— Така си е.

— Това обаче не означава, че не мога да се справя с работата или че имаш право да звъниш на заместничката ми, без да ме питаш.

— Да се спазарим.

— Какво? — отдръпна се тя. — Да се спазарим ли?

— Ти ще си починеш, а Мей ще клъцне топките на Джос — този път уцели в десетката, реши Саймън. И без това щеше да използва този коз рано или късно.

— Това е нелепо. Не е редно! Това е... — тя притисна свитите си юмруци до слепоочията. — Долна работа. Възползваш се от убедеността ми, че човек трябва да се държи като отговорен собственик на домашен любимец.

— Два часа, в които ще полегнеш, а за Джос остава цял живот, в който няма да усети женската сладост. Ти излизаш победителка.

Тя го блъсна отново и тръгна към банята. Обърна се и се намръщи, а той се облегна на касата на вратата.

— Щеше да го направиш така или иначе.

— Може, но все още не бях решил. Според мен първо трябва да се пробва с някоя и друга навита кучка. Всеки трябва да има готини спомени.

— Ти ми извиваш ръцете — той сви рамене и замълча. — По дяволите! Обади се веднага на Мей и се разберете за час.

Той отвори уста и изруга така, сякаш някой се канеше да отреже неговите топки.

— Няма! Ти й звънни.

— Добре, но после да не се откажеш?

— Ти какво искаш, тържествена клетва ли? Вече се разбрахме. Върви под душа.

— Ще отида, след като се обадя на Мей и обясня на Силвия какво да прави в часовете, които ще поеме.

— Добре. Нали знаеш, че има разни шантави спа центрове за кучета, салони за красота и бутици за кучета.

Тя изсумтя в опит да се овладее.

— Не всички мислят, че са шантави, но да, знам.

— Би трябвало да имат бордеи за кучета за подобни случаи. Момчето трябва да изуча някоя поне веднъж, преди да стане евнух.

— Поинтересувай се как да го направиш. Има достатъчно хора, които мислят като теб, и сигурно ще направиш цяло състояние — тя погледна към вратата, когато кучетата дадоха сигнал. — Сигурно Силвия идва.

Той отиде да провери лично.

— Чак толкова ли се притесняваш?

— Не виждам защо да рискувам. Мег е с нея.

— Така ли? — Фиона излезе навън. — Здравсти. Първо извинявай, второ благодаря.

— Първо не се извинявай, второ, пак заповядай. Днес следобед съм свободна и двете с Мег обсъждахме градините си. Пълна съм с далии, а тя имаше повечко пурпурни ехинацеи.

— Затова дойдох с нея — обясни весело Мег. — Ще имаш двама инструктори.

— Саймън е прав, мила. Изглеждаш уморена.

— Вече ми беше казано — отвърна Фиона и го погледна страшно — доста по-нетактично. Влизайте. Ще ви разкажа за часовете и ще пийнем по чаша студен чай.

— Става — Силвия се качи на верандата, надигна се на пръсти и целуна Саймън по бузата. — Браво!

Той се подсмихна към Фиона над главата на Силвия.

— Не го окуражавай — Фиона влезе вътре. — Първият курс е за начинаещи и отработваме най-основното. Дръж настрана шелтите от голдън дугъла. Той е решил, че тя е голямата му любов и ще се опитва да я изуча при всяка възможност. Има и едно бордър коли —

продължи тя, докато влизаха в кухнята. — То е твърдо решена да вкара всички от курса в стадото.

— Ами въртиопашки? — попита Силвия, докато Фиона вадеше чаши.

— Не, те са между три и шест месеца, така че не умеят да си задържат дълго вниманието, но са сравнително добрички. Всъщност... Мег?

Фиона замълча, когато забеляза слисаното, изражение на лицето на Мег.

— Какво има?

— Това е той! — тя посочи скицата на плота. — Това е наемателят на вилата! Това е Франк.

Чашата започна да се изплъзва от ръката на Фиона. Остави я, преди да я е изпуснала.

— Сигурна ли си? Кажи, Мег, сигурна ли си?!

— Той е! Скицата не е кой знае колко добра, но това е той. Очите, формата на лицето. Сигурна съм, че е той. Скицата е правена в полицията, нали? Господи!

— Фоторобот на Екъл — гласът на Силвия беше съвършено спокоен, но звучеше глухо. — Фий!

— Да, да. Дейви я донесе одеде. Тони я е изпратил на шерифа.

— Мег, върви да повикаш Саймън. Веднага! Ама веднага. Фий, обади се на агент Тони. Аз ще позвъня на шерифа.

Преди да набере ФБР, Фиона се качи на горния етаж и взе пистолета си.

Когато слезе отново долу, вече бе спокойна и не обърна никакво внимание на притеснението, изписало се по лицето на Силвия, когато видя пистолета, затъкнат в колана.

— Шерифът идва.

— И от ФБР идват. По пътя щели да координират действията си с шерифа. Всичко е под контрол — Фиона отпусна ръка на рамото на Мег, когато приятелката ѝ седна до плота.

— Бях сама с него във вилата. Показах му я през пролетта, бъбрих с него. А вчера... Мили боже, горката жена е била в багажника, докато аз съм си бъбрела с него. Затова Зина не спираше да души. Трябваше да се сетя...

— Защо? Как? — попита Фиона. — Да се благодарим, че си добре, че си тук и че го позна на скицата.

— Стиснах му ръката — прошепна Мег и се вгледа в своята. — Чувствам се... Господи, трябва да позвъня на Чък.

— Вече му звъннах — Силвия застана зад Мег и започна да ѝ разтрива раменете. — Идва.

— Може би току-що спаси живота на журналистката — изтъкна Фиона. — Може би дори спаси и моя живот. Помисли си. Саймън! — тя излезе от кухнята, влезе в хола и заговори тихо: — Знам какво искаш да направиш. Виждам го. Искаш да отидеш там, да го измъкнеш от вилата и да го пребиеш.

— Мина ми тази мисъл. Но не съм някой глупак — рече той, преди тя да успее да проговори. — И не искам да рискувам да се измъкне. Умея да чакам.

Тя разтърси ръката му, дори я стисна.

— Той обаче не умее. Не е като Пери. Проява на пълно безумие е да дойде тук и да я доведе. Със сигурност я е довел.

— Тъпо е, да, ами ако се измъкне? Ами ако открият скапаната журналистка в задния ти двор? Пери просто искаше да убива. Този обаче иска да е някой!

— Никога няма да се измъкне! — тя потри ръце, за да ги стопли, докато надничаше през прозореца. — Няма да успее да замине от острова. Но вече я държи цели два дни. Може и да е мъртва.

— Ако има някакъв шанс, то е благодарение на теб.

— На мен ли?

— Не се преви на глупава. Довел я е тук, за да те извади от равновесие, да те нарани. Може и да те е наранил, но все още не те е извадил от равновесие.

— Много се радвам, че си до мен.

— Къщата е моя. Ти си до мен.

Тя не предполагаше, че може да се засмее в такъв момент, но той я развесели. Фиона го прегърна и остана притисната към него, докато шерифът не паркира пред къщата.

Шериф Макмеън явно бе решен да не губи никакво време.

— Пътят към хижата е блокиран — посрещна ги той. — Дейви се приближи достатъчно, за да огледа с бинокъла. Автомобилът е там, всички прозорци са затворени, а завесите — спуснати.

— Вътре е. С нея.

— Така изглежда — кимна той на Фиона. — Федералните ще дойдат с хеликоптер, обадих се за подкрепление. Бен Тайсън от Сан Хуан идва с двама от полицаите си. Федералните настояват да не предприемаме нищо, но аз не съм съгласен. Ще ни бъде от огромна помощ, Саймън, ако ни позволиш да използваме дома ти като база.

— Заповядайте.

— Благодаря. Трябва да поговоря с Мег и да поддържам връзка с Дейви и Мат. Двамата наблюдават вилата.

Фиона имаше чувството, че минутите се нижат бавно и мъчително.

Никакво раздвижване, докладваха полицаите отново и отново. Всеки път тя си представяше какво се върши вътре, зад затворените прозорци.

— Проблемът е, че не сме достатъчно, а Мат е още зелен — Макмеън прокара пръсти през косата си. — Ще наблюдаваме, защото съм съгласен с федералните, че ако атакуваме, той може да ни се изплъзне. Никак не ми се иска да стоя бездеен, но се налага. Поне докато не дойде Тайсън.

— Имам пушка — обади се Чък, прегърнал Мег през раменете. — Можем да съберем десет човека за десет минути, които с радост ще помогнат.

— Не ми трябват цивилни, Чък, и не ми се ще утре да съобщавам на нечия съпруга, че е останала вдовица. Погребал е другите там, където ги е убил — неоспорим факт. Има вероятност тя все още да е жива и да я измъкнем.

Той извади телефона си, когато звънна, и излезе да говори навън.

— Сигурно тя е тук — посочи Фиона плана на хижата, който свали от уебсайта. — В една от горните стаи. Не е долу, в случай че някой влезе. Къде обаче може да я заключи? Значи трябва не само да влязат във вилата, ами да се качат по стълбите, ако той е с нея.

Опита се да разсъждава така, сякаш провежда издирване и да предположи кое е най-вероятното му поведение.

— Той със сигурност използва по-малката стая, защото тя е най-закътана. Могат да се качат на етажка през тази тераса. След това...

Замълча, когато Макмеън се върна.

— Хеликоптерът току-що е кацнал. Идват! Тайсън също е вече на острова. И той идва. Отивам да ги посрещна. Вие останете тук. Никъде да не мърдате ще ви държа в течение.

От наблюдателницата си на хълма зад къщата на Саймън, Екъл наблюдаваше шерифа през бинокъла си. За трети път крачеше по верандата, притиснал телефон към ухото си. Екъл разбра, че е разкрит.

Как ли бяха разбрали? Имейлът, който беше написал, щеше да бъде изпратен чак след два часа. Да не би да бе станал гаф?

Нямаше никакво значение. Просто колелото щеше да се завърти по-рано. Чу в далечината бръмченето на хеликоптер.

Значи цялата банда щеше да се събере. Шансът му за бягство, да се покрие достатъчно дълго, за да напише статията и да довърши книгата, намаляваше драстично.

По всяка вероятност щеше да умре на острова на Фиона.

Това нямаше абсолютно никакво значение. Ако досега красивата Кейти не беше мъртва, щеше да е мъртва, преди да я открият, така че той щеше да е постигнал своето.

Докато те търсеха, той щеше да спипа Фиона и да постигне онова, което наставникът му не беше успял.

Влязоха точно както тя си представяше — бързо и тихо, покриха всеки прозорец и всяка врата. Докато един екип претърсваше първия етаж на вилата, друг нахлу на втория.

Тони влетя във втората стая непосредствено след екипа.

Дори без техните викове „Чисто е!“ му стана ясно, че Екъл се е изнесъл и е отвел Стар.

— Сега вече действа по свой сценарий. Зарязал е напълно Пери и прави каквото му скимне.

— Багажникът е празен — Манц бе задъхана, когато дойде при тях. — Държал я е вътре. Облицован е с пластмаса и вътре има доста кръв. Господи — прошепна тя, когато видя найлона върху леглото и с какво е оплескан. — Оставил ни е предостатъчно от миризмата ѝ. — Защо ли?

Фиона си зададе същия въпрос, когато екипът ѝ пристигна в хижата. Изслуша теорията, че е имал намерение да се върне, да почисти и да си прибере нещата, след като убие и зарови Стар.

Тя не беше в настроение да спори. Екипът ѝ имаше работа и най-важното беше да открият журналистката.

— Ще използваме системата по двойки — реши тя. — Никой няма да остава сам. Мег и Чък са първи екип, Джеймс и Лори втори, а ние със Саймън трети. По двама човека и две кучета в екип — пое си дъх. — Навсякъде ще има въоръжени полицаи и федерални агенти. Непрекъснато поддържайте връзка с Мей и агент Тони. Те ще бъдат в базата. Имаме приблизително три часа, преди да се стъмни. Има и опасност още преди залез да се разрази буря. Ако не я открием преди мрак, оставяме търсенето за утре сутринта. Всички да се върнат в базата, щом се стъмни. Няма да рискуваме нито нашия живот, нито живота на кучетата — тя погледна към Тони. — Чухте какво каза агент Тони. Франсис Екъл е убиец. Възможно е да е въоръжен и със сигурност е много опасен. Ако някой от вас прецени, че иска да се откаже, това няма да се отрази върху вас или екипа. Просто съобщете на Мей и тя ще направи нова координация.

Мей ѝ направи знак, че иска да каже нещо.

— Не искам да се включваш, Фий. Ти си мишена. И без това вече те е набелязал и ако има някакъв шанс...

— Няма!

— Не можеш ли да я убедиш — обърна се тя към Саймън. — Двамата с теб ще вземем Нюман и Пек.

— И аз, и ти, и Тони само си хабим приказките. Тя обаче е права. Той няма шанс.

Мей изруга и прегърна силно Фиона.

— Ако нещо ти се случи — каквото и да е, — ще те пречукам.

— Толкова се уплаших от тези думи, че на всяка цена ще остана жива и здрава. Да тръгваме — извика тя. Даде сигнал на кучетата и тръгна към своя сектор.

— Не трябва ли да им дадеш да подушат? — попита Саймън.

— Все още не — прошепна Фиона. — Трябва да ме покриеш. Ще ти обясня.

Прецени разстоянието и извади плика от раницата си.

— Разполагаме с четирима опитни следотърсачи и кучета, които търсят Стар, без да броим ченгетата и федералните. Или ще я открият, или няма.

Вдигна поглед към Саймън.

— Ние няма да търсим нея. Ще търсим него.

— За мен няма проблем.

Тя изпусна съдържания въздух.

— Добре. Разбрахме се — отвори плика. — Това е негово. Обувал е този чорап и не го е изпрал. Дори аз усещам миризмата.

Тя даде и на двете кучета да подушат.

— Това е Екъл. Това е Екъл. Да намерим Екъл. Търсете!

Кучетата подушиха въздуха, носовете им потръпнаха, те вдигнаха глави и двамата със Саймън ги последваха.

31.

Докато изминаваха първите петстотин метра, Саймън бе готов да се закълне, че кучетата се съветват. Трепкаха уши, махаха опашки, душеха в дует. Когато навлязоха сред дърветата, температурата стана по-поносима, почвата беше мека от окапалите борови иглички, а на откритите места бе избуяла трева между скалите.

— Минал е отгук — заяви с почуда Саймън, — защо не е използвал пътя, защо не я е държал в багажника, докато открие мястото? Ако го е направил, защо е оставил колата пред вилата, а вилата е празна?

— Не я е превел отгук. Поне аз не виждам следи — Фиона освети земята, храстите и клоните. — Оставил е следи, не е внимавал. Но не виждам нейни следи. Нещо не се връзва, но знам много добре, че следваме неговия път. По този път е минал сам.

— Може да е забелязал ченгетата или да ги е усетил по някакъв начин и да се е разкарал. Това би обяснило защо е зарязал всичко.

— Може да се е паникьосал и да е хукнал — тя кимна. — Досега сме били само на две издирвания, при които човекът не е искал да бъде намерен. Двама тийнейджъри — гаджета, и мъж, наръгал жена си по време на скандал, докато били на къмпинг. Тийнейджърите имаха план, бяха си покрили следите, после се скрили. Мъжът просто бягаше, затова го открихме лесно. Иска ми се да знаех към коя категория спада Екъл. Ако изобщо може да бъде причислен към някоя от двете.

— Трябва да се обадя на Мей.

Саймън я наблюдаваше как вади радиото.

— Намислила ли си какво ще ѝ кажеш?

— Все още сме в нашия сектор, така че ще ѝ кажа истината. Просто няма да е цялата истина — тя впи поглед в радиото. — Би трябвало да ѝ кажа всичко. Знам, че така ще бъде най-добре. Тя ще каже на агент Тони или поне на шерифа. Мога да помоля Мег да каже на шериф Тайсън. Можехме да вземем някои от полицаите по тази следа.

— Можеше — съгласи се той. — И можеше да губиш време да спориш с тях, когато ти кажеха да се върнеш в базата.

Което не беше никак лоша идея, реши Саймън.

— Може ли някой от тях — Дейви, Макмеън или Тайсън — да се оправя с кучета търсачи?

— Дейви може и да може. Истината е, че опитът му е колкото твоя. А това е крайно недостатъчно, ако нямаш втори опитен човек в екипа. Аз умея да преценявам реакциите на кучетата. Не мога обаче да гарантирам, че някое от тях ще успее.

— Значи ясно.

Фиона се обади и съобщи местоположението им.

— Намерих следи — обясни тя на Мей, — а кучетата следват миризмата.

— Тони пита дали си открила кървави следи или следи от борба.

— Не.

— Джеймс и Лори са открили кръв и убедителни следи, че някой е паднал и е бил влачен. Кучетата и на двамата са нащрек. Аз се опитвам да стесня секторите — Фиона погледна Саймън. — Засега ще следвам тази следа. Не искам да объркам кучетата, когато са надушили нещо.

— Разбрано, но... Чакай малко. Чакай!

— Дадох на кучетата миризмата на Екъл и те поеа насам. Следата очевидно е по-прясна, отколкото тази на Джеймс и Лори. Не мога да лъжа Мей, не мога да лъжа и останалите. Екипът ни разчита на доверието.

— Значи кажи й направо. Обясни. Така или иначе ще постигнеш онова, което желаш.

Тя кимна тъкмо когато радиото пропука.

— До всички екипи. Агент Тони току-що съобщи, че Екъл е изпратил имейл от компютъра на Стар. Предполагат, че е искал да бъде проследен, искал е властите да открият вилата. Фий, той настоява да се върнеш веднага. Мислят, че това е примамка, за да излезеш.

— Аз вече съм излязла — отвърна Фиона. — И сме по неговите следи. По следите на Екъл сме, не на Стар.

— Фий!

— Кучетата са по следата, Мей, и няма да се върна, докато екипът ми е навън. Ще поддържаме връзка, но ми трябва минута, за да

премисля.

Тя върна радиото на колана си и намали звука.

— Трябва да доведе тази работа докрай.

— С теб съм — изтъкна Саймън. — Значи сме двама. Кога ще навлезем в сектора на Джеймс и Лори?

— Дай ми минутка — Фиона извади копие на картата. Добре, добре — мърмореше тя, докато я разглеждаше. — Намират се на изток от нас. Много от местата са встрани от пътеките или от местата, частна собственост. Ако обаче са по следа и са открили кръв, той трябва да е бил там.

— Значи е бил там през нощта. Имал е нужда от тъмнината, за да е сигурен, че никой няма да го види.

— Да, но ние сме тук. Доста на запад. Той през цялото време е вървял на запад, което ми прилича повече на паника, сякаш се е опитвал да се отдалечи от мястото, на което я е отвел. Само че...

— Нов елемент — изтъкна Саймън. — Ако е изпратил имейл, с който да повика ченгетата и да те извади от укритието ти, къде се е запътил? Той мисли, че ти ще тръгнеш по следите на Стар, не по неговите. Ако ти е заложил капан, със сигурност не е тук.

— Мислиш, че тя е примамката ли? — прошепна Фиона. — Довел я е тук, на моя територия, дори използва вилата на приятели, на партньори. Господи, разбира се, че тя е примамката! Накарал я е да върви, влачил я е, тя е оставяла кръв след себе си, защото той е искал да ни отведе — или по-точно мен — до мястото, на което е тя. Само че откъде е сигурен, че точно аз ще я открия?

— Имал е нужда от място, от което да наблюдава. Ако ти я откриеш, той или те отвлича, или те убива на съответното място. В противен случай се прехвърля на твоето място и следва пак същото.

— Само че... Не, разбрах! Не е нужно да ме отвлича, да се напряга. Просто иска да ме убие. Аз съм на Пери. Аз съм отплатата — тя погледна напред и заговори по-спокойно: — Трябва да дадем вода на кучетата.

Саймън коленичи до нея и напълни паничката.

— Фиона, не е нужно да си ченге или психиатър, за да ти стане ясно, че този тип е напълно превъртял. След като излезе от първоначалния план, след като промени дневния ред, одобрен от Пери,

също и методите, и критериите му, щом използва свои методи и критерии, всичко вече е различно.

— Така е.

— Стар е имала информация, част от която е публикувала, докато над друга още е работела и е търсела потвърждение. Той вече предполага, че са научили името му, че знаят как изглежда.

— Да — потвърди Фиона. — А тя е била готова да му каже всичко. Казала му е всичко, което той е искал да научи, ако ѝ е обещал да я остави жива. Може би дори не му се е наложило да пита. Разполагал е с лаптопа и телефона ѝ. Знаел е, че ФБР затяга обръча.

— Накъде е тръгнал той, Фиона? След като изплати дълга си към Пери, накъде ще тръгне? Как смята да се измъкне от острова? Да не би да е намислил да открадне лодка или кола? Как ще избегне хайките? Малко вероятно е да успее. Дори да успее, как ще мине незабелязан покрай ченгетата на ферибота и откъде ще се докопа до лодка?

— Не може — тя вдигна празната купичка и я прибра. — Не става въпрос за паника, изобщо не става въпрос за паника. Може би през април, когато е наел вилата, си е мислел, че ще се добере до мен, ще направи каквото е решил да прави и ще се измъкне, но всичко се е променило, след като е отвялякъл Стар. Довел я е тук, след като е разбрал, че съм ходила при Пери, след като е прочел последната статия на журналистката. По един или друг начин всичко приключва с мен. Може да се опита да убие и кучетата, и теб. Може дори да успее. Само че той е наясно, че всичко това приключва с мен.

— Блясъкът на славата.

— Той никога не е изпитвал преди блясъка на собствената си слава — извади торбата с чорапа. — Но сега вече я е вкусил. Стар му даде тази възможност и той я вкара в играта. Това е Екъл — каза тя и се насили да звучи ентусиазирано, докато кучетата си припомняха миризмата. — Да намерим Екъл! Търсете!

Когато поеха отново, Фиона усили звука на радиото и се намръщи, когато чу бърбенето и повторенията да отговори незабавно.

— Дай на мен — протегна ръка Саймън. — Ти следи кучетата.

Той беше прав. От усилията и уменията ѝ зависеше не само един живот, а поне няколко. Стар беше или жива или мъртва — зависеше от прищевките на Екъл.

Нейният екип, приятелите ѝ, те също зависеха от неговите прищевки. Също както животът на Грег бе зависел от тези на Пери.

Докато при Екъл беше ясно, че не тя беше важната. Не беше важна, въпреки че я преследваше и тероризираше. За него тя не беше нищо повече от задължение, а извратеното му чувство за чест изискваше той да плати този дълг преди новият живот, към който Пери го беше насочил, да приключеше.

— Сега завива на изток — тя постави поредното флагче. — Ако продължава в тази посока, ще навлезе в сектора на Джеймс. Трябва да...

— Остави на мен. Пропусна — той извади ново флагче и отбеляза изхвърлен станиол от бонбон. — Не си позволявай да се разсейваш. Недей!

Прав беше, помисли си тя и спря за момент. Затвори очи, послуша се, остави си време да подуши и усети.

Оркас беше малък остров, но територията, която трябваше да бъде покрита, изобщо не беше малка. Ако целта му беше да я вкара в капан, той трябваше да се притаи някъде, да си намери достатъчно високо място, от което да наблюдава.

— Сегашният му път трябва да се пресече с пътя, по който е минал със Стар. Все някъде е трябвало да го пресече или поне да върви паралелно с него, но ако го пресече от тази посока...

Тя държеше картата в ръка, но извади още една от раницата, за да разгледа и нея. Нямахше начин.

— Пери беше нависоко, когато уби Грег. Това е поредната отплата.

— Пери го хванаха и го тикнаха в затвора. Едва ли Екъл би се примирил със затвор — Саймън огледа картата над рамото на Фиона, пътеките, пътищата. — Също и Тони.

— Преди това си има работа — измърмори тя. — Описал е дъга — широка извивка от запад на изток. Отначало ни е отвел далече от Стар, а след това ни приближава. Не, не ни води към нея. Нещо тук не се връзва. Затова пък е достатъчно близо, за да наблюдава. Може би дори ще чуе кучетата и радиостанциите, когато приближат. В тази посока може да изтича към къщите, към фермата на Гари и Сю.

— Нямам твоя усет за ориентация, но къщата ти е преди фермата. Колко път има дотам?

— От... — тя въздъхна. — От къщи. Ти го каза преди. От собствения ми двор. Отвякъл е всички, дори Стар от тяхната територия, от места, които познават, от службата им. Никога досега не се е отклонявал от това правило — тя стисна ръката на Саймън.

— Не говоря просто за острова, а за дома си. Празен е, къщата ми е празна, защото съм дошла да го търся. Може би знае, че съм у вас. Няма значение, гората ще ни служи за прикритие.

— Ако те примами вътре, ще е срутил и последната крепостна стена. Колко път има дотам, Фиона?

— Малко повече от километър. Не, по-малко. Зависи колко широка дъга е описал, което означава, че добре е обмислил мястото, на което да се скрие — тя огледа сенките, местата в сиво и зелено. — Вятърът се усилва и това ще повлияе на миризмата. Ако продължим на изток, ще пресечем сектора на Джеймс и Лори. Трябва да накараме кучетата да останат сред дърветата, дори ако следата излезе на открито. Не бива да им позволяваме да вдигат шум. След всяка връзка с базата изключваме радиото.

Замисли се дали да не я накара да остане тук, но тя нямаше да се съгласи. Дали пък да не ѝ предложи и двамата да останат където са и да каже на Тони предположението си за местоположението на Екъл. Знаеше отговора, но реши да пробва.

— Оставаме тук, обаждаме се на Тони и му казваме информацията.

— Ами ако Екъл смени посоката? Не можем да им кажем къде ще ходи, докато не сме сигурни. Можем единствено да предполагаме.

— И аз така мисля. Вади пистолета. От този миг насетне да не ти излиза от ръката — той пое радиото. — Мей, дай да говоря с Тони.

— Отново застават нащрек — Фиона пристъпи напред, за да отбележи мястото с флаг.

— Искан да говори с теб — Саймън ѝ подаде радиото.

— Фий се обажда. Край.

— Фиона, моля те, изслушай ме. Остани, където си. Триангулирахме пътя ти с другите два екипа. Смятаме, че е съвсем близо до твоя имот. Изпращаме екип в дома ти и изтегляме част от полицаите, за да тръгнат с теб. Разбра ли?

— Да, разбрах, агент Тони. Някой от вашите хора познава ли района, има ли кучета, които реагират бурно? Навлизаме в сектора на

първи екип. Виждам едно от техните флагчета — тя се приближи и ѝ се стори, че сърцето ѝ ще се пръсне. — Минавал е оттук, пресякъл е пътя, по който я е отвлякъл. Джеймс и Лори могат... Той може да ги убие. Двамата със Саймън приближаваме откъм сляпата му страна. Изпратете кавалерията, молете се на Господ, но ние продължаваме след кучетата. Трябва да изключи радиото. Не можем да рискуваме да ни чуе — тя изключи радиостанцията и я подаде на Саймън. Джеймс няма да се върне назад. Може да поспори с Лори, но ще продължи напред. Не и ако предполага, че има шанс да открие Стар жива. Аз също не мога да чакам, Саймън, и не мога да рискувам човек, когото обичам, да бъде убит заради вендата, насочена срещу мен.

— Че кой спори с теб.

Усети, че се успокоява, когато долови раздражението в гласа му.

— Трябва да вържем кучетата и да ги държим редом. И да сме много тихи.

Вдигна поглед, когато проехтя гръмотевица.

— В най-скоро време няма да имаме светлина. Вече започва да се смрачава. Вятърът е чудесно прикритие. Дъждът ще бъде още по-добро. Само че и двете влияят зле на следата от миризма. Много скоро всички вече ще напредваме по инстинкт.

— Минаваш зад мен. Това е моят инстинкт — разпореди се той, без да ѝ даде възможност да протестира. — Уважи решението ми.

— Да не би да си забравил, че пистолетът е в мен? — изтъкна тя.

— Точно така — той я целуна лекичко. — А пък аз смятам да го използвам, ако се налага.

Продължиха в мълчание и усетиха как вятърът захладнява. Поривите му свистяха сред дърветата и им осигуряваха чудесно прикритие, като замаскираха напредването им. Тя обаче не чуваше. При всяко раздвижване и потрепване на дърветата, сърцето ѝ подскачаше.

Използвах сигнали с ръце както за да се разбират, така и за да подават команди на кучетата.

Стигнаха до сечището, където Саймън беше открил пъна. Тя забеляза младата фиданка, която беше засадил, без да ѝ казва. Гледката поуспокои бясно препускащото ѝ сърце.

Докосна го с ръка, за да му покаже благодарността си.

Забеляза поредния флаг и когато кучетата потеглиха напред, тя им нареди да се върнат.

Кръвта ѝ замръзна, когато чу пропукването на радиото, но щом погледна към Саймън, разбра, че не е тяхното.

Джеймс, помисли си тя. Значи са били по-близо, отколкото бе предполагала. Не чуваше какво говорят, поне не всичко, но развълнуваният му глас издаваше достатъчно. След това чу щастливо пролайване.

— Намерили са я — прошепна тя.

В сенките нещо потрепна.

Фиона притаи дъх. Забеляза, че се крие зад едно дърво в далечния край на сечището. Възползваше се от вятъра и от сгъстяващия се мрак, от първите капки дъжд, за да прикрие движението си.

Саймън притисна устата ѝ с ръка и се наведе към ухото ѝ.

— Оставаш тук. Дръж кучетата. Ще заобиколя и ще му пресека пътя. Стой тук — повтори той. — Няма да му позволя да се измъкне. Ченгетата ще пристигнат всеки момент.

Тя не искаше да спори, но не смееше и да рискува. Нареди на обърканите кучета да легнат и да не мърдат, даде им гневна команда с ръка, при което те отпуснаха глави, но извиха очи, без да крият колко са наранени.

Играта не беше приключила. Наградата бе отпред, криеше се в сенките. Щом усетиха неочаквания ѝ гняв, те изскимтяха тихо, а тя ги накара да замълчат с гневен поглед и изпънат пръст.

Доволна от реакцията им, Фиона пристъпи напред, за да погледне и забеляза пистолета в ръката на Екъл. Той наклони глава на една страна и се ослушваше, докато се обръщаше в посоката, в която тръгна Саймън.

Мина ѝ мисълта, че не може да допусне подобно нещо. В никакъв случай! Затова пристъпи напред и излезе на сечището.

Вдигна пистолета и се прицели. Прокле се, задето ръката ѝ трепереше, докато той не се обърна и не я погледна.

— Пусни пистолета, Франсис, или кълна се във всеки живот, който двамата с Пери сте отнели, че ще те застрелям на място! — нямаше да има угризения, ако го застреляше. Щеше да живее с мисълта за стореното.

— Той ми каза да не те подценявам — също като нея Екъл вдигна пистолета и се прицели. Само че той не трепереше. Усмихна се, сякаш пред него неочаквано беше застанал приятел. — Нали знаеш, че когато те убия, партньорът ти ще хукне насам. Тогава ще убия и него, и кучето му, и твоето куче. Къде ти е кучето, Фиона?

— Свали пистолета! Много добре знаеш, че полицията и ФБР идват. Плъзнали са навсякъде. Няма да успееш да се измъкнеш.

— Да, но най-сетне почувствах, че живея. За кратките месеци, в които си поживях, изпитах много повече, отколкото през изминалите години. Толкова много сиви години! Надявам се Тони да е с онези, които ще дойдат. Ако имам шанс да го уцеля, това ще бъде прощалният ми подарък за Пери.

— Той те предаде.

— Преди това ме освободи. Искане ми се да разполагахме с повече време, Фиона. Ръката ти трепери.

— Това няма да ме спре — тя си пое дълбоко дъх, готова да стреля.

Саймън изскочи сред дърветата, снишил се между нея и Екъл. Блъсна убиеца от дясната страна и за секунда на Фиона ѝ се стори, че вижда товарен влак, набрал скорост.

Пистолетът изгърмя, куршумът изрови земята миг преди оръжието да излети от ръката на Екъл.

Тя се втурна напред и го сграбчи. Прицели се и с двата пистолета, когато чу виковете на Джеймс и шума в храстите. Точно както Екъл беше предвидил. Когато Джеймс изскочи, тя насочи пистолетите към него.

— Не мърдай!

— Фий, господи! О, господи...

Тя се отпусна към Саймън, докато той злобно стоварваше юмруци в лицето на Екъл.

— Престани! Престани веднага — извика със строгия, непреклонен глас, който използваше, когато искаше да спре развилняло се куче. И почти успя. — Саймън, престани. С него е свършено.

Той я погледна побеснял.

— Казах ти да не се показваш! Казах ти, че няма да му позволя да се измъкне.

— Не се е измъкнал — тя стисна един от свитите му юмруци с ожулени и разкървавени кокалчета, и го притисна до бузата си, когато кучетата я заобиколиха. — Казах им да останат на място, но те не ме послушаха. Ние се защитаваме един друг. Така и трябва да бъде.

Почти не погледна Екъл.

— Тя жива ли е? — обърна се към Джеймс.

— Да. Но не знам докога. Състоянието ѝ е много тежко. Трябва да се върна при Лори. Уплаши ни до смърт.

Погледна внимателно обезобразеното клюмнало лице на Екъл.

— Добре се справи, Саймън. Чувам, че ченгетата или федералните идват, няма значение кой. Трябва да изведем жертвата и да я откараме незабавно в болница. Доста имаме за обсъждане на оперативката — добави той, след което се шмугна обратно в гъсталака.

— Не знаех дали си видял пистолета — заговори тя на Саймън. — Не бях сигурна. Не можех да рискувам.

— Имаш късмет, че не стреля по теб без много приказки. Ами ако не искаше да си говорите?

— Тогава щях да го застрелям — тя прибра своя пистолет в кобура, след това затъкна оръжието на Екъл в колана си. — Още секунда и... Добре че не се наложи. Радвам се, че му размаза физиономията.

Тя въздъхна дълбоко и коленичи.

— Добри кучета! Невероятни сте! Вие открихте Екъл.

Беше прегърнала кучетата с една ръка, а другата бе отпуснала на гърдите на Саймън, когато ченгетата дотичаха на сечището.

Следващите часове се проточиха като дни. Въпроси, обяснения, отново въпроси, оперативка.

Манц се приближи и ѝ стисна ръката.

— Пак повтарям, че от теб ще излезе страхотен агент.

— Може, но предпочитам тих и спокоен живот.

— Пожелавам ти успех — наведе се и погали Нюман, който не се отделяше от Фиона. — Добро куче — рече тя и когато Фиона изви вежда, се разсмя. — Май промениха мнението ми към вида. До скоро.

Тони я прегърна.

— Не чакайте да изникнат нови неприятности, за да се видим отново — прошепна тя. — Аз може и да съм приключила с неприятностите, но не и с вас.

— Да знаеш, че косата ми побеля от теб днес. Бих ти казал да се пазиш, но ти си го умееш. Имаме още въпроси, но...

— Когато кажеш.

— Прибирай се — той я целуна по челото. — И се наспи.

Тя почти задряма на път към къщи. Знаеше, че сънят ще дойде бързо.

— Пъхвам се под душа, след това ще изям каквото намеря в хладилника и ще спя цели дванайсет часа.

— Има някои неща, които трябва да направим, преди да опустошим хладилника.

Фиона се сепна.

— Би ли проверил какво е състоянието на Стар? Знам, че беше зле, но може пък... Няма да е никак приятно да изгубим още един човек.

— Ще проверя. Ти иди да се изкъпеш.

Тя се застоя под душа и се наслади на водата. След това върза мократа си коса на опашка, обу памучни панталони и мека, избеляла тениска. Удобство, помисли си тя. Искаше единствено да ѝ е удобно.

Искаше ѝ се това да е началото на тихия ѝ живот.

Вдигна малкия нож, който беше оставила на тоалетката, и го притисна до бузата си. Остави го и се огледа.

Изглеждаше малко уморена, реши тя, но не беше чак толкова зле.

Изглеждаше свободна, каза си с усмивка.

Докато слизаше, чу клаксон. Обичаше приятелите си, но сега единственото ѝ желание беше да се нахрани и наспи. Никакви приказки повече.

— Кой е?

— Кога? А, Джеймс. Имах нужда от малко помощ. Дръж! — той пхна в устата ѝ солена бисквита с тънко парче сирене отгоре.

— Супер — успя да изрече тя. — Дай още.

Той пхна втора.

— Няма повече. Направи си сама. Дръж — пхна в ръката ѝ чаша вино.

— Звънна ли в болницата?

— В критично състояние е. Топлинен удар, обезводняване, шок. Има счупени пръсти, счупена челюст. Има и още. Разполагал е с достатъчно време, за да я пребива, и го е използвал.

— Ясно.

— Екъл също си има проблеми — той погледна бинтованите си ръце.

— Заслужил си ги е — тя стисна пръстите му, целуна ги и той измърмори нещо.

— Пишел е книга.

— Какво?

— Ти прекара доста време в банята — изтъкна Саймън. — Дейви ми каза някои неща. И тя е пишела книга. Екъл е редактирал част от нейната, добавил е свои материали.

— Господи! — Фиона затвори очи и притисна чашата вино към челото си. — Прав беше. Искал е да си създаде име.

— Все още иска. Според Дейви отказал адвокат и не бил спрял да дрънка. Искал да говори, да им разкаже всички подробности. Гордее се със себе си.

— Гордее се — повтори тя и потръпна.

— Освен това с него е свършено. Също както и с Пери.

— Да — тя отвори очи и отпусна чашата. Замисли се за стените на затвора, за решетките, оръжието, надзирателите. — Блясъкът на славата му се изплъзна, не получи онова, което искаше. Какво ще кажеш да поседнем отвън, да погледаме кучетата, да си изпием виното, след това да се наядем до насита. Сега вече можем.

— Още не. Вземи виното. Искам да ти покажа нещо.

— Храна ли е?

Той стисна ръката ѝ и я поведе към трапезарията, където на масата за съжаление нямаше никаква храна.

— Добре. Нали не си решил да се забавляваме на масата, защото тази вечер просто няма да го бъде. Затова пък утре... — тя млъкна, когато видя шкафа за вино. — Я!

Заобиколи масата за секунда.

— Прекрасен е! Дървото е като шоколадова коприна и гъста сметана. Ами вратичките! От дрян са. Просто е... — тя отвори вратите и затанцува на място. — Просто е великолепен. Всеки детайл. Очарователен е, интересен, прекрасен...

— Много ти отива.

Тя се обърна към него.

— Мой ли е? Господи, Саймън...

Преди да успее да се втурне към него, той вдигна ръка.

— Зависи. Предлагам да се спазарим. Ще ти го подаря, но тъй като той остава тук, това означава, че и ти трябва да останеш.

Тя отвори уста, след което я затвори. Посегна към чашата с вино, която беше оставила на масата, и отпи.

— Значи шкафът е мой, ако остана да живея при теб, така ли?

— Аз живея тук, така че, да, оставаш с мен. Къщата ми е по-голяма от твоята. Ти си имаш гора, но аз имам и гора, и плаж. За кучетата има повече място. А и на мен ми трябва работилницата.

— Хм.

— Можеш да провеждаш часовете си тук, но ако предпочиташ, премести съоръженията. Запази къщата за бизнеса си. Ако пък искаш, можеш да я продадеш или да я даваш под наем. Но ако шкафът ти е на сърце, трябва да останеш.

— Много интересен пазарлък.

— Ти го започна — той пъкна палци в джобовете на дънките си. — Струва ми се, че минахме през най-тежкото, което може да се случи на някого, и оцеляхме. Не виждам причина да губим време. Значи, ако искаш шкафа, оставаш. Май ще трябва и да се оженим.

Тя се задави, но успя някак да преглътне виното.

— Може и да трябва.

— Няма да ти правя префърцунени предложения.

— А какво ще кажеш за нещо средно между „май ще трябва“ и „префърцунено“?

— Искаш ли да се оженим?

Тя се разсмя.

— Добре, може да се каже, че това е нещо средно. Да, искам шкафа! Искам и теб. Така че... да, нека се оженим.

— Добре се спазарихме — отвърна той и пристъпи към нея.

— Много добре — тя притисна ръка към бузата му. — О, Саймън...

Той целуна дясната ѝ длан, след това и лявата.

— Обичам те!

— Знам — промълви тя и се отпусна в прегръдките му. — Това е най-прекрасното чувство на света. Всеки път, когато погледна шкафа и прибера чаша в него или пък извадя бутилка, ще знам, че ме обичаш. Невероятен подарък!

— Беше си жив пазарлък.

— Точно така — тя притисна устни към неговите.

Беше свободна, помисли си тя, беше обичана. И си беше у дома.

— Да кажем на момчетата — прошепна Фиона.

— Добре. Сигурен съм, че ще искат шампанско и пури — въпреки това я хвана здраво за ръката и я поведе навън. — Хайде сега да побързаме, че умирам от глад.

Тя се разсмя и си каза, че сделката наистина си е заслужавала.

Издание:

Нора Робъртс. Аленият шал на смъртта

ИК „Бард“ ООД, София, 2010

Американска. Първо издание

Редактор: Саша Попова

ISBN: 978-954-655-145-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.